

Extraordinary, Ordinary People :
A Memoir Of Family By Condoleezza Rice

BURMESE
CLASSIC

အေးမောင်ကျော်

သာမန်ထက်ထူးကဲသော သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ

ကွန်ဒိုလီဇာရိုင်

ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

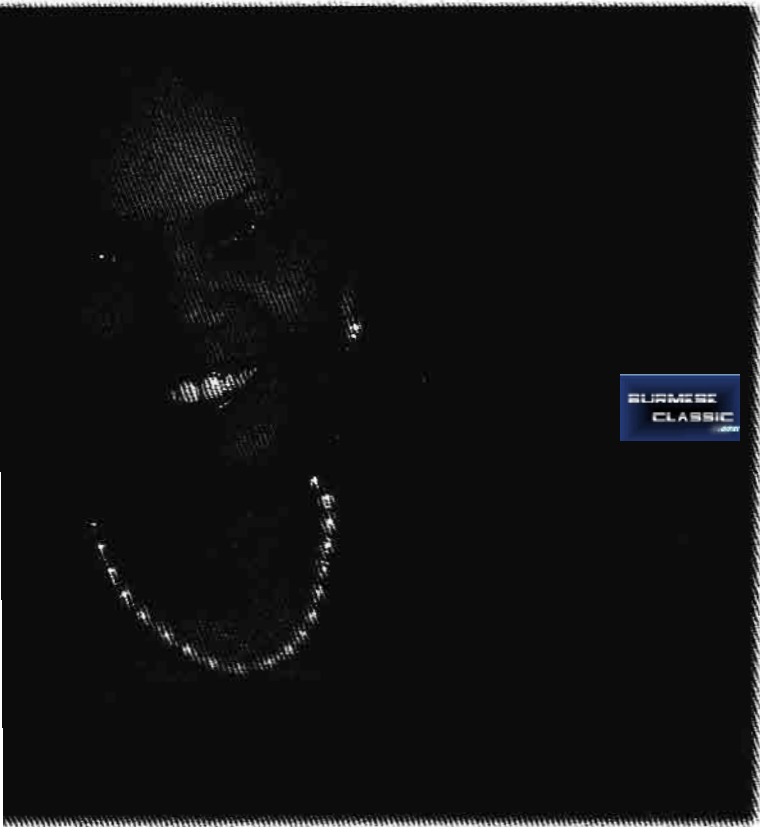

BURMESE
CLASSIC

အေးမောင်ကျော်

ကွန်ဒိုလီဇာရိုင် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

Extraordinary, Ordinary People : သာမန်ထက်ထူးစွာသော သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ
A Memoir Of Family By Condoleezza Rice

ဒီစခန်းပွဲ
ရိုးစ
စာပြင်
ထိုက်ဆောင်ဝင်း၊
ဖျက်စာပုံဒီဇိုင်း၊
Club 18
အတွင်းစာအုပ်အခန်းပွဲဒီဇိုင်း၊
Club 18

ထုတ်ဝေသူ
ခေါ်ဖိုးရွှစ်သူ
the bookhouse
၉၂ avenue၊ ၁၀-၈၊
မဂ္ဂင်လမ်း၊ ၁၄လမ်းကွက်၊
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ပုံနှိပ်သူ
ဦးတင်မောင်ကျော်
(မြ ၀၇၀၅၃)
စွယ်စာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၄၇၊ ၅၁ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
၂၀၁၃၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၀၀၀အကြိမ်။
အုပ်ချုပ် - ၁၀၀၀
တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ထုပ်
မြန်မာ့စာ
the bookhouse
၀၉ ၅၀၀ ၈၇၂၇
၀၉ ၅၀၁ ၀၈၅၁

ဆေးမောင်ကျော်
ဣန္ဒြေလီစာရိတ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ / ဆေးမောင်ကျော် ၊ ရန်ကင်း
the bookhouse စာပေ၊ ၂၀၁၃
၂၆၈ စာ၊ ၁၇-၇၈ စင်တီ x ၁၇-၇၈ စင်တီ
(၁) ဣန္ဒြေလီစာရိတ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

 www.facebook.com/thebookhouse.tbh

 the
bookhouse
we bring your books
serial - 0072 (13-002)

www.burmeseclassic.com

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ

၁၆ ရာစုနှစ်ဆန်းပိုင်းတွင် အမေရိကတိုက်အသစ်ကြီးသို့ ဥရောပမှ ပြောင်းရွှေ့အခြေချသူများ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုပင် အာဖရိကတိုက်မှ လူမည်းများလည်း ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရောက်ရှိလာပုံချင်း မတူညီကြပေ။ လူဖြူများက အမေရိက၏ အရှင်သခင်အဖြစ် ရောက်ရှိလာပြီး လူမည်းများက ကျေးကျွန်အဖြစ် သံခြေကျင်းများဖြင့် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အတိအကျဆိုရလျှင် ၁၆၁၉ ခုနှစ်က အမေရိကန် ဂျိမ်းစ်တောင်းမြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာသော သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်မှ လူမည်း ၂၀ ကျော်ကို ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချသွားရာမှ လူမည်းများ အမေရိကန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်က အမေရိကန်တောင်ပိုင်းတွင် ဝါဂွမ်းစိုက်ခင်းများအတွက် အလုပ်သမားအလွန်လိုအပ်နေချိန်ဖြစ်ရာ လူမည်း ကျေးကျွန်များသည် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် အမေရိကသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။ သို့သော် လူမည်းများသည် လူသားအဆင့်သို့ ရောက်ရန် ငါးပုံသုံးပုံမျှသာရှိသော သတ္တဝါများအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရပြီး ကျေးကျွန်များသာဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးမှ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးရရှိရန် လူမည်းများသည် ရာစုနှစ်နှင့် ချီ၍တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရသည်။ အမေရိကန်တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များက ကျေးကျွန်စနစ် ဆက်လက်ထားရှိလိုပြီး မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်များက ကျွန်စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုမှုကြား ညှိနှိုင်း၍မရတော့ဘဲ ၁၈၆၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ မြောက်ပိုင်းတပ်များက အောင်ပွဲခံပြီးနောက် ၁၈၆၅ ခုနှစ်တွင် သမ္မတလင်ကွန်းက ကျေးကျွန်စနစ်ဖျက်သိမ်းကြောင်း ကြေညာနိုင်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

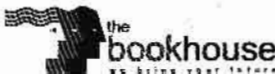
သို့သော် လူမည်းများအပေါ် ခွဲခြားနှိမ်ချဆက်ဆံမှုမှာ ဆက်လက်တည်ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး ထိုခွဲခြားဆက်ဆံမှု ပပျောက်သွားစေရန် လူမည်းများသည် နောက်ထပ် နှစ် ၁၀၀ခန့် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရသည်။ မာတင်လူသာကင်း၏ခေတ် သမ္မတ ဂျွန်ဆင်လက်ထက် ၁၉၆၄ လောက်တွင်မှ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေး အပြည့်အဝရရှိစေမည့် ကြေညာချက်ထုတ်ပြန် နိုင်ခဲ့သည်။ ကွန်ဒိုလီစာရိတ်စ်သည် ထိုခေတ်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် သူမ၏အဖေများ၊ အဘိုးများ လက်ထက်ကတည်းက ခံစားလာခဲ့ရသော အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဖြစ်ရပ်များ၊ အမှတ်အသားများ ထင်ဟပ်နေသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ရိုက်စီမိသားစု၏ဆောင်ပုဒ် မှာ “သူတို့ထက် နှစ်ဆတော်အောင်သာ ကြိုးစား၊ အဲဒီလိုဆိုရင် သူတို့က မကြိုက်သည့်တိုင်အောင် မင်းကို လေးလေး စားစား ဆက်ဆံလာကြလိမ့်မယ်” ဟု ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရိုက်စီသည် သူမ၏အဖေ ဂျွန်နှင့် အမေအင်ဂျလီနားတို့၏ သွန်သင်မှု၊ အားပေးမှု၊ သူမတို့အောင် ထောက်ပံ့ပြုစုပျိုးထောင်မှုများအောက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သွက်လက်ထက်မြက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမတက္ကသိုလ် တက်စဉ် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံတွင် ရှုရှားအထူးပြုဘာသာရပ်ကို သင်ယူခဲ့ခြင်းက စစ်အေးကာလကုန်ဆုံးခါနီးအချိန်တွင် သူမ၏ ပညာနှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ဘွတ်ရှီ(အငယ်)၏ သမ္မတသက်တမ်းကာလတွင် အသားရောင်ခွဲခြားမှု ပြေပျောက် သက်သာရေးအစီအစဉ်အောက်တွင် သူမသည် ထိပ်ဆုံးရာထူးကြီးများ ရရှိစေရန် ပို၍ အခွင့်သာစေခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

သူမ ပထမဆုံး ရရှိခဲ့သောအခွင့်အလမ်းမှာ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ပူးတွဲစစ်ဦးစီးချုပ်၏ ဒါရိုက်တာရုံးတွင် အထူးလက်ထောက်အဖြစ် အလုပ်သင်ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၈၉ မှ ၁၉၉၁ မတ်လအထိ ကာလ တွင် (ထိုကာလသည် ဘာလင်တံတိုင်း ပြိုကျခြင်းနှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ နောက်ဆုံးနေ့များဖြစ်သည်) သမ္မတဂျော့ရှီ အိပ်ရှ်ဒဗလျူဘွတ်ရှီ (ဘွတ်ရှီအကြီး)၏ အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဒါရိုက်တာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် အမျိုးသားလုံခြုံရေးကောင်စီ၏ ဆိုဗီယက်နှင့် အရှေ့ဥရောပရေးရာ အကြီးတန်းဒါရိုက်တာအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရပြီးနောက် တွင် သမ္မတ၏ အမျိုးသားလုံခြုံရေးဆိုင်ရာ အထူးလက်ထောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ထိုကာလတွင် သူမသည် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျိမ်းစ်ဘောကာနှင့် တွဲဖက်၍ ဂျာမနီနှစ်ပြည်ထောင် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးကို ကူညီဆောင် ရွက်ပေးခဲ့ရသည်။

၁၉၉၁ တွင် သူမ၏မိခင်တက္ကသိုလ် ပရင်စတန်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီးနောက် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ရွေးကောက်ပွဲကာလ တွင် သမ္မတလောင်း ဂျော့ဒဗလျူဘွတ်ရှီအတွက် နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီဆိုင်ရာ အကြံပေးအဖြစ် တစ်နှစ်တာဆောင်

ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ရွက်ပေးခဲ့ရသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင်မူ သူမအား သမ္မတ၏အမျိုးသားလုံခြုံရေးဆိုင်ရာ အကြံပေးအရာရှိ အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။ ဤရာထူးမှာ အမေရိကန်သမိုင်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအဖို့ ပထမဆုံး ခန့်အပ်ခံရခြင်းဖြစ် လေသည်။ သူမ၏ ခိုင်မာပြင်းထန်သော ခံယူချက်နှင့် နူးညံ့သောအပြုအမူတို့ကြောင့် သူမအား “စစ်သည်တော်မင်းသမီး” အဖြစ် နာမည်ပေးခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

၂၀၀၄ နိုဝင်ဘာ ၁၆ ရက်တွင် သမ္မတဘွတ်ရှ်က သူ၏ ဒုတိယသမ္မတသက်တမ်းအတွက် ရိုက်စ်ကို နိုင်ငံ ခြားရေးဝန်ကြီးရာထူးအဖြစ် အမည်စာရင်း တင်သွင်းခဲ့သည်။ ၂၀၀၅ ဇန်နဝါရီ ၂၆ တွင် ရိုက်စ်အပေါ် အမည်စာရင်းတင် သွင်းမှုကို ဆီးနိတ်မှ ၈၅ မဲ ၁၃ မဲဖြင့် အတည်ပြုခဲ့သည်။ ဤသို့ ကန့်ကွက်မဲ ၁၃ မဲ ရှိနေခဲ့ခြင်းမှာ ၁၈၂၅ ခုမှစ၍ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး အမည်စာရင်း တင်သွင်းမှုတွင် အများဆုံး ကန့်ကွက်မဲရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကန့်ကွက်မဲများမှာ ဆီးနိတ်တာ “ဘာဘရာဘောက်ဆာ” ဦးဆောင်၍ အမတ်တစ်စု၏ ဒေါက်တာရိုက်စ်နှင့် သမ္မတဘွတ်ရှ်တို့အား အီရတ် စစ်ပွဲနှင့် အကြမ်းဖက်ပါးဆန်ကျင့်ရေးစစ်ပွဲများ ရှုံးနိမ့်မှုကို တာဝန်ခံစေလိုသော ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်မှုမှ လာခြင်းဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဘဝတွင် ရိုက်စ်သည် ကမ္ဘာတစ်လွှား ဒီမိုကရေစီအစိုးရများ ပေါ်ထွက်လာရေး အားစိုက် ခွန်စိုက် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၁ စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် တိုက်ခိုက်မှုသည် “ဖိနှိပ်မှုနှင့် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့မှု” တို့မှ မြစ်ဖျားခံလာခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် အမေရိကန်အနေနှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသတွင် ဒီမိုကရေစီရေး ပြုပြင်ပြောင်း လဲမှုများ၊ အခြေခံ လူ့အခွင့်အရေးများ ရရှိလာအောင် တွန်းအားပေးဆောင်ရွက်သွားရန် လုပ်ငန်းစဉ်များ ချမှတ်လုပ်ဆောင် ခဲ့သည်။ အလားတူပင် ရိုက်စ်သည် သူမ၏ ဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုလုံး ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခြင်းပြု လုပ်ခဲ့ပြီး အမေရိကန်သံတမန်ရေးရာ ပေါ်လစီတစ်ခုလုံးကိုပါ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည်။ သူမ၏ နိုင်ငံခြားရေးရာပေါ်လစီ ၏ ဦးတည်ချက်မှာ ကမ္ဘာတစ်လွှားရှိ မဟာမိတ်နိုင်ငံများနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဒီမိုကရေစီ ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် တည်ဆောက်ရန် ကောင်းမွန်သော အုပ်ချုပ်မှုစနစ်ရှိသည့် နိုင်ငံများအနေနှင့် နိုင်ငံသားများ၏ လိုအပ်ချက်များကို တုံ့ပြန် ဆောင်ရွက်ပေးရန်နှင့် ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံတကာစနစ်အတွင်း တာဝန်ခံမှုရှိစွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လာစေရန်ဖြစ်သည်။

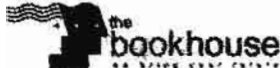
ဘွတ်ရှ်၏သမ္မတသက်တမ်း ပြီးဆုံးချိန်တွင် သူမသည်လည်း တက္ကသိုလ်အဝန်းအဝိုင်းသို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီး နိုင်ငံ ခြားဆက်ဆံရေးကောင်စီနှင့်သာ ချိတ်ဆက်ဆောင်ရွက်မှုများ ရှိခဲ့သည်။ ၂၀၀၉ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲတွင် ညွှန်မက်ကိန်း နှင့် တွဲဖက်၍ ဒုသမ္မတနေရာ ဝင်ရောက် အရွေးခံမည်ဟု သတင်းများ ထွက်ပေါ်ခဲ့သော်လည်း သူမက မဟုတ်မှန်ကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲအတွက် ဘာရက်အိုဘားမားက ဟီလာရီကလင်တန်အား ဒုသမ္မတလောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းအပေါ် သူမက ချီးကျူးပြောဆိုခဲ့သည်။ “ဟီလာရီသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်

www.burmeseclassic.com

ကြောင်း” သူမက ပြောခဲ့ပြီး “ဟိလာရီသည် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တာဝန်ကြီးကြီး ထမ်းဆောင်နိုင်မည့်သူဖြစ်သည်” ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

သူမသည် နိုင်ငံရေးတာဝန်များနှင့် တက္ကသိုလ်တာဝန်များအပြင် ကာနက်ဂျီကော်ပိုရေးရှင်း၊ ချားလ်ရှပ်ကော်ပိုရေးရှင်း၊ ချက်ဗာရွန်ကော်ပိုရေးရှင်း၊ ဟူးလတ်ပက်ကော့ခ်၊ သည်ရင်း ကော်ပိုရေးရှင်းတို့၏ ဒါရိုက်တာဘုတ်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၂ တွင် ရိုက်စ်သည် အရှေ့ပါလိုအယ်လ်တိုနှင့် ကယ်လီဖိုးနီးယားရှိ အရှေ့မင်လိုပျံစ်တို့တွင် မျိုးဆက်သစ်လူငယ်စင်တာကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ဤစာအုပ်တွင် နိုင်ငံရေးတာဝန်များနှင့်အတူ သူမမိသားစုအကြောင်း အနုစိတ်ရေးသားချက်များ ပါဝင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူမ မိခင်၊ ဖခင်တို့၏ သူမအပေါ် ပြုစုပျိုးထောင်ပုံ၊ သွန်သင်ပုံများ သူမတူအောင် ကူညီပံ့ပိုးခဲ့ပုံများ ပါဝင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤစာအုပ်ကို “သာမန်ထက် အလွန်ထူးကဲသော သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ” ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် အမေရိကန်လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း လူမည်းအသိုက်အဝန်းများ၏ ကြိုးပမ်းရုန်းကန်မှုများနှင့် ခွဲခြားဆက်ဆံခံရမှုများကိုပါ တစေ့တစောင်း တွေ့မြင်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း-၁ လူမည်းများနှင့်အမေရိကန် ကနဦးကာလ Starting Early

ကျွန်မ၏မိဘများသည် ဘဝကိုရင်ဆိုင်ရာမှာ ကျွန်မရဲ့သဘောဆန္ဒများအတိုင်း လိုက်လျောပေးရမှာကို စိုးရိမ်ကြသည်။ အနည်းငယ်ပို၍ စိုးရိမ်မှုရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်မ၏မှတ်ဉာဏ်တွင် ပထမဦးဆုံး မှတ်မိနေသည်မှာ သုံးနှစ်သမီးအရွယ် ကျောင်း စနေ၍ရသောအချိန်က ကျောင်းမတက်ရရေးကိစ္စအတွက် သူတို့နှင့်ကျွန်မ ထိပ်တိုက် ပြောဆိုခဲ့ရစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

အမေသည် ထိုစဉ်က အယ်လာဘားမား ပြည်နယ်ပိုင်းယားဖီးလ် စက်မှု အထက်တန်းကျောင်းတွင် စာပြနေသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ထိုကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ မူလတန်းတွင် စာရင်းသွင်းရန် ရည်ရွယ်ပုံရပါသည်။ ကျွန်မကို ကျောင်းအပ်ရန် မည်သို့ ပြောဆိုထားသည်ကို မသိသော်လည်း သေချာသည်မှာ ၁၉၅၈ စက်တင်ဘာလ အတွင်းတွင် အမေသည် ကျွန်မလက်ကိုဆွဲ၍ မစ္စဂျူး၏ စာသင်ခန်းအတန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ် သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် အတန်းထဲရှိ အခြားကလေးများကိုရော မစ္စဂျူးကိုပါ ကြောက်လန့်နေခဲ့သည်။ အတန်းထဲတွင် နေခဲ့ရန် ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။ ထိုသို့ ကျောင်း တက်ရန် ငြင်းဆန်နေသော မြင်ကွင်းမှာ နေ့တိုင်းပင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နေ့တိုင်းပင် အဖေက ကျောင်းမသွားလိုသော ကျွန်မအားခေါ်၍ အဘွားအိမ်သို့ ပို့လေးရသည်။ ကျောင်းဆင်းချိန်အထိ အဘွားအိမ်မှာ နေနေသည်။

နောက်ဆုံး အမေ့ကို ကျွန်မက ပြောရသည်။ ဆရာမသည် နေ့တိုင်းစကပ် တစ်ထည်တည်းကိုသာ ဝတ်လာနေရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းမတက်ချင်ဟု ပြော

သည်။ ထိုဆင်ခြေ မမှန်ကန်ဘူးဆိုသည်ကို ကျွန်မသိပါသည်။ ကျွန်မ၏အမေကိုယ်တိုင် ကျောင်းသွားလျှင် သေသေချာချာ ငြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးမှ သွားတတ်သည်ကို ကျွန်မသိပြီးဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မ၏ လောကုဏ်မမှန်ကန်မှန်း သိသော်လည်း အဖေနှင့်အမေတို့ ကျွန်မအား စောစောစီးစီး ကျောင်းပညာ သင်ကြားပေးရေးကို လက်လျှော့လိုက်ကြပါသည်။ ထိုစဉ်က ကိစ္စကို အခုပြန်စဉ်းစားမိတော့ ရယ်ရပါသည်။

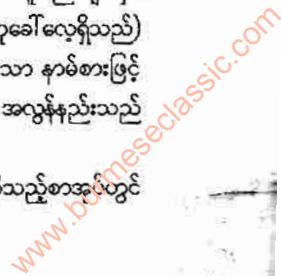
အဖေဂျွန်နှင့် အမေအင်ဂျလီးနားတို့သည် ပညာရေး အခွင့်အလမ်းကိုရယူရန်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မအား မည်သို့ကြိုးစားရင်းပြုခဲ့ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ သူတို့ ယုံကြည်သည်မှာ ပညာရေးသည် ကျွန်မအတွက် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရာမှာ ဒိုင်းလွှားသဖွယ် ကာကွယ်ပေးလိမ့်မည်။ အမေရိကန်တစ်လွှားနှင့် ဘာမင်ဂမ်တွင် အသားအရောင်ခွဲခြားရေး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှိနေသည့်ကြားက ကျွန်မအတွက် အသုံးဝင်လာလိမ့်မည်ဟူ၍သာဖြစ်သည်။

သူတို့၏ အမြင်ကို ကောင်းကောင်းရရှိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် လူမျိုးရေးနှင့် အသားအရောင် ခွဲခြားမှု မာန်မာနများကြား ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမေသည် အယ်လာဘားမားမြို့အနီး ၁၉၂၄ ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့ပြီး၊ အဖေကမူ လူဝီဆီဟားနားပြည်နယ် ဘာတွန်ရဒ်မှာ ၁၉၂၃ က မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စီးပွားပျက်ကပ်ကာလကြီးအတွင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို သူတို့မှတ်မိနေကြ သော်လည်း သူတို့မိဘများ၏ ငွေကြေးသုံးစွဲပုံ အလေ့အထများနှင့် ပတ်သက်၍မူ သတိထား အတုယူမိလောက်အောင် အရွယ်မရောက်ကြသေးပေ။ သူတို့သည် သမိုင်းဝင်လူမည်းကောလိပ်ကျောင်းများသို့ တက်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြသော လူမည်းလူလတ် တန်းစား ပထမဆုံးမျိုးဆက်များဖြစ်ပေသည်။

ထိုကောလိပ်များမှာ လူမည်းအထက်တန်းလွှာများအတွက် ရည်ရွယ်ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့သော ကျောင်းများဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အတူတကွခဲ့ကြသော အတန်းဖော်များအားလုံးမှာ သူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မာန်မာနများကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ရပ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုစဉ်က လူဖြူများမှာ အာဏာအားလုံးကို ရယူထားပြီး လူမည်းများမှာ ဘာမျှမရရှိထားသော အခြေအနေဖြစ်သည်။ 'သူတို့' (ကျွန်မ မိဘများက လူဖြူများကို သူတို့ - Them - ဟုခေါ်လေ့ရှိသည်) က နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးအားလုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ ထိုသို့ လူဖြူများကို ခြံငြိုပြီး 'သူတို့' ဟူသော နာမ်စားဖြင့် ခေါ်ဆိုခြင်းက ကျွန်မ၏ မိဘများအပါအဝင် သူတို့မိတ်ဆွေများ အားလုံးသည် လူဖြူများနှင့် အဆက်အဆံ အလွန်နည်းသည် ကို ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခဟင်နရီလူးဝစ်ဂိတ်က 'အသားအရောင်ရှိသောပြည်သူများ' ဆိုသည့်စာအုပ်တွင်

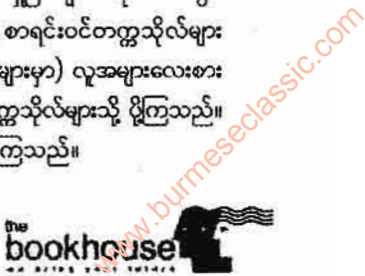
ကွန်ဒိုလီစာရိတ်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ရေးခဲ့ဖူးသည်။ အနောက် ဗာရှီနီးယားရှိသူနှင့် သူ၏ မိတ်ဆွေများမှာ လူဖြူများကို သူတို့လုပ်သော အလုပ်အကိုင်များနှင့် တွဲဖက်၍ ခေါ်ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ ဥပမာ လူဖြူရဲသားကို ဦးရဲသား၊ လူဖြူနွားနို့ပို့သူကိုဆိုလျှင် ဦးနွားနို့ပို့သမား စသည်ဖြင့် ခေါ်ကြသည်ဟု ရေးထားသည်။ အယ်လာဘားမားရှိ လူမည်းများမှာ ထိုမျှလောက်ပင် လူဖြူများနှင့် အဆက်အစပ် မရှိကြပေ။ သူတို့ လူဖြူတွေပဲဟု ခပ်ကင်းကင်းသာ ရှိခဲ့ကြပုံရသည်။

သေချာသည်မှာ အယ်လာဘားမားတွင် လူဖြူတစ်ယောက်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိပါက သင့်ဘက်မှ ရွံ့ဖို့သာ ပြင်ပေတော့ဟု ဆိုရမလောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ မိဘများကမူ ထိုအခြေအနေကို ပညာရေး အလုပ်ကြီးစားမှု အင်္ဂလိပ်စကားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောဆိုတတ်မှု သူတို့ယဉ်ကျေးမှုအတွင်းမှ အသေးစိတ်ယဉ်ကျေးမှုများအထိ နားလည် သိမြင်ကျင့်သုံးနိုင်မှု စသည်တို့ဖြင့် ပြောင်းလဲစေနိုင်သည်ဟု ယူဆသည်။ သင့်သည် သူတို့ထက် နှစ်ဆလောက် ပိုတော် နေလျှင် သင့်ကို မကြိုက်သည့်တိုင်အောင် သူတို့သင့်ကို လေးစားလာရလိမ့်မည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကောင်းမွန် သောဘဝကို အပြည့်အဝထူထောင်ဖို့ နေရာရရှိလာလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သင့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကူညီသူမဲ့ ဖြစ်နေခြင်းထက် ပိုဆိုးသောအခြေအနေမရှိဟု သူတို့ခံယူကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝတွင် ထိုအနေအထားမျိုး မရောက် အောင်နေရန် သူတို့ဆုံးဖြတ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ဘဝတွင် ထိုနည်းလမ်းမျိုးဖြင့် အဆုံးသတ်သွားခြင်းမျိုးမဖြစ်ရန် ပိုမို၍ ဆုံးဖြတ်ထားကြပုံ ရလေသည်။ မိဘများမှာ တော်ဝင်မျိုးနွယ်ထဲမှ မဟုတ်ပါ။ အမှန်ပင် လူမည်းများတွင်လည်း တော်ဝင်မျိုးနွယ်များ ရှိသည်။ ၎င်းမျိုးနွယ်များမှာ ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးမတိုင်မီကာလက ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမျိုးနွယ်ဦးစီး များမှာ ကျွန်စနစ်မကုန်ဆုံးမီ အရင်ကတည်းက လွတ်လပ်သူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမျိုးနွယ်များ၏ ဆက်ခံသူများသည် ၁၉ ရာစုနှစ် နှောင်းပိုင်းလောက်တွင် လူမည်းဆရာဝန်များ ရှေ့နေများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ အချို့ ၎င်းအဆက်အနွယ်များတွင် "ဟာမင်ရဒ်ရီးဗဲလ်" ကဲ့သို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ပထမဆုံးလူမည်းဆီးနိတ်အမတ် ဖြစ်လာသူ နိုင်ငံရေးသမားများ ပါ ပါဝင်လာသည်။

အဆိုပါ အဆက်အနွယ်များမှာ အရှေ့မြောက်ဒေသတွင် လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်သာရှိပြီး ချီကာကို ဘက်တွင် အများအပြားရှိခဲ့ကြသည်။ အချို့မှာ အိုင်ဗီလိဂ် (အမေရိကန်ရှိ ထိပ်တန်းတက္ကသိုလ်အုပ်စု) စာရင်းဝင်တက္ကသိုလ်များ သို့တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီး အများစုမှာမူ သူတို့၏ ကလေးများကို (အထူးသဖြင့် တောင်ပိုင်းသားများမှာ) လူအများလေးစား လက်ခံသော မီဟာရီဆေးကောလိပ် ဖစ်မိုးဟော၊ စပဲလ်မင်နှင့် တာ့စ်ကင်အီစတီကျူစသော တက္ကသိုလ်များသို့ ပို့ကြသည်။ တချို့ မိသားစုများတွင် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်လိုက် တက္ကသိုလ်ပညာတတ်များ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မမိခင်၏ မိသားစုမှာ ထိုမျိုးနွယ်များမှ မဟုတ်သော်လည်း ဖခင်ဘက်ထက်စာလျှင် ပို၍မျိုးရိုးကြီးသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အမေ၏ အတွားမာတီလူလာပါရွန်သည် အဆင့်မြင့်အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ သူမ၏ ဖခင်သည် အာဖရိကန် မက်သဒစ်ချာရှ်ကျောင်း၏ ဘီရှော့အဆင့်ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ပုံရသည်။ သူမ၏ ဖခင်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ရေးတေးတေးသာ မှတ်မိတော့သော်လည်း သူသည် ကျွန်မ၏အတွားကို ထိုစဉ်က အသားရောင်ရှိသော မိန်းကလေးများအတွက် အဆင့်မြင့်ဆုံးသော ကျောင်းတွင်ထားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မိန်းကလေးများအတွက် ခေတ်မီသောကျောင်းမျိုးဖြစ်သည့် စိန့်မာက်အကယ်ဒမီကျောင်းတွင် ထားခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းတွင် ဝိယင်နာမှလာသော ဥရောပဆရာများမှ စန္ဒရားသင်ပေးခဲ့သည်။ သူမသည် အတော်ညိုသော အသားအရေရှိပြီး မေးရိုးမြင့်မြင့်နှင့် အမေရိကန် ရက်အင်ဒီယန်းသွေး ပါဝင်နေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်နေပါသည်။

သူမသည် ဘာသာရေးကို လွန်စွာကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်ပြီး ဘုရားသခင်ကို မမှိတ်မသန် ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ သူမ၏ အဘိုးဖြစ်သူ အဲလ်ဘတ်ရောင်ဘင်ဆင်ရေး (နံပါတ်-၃) တွင်မွေးချင်း ခြောက်ယောက်ရှိသည်။ အတော်လေးလတ် သော အသားအရောင်ရှိသဖြင့် သူသည် လူဖြူဖခင်နှင့် လူမည်းမိခင်တို့မှ ပေါက်ဖွားလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရသည်။ သူ၏ ညီမနန်စီသည် တောက်ပသောမျက်လုံးနှင့် နီညိုရောင်ဆံပင်ရှိသည်။ အဘိုး၏ အမေဘက်သည် အီတလီနွယ်ဝင် မိသားစုများမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုမျိုးဆက်မှ အောင်မြင်ထွန်းပေါက်သူများကို သူအမှတ်တရရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ အမေနှင့်အတွား၏ နာမည်မှာ အင်ဂျင်လီနားပင်ဖြစ်ပြီး အဒေါ်မှာ ဂျီနီအာဖြစ်ကာ ဝမ်းကွဲညီမက လတ်တီဗီးယားနှင့် ကျွန်မ၏နာမည်မှာ ကွန်ဒိုလီဇာ ဖြစ်ပေသည်။ အားလုံးသည် ကျွန်မတို့၏ အမွေအနှစ်အစဉ်အဆက် များကို သက်သေပြု နေထိုင်သွားကြသူများဖြစ်လေသည်။ အဘိုးရေးဖ်၏ ဇာတ်လမ်းကို အသေအချာဖော်ပြရန် ခက်ခဲ့သည်။ သူသည် အသက် ၁၃ နှစ်အရွယ်တွင် အိမ်မှထွက်ပြေးခဲ့ပြီး သူ့အရွယ်ရောက်သည်အထိ အိမ်နှင့်ပြန်လည်ဆက်သွယ်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ မိသားစုတွင် ပြောစကားများအရမူ သူသည် သူ့ညီမများကို စော်ကားမော်ကားပြုသော လူဖြူများအား ရိုက်နှက်ရန် သံတုတ်တစ်ချောင်း ဆောင်ထားလေ့ရှိသည်။

တစ်ချိန်တွင်မူ သူ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရသည်ဟု ယူဆပြီး သူထွက်ပြေးခဲ့သည်။ နောက်ရက် နံနက်စောစောတွင် ရထားသူတစ်စု၌ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ကိုင်ပြီး သူတိုင်နေမိသည်ကို သူ့ကိုယ်သူ့သိလိုက်ရသည်။ နောက်နှစ်များစွာ ကြာသောအခါ အဘိုးက မီးရထားသံသည် သူ့ကို အလွန်အထီးကျန်ဆန်သော ခံစားမှုပေးကြောင်း ပြန်ပြောပြသည်။ သူ့ဆွေဆွေကားနီး ကျွန်မအမေကို သူ့နောက်ဆုံး ပြောသွားသော စကားမှာ 'အင်ဂျင်လီနားရေ ရထားပေါ်မှာ ငါတို့ချည်းပဲရှိပါလား' ဟုဖြစ်သည်။

ကျွန်ခိုလီဇာရီကပ်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

အဘိုးသည် အချိန်တော်တော်များများ မီးရထားဘူတာရုံတွင် တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေတတ်သည်။ လူဖြူများက အဘိုးကြီးညအချိန်မတော် ဘာလို့ဘူတာရုံမှာ လာထိုင်နေသလဲ ဟုမေးကြသည်။ ထို အကြောင်းကြောင့်လား မသိ သူ့ကို နောက်ပိုင်း ဘီးတပ်အဘိုးကြီး ဟု ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်မှာ ၁၉၆၅ ခု လောက်က အဘိုး ဆေးရုံမှာဆုံးသွားကြောင်း အဘွားက သွားပြောစဉ်ကဖြစ်သည်။ သူမက အော်ဟစ် ငိုကြွေးလိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် သူ့ကို အချို့က 'ဘီးတပ်ကောင်လေး' လို့ ခေါ်ကြတယ်ကွဲ့ ဟုပြောပါသည်။ သူ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ကို ချက်ချင်းရောက်လာ ကြသည်။

အားလုံးက မိသားစုလို ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်မ အမြဲတမ်း ဒီဇာတ်လမ်းကို အမှတ်ရနေလေ့ရှိသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ဤဇာတ်လမ်းမျိုးသည် အမေရိကန်ရှိ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော လူဖြူ၊ လူမည်းဇာတ်လမ်းမျိုးကို ကိုယ်စားပြု နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဤတိုင်းပြည်သို့ အတူတကွရောက်ရှိ အခြေချခဲ့ကြသည်။ ဥရောပနှင့် အာဖရိက နွယ်ဖွားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဤမျိုးနွယ်များသည် ကျေးကျွန်စနစ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအနေနှင့် လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ သွေးစုပ် အမြတ်ထုတ်မှုများဖြင့် အရပ်ဆိုးစွာ ရှုပ်ထွေးဆက်နွယ် သွေးနှောမှုများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ခွဲခြားဆက်ဆံမှု နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှိနေသည့်ကြားမှ လူမည်းများနှင့် လူဖြူများသည် အလွန်နီးကပ်စွာ ဆက်ဆံ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကြားဖူးနေကြ ယဉ်ပါးနေသော ဇာတ်လမ်းများရှိပါသည်။ လူမည်းနာနီအမျိုးသမီးက မိသားစုဝင်တစ်ဦး ကဲ့သို့ လူဖြူချမ်းသာသော ကလေးများအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏အဘိုး နှင့် သူ၏အဖေ ဘီးတပ်အဘိုးအိုကဲ့သို့ နားလည်ရခက်သော ဇာတ်လမ်းမျိုးလည်း ရှိပါသည်။

ထိုမိသားစု ရာဇဝင်အရှုပ်အထွေးများ၏ အမှန်တရားကိုရှာဖွေရန် ကျွန်မတို့ယခုတိုင် ခက်ခဲနေတုန်းပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုဒဏ်ရာအနာတရ ချန်ထားခဲ့သော အမွေများသည် အမေရိကန်က မွေးဖွားစဉ်ကပင် ရှိခဲ့သော ကျေးကျွန်စနစ်၏ ဆိုးကျိုးများပင်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကျွန်မ သောမတစ်ဂျက်ဖာဆင်နှင့် ဆယ်လီဟားမင်းတို့အကြောင်း ဇာချုပ်ပြီးစဉ်းစားမိပါသည်။ *ကျွန်မတို့ နောက်ပြောင်ကျီစယ် နေမိသလော့ဟု စဉ်းစားမိသည်။

တကယ်လို့ ဂျက်ဖာဆင်တွင် လူမည်းကလေးများ ရှိသည်ဆိုပါစို့ ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်မှာ အကယ်၍ ကျွန်မ ၏ အဖေဘက် အမေဘက်တို့တွင် လူဖြူအဘိုး နှစ်ယောက်ရှိသည်ဆိုပါစို့ ကျွန်မ မည်သို့ခံစားမိမည်နည်း* ဒီကိစ္စမျိုးအပေါ် မည်သို့မျှခံစားနေရန် မလိုဟု စဉ်းစားမိလာသည်။

ကျွန်မတို့ အားလုံးတွင် လူဖြူဘိုးဘေးများ ရှိကြသည်။ တချို့ လူဖြူများတွင်လည်း လူမည်းဘိုးဘေးများရှိနိုင်

သည်။ တစ်ခါက စတင်းဖွဲ့ဒ် ဘောလုံးကွင်းတွင် ဖေဖေနှင့် ကျွန်မထိုင်နေစဉ် လူဖြူတစ်ဦးက လက်ကိုကမ်း၍ 'ကျွန်တော် နာမည်လည်း ရိုက်စံလို့ခေါ်ပါတယ် ကျွန်တော် တောင်ပိုင်းကပါ' ဟုပြောသည်။

ကျွန်မ ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အမျိုးတော်နိုင်တယ်ဟု ပြောသောအခါ ထိုလူဖြူမှာ လန့်ဖျပ်ဖျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် 'အာဖရိကန် အမေရိကန်' ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို မသုံးဘဲထားခြင်း (သို့) မှေးမှိန်သွားခြင်းက ရှေးယခင်က လူဝင်မှုဆိုင်ရာကိစ္စများကို ပြန်လည်အမှတ်ရခြင်းမှ သက်သာစေနိုင်ပေသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ပြောင်းရွှေ့အခြေချသူ ဘိုးဘေးများကို အစွဲပြု၍ခေါ်ဝေါ်လာကြသော အသုံးအနှုန်းများရှိသည်။

မက္ကဆီကင်အမေရိကန်၊ ကိုရီးယန်းအမေရိကန်၊ ဂျာမန်အမေရိကန် စသဖြင့် သုံးနေကြသည်။ သို့သော် အချို့သော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကသာ အာဖရိကန်ပြောင်းရွှေ့လာသူများမှ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သမ္မတ အိုဘားမားဆိုလျှင် လူဖြူအမေနှင့် ကင်ညာလူမျိုးအဖေမှ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်ပေသည်။ ဒုတိယဇာတ်ကြောင်း ရှိသေးသည်။ ကောလင်းပါဝဲလ်တို့ မိဘများမှာ အနောက်အိန္ဒိယမှ ပြောင်းရွှေ့အခြေချလာသူများ ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ကွန်ဖက်ဒရေစီ ပုံစံဟောင်းမှ ဆင်းသက်လာသော ကျေးကျွန်များကို မည်သို့ဆိုမည်နည်း ကျွန်မအနေနှင့် အဖြူနှင့်အမည်းဟူသော သုံးလို သည်။ ထိုသို့ အရိုးခံစကားလုံးသက်သက်ကို သုံးခြင်းသည်သာ ပထမဦးဆုံး ဥရောပသားများနှင့် ပထမဦးဆုံး အာဖရိကန် များ ဤတိုင်းပြည်သို့ အတူတကွ အခြေချခဲ့သည်ကို ကျွန်မတို့ အမှတ်ရစေနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အာဖရိကန် များမှာ သံခြေကျင်းများဖြင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း-၂ ရှေးစံနှင့် ရိုက်စံအသက်အန္တယ်များ The Rays and the Rices

တစ်နေ့မှာ ကျောက်မီးသွေးတွင်း အင်ဂျင်နီယာလုပ်သည့် အဘိုးရေစံ လမ်း
လျှောက်သွားစဉ် ရေငင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့သည်။ အဘိုးက သူ့ကိုယ်
သူ့ မိတ်ဆက်သည်။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးမှာ အသက် ၁၆ နှစ်ခန့်သာရှိသည်ကို
သူ့သတိပြုမိလိုက်သဖြင့် သူမနှင့်ဒိတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားရန်ကိစ္စကို နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး သူမ အရွယ်ရောက်လာသောအချိန်တွင် မာတီလူလာပါရွန်နှင့်
အဲလ်ဘတ်ရေစံတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြလေသည်။ အဲလ်ဘတ်သည် အလွန်အလုပ်ကြီးစားသူ
တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးနီးပါး အလုပ်သုံးမျိုးလောက် လုပ်နေခဲ့သူ ဖြစ်
သည်။ သီတင်းရက်များအတွင်း မိုင်းတွင်းတွင် သူ့အလုပ်ဆင်းသည်။

ဤသည်မှာ သူ၏ အဓိက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ဖြစ်ပြီး အသက်ကြီး
လာသောအခါ သူ့ကို အာရုံကြောရောဂါနှင့် နှလုံးရောဂါများ ဖြစ်ပွားစေခဲ့သော အလုပ်
ဖြစ်ပေသည်။ ဤအလုပ်အတွက် အဘိုးသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်း အလုပ်သမားသမဂ္ဂ
နှင့် ဂျွန်အယ်လ်လူးဝစ္စတို့၏ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုကို ခံခဲ့ရသည်။ ညနေပိုင်းတွင် အဘိုးသည်
မြင်းများကို အမွေးညှပ်ခြင်း၊ ဘရပ်ဖြင့် ဖြီးပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရသည်။

ဤအလုပ်မှာ သူ့အဖေ ဘီးတပ်ကောင်လေး က သင်ပေးထားသော ပညာ
ဖြစ်သည်။ အလုပ်နားရက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် အိမ်ဆောက်လုပ်ငန်းတွင် သွား
ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။ အဘိုး၏တစ်နေ့တာသည် နံနက် ၄ နာရီမှ စတင်လေတော့သည်။
အတွားက သူ့အတွက် နံနက်အစောစာကို ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ကြက်ဥများဖြင့် တစ်နေ့ကန်
အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် တဝကြီးကျွေးလိုက်လေသည်။

ရေခဲအနွယ်များမှာ မာနကြီးသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အယ်လာဘားမားပြည်နယ် ဟူးပါးမြို့တွင် အခြေချကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့ အခြေချသောနေရာမှာ ဘာမင်ဂမ်မြို့ အပြင်ဘက် အတော်ကွာလှမ်းသော နေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်မကလေးဘဝက အဘိုး၏အိမ်သည် မြို့ပေါ်မှာမဟုတ်ဘဲ ကျေးလက်မှာဟု ခံစားမိသည်။

ထိုစဉ်က ဘဝသည် သာယာချောမွေ့ခြင်း ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်မ၏အမေနှင့် အီတလီကုန်စုံဆိုင် ပိုင်ရှင်၏သမီးကြား အသားအရောင်ခွဲခြား ခံရမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တင်းမာမှုအချို့ ရှိခဲ့သေးသည်။

မာတီနှင့် အဲလ်ဘတ်ရေခဲတို့သည် ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ့်လက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ဆောက်သော မြေပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဆေးအဖြူသုတ်ထားသော သစ်သားအိမ်မှာ ထိုခေတ်အခါက အတော်အတန်ကြီးမားသော အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့ထောင့်တွင် ကြီးမားသော ပီကင်အပင်ကြီးများ ရှိသည်။ ထိုအိမ်တွင် အခန်း ရှစ်ခန်းရှိပြီး၊ ကျွန်မ၏အဘွား စန္ဒရားသင်သော ဂီတခန်းလည်းပါဝင်သည်။

အဘွားသည် ပစ္စည်းအကောင်းစားများကို နှစ်သက်တတ်ပြီး ထိုအိမ်တွင် မဟော်ဂ်နီသားပရိဘောဂများ ထားရှိ သည်။ အခြားမိသားစုဝင် အိမ်များသို့လည်း ထိုသို့ပစ္စည်းကောင်းများ ဝယ်ပေးတတ်သည်။ သို့သော်လည်း အဘွားသည် စေ့စေ့စပ်စပ်သုံးစွဲခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဘိုးမိုင်းတွင်းမှ အလုပ်ပြုတ်သွားသောအချိန်တွင် အဘိုးသူအိမ်ကိုပါ ဆုံးရှုံးမည်ကို အရမ်းစိုးရိမ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် အဘွားကမွေ့ရာထဲတွင် သူ့သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ငွေအများအပြား ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။

ထိုငွေများဖြင့် ဘဏ်ကြွေးများကို ဆပ်နိုင်ရုံသာမက မြေအချို့ပင် ထပ်၍ဝယ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ၏ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့သည်လည်း ဘာမင်ဂမ်တစ်ဝိုက် ကျဆင်းနေသော အခြေအနေများရှိသော်လည်း သူတို့မိဘများ၏ ခိုင်မာသော စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်များအတိုင်း သူတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကလေးများကို အမြဲတမ်း 'မင်းတို့ဟာ ရေခဲမီးနွယ်တွေ' ဟု သတိရနေစေသည်။ ဤသည်မှာ မည်သည့်အရာကမျှ သူတို့ကို နောက်ပြန်ကျမသွားစေရန် ဆုံးမ သွန်သင်နေမှုဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့၏ အပြုအမူများတွင် သဘောမကျစရာတွေ့ပါက အဘိုးက ပေစောင်စောင် မဲ့တတ်သည်။

သူတို့ကို အသားအရောင်ရှိသူများအတွက် ပေးထားသော နားနေခန်းများနှင့် ရေပန်းများရှိရာတို့တွင် မည်သည့် အခါမျှ သွားရောက်ခွင့်မပြုပေ။ 'အိမ်ပြန်ရောက်မှပဲနား' ဟု သူတို့ကိုပြောထားသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မ၏ အဘိုးနှင့်အဘွား တို့သည် မော်တော်ကားတစ်စီး လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိအောင် ဝယ်ထားကြသည်။ သို့မှသာ ဘတ်စ်ကားစီးရာတွင် နောက်ဆုံး ခုံတန်းများမှ စီးရခြင်းမှ ကင်းလွတ်မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏အမေတွင် မောင်နှမ ငါးဦးရှိသည်။ အဲလ်ဘတ်ကျူနီလာ

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

မာတီနှင့် ကျွန်မအမေတို့ကို ၁၉၂၀ခုနှစ် တစ်ဝိုက်က မွေးဖွားခဲ့ပြီး အန်ကယ်အယ်တို့နှင့် အန်တီဂျီနိုဝါတို့ကိုမူ နောက် ၁၀ နှစ်ကြာမှ မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးအဘွားတို့သည် သူတို့ကိုယ်တိုင် တက္ကသိုလ်ပညာတတ်များ မဟုတ်ကြသော်လည်း သူတို့သားသမီးများ ကိုမူ ပညာတတ်ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ယုံကြည်သည်မှာ အလုပ်ကို ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး သူတို့ကလေးများကို သူတို့ဘဝထက်ပို၍ သက်သောင့်သက်သာရှိသော ဘဝများရရှိ သွားရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ရဲ့ အကြီးဆုံးသား အဲလ်ဘတ်ကမူ ပညာရေးတွင် မဖြောင့်ဖြူးလှ၊ သူ့ကို အယ်လာဘား မား မိုင်ဟားဖီးလ်ရှိ မိုင်းလ်ကောလိပ်တွင် ထားသော်လည်း သူသည်ကျောင်းမှထွက်ကာ မြောက်ဘက်ရှိ ပင်ဆယ်မေးနီး ယားသို့ ရောက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ကလေးတစ်ယောက်ပင်ရနေသည်။ နောက် သံမဏိစက်ရုံတစ်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။

အဘိုးက မီးရထားနှင့် လိုက်သွားကာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အိမ်သို့ပြန်ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ဦးလေးအဲလ် ဘတ်က ကျောင်းပြန်တက်ရန် ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။ အဘိုးသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောက်မီးသွေးမိုင်းတွင် အလုပ်လုပ်ဖူးရာ သူ့သား သံမဏိစက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်ခြင်းကို မကြိုက်ခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် အဲလ်ဘတ်တစ်ယောက် ကျောင်းပြီးသွားကာ အောင်မြင်သော ခရစ်ယာန်အသင်းတော် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာလေသည်။ တစ်ဖက်တွင် မာတီနှင့် ကျွန်မ၏မိခင်တို့ သည်လည်း မိုင်းလ်ကောလိပ်မှ ပုံမှန် လေးနှစ်ဖြင့် ကျောင်းပြီးခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် အိမ်မှာပဲနေကာ ကျောင်းသို့ကားမောင်း၍ သွားကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ရင်သပ်ရွှေမောဖွယ် လှပသူ များဖြစ်ကြသည်။ မာတီသည် အဘွားနှင့်ပိုတူကာ အသားညိုညို၊ မေးရိုးကားကားနှင့် ရှည်လျားလှိုင်းထနေသော ဆံပင် ရှိသည်။ ကျွန်မ၏အမေကမူ အဘိုးနှင့်တူသည်။ အသားလတ်လတ် မျက်နှာလုံးလုံးနှင့် ဖြောင့်စင်းသော အညိုရောင်ဆံပင် များရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်စဖွယ်ကောင်းမှုကြောင့် လူငယ်များကြား ရေပန်းစားခဲ့ကြသည်။ ထိုကောလိပ်တွင် သူတို့ အား ရေးစံမိန်းကလေးများ ဟု သိကြသည်။

ထိုကျောင်း၏ ဘင်ခရုတ်တိုင်းတွင် မာတီက ဒရမ်တီးသမားဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ၏အမေက တီးဝိုင်းရှေ့မှ ကျိုင်းကိုင်ရသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မာတီသည် အားကစားသမားစစ်စစ် ဖြစ်သည်။သူသည် အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက အားကစားလိုက်စားခဲ့ပြီး ကောလိပ်တွင်လည်း တင်းနစ်၊ ဘတ်စ်ကက်ဘောအသင်းတို့တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ အမေကား အနုပညာဓာတ်ခံရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများ အားကစားလုပ်သင့်သည်ဆိုသော အယူအဆကို သူမ လုံးဝလက်ခံ ယုံကြည်ခြင်းမရှိ၊ ကောင်းကင်ဘုံမှ ချွေးထွက်သောအလုပ်ကို တားမြစ်ထားသည်ဟု

သူမတချို့သည်။ ကျွန်မမှတ်မိသလောက် အမေသည် ဘက်တံတစ်ချောင်း ဘောလုံးတစ်လုံးကို တစ်ခါဖူးမျှ ကောက်မကိုင်ခဲ့ နောက်ပိုင်းတွင်မူ အဖေ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် လိုက်ပါလာလေ့ရှိသည်။

အမေသည် ကျွန်မ၏ ယောက်ျားဆန်သောပုံစံနှင့် အတွဲညီခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ကျောင်းပြီးသွားသောအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်မှာပင်နေကြသည်။ အမေနှင့်မာတီတို့တွင် သူငယ်ချင်းများစွာရှိသည်။ အားလုံးမှာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အတွက် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ခွဲခြားဆက်ဆံမှုရှိသော ဘာမင်ဂမ်ရှိ ဘဝများမှာ တစ်နည်းပြောရလျှင် ရိုးရိုးဘဝလေးများပင် ဖြစ်သည်။ မိသားစု အတူတကွ နေထိုင်ကြမည် ဘုရားကျောင်းသွားမည် အလုပ်လုပ်မည်။ လူမည်းသီးခြား အုပ်စုများအတွင်း လူမှုရေးဘဝများ တည်ဆောက်ကြသည်။

သီးသန့်ကလပ်များ တည်ထောင်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အမေရော သူ့အစ်မမာတီပါ အထက်တန်းကျောင်း တွင် ဆရာမများ ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့၏ နှေးကွေးလှမှုကြောင့် ကျောင်းချိန်မီစေရန် အိမ်ရှိနာရီလက်တံကို အဘိုးက ရှေ့သို့ရွှေ့ထားခဲ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို အဘွားက ဂီတပညာ သင်ကြားပေးခဲ့သဖြင့် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘက်ပတစ် ဘုရားကျောင်းတွင် အော်ဂင်စန္ဒရားတီးရသည်။ သူတို့သည် ဓမ္မသီချင်းများကို နားဖြင့်မှတ်ပြီး လက်တန်းတီးမှတ်ခြင်းကို သင်ကြရသည်။ ဤနည်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ခက်ခဲလှသည်။ ကျွန်မလည်း ထိုအတိုင်း သင်ယူခဲ့ရသည်။

ဓမ္မသီချင်းများ တီးမှတ်ရာတွင်မူ အမေနှင့်မာတီတို့လောက် ကျွန်မမကျွမ်းကျင်ခဲ့ပါ။ သီတင်းပတ် ကုန်ရက်များ တွင်မူ သူတို့သည် လူမှုကလပ်များသို့သွား၍ ကပွဲများတက်ကြသည်။ မာတီက လှလှပပအဝတ်အစားများကို ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ချုပ်လုပ် ဝတ်ဆင်တတ်သည်။ သူတို့ အဝတ်အထည်ကောင်းများ နှစ်သက်ကြသည်။ အမေက တစ်ခါပြောဖူး သည်။ သူမ၏လစာသည် မြို့ထဲရှိ နားမည်ကြီးအဝတ်အထည် စတိုင်းဆိုင်ကြီးများဖြစ်သည့် ဘာဂါဖီလစ်နှင့် နယူးဘာရီ ဆိုင်ကြီးများသို့ ဝင်လိုက်လျှင် မိနစ်ပိုင်းနှင့် ကုန်သွားသည်ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မအမေသည် မည်သည့်အခါမျှ လက်ထပ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ကြောင်း ကျွန်မ၏ နီးစပ်သောမိသားစုများ၊ မိတ်ဆွေများက ပြောပြတတ်သည်။ သူမသည် မိသားစုကို အလွန်ခင်တွယ်သူ၊ ဣန္ဒြေကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ချောမောသော် လည်း နှုတ်စွာတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကို အပျိုကြီးဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်တော့မည်ဟု ထင်ထားကြသည်။ သို့သော် တစ်ရက် သူမကျောင်းသို့ သွားသောအချိန်တွင် အသစ်ရောက်လာသော ပြေးခုန်ပစ်နှင့် ဘောလုံးသင်းနည်းပြအကြောင်း ရုံးစုရုံးစု ပြောဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားမည်းမည်းနှင့် အသံဩဇာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တကယ့်အားကစားသမားပုံ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် တရားဟောဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဂြုန်ဝက်စလေရိုက်စံကျိန်ယာနှင့် သူမ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံစဉ်က သူမသည် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ဖိထားပြီး

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

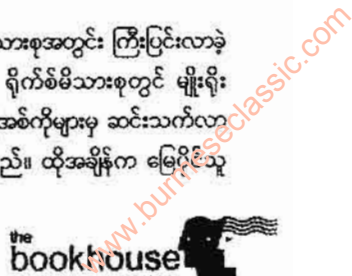
အနီရဲရဲ ဂါဝန်ပုံဆန်းကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ခန်းမအတွင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့စဉ် ဖြစ်သည်ဟု အမေက ပြန်ပြောပြပါသည်။ ထိုစဉ် ရိုက်စ်ကျွန်ုပ်တို့သည် နံရံကိုမှီ၍ ရပ်နေရင်း 'ဟဲလို' ဟု နှုတ်ဆက်ရန် အခွင့်အလမ်းကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ဆရာမရေးစ်ကို ထိုအဝတ်အစားဖြင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့လိုက်ကတည်းက သူ့စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ဟု အမေက ဝန်ခံခဲ့ပါသည်။

အဖေသည် မြောက်ကာရိုလင်းနားပြည်နယ်၊ ရှားလော့ဒေသရှိ ဂျွန်စီစမစ်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းပြီးလာခဲ့ပြီး၊ ဘာမင်ဂမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မူလက သူသည် အယ်လာဘားမားရှိ စတေးလ်မင်ကောလိပ်တွင် တက်နေရာမှ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ပွားလာသောအချိန်တွင် အဘိုးက သူ့ကို ကောလိပ်တက်ရင်း ကျမ်းစာသင်ကျောင်းကိုပါ တွဲ၍တက်နိုင်သော စမစ်တက္ကသိုလ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ အဘိုးသည် နိုင်ငံရေးအရ အတွေးအခေါ်အရ စစ်ကို ဆန့်ကျင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ၏သားအား ဘာသာရေးဆရာအဖြစ် သူ့မြေရာကို နင်းစေလိုခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

အဖေကမူ စစ်ထဲသို့ ဝင်လိုသော်လည်း သူ့အဖေ၏ဆန္ဒကို နာခံကာ ကျမ်းစာသင်ကျောင်းသို့ ဆက်တက်ခဲ့သည်။ အဖေသည် ရှေ့တန်းမှ ပြန်လာသောစစ်သားများအတွက် တပ်တွင် ဘုန်းကြီးအသွားရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသော်လည်း၊ သူ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း မပါဝင်လိုက်ရခြင်းအတွက် အမြဲတမ်း အနည်းငယ်အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ်မထင်သည်။ အဖေသည် ဗီယက်နမ်စစ်အတွင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ကာနယ်ဘဝဖြင့် လေတပ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သော သူညီတစ်ဝမ်းကွဲ ဖိလစ်နနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ယူပြောဆိုခဲ့သည်။ သူတို့သည် အဖေကွယ်လွန်ချိန်အထိ အနီးကပ်ဆုံး၊ အရင်းနှီးဆုံး ဆက်ဆံနေထိုင်သွားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

အဖေ မိုင်းအားဖီးလ် အထက်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် သူ၏ ပထမဆုံး ဘုရားကျောင်းသင်အုပ် ဆရာအဖြစ် ထမ်းဆောင်ရင်း အခြားအလုပ် အတော်များများ လုပ်ခဲ့သည်။ သီတင်းပတ်ကုန်ရက်များတွင် ဘာလင်တန်ရှိ ကြေးစားတစ်ပိုင်း ဘော်လုံးသင်းကို အချိန်ပိုင်းနည်းပြ လုပ်ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် အပိုင်ငွေရရန် စားပွဲထိုး အလုပ်ကိုပင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ဖူးသည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ရန် သူကြိုးပမ်းခဲ့ဖူးသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သူ မသေဆုံးမီအထိ စားသောက်ဆိုင်များသို့ သွားလျှင် ဘောက်ဆူးရက်ရက်ရောရော ပေးတတ်သည်။ စားပွဲထိုးရသည်မှာ သူလုပ်ခဲ့သမျှ အလုပ်များထဲတွင် အခက်ခဲဆုံးဖြစ်သည်ဟု အဖေကပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်မ၏ဖခင်မှာ သူ့အဖေ ဂျွန်စက်စလေရိုက်စ် စီနီယာ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသော မိသားစုအတွင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေဘက်က အဘိုးမှာ အယ်လာဘားမားရှိ အူတော့ရှ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ရိုက်စ်မိသားစုတွင် မျိုးရိုးသုံးခုရှိသည်ဟု တွေ့ရသည်။ အားလုံးမှာ အယ်လာဘားမား၊ ဂရိနီခရိုင်ရှိ ကျေးကွန်ပိုင်သော ညီအစ်ကိုများမှ ဆင်းသက်လာကြသည်။ ထိုနေရာမှာ မစွတ်စမိနယ်စပ်မှ ကားဖြင့် တစ်နာရီခန့် မောင်းရသောနေရာတွင် ရှိသည်။ ထိုအချိန်က မြေပိုင်သူ

လူမည်း များများစားစား မရှိပေ။ အဘိုး၏ မိသားစုမှာ အခြားသီးနှံစိုက်သူများနှင့် စပ်တူလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘိုး၏အဖေမှာ စာမတတ်ပါ။ သို့သော် သူ၏မိခင်မှာ စာတတ်မြောက်အောင် သင်ကြားခဲ့သူဖြစ်သည်။ မည်သူက သူမကို စာတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သည်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိနိုင်ပေ။

ထိုစဉ်က ကျေးကျွန်များ စာသင်ကြားခွင့် မရှိပေ။ စာသင်ကြားခြင်းသည် တရားဝင်ခွင့်ပြုထားသော ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူမသည် အိမ်တွင်ဦးစားပေးခံရသော ကျေးကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရပါသည်။ သူမနှင့် ပတ်သက်၍ ကြားဖူးသည်မှာ သူမသည် ပြည်ထောင်စုစစ်သားများအတွက် စိုက်ပျိုးရေးများ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ ပြည်တွင်း စစ်အတွင်း အပြင်များကို ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သူမ သေဆုံးသွားသော နေ့တွင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားကာ ဆေးတံတန်းလန်းဖြင့် သေဆုံးနေသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤတာဝန်ကို သူမနောက်တစ်ကြိမ် ထမ်းဆောင်မည့်ပုံ ရှိနေသည်။

ကျွန်မအဖေနှင့် ပတ်သက်၍မူ အဘိုးသည် သူ့သားကို အခြားမောင်နှမများကြား သိပ်မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ဟု ပြောကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့တွင် အလွန်မည်းမှောင်သော အသားအရေရှိသောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မဆွေမျိုးတစ်ဦးချင်းစီ၏ အသားအရောင်အကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်ကို စာဖတ်သူ သတိပြုမိမည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်စနစ်၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များမှ လူမည်းအသိုင်းအဝန်းအတွင်း အသားအရောင်နှင့် ပတ်သက်သော ကြိုတင်အကဲဖြတ်မှု နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း အမြစ်တွယ်နေခဲ့လေပြီ။ အသားနည်းနည်းလတ်သည်ဆိုလျှင် သင့်အတွက် နည်းနည်းပိုကောင်းပါသည်။ ဤတိမ်းညွတ်မှုသည် မျက်နှာသွင်ပြင်အထိ ချွဲကားလာကြသည်။

‘သေးသွယ်သော ကော့ကေးရှပ်စတိုင်’က ‘တုတ်ခိုင်သော နီးဂရိုက်စတိုင်’ထက်ပို၍ ဦးစားပေးခံရသည်။ ဖြောင့်စင်းသောဆံပင်သည် ကောင်းပြီး၊ ကောက်သောဆံပင်သည် ဆိုးသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများလက်ထက်က ထိုသို့သော ဂယက်ရိုက်မှုများမှာ သိသာပေါ်လွင်လှသည်။ ကိုယ်ကိုယ်ကို လေးစားမှုရှိသော မည်သည့် လူမည်းကျောင်းကမျှ အသားအရောင်မည်းသူကို အလှတူရင်မအဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းမပြုပေ။ ထိုစဉ်က အကောင်းဆုံးကလပ်များမှ အသင်းဝင်လက်ခံရန်အတွက် ‘စက္ကူအိတ်စစ်ဆေးခြင်း’ဆိုသည်ကို ပြုလုပ်ကြောင်း သတင်းများထွက်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ စက္ကူအိတ်ထက် ပို၍မည်းသော အသားအရောင်ရှိသူသည် ရွေးချယ်ခံရမည်မဟုတ်သောကြောင့် ထိုကလပ်သို့ လျှောက်လွှာတင်ရန် မလိုတော့ပေ။

ကျွန်မ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အချိန်ကာလ တစ်လျှောက်လုံးတွင်မူ လုံးဝမသက်ဆိုင်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း အသားအရောင် (သို့) ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံသည် အရေးမပါလှတော့ပါ။ သို့သော် (၂၀)ရာစု၏ ပထမနှစ်အစိတ် ကာလအတွင်း

ကွန်ဒိုလီစာရိတ်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

အလွန်မည်းသော အသားအရေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် ကျွန်မ၏အဘိုး အခြေအနေ မည်သို့ရှိမည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်အနေနှင့် ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပါသည်။ သူသည် အသားမည်းမှုကြောင့် ညှိသောမြေကိုသာ ရခဲ့သည်။ သူ့အဖေ၏ အားပေးထောက်ခံမှုကို လည်း သိပ်မရခဲ့ပါ။

သို့သော် သူ့အဖေက သူ့ကို စာသင်ပေးခဲ့ပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အသက် (၁၉)နှစ်လောက် ရောက်ချိန်တွင် တက္ကသိုလ်တက်ရန် သူ့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အသားရောင်ရှိသော သူတစ်ယောက် မည်သည့် တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်နိုင်သနည်း ဆိုသည်ကို သူ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သည်။ အခြားသူများက သူ့အား အယ်လာဘားမား၊ တူစကာလူဆာ မှ မိုင် (၃၀)လောက်သာဝေးသော စတေးလ်မင်ကောလိပ်တွင် တက်နိုင်ကြောင်း သူ့ကို ပြောကြသည်။ သူ၏ ဝါဂွမ်းစိုက်ခင်း မှ ငွေစုကာ ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။

တစ်နှစ်ကြာသောအခါ အဘိုးရိတ်စ်၏ စိုက်ခင်းမှ ဝါဂွမ်းမထွက်သဖြင့် ကျောင်းလခပေးရန် မရှိတော့ပေ။ သူ ကျောင်းမှထွက်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ အခြားသူများရော မည်သို့ ကျောင်းတက်ကြသနည်း။ အခြားသူများမှာ စကောလာ ရှစ်များဖြင့် တက်ကြသည်။ သူလည်း ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး လုပ်မည်ဆိုလျှင် ပညာသင်ဆု ရနိုင်ကြောင်း သူ့ကိုပြောကြသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံရန် သူ့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ မိသားစုရာဇဝင်တွင် အကြိမ်များစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ရသလိုပင် ဤလူမည်းလူငယ်အား ခရစ်ယာန်အသင်းတော်က ပညာသင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် ဂျွန်ဝက်စလေရိတ်စ်စီနီယာသည် ချောမောလှပသော စပိန် (သို့) ပြင်သစ်ကပြား သာရီဆာဟာဒ်နက်နှင့် ဘာတွန်ရုဒ်တွင် တွေ့ဆုံကြလေသည်။ ဟာဒ်နက်မိသားစုသည် ပညာတတ်အမျိုးသမီးများ မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော မိသားစု ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ဘွတ်ကာတီဝါရှင်တန်၏ တစ်ကင်အင်စတီကျုမှ ဘွဲ့ရသော ပထမဆုံးလူမည်းမှတ်တမ်းဝင် သူနာပြုနှစ်ဦး ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ အတွေးကမူ ၁၇နှစ်တွင် အိမ်မှထွက်ခဲ့ပြီး မကြာခီဝင် အဘိုးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ ဧဝ်ဂေါလီဒါပညာပေးရေးနှင့် ဘုရားကျောင်းတည်ဆောက်ရေးအလုပ်များတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မအမေဘက်မှ မိသားစုများ မြေဝယ်ပြီး အခြေတကျနေထိုင်နေသော အချိန်တွင် အဖေဘက်မှ မိသားစုများ မှာ နယ်လှည့်တရားဟောဆရာများ ဘဝဖြင့် နေကြရတန်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ မိဘများတွင် မြေယာနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်ကွဲလွဲသော သဘောထားအမြင်များ ရှိကြသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ အမေက အမြဲတမ်းအိမ်တစ်လုံး ပိုင်ရန် ဆန္ဒရှိနေသော်လည်း အဖေကမူ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှည့်လည်သွားလာကာ အခြားသူများ၏ အိမ်များ ပေါ်တွင် နေထိုင်ရင်း ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်ပေသည်။ အဖေသည် အိမ်တစ်လုံးပိုင်ဆိုင်ရန်နှင့် အခြေချရန် ငွေကြေးလိုအပ်ပုံ အပေါ် အလေးအနက်သဘောထားခဲ့ပေ။ သူတို့အိမ်ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက် အချို့သော ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရခြင်း

များမှာ သူတို့နောက်ဆုံး အိမ်တစ်လုံးပိုင်ဆိုင်ပြီး နောက်ဆုံးအမြင်များအပေါ် သဘောကွဲလွဲခြင်းမှ အစပြုခြင်းများပင် ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အဘိုးရိုက်စ်သည် သူ့အချိန်အများစုကို လူဝီဆီယားများတွင် ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်ခြင်းနှင့် အနီးအပါးတွင် စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မစွမ်းစပ်နှင့် အယ်လ်လာဘားမားတို့တွင် ဆောက်လုပ်ရန် လိုအပ်ပါက အိမ်မှ လအချို့သွားကာ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသည်။ အဘိုး၏ ဘုရားကျောင်းများမှာ အောင်မြင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏တရားဟောကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ၏ဟောပြောချက်များမှာ သမ္မာကျမ်းစာအခြေခံပြီး၊ ပညာတတ်ဆန်သည်။ သူသည် ကျမ်းစာ စာသင်ကျောင်းတွင် တရားဓမ္မများ သင်ကြားခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သိက္ခာတော်ရ ဘုန်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သူဟောပြောချက်များတွင် ထိုမြို့ရှိ ဘက်ပတစ်ကျောင်းများကဲ့သို့ စိတ်အလိုလိုက်၍ ပျော်ရွှင်မြူးစွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုခြင်း၊ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ဟောပြောခြင်းများ လုံးဝမပါပေ။ သူတို့သည် ပုံမှန်ဓမ္မသင်တန်းများ မတက်ဘူး သူများဖြစ်ကြသည်။ အဘိုးသည် သူ့ဟောပြောမှုများကို မှတ်စုမှတ်တမ်းမပါဘဲ ပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မလည်း လက်တန်းပြောဆိုနိုင်သော စွမ်းရည်ကို အဘိုးထံမှ အမွေဆက်ခံရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တစ်ကြိမ်က အဖေ့ကို ကျွန်မပြောခဲ့ဖူးသည်။ အဖေက 'သူလည်း အတော်ကောင်းအောင် ပြောနိုင်သည်။ သို့သော် အဘိုးကိုတော့ မမီဟုပြောသည်။ သူက သမီးအဘိုးပြောတာကို ကြားစေချင်တယ် သူကစာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်လုံးကို အလွတ်ပြောနိုင်တာ' ဟု ပြောပါသည်။

ရိုက်စ်မိသားစုဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ကျောင်းများမှာ ဘုရားကျောင်းများထက်ပင် ပို၍အောင်မြင်သည်။ ကျွန်မ၏ အဘိုးက သူ၏ကျောင်းများသည် လူမည်းကလေးငယ်များအား ထိုခေတ်ကာလကရှိသည့် အစိုးရကျောင်းများထက်ပို၍ ပညာပေးနိုင်ခဲ့သည်ဟု ပြောသည်။ သူက ကျောင်းအတွက် ရန်ပုံငွေကို ရသမျှနေရာပေါင်းစုံမှ စုဆောင်းခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်းအသင်းဝင်များထံမှ ကူညီမှုများ၊ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ ရရှိသော ဆင့်အနည်းငယ်စီ အလှူငွေများနှင့် မြို့ပေါ်ရှိ အချို့လူဖြူများထံမှ ဒေါ်လာ ၅၀၊ ၁၀၀ ရသမျှကို စုဆောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးရိုက်စ်က အဖေ့ကို တစ်ခါကပြောဖူးသည်။ 'လူဖြူတွေရဲ့ လိပ်ပြာမသန့်မှု' ဟာ သူ့ကျောင်းရန်ပုံငွေအတွက် မဟာမိတ်ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ တစ်ခါကမူ လူဖြူ ချာရှ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ လာရောက်လှူဒါန်းခြင်းကိုမူ အဘိုးက ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ဤကိစ္စမှာ အရေးကြီးကြောင်း၊ သူ့ကျောင်းမှ လူဖြူကလေးများ ကျောင်းကဲ့သို့ ခေတ်မီစာအုပ်စာတမ်းများရှိသည်ဟု အဘိုးကပြောပါသည်။

သို့သော် ပျန်ရိုက်စံ၏ ဧဝဂေလီပညာရေးသည် တစ်ခါတစ်ရံဒေသခံ လူဝီဆီယားနား ကက်သလစ်များနှင့် မသင့်မတင့်ဖြစ်စေသည်။ သူတို့က အဘိုးအား သူတို့၏ ပညာရေးဌာနနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ကြိုးစားလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆလာခြင်းဖြစ်သည်။ အဘိုးကလည်း သူ့ကျောင်းများကို ခရစ်ယာန်နယ်မြေ အများအပြားတွင် လည်ပတ်ခွင့်မရအောင် ကက်သလစ်တို့က လုပ်နေသည်ဟု အထင်ရှိခဲ့သည်။ ထိုအခြေအနေက ရိုက်စံမိသားစုအတွင်း ရန်လိုသော ပရိုတက်စတင့် ဝါဒကို ဖြစ်ပေါ်လာစေခြင်းဖြစ်သည်။ စာပေတတ်မြောက်သော၊ သည်းခံစိတ်ရှိသော အဖေက ပျန်အက်မ်ကနေဒီ သမ္မတ လောင်းရွေးခံခြင်းကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ မန်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်တွင် ဒီမိုကရက် ဆီနိုတ်တာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ၊ ကနေဒီသည် ကက်သလစ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဗာတီကင်နှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံမှု တွေ့ရှိလာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ် အက်တန်ရစ်တွင် အဘွား၏ ဈာပနသို့သွားရာ မြို့အပြင်ဘက်နားရှိ စကောတလန်ဗီးလ်အရပ် တွင် အဘိုး၏ကျောင်း ရှင်သန်ရပ်တည်နေဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း ဖုန်ထူထပ်သော ကွင်းပြင်ထဲတွင် ယခင်ကအတိုင်းပင် တည်ရှိလျက်တွေ့ရသည်။ ကျောင်းသားဟောင်းအများအပြားက အဘိုး၏ လုပ်ဆောင်မှုများကို လာရောက်ဂုဏ်ပြုကြသည်။ 'မင်းရဲ့အဘိုးဟာ တကယ့်ကြီးမြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ' ဟု တစ်ယောက်က ကျွန်မကို ပြောပါသည်။

နောက်ထပ် ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးကလည်း အဘိုးကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်နိုင်ခဲ့ မှာ မဟုတ်ဘူးဟုပြောသည်။ အဘိုး၏ ဧဝဂေလီပညာရေးအမြင်များက သူ့အားဆင်းရဲသော အိမ်နီးချင်းမိသားစု အများ အပြားထံသို့ အိမ်ပေါက်စေ သွားရောက်ပြီး၊ ကလေးများအား တက္ကသိုလ်ရောက်အောင်ပို့ရန် အရေးကြီးပုံကို လှည့်လည် စည်းရုံးစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျောင်းတက်ခွင့်ရသူများအား စတေးလ်မင်ပျန်စီစစ်နှင့် တင်နက်ဆီပြည်နယ်ရှိ နောက်စီကီး ကောလိပ် စသော စကောတလန်ဘုရားကျောင်းဝါဒ ပုံစံကျောင်းများသို့ တက်ရောက်ရန် အဘိုးက စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ထိုသို့ သူနှင့်အဆက်အဆံရှိသောကျောင်းများမှ လူငယ်ကျောင်းဆရာသစ်များကို သူကပြန်လည်ခေါ်ယူ ခန့်ထားခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပညာရေးအတွက် မနားမနေကြီးပမ်းခြင်းမှာ ပညာရေးသည်ပင် သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သော အရာဖြစ်ပြီး ပညာရေး၏ အကျိုးကျေးဇူးများကို ပြန့်ပွားလာစေရန် သူ့ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့မိသားစုအတွင်း ပညာရေးကို လိုက်စားရန် ပို၍ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မအဖေနှင့် အဒေါ်သီရေဆာတို့သည် အဘိုး တည်ထောင်သောကျောင်းတွင် တက်ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုစဉ်က မိသားစုအတွင်း ဝင်ငွေမှာ အနည်းငယ်သာရှိပြီး၊ နေစရာကလည်း ဘုရားကျောင်းမှစီစဉ်ပေးသော မည်သည့်အိမ်တွင်မဆို

နေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေငယ်စဉ်ကတည်းက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် အဖေရော၊ အဒေါ် သီရေသာတွင်ပါ မှတ်မှတ်ရရ ငယ်ဘဝ အတည်တကျပြောပြရန်ပင် မရှိလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အထက်တန်းအဆင့် ရောက်သောအခါမှသာ သားသမီးများအား ဘာတွန်ရန်ရှိ မက်ကင်လေ အထက်တန်း ကျောင်းသို့ အပ်နှံခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းမှာ ဝဠာဒိမ် ခုနှစ် တစ်ဝိုက်က လူဝီဆီယာနားပြည်နယ်တွင် ထူးချွန်သော ပထမ တန်းစား လူမည်းပညာတတ်များကို မွေးထုတ်ရာကျောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကြီးပြင်လာသောအခါ အဖေသည် ကျောင်းစာတွင် တအားကြီး မထူးချွန်သော်လည်း အားကစားတွင် ထူးချွန် သောကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် စာဖတ်ရမှုကို မကြိုက်နှစ်သက်၊ စာလေ့လာခြင်းသည် သူ့အတွက် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သမိုင်းနှင့် နိုင်ငံရေးကိုမူ သဘောကျသည်။ မိသားစုတစ်ခုလုံးမှာ လူဝီဆီယာနား အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ဆီနိတ်တာဟောင်း (Huey Long) နှင့် နီနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံမှုများ ရှိကြသည်။ အဖေ၏အမေ ဘက်က ဦးလေး ဆီလ်ဗက်စတာသည် ထိုစဉ်က ဆီနိတ်တာဟောင်းရှေ့နေချုပ်အဖြစ် လုပ်ရသော အမှုများတွင် အသားရောင်ရှိသော တရားရုံးအမှုဆောင်များ ခုံတန်းတွင် ထိုင်ရသူဖြစ်ခဲ့သည်။ မိသားစုရှေ့စကားများအရ ဆီလ်ဗက်စတာ မရောက်လာမချင်း ဆီနိတ်တာဟောင်းက အမှုစစ်ခြင်းကို စတင်လေ့မရှိဟု ဆိုပါသည်။

ဆီနိတ်တာဟောင်း၏ မိန့်ခွန်းများ ရေဒီယိုကလာလျှင် မိသားစု စုဝေးပြီးနားထောင်ကြကြောင်း အဖေက အမှတ်ရနေပါသည်။ ဆီနိတ်တာဟောင်းသည် နောက်ပိုင်း ကက်ပီတိုအဆောက်အအုံတွင် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခြင်းခံရသည်။ လောင်းသေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း နှစ်များစွာ မိသားစုအတွင်း ယူဂျိုးမရ ဝမ်းနည်းခဲ့ကြရသည်ဟု ပြောကြသည်။ လောင်း၏ အသုဘအခမ်းအနားမှာ လူတန်းကြီးသည် မိုင်နှင့်ချီ၍ ရှိသည်။ ထိုညက တစ်ညလုံး ကက်ပီတိုအဆောက်အအုံကို မီးများ လင်းထိန်နေအောင် ထွန်းထားသည်။ အဖေ၏ ကလေးဘဝ အမှတ်ရစရာများတွင် ထိုကိစ္စသည် အခြားကိစ္စ များထက် ပို၍ကြီးမားသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သို့သော် ရိုက်စစ်မိသားစုများသည် လောင်းကို တကယ်ပင် ချစ်ခင်ခဲ့ ကြသည်။

သူသည် အများကျိုး နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူသည် သာမန်ပြည်သူများအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့သူဖြစ်ပြီး လူမည်းများအပေါ်တွင်ပင် ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့သည်ဟု မြင်ကြသည်။

အချိန်တော်တော်များများမှာ အဖေသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပုံရသည်။ တစ်နေ့ ဘုရား ကျောင်း အသုဘအခမ်းအနားတစ်ခုတွင် သီချင်းဆိုရသည်။ အဘိုးက တီးဝိုင်းညွှန်ကြားသူလုပ်သဖြင့် သူတို့ကိုခေါ်သွားရာ သူတို့ကစားနေသော အရုပ်များပါ ယူသွားကြပြီး ဘုရားကျောင်းခုံတန်းတွင် တင်ထားကြသည်။ သာရီဆာက စနုရားတီးပြီး

ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

အဖေကစ၍ ဆိုလိုက်သောအချိန်တွင် အရပ်များက ထိုင်ခုံအောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားရာ ဒုန်းခနဲ မြည်သွားသည်။ လူသေပြန်ရှင်လာသည်ဟု ထင်ပြီး သူတို့မောင်နှမ ဘုရားကျောင်းမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။

အန်တီသီရေဆာသည် သူမောင် ဂျွန်ရိုက်စ်နှင့်မတူ၊ ဉာဏ်ရည်ထက်သော်လည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက သူမ၏ ပုံစံမှာ မရွှင်မပျံ၊ ဝမ်းနည်းနေသလောက်ရှိသည်။ စာကို အဆက်မပြတ်ဖတ်သော်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများ သူမထံ ရောက်လာနေသလို ဖြစ်နေသည်။ အဖေက အိစတာပွဲတော်ကာလက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြဖူးသည်။ ထိုစဉ်က အဖေ ခုနစ်နှစ်သားလောက်သာ ရှိဦးမည်။ အဖေက အိစတာပွဲတော်အတွက် ဝတ်စုံအသစ်ကိုဝတ်လျက် အိစတာ ယုန်ကလေးယူလာသော ချိုချိုခြင်းတောင်းကို ယူလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုးနှစ်သမီးလောက်ရှိပြီးဖြစ်သော သီရေဆာကို ငိုပါလေသည်။ ကျွန်မအဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲဟု မေးသောအခါ အဒေါ်က ကျီးဆပ်ဘုရားအပေါ် ပြုလုပ်ခံခဲ့ရသော မကောင်းမှုများကို သူ့မြင်လိုက်ရလို့ဟု ဆိုလေသည်။

ဤသည်မှာ အဖေနှင့် အဒေါ်သီရေဆာတို့၏ ကွာခြားပုံဖြစ်သည်။ အဖေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဘဝကို အရေးတကြီး အလေးနက်ထားသူ မဟုတ်ပေ။ လူချစ်လူခင်ပေါ့ပြီး ဖော်ရွေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သီရေဆာက ဉာဏ်ထက်သော်လည်း တစ်ကိုယ်တော်နေတတ်သူ၊ အဘိုး၏ ပညာတတ်ခြေရာကိုနင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်လေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူမသည် ဝစ်ကော်ဆင်တက္ကသိုလ်မှ အင်္ဂလိပ်စာဘာသာဖြင့် ပထမဦးဆုံး ဒေါက်တာဘွဲ့ရသူ လူမည်းအမျိုးသမီး ဖြစ်လာသည်။ အမျိုးထဲတွင် ပထမဦးဆုံး ဒေါက်တာဘွဲ့ရသူမှာ ကျွန်မမဟုတ်ပါ။

အဒေါ်သီရေဆာက ချားလ်စ်ဒစ်ကင်းနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးခဲ့သည်။ ခေါင်းစဉ်မှာ 'ချားလ်စ် ကင်းနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်မှု ခုနစ်ခု' ဖြစ်သည်။ သူမတောင်ပိုင်းတက္ကသိုလ်တွင် စာပြနေစဉ် ကျွန်မ ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ် က သူမထံသွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူမ 'မြို့နှစ်မြို့၏ပုံပြင်' စာအုပ်ကို ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မက ဒီစာအုပ်ကို အရင်ကလည်း ဖတ်ပြီးသားမဟုတ်လားဟုမေးရာ သူမက ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်တာ အနည်းဆုံး ၂၅ ကြိမ်လောက်ရှိပြီဟု ပြန်ဖြေပါသည်။ ဘဝကို ဤသို့နေခြင်းမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပျင်းရိဖွယ်ရာ ပါလားဟု ကျွန်မ ထိုစဉ်က စဉ်းစားမိခဲ့ပါသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ၂၅ ကြိမ်ဖတ်ရလောက်အောင် ပျင်းရိဦးငွေဖွယ်ရာ တကုတ်ကုတ်လုပ်ရခြင်းဆိုသော အသိ က ကျွန်မ ဒေါက်တာဘွဲ့ယူရန် စဉ်းစားခဲ့သော အတွေးကို နှစ်များစွာ စိတ်ဓာတ်ကျ အားကုန်စေခဲ့လေသည်။

အခန်း-၃ နောက်ဆုံး သူတို့လက်ထပ်ခဲ့ကြသည် *Married at Last*

အဖေနှင့်အမေသည် နောက်ဆုံး အချိန်အတော်ကြာမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ အမေ၏စကားအရဆိုလျှင် သူတို့တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဆိုသလိုပင် သမီးရည်စားဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း နောက် ၃နှစ်လောက်ကြာမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ အမှတ်ရ ပြောပြချက်များမှလည်းကောင်း၊ ရုပ်ကွက်တွင်းရှိသူများ ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းများအရလည်းကောင်း သူတို့နှစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ၎င်းမြို့ကလေးတွင် အများသိသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့ သက်ဆိုင်ရာအခန်းများတွင် စာသင်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်မ၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ကျောင်းသားများမှတစ်ဆင့် စာတိုလေးများဖြင့် ဆက်သွယ်၍ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းသားများကလည်း သတင်းစကားများကို သယ်ဆောင်ပေးရင်း ကြာတော့စိတ်ပျက်လာကြသည်။ "ဟိုင်း၊ ညကျရင်တွေ့ရအောင်နော်" ဆိုသော စကားက မတက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ လူငယ်သာရှိသေးသော ဆရာနှင့် ဆရာမတို့နှစ်ဦးစလုံး သူတို့အလုပ်ကို သူတို့တာဝန်ခံစိတ် အပြည့်အဝရှိကြသည်။ သူမ၏ ကျောင်းသားဟောင်းများ မှတ်မိနေကြသေးသည်။ သူတို့၏ အင်္ဂလိပ်စာပြသော ဆရာမသည် သေးသေးကွေးကွေးလေး ဖြစ်သော်လည်း မလေးမစား မပြုလုပ်ခဲ့ကြ။

သူမသည် အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါကို ပိုင်နိုင်စေရန် အသေအချာ သင်ပြပေးသူ ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြိုယာဝတ်များကို မှားယွင်းသုံးမိတိုင်း အမေက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ဆူလေ့ရှိသည်။ သူမသည် ကျောင်း၏စကားရည်လှပွဲအသင်းကို တာဝန်ယူသူဖြစ်ပြီး၊ နိုင်ငံတစ်ဝန်းစကားရည်လှပွဲပြိုင်ပွဲများသို့ သွားရောက်ယှဉ်

ကွန်ဒိုလီစာရိတ်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ပြိုင်စေသည်။ ထိုပြင် သူမသည် ကျောင်းသားများ၏ ပြဇာတ်များ၊ သီချင်းဆိုပွဲများကိုလည်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီး သူမ၏ ကြိုးပမ်းမှုများအတွက် တစ်ဖြူလုံးမှ ဂုဏ်ဖြူချီးကျူးခြင်း ခံရသည်။

သို့သော် သူမ၏ နာမည်အကြီးဆုံး ကျောင်းသားမှာ စကားရည်လှပွဲ၊ ဇာတ်သဘင်များမှ မဟုတ်ဘဲ အားကစား ဘက်မှ ဖြစ်နေသည်။ အမေရိကန်ဂန္ဓဝင် ဘတ်စ်ကက်ဘောသမားပီလီမေကို အမေက အများကြီး အကူအညီပေးခဲ့သည်။ အမေကိုယ်တိုင်က အားကစားစီစဉ်တတ်ကျွမ်းသော်လည်း သူသည် အထူးတလည် ထူးချွန်နိုင်သူဖြစ်သည်ကို သူမသိမြင် ခဲ့သည်။ မကြာသေးခင်ကပင် ပီလီမေက ကျွန်မနှင့် တွေ့ဆုံမိရာတွင် အမေအကြောင်း အမှတ်တရ ပြန်ပြောခဲ့သည်။ အမေက မင်းဟာ ဘတ်စ်ကက်ဘောသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မည့်သူပဲ၊ တကယ်လို့ မင်းစောစောလေ့ကျင့်ဖို့ လိုတယ်ဆိုရင် ဆရာမကိုပြောပါ' ဟု ပြောခဲ့ကြောင်း ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

ကျွန်မ အဖေနှင့်အမေ သမီးရည်းစားဖြစ်နေစဉ်ကတည်းက အမေ၏ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းများတွင် အားကစားလုပ် ငန်းများ ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။ အဖေသည် အားကစားရေးရာ စီမံခန့်ခွဲမှုဘာသာရပ်ကို ဝစ်ကော်ဆင်တက္ကသိုလ်တွင် သင်ကြားလာခဲ့သည်။ သူက အမျိုးသမီးဘတ်စ်ကက်ဘောအသင်းတစ်သင်း ထူထောင်ခဲ့သည်။ အမေက အမျိုးသမီး အသင်းကိုလည်း ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော အမျိုးသားအသင်း စံချိန်များအတိုင်း သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူနာပြုတာဝန် ထမ်းဆောင်သွားသူ ဒေါ်ရစ်ဂျက်ဆင်ဘလူးဆိုသူ အမျိုးသမီးက အဖေသင်ပြပုံကို ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။ အဖေက သူမ၏ တောင့်တင်းသန်မာမှုနှင့် စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျသည်။ သို့သော် လူများကို ဖြတ်ကျော်ပြေးလွှားရာတွင် သူမ မစွမ်းဆောင်နိုင်၊ ဘောလုံးကိုင်တွယ် ထိန်းသိမ်းခြင်းကိုလည်း သူမ မကျွမ်းကျင် ထို့ကြောင့် အချိန်များစွာပေး၍ သူမကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

သူသင်ကြားခဲ့သော တပည့်အားလုံးက သူ၏အသင်အပြကောင်းမွန်ပုံကို အမှတ်ရကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူစိတ်ဆိုးလျှင် တပည့်များကို 'ခွေးဆိုးကလေးများ' ဟု ခေါ်တတ်သည်။ တစ်ခါက လူငယ်တစ်ဦး ခေါင်းကိုထိခိုက်မိပြီး မူးမေ့သွားသည်။ ထိုလူငယ် စိတ်ချရသော အခြေအနေမရောက်မချင်း အဖေက ဆေးရုံတွင် ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။ နောက်တစ်ယောက်ကမူ လေ့ကျင့်စဉ်တွင် အားအင်ဖျော့တော့နေသဖြင့် အဖေက ဆေးရုံသို့ခေါ်သွားကာ ဆေးစစ်မှုတွေ တသိကြီး လုပ်ပေးခဲ့သည်။ အဖြေထွက်လာသောအခါ ထိုလူငယ်မှာ နှလုံးကြီးနေသော ရောဂါဖြစ်နေရာ ဘောလုံးကစား ခြင်းကို ဆက်လက်မလုပ်ဆောင်ခိုင်းတော့ပေ။ သို့သော် ကိစ္စမရှိပါ။ အဖေက သူ့အား မိသားစုဝင်တစ်ဦးကဲ့သို့ စောင့်ရှောက် သဖြင့် သူကျန်းမာရေးချည့်နှံ့သည့်ကြားမှ ခံစားချက်ကောင်းကို ရရှိခဲ့သည်ဟုပြောသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်းများမှာ ကျန်းမာရေး အာမခံသွင်းထားခြင်း မရှိရာ အချို့မိဘများ ငွေကြေးမတတ်နိုင်ပါက အဖေက စိုက်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

အဖေသည် နည်းပြလုပ်ရခြင်းကို မြတ်နိုးမှုရှိသည်။ သို့သော် သူ့တွင် အရှုံးအနိုင်များအပေါ် ခံနိုင်ရည်မရှိဟု သူတစ်ခါက ပြောဖူးသည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုသည်ကို သူရှင်းပြခဲ့သည်။ တစ်ခါက သူ၏ဖိုင်းယားဖီးလ်ကျောင်းသည် ပွဲပြီးရန် တစ်မိနစ်အလိုအထိ ၁၁မှတ်ဖြင့် ဦးဆောင်ထားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်အသင်းမှ ဆက်တိုက်အမှတ်များ ရယူသွားရာ ဖိုင်းယားဖီးလ် ရှုံးသွားတော့သည်။ ညအိပ်သောအခါ အိပ်မက်ထဲတွင် အရှုံးအတွက် မခံမရနိုင် ငိုကြွေးခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ ခေါင်းအုံးတွင် မျက်ရည်များ စိုနေသည်။

‘အဲဒီညက အဖေဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ’ ဟု အဖေက ပြောသည်။ သူ၏ အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းကို ၁၇ နှစ် သားတစ်ယောက်၏ ကစားပွဲတစ်ခုအပေါ် ခံစားပုံမျိုးနှင့် သွား၍မရတော့ကြောင်း သူသဘောပေါက်လာသည်။ နောက်ဆုံး သူသည် နည်းပြသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

ကျောင်းဆင်းပြီးဆိုလျှင် အဖေနှင့်အမေသည် ရေးစ်မိသားစု အိမ်သို့သွား၍ ညစာစားလေ့ရှိသည်။ အတိုးအဘွား တို့က သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူကြသည်။ အထူးသဖြင့် အဘွားက ပိုဂုဏ်ယူသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့သမက်သည် တရားဟော ဆရာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဘွားက ညစာကို အကောင်းစားချက်ပြုတ်ကျွေးလေ့ရှိသည်။ အမေကလည်း သူ ဟင်းချက်တတ်ကြောင်း ဝင်၍ပြတတ်သည်။ တစ်ညနေတွင်မူ အဖေသည် ရေးစ်အိမ်တွင် ညစာကို အလျင်အမြန်စားပြီး ထိုညတွင် ကျင်းပရန်ရှိသော အားကစားပွဲတစ်ခုသို့ နည်းပြအနေဖြင့်သွားရန် ရှိနေသည်။ အမြဲအစားအစာများကို ပြင်ဆင် ရုံသာလုပ်ခဲ့သော အမေသည် ထိုနေ့က ဟောဒေါ့များထည့်ထားသော လင်ပန်းကိုကိုင်၍ ထွက်လာသည်။

နောက်တစ်မျိုးမှာ ၎င်းပျောသီးပူတင်းဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်မျိုးမှာ အမေလုပ်တတ်သော နှစ်မျိုးတည်းသော ဟင်းလျာဖြစ်ပေသည်။ ထို၎င်းပျောသီးပူတင်းချည်းပဲ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဖြစ်လာသောအခါ အဖေက မစားနိုင်တော့ပေ။ သူ အလွန်လာနေပြီဟု သူ့ခါးကို ထောက်ပြကာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ငြင်းဆန်ခဲ့ရသည်။ အမှန်တကယ်မှာ ထိုအရသာ ကို ဆက်လက်မစားသုံးလိုတော့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့စုံတွဲသည် ကျောင်းပြင်ပတွင်မူ အဆင့်မြင့်သော လူမှုဘဝကို နှစ်သက်ကြသည်။ ဘာမင်ဂမ်သည် ခွဲခြားမှုအလွန်များသည်။ အများစုလူလတ်တန်းစားများ၏ လူမှုရေးလှုပ်ရှားမှုများမှ သီးသန့်ပြုလုပ်ကြသည်။ သီးသန့် အိမ်များ၊ သီးသန့်ဆိုရှယ်ကလပ်များတွင် တွေ့ဆုံကြသည်။ လူမည်းများစုစားရာ အချို့သောနေရာများမှာ ဘာမင်ဂမ်မြို့လယ်၊ အမှတ် ၄ ရပ်ကွက်ရှိ ကြမ်းတမ်းသော ဓလေ့စရိုက်များရှိရာ ရပ်ကွက်များတွင်ဖြစ်၍ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ထိုဓရိယာမှာ အမူးသမားများ၊ ဓားခုတ်မှုများ၊ လေလွင့်အမျိုးသမီးများဖြင့် နာမည်ပျက်လှသော နေရာများဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေက ထိုရပ်ကွက်ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံတွင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်လျှင် အမေက လိုက်မသွားဘဲ နေခဲ့ရသည်။

ကွန်ဒိုလီစာရိတ်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ထိုစဉ်အခါက မိန်းမကောင်းနှင့် မိန်းမပျက်များမှာ များစွာသိသာကွဲပြားလှသည်။ နာမည်တစ်လုံးကို အလွန်ဂရုစိုက်ကြသော ကာလ ဖြစ်ပေသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ထိုစဉ်က သီးခြားလှုပ်ရှားမှုများ ကျင်းပရာနေရာမှာလည်း ရှိနေသည်။ အဖေသည် အယ်လ်ဖာစီအယ်လ်ဖာကလပ် အသင်းဝင်ဖြစ်သည်။ ထိုကလပ်မှာ သက်တမ်းအရှည်ဆုံး လူမည်းလူမှုရေးအသင်းဖြစ် ပေသည်။ ဘုရားသားများ (ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးများ)က ကပွဲများ၊ ပါတီများ တာဝန်ယူကျင်းပပေးသည်။ အဖေသည် စကော့တလန်ပုံစံဘုရားကျောင်း တရားဟောဆရာဖြစ်သဖြင့် တောင်ပိုင်းဘက်ပတ်စစ်များနှင့်မတူဘဲ ကပွဲတက်ခြင်းနှင့် အရက်အနည်းငယ်သောက်ခြင်းကို တရားပွဲပရိသတ်များက လက်ခံခွင့်ပြုသည်။ သူ့ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်များတွင် အဖေ သည် တီးဝိုင်းမှ 'အလာဘားမားနယ်မြေပေါ်တွင် ကြွေကျလာသောကြယ်များ' သီချင်းကို တီးမှုတ်လိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်များ လည်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုညသည် သူ့အတွက်နောက်ဆုံးကခုဲသော ညဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အဖေနှင့်အမေ၏ဘဝသည် လက်မထပ်မီရော၊ လက်ထပ်ပြီးချိန်အထိပါ အမေ၏ မွေးချင်းအငယ်များနှင့် အတူနေခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းဆရာများလုပ်နေချိန်မှာ ထိုကျောင်းတွင် အယ်လ်တိုနှင့် ဂီးတို့လည်း အတူရှိ ကျောင်းတက်နေကြသည်။ အသက်ချင်းကွာနေကြသောကြောင့် ကျွန်မ၏ မိဘများက သူတို့ကြီးပြင်း လာသည့်အထိ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဂီးသည် နီဝါရောင်ဆံပင်နှင့် ချောမောလှပသူဖြစ်ပြီး စိတ်ထက်သူ ကိုင်တွယ်ရခက်သူဖြစ်သည်။

မိဘများနှင့် မကြာခဏပြဿနာတက်တတ်သူ၊ အထူးသဖြင့် သူ့မိခင်နှင့် ဘယ်အဝတ်အစား ရွေးချယ်မည်နည်း ဘယ်ပါတီတို့ကို တက်ရမည်နည်းဆိုသည်ကအစ သဘောကွဲလွဲတတ်သူဖြစ်လေသည်။ အဖေသည်သာ ကျွန်မအဒေါ်အပေါ် မှာရော၊ သူ့မိဘများအပေါ်ပါ ယုံကြည်မှုခံရသူဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံအဖေက ဝင်ရောက်ဆုံးဖြတ်ပေးရသည်။

ဂီးမိဘများကို အကြောင်းမကြားဘဲ စပီလ်မင်ကောလိပ်မှအပြီး နုတ်ထွက်လာခဲ့သောအချိန်ကမူ အထူးအရေး ကြီးသော အချိန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂီးသည် ထိုအချိန်က နယူးယောက်သို့ ထွက်ခွာရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နယူးယောက်တွင် အင်ဒီဆိုသော အိုင်ဒီရစ်လူငယ်တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ရန် သူရည်ရွယ်ထားခဲ့ပုံရသည်။

အဘိုးရေးစ်က ရထားပေါ်သို့ လိုက်သွားပြီး အဲလ်ဘတ်တုံးက ကဲ့သို့ပင် ဂီးကိုဘာမင်ဂမ်သို့ ပြန်လည်ဆွဲခေါ်လာ ခဲ့ရသည်။ အဖေက ဂီးသည် သူတို့နှင့် အတူနေရန် မသင့်တော့ဟု ယူဆပြီး အဖေအစ်မနှင့် အမေတို့ရှိရာ ဗာဂျီးနီးယား၊ နော့ဟော့လ်သို့ ပို့ထားရန် စဉ်းစားရတော့ သည်။ နော့ဟော့လ်သည် သူမ၏ နေရာအသစ်ဖြစ်လာမည်ဟု မပြောမီအထိ ဂီးသည် ထိုအမည်ကို မကြားဖူးခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး သူမသည် အဒေါ်သီရေဆာ ဆရာမလုပ်သော နော့ပေါ့လ်တက္ကသိုလ်မှ

ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ဂီးသည် ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး အထူးလိုအပ်ချက်အရ ကလေးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် အုပ်ချုပ် ရေးတာဝန်ယူသူ ဖြစ်လာသည်။

အဖေသည် အမေ၏ မောင်ငယ်အယ်လ်တို့နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် အယ်လ်တို့အား ဘောလုံးကစားခြင်းအပေါ် ယုံကြည်မှုရှိလာစေအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေ။ ဘောလုံးကြောင့်တစ်ကြိမ် ထိခိုက်မှုဖြစ်ထား ခဲ့ခြင်းက သူ့အား တစ်သက်စာအမှတ်ရစရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ညီအစ်ကိုကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်ခဲ့ကြသည်။ အယ်လ်တို့သည် ရုပ်ရှည်ခန်းညားမှုရှိသည်။ မည်းနက်၍ လှိုင်းတွန့်နေသော ဆံပင်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံမှာ အားကစားသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျစ်လျစ်မှုရှိသည်။ သူက စစ်တပ်အတွင်း ဝင်သွားခဲ့ပြီး သူ၏ ထရမ်းပက်ကျွမ်းကျင်မှု ကြောင့် တပ်ဘင်ခရာတီးပိုင်းတွင် အလုပ်ရကာ ဥရောပတစ်လွှား သွားရောက်ဖျော်ဖြေခဲ့ရသည်။ ပင်ပန်းလှသော ခြေလျင် တပ်တာဝန်များကို သူမထမ်းဆောင်ခဲ့ရပေ။

သို့သော် ထိုကိစ္စများမှာ အဘိုးအတွက် ကျေနပ်စရာ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ အဘိုးက သူ့ကလေးများအားလုံး တက္ကသိုလ် ပညာတတ်မြစ်စေရန် ရည်မှန်းချက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးက အယ်လ်တို့အား တပ်မှထွက်ပြီးနောက် တောင်ပိုင်းဘာတန်ရုဒ်တက္ကသိုလ်သို့ ပို့လိုက်သည်။ ထိုကျောင်းမှာ အဖေ၏ ညီမသီရေဆာ နေပေါ့လ်တက္ကသိုလ်သို့ မပြောင်းမီ ဆရာမလုပ်ခဲ့သော တက္ကသိုလ်ဖြစ်သည်။ အယ်လ်တို့သည် ထိုတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းပြီးခဲ့ပြီး အခြားရေးစံ မိသားစုကဲ့သို့ပင် ကျောင်းဆရာဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များမှာ သူတို့နှင့် တန်းတူအလယ်အလတ်တန်းလွှာများ၊ ဘာမင်ဂမ်တွင် ခွဲခြားဆက်ဆံခံရမှုများ ရှိနေခြင်းကို ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖခင်ပျက်နှင့် မိခင်အင်ဂျလီနားတို့သည် တက်ကြွပြီး ပြည့်ဝသော ဘဝများကို ထူထောင်စီစဉ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ခွဲခြားဆက်ဆံခံရမှုမှာ တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်လေးကို ထိန်းသိမ်း ထားပြီး၊ အခြားသောအစိတ်အပိုင်းများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကြားခံတစ်ခုသဖွယ် သီးခြားဖြစ်နေစေသည်။ အိမ်နီးချင်းများ၊ အခြားမိတ်ဆွေများကဲ့သို့ပင် လူဖြူကမ္ဘာနှင့်ဝေးကွာရာတွင် ရှိနေခဲ့ကြသည်။ မိသားစု၊ ဘုရားကျောင်း၊ စာသင်ကျောင်း စသဖြင့် လူ့အသိုက်အမြုံပိုးအိမ်ကလေး ဖန်တီးကာ နေထိုင်ကြသည်။

ထိုစဉ်က မိဘများအနေနှင့် ထိုကျည်းမြောင်းသော ကမ္ဘာလေးမှ ပြင်ပကမ္ဘာသို့ စွန့်စားထွက်ခွာလိုက်သည်နှင့် ထိတ်လန့်စရာများ ကြုံရတော့သည်။ ကျွန်မ၏ ဦးလေးက ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြဖူးသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်အပြီး သူ့ကိုအဖေက ကားမောင်းပြီး လူဝီဆီယားနားကောလိပ်သို့ ပြန်ပို့သည်။ မှောင်မည်းနေသော လမ်းတစ်နေရာတွင် ကား ပျက်သွားသည်။ ထိုစဉ်က လူဝီဆီယားနားနယ်စပ်တွင် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိသည်။ ပြေးစမ်း နံရိုးတွေ

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ပြေးစမ်း စာမဖတ်တတ်ဘူးဆိုရင် ပြေးသာပြေးတော့ ဟုရေးထားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကင်းလှည့်ရဲအရာရှိရောက်လာပြီး ဘာလုပ်နေကြသလဲဟု မေးသည်။ အဖေနှင့်ဦးလေးတို့က အမှန်အတိုင်းပင် ကားပျက်နေလို့ပါဟုပြောသည်။ ထိုအခါ ရဲအရာရှိက 'ကောင်းပြီ' ဒါပေမယ့် အခုငါပြန်မလာခင် မင်းတို့ငါ့နံနစ်ကောင် မြန်မြန်ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားကြ' ဟုပြောသွားသည်။

ကျွန်မ၏ ဦးလေးမှာ ကောင်းကောင်းပြင်တတ်သူဖြစ်ရာ၊ အဖေကပါလာသော မီးခြစ်ကို ခြစ်ပြီးပြပေးကာ ဦးလေးက အမြန်ပြင်လိုက်ရာ ကားမှာ စက်နှိုးလို့ရသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုအရာရှိ ပြန်မလာမီထွက်ခွာနိုင်ခဲ့သဖြင့် အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်ဟု ပြောပါသည်။

နောက်ထပ်မကြာခင် ပြောဖြစ်ကြသော မိသားစုစာတ်လမ်းတစ်ခုမှာ အဖေက ရီပါပလစ်ကန်ပါတီသို့ ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံဖြစ်သည်။ အဖေနှင့်အမေသည် ၁၉၅၅ ခုနှစ်က မဲပေးရန် စာရင်းသွင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ်က မဲပေးရန် စစ်ဆေးမှုတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရသည်။ အသားလတ်သော အမေအား မဲရုံစာရေးက 'ခင်ဗျားအမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ ပထမဆုံးသမ္မတကို သိတယ်မဟုတ်လား' ဟုမေးရာ အမေက 'သိပါတယ်၊ ဧကရာဇ်ပါရှင်တန်ပါ' ဟုဖြေဆိုခဲ့ပြီး အောင်မြင်သွားသည်။ အဖေအလှည့်တွင်မူ အဖေ၏ အသားရောင်အတော်မည်းသည်ကိုတွေ့ပြီး ပဲခေများကို ခွက်တစ်လုံးတွင်ထည့်ကာ 'ဒီခွက်ထဲမှာ ပဲခေဘယ်လောက်ရှိသလဲ' ဟု မေးတော့သည်။ မဖြစ်နိုင်သည်ကို လုပ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေသည် အတော်စိတ်ထိခိုက်သွားခဲ့ပြီး သူ့အဖြစ်အပျက်ကို သူ့အထက်က ဘုရားကျောင်းအကြီးအကဲအား ပြောပြခဲ့သည်။ အကြီးအကဲဘုန်းကြီးဖရင့်ဟန်တာက သူ့အားစိတ်မပူရန်နှင့် စာရင်းသွင်းရန် နည်းလမ်းကို သူသိကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုစဉ်က အယ်လာဘားမားသည် ဒီမိုကရက်တို့၏ ပြည်နယ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရီပါပလီကန်အစား ခွေးအဝါတွေကို မဲပေးမှာပါ' ဟု မကြာခင် ပြောရလေ့ရှိသည်။ ဒီမိုကရက်များကို ထိုခေတ်က ခွေးပါများဟုခေါ်ကြသည်။ 'ဟိုမှာ စာရေးတစ်ယောက် ပြောင်းသွားပြီ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ရီပါပလီကန်ပဲ၊ သူကပါတီကို တည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူပဲ'ဟု မစွတာဟန်တာက ပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်သူ ရီပါပလီကန်ပါလို့ ပြောတဲ့သူ ဘယ်သူ့ကို မဆို မှတ်ပုံတင်ခွင့်ပေးမှာပဲ' ဟု ၎င်းက ဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူထံသွား၍ မှတ်ပုံတင်လိုက်ရာ အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အဖေဘယ်အခါမျှ မမေ့ခဲ့ပေ။ ကျန်ရှိနေသော သူ့ဘဝကိုလည်း သစ္စာရှိသော လောဘာပါတီဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်သွားခဲ့လေသည်။

သုံးနှစ်ခန့် သမီးရည်းစားဖြစ်နေခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၂ရက်တွင် သူတို့လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ ဖခင်က အသက် ၃၀ နှင့် မိခင်က ၂၉ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်ကာလအဖို့ဆိုရလျှင် အတန်ငယ်အသက်ကြီးသွားပြီ

ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ဘာလို့ ဒီလိုအချိန်ဆွဲသွားခဲ့ရမလဲဟု မေးတိုင်း၊ ရေရေရာရာ တိတိကျကျ အဖြေမရခဲ့ပေ။ ၁၉၅၅ အမေသေဆုံးသည့် အချိန်မတိုင်မီအထိ အဖေအရင်က အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ဖူးကြောင်း ကျွန်မ မသိခဲ့ပေ။ ထိုအမျိုးသမီးက သူ့တွင်ကိုယ်ဝန်ရှိလာကြောင်း ပြောခဲ့သည့်အတွက် အဖေလက်ထပ်ခဲ့ရသည်။

တကယ်တမ်း ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဆိုသည်မှာ မဟုတ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ရလဒ်မှာ တရားဝင်ကွဲကွာခြင်းလော၊ အိမ်ထောင်ဖျက်သွားခြင်းလော ကျွန်မ သေသေချာချာ မထိပါ။ ထိုအတွေ့အကြုံကြောင့်ပင် အဖေသည် အလျင်စလို လက်ထပ်ရန် အဖေအတွက် အတားအဆီးဖြစ်နေခဲ့ပုံရပါသည်။

သူတို့လက်ထပ်ချိန်တွင် အဖေသည် ဘာမင်ဂမ်ရှိ ဝက်စမင်စတာ (Presbyterian) ဘုရားကျောင်းတွင် တရားဟောဆရာတာဝန်ကို အချိန်ပြည့်နှစ်မြုပ်တာဝန်ယူနေရသော အချိန်ဖြစ်သည်။ မူလက ထိုဘုရားကျောင်းတွင် ၁၉၄၄ မှစ၍ အဘိုးဖြစ်သူ တာဝန်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အဘိုးက ၁၉၅၂ခုနှစ်တွင် ထိုကျောင်းမှ နုတ်ထွက်သွားခဲ့ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုသူများ ရုပ်တည်ရန်ခက်ခဲနေသော မစ္စစ်စပီဘက်သို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ အဖေ စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ချိန်မှာပင် ဘုရားကျောင်းပိုင်ဆိုင်မှုများ ပြီးပြည့်စုံလာခဲ့ပြီး ဖခင်၏ ပုံမှန်အသင်းတော်ဆိုင်ရာ အပ်ချုပ်မှုကို လက်ခံလာခဲ့ကြသည်။ ဖခင်အတွက်လည်း ထိုနေရာတွင် အခြေချလိုက်ရန် စိတ်ဒုံးဒုံးချနိုင်ခဲ့ပုံရလေသည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် နှစ်ဖက်မိဘများ၏ သဘောတူညီချက်နှင့် အဘိုးရိုက်စ်၏ ကြီးမှူးမှုအောက်တွင် ဂျွန်နှင့် အင်ဂျလီနားတို့သည် သူ့မမိဘများ၏ ဂီတခန်းမထဲတွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲကို အခြားတက်ရောက်သူများမှာ သီရေဆာ၊ အော်လ်တိုနှင့်ဂီးတို့ပင်ဖြစ်သည်။ အမေက မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဖိနပ်မှာလည်း စိန်အတူများ တပ်ထားသော မီးခိုးမည်းရောင်ဖိနပ်နှင့်ပါ။ သို့သော် မင်္ဂလာဆောင်ချိန်က သိပ်မရလိုက်ပေ။ အဖေ၏ ဘတ်စ်ကက်ဘောပွဲချိန်တွေ ကြားညှပ်နေပြီး၊ ဂီးကိုစကောလားရှစ် ရသွားစေသည့် စကားပြောပြိုင်ပွဲ ဆုပေးပွဲနှင့်လည်း တိုက်ဆိုင်နေပြန်သည်။ ထိုဆုပေးပွဲအပြီးတွင် အဖေက ဘုရားကျောင်းသို့ ပြန်သွားရပြီး၊ အမေက သူ့မိဘများနဲ့ ထိုညမှာ အတူနေရပါသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ အမေသည် သူ့ခင်ပွန်းအသစ်စက်စက်နှင့်အတူ ဘုရားကျောင်းကို လာရပါတော့သည်။

ငယ်ရွယ်သူ ဇနီးလောင်းတစ်ယောက်အတွက် ဘဝမှာ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ပေ။ သူမသည် ဘုရားကျောင်း ဝတ်ပြုပွဲတွင် အများအရုံရိုက်ခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တရားဟောဆရာ၏ဇနီးဖြစ်သဖြင့် အကြီးအကျယ် စပ်စုခြင်း ခံရလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အမေသည် မိသားစုပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အလွန်ပင် နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။ အချို့သော အရွယ်ရောက်သမီးရှင်များ ဝင်မနာလိုမှုများလည်း ခံရသည်။ သူတို့ကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တရားဟော ဆရာလေးကို သမက်တော်လိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

လက်ထပ်ပြီးစ စုံတွဲအတွက် ဘုရားကျောင်းနောက်မှ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာနေဖို့ ဆိုသည်မှာ အတော်ပင် မလွယ်သောက်စွဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းကျဉ်းကလေးမှာ တရားဟောဆရာရုံးခန်း၏နောက်မှ လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်လာပြီး၊ အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်နှင့် ရေချိုးခန်းသာပါသော အခန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် လွတ်လပ်မှု နည်းပါးလှသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုအခန်းကလေးသည်ပင် သူတို့အတွက် ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖွယ်ရာနေရာလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဆိုးဝါးသောရာသီဥတုက သူတို့ကို အခန်းကလေးထဲ မောင်းသွင်းလိုက်သောအချိန်မျိုးတွင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် အမေက ထိုစဉ်က နာမည်ကြီး ဆိုကိုးလ်ပရိဘောဂဆိုင်မှ မဟော်ဂနီသား ပရိဘောဂများ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သူမက ဆိုဖာများကို ပလတ်စတစ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီး နားနေခန်းအတွက် ဈေးချိုသော ကုလားထိုင်များ ထပ်ဝယ်ခဲ့သေးသည်။ ထိုသို့ ဆိုဖာခုံအကောင်းစားများ ဝယ်ယူခဲ့သည့်အတွက် ဘုရားကျောင်းလူကြီးများက သူတို့ကို မထိုင်စေချင်လို့ လုပ်သလားဟု အတော်ဝေဖန်လိုက်ကြသေးသည်။ အခုပြန်တွေးကြည့်လျှင်တော့ အမေက သူပိုင်ပစ္စည်းများကို ဤသို့ ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နေသည်။ ယခု ကျွန်မသည် ထိုသို့ ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော လှပသည့် ပစ္စည်းများကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးသောနေ့များတွင် အင်ဂျလီနားအတွက် ငြိမ်းအေးသောနေရာကို တွေ့ရှိလာခဲ့သည်။ သူမသည် ဘက်ပိတစ်ဘုရားကျောင်းတွင် တီးခတ်ခြင်းကို ရပ်နားပြီး၊ ဖခင်၏ ဝက်မင်စတာဘုရားကျောင်းတွင် ဓမ္မတေးသံစုံကျုံးအဖွဲ့ကို တာဝန်ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက ဘုရားကျောင်းမှ အော်ဂင်တစ်လုံးဝယ်ရန် တောင်းဆိုခဲ့ရာ လူဖြူမိသားစုဖြစ်သော မြို့လယ်ရှိ ဂီတပစ္စည်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ပေါ့ဘီဆစ်မိသားစုက လှူဒါန်းပေးခဲ့သည်။ သူတို့သည် ဖခင်ကို ခင်မင်လေးစားသူများလည်းဖြစ်ကြသည်။ မိခင်သည် ကလေးအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ကာ အားလပ်ရက်များတွင် ဓမ္မတေးသီဆိုသည့် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်သည်။ ကလေးများက သူ့ကို မိဘသဖွယ် ချစ်ခင်လာကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်မ၏ မိဘများက မိခင်တွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်း မွေးဖွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။ ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းသည်မှာ စောစောမွေးဖွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိခင်ဝမ်းတွင်းဝယ် သင်္ချာနည်းအရ အတိအကျတွက်လျှင် ၉ လနှင့် ၂ ရက်ကြာနေပြီးမှ မွေးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားကျောင်းရှိ လျှာရှည်စပ်စုတတ်သော မစပ်စုများ၏ရန်မှ ကာကွယ်ပြီးသားဖြစ်ခဲ့သည်။

မိဘများ လက်ထပ်ခဲ့မှုတွင် အခြားသော ပြဿနာတစ်ခုကို တွေ့ကြုံစရာဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က လင်မယားစုံတွဲများကို တစ်နေရာတည်းတွင် စာသင်ကြားခြင်းကို တားမြစ်ထားသော အစဉ်အလာတစ်ခုရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်

ဖခင်က ဖိုင်အားဖီးလ်ကျောင်းမှ ထွက်ခွာကာ ဘာမင်ဂမ်ခရိုင်အတွင်း အပါအဝင်ဖြစ်သော ဒူလ်မန်အထက်တန်းကျောင်းတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

မိခင်ကမူ ဖိုင်ယားဖီးလ်တွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မက ဖခင်ကို တစ်ခါက မေးဖူးသည်။ ထိုစဉ်က အဓိကအားဖြင့် အမျိုးသမီးများသာ အလုပ်မှထွက်ရသော အစဉ်အလာရှိခဲ့ရာ ဘာကြောင့် အဖေက အလုပ်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသနည်းဟုမေးသည်။ အဖေက ရိုးရိုးပင်ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ အမေက အဲဒီမှာနေတာ ကြာခဲ့ပြီလေ။ ဒါကြောင့် အဖေက ပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဟုပြောသည်။ ကျွန်မ ယခုတိုင် စဉ်းစားမိသည်မှာ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် ထိုခေတ်ထိုခါက အတော်ရှေ့တန်းရောက်သောအမြင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မိဘများသည် ကျွန်မ မွေးဖွားလာမည့်ရက်ကို ကြီးစွာသော မျှော်လင့်စောင့်စားမှုဖြင့် လက်ချိုးရေတွက်စောင့်စားခဲ့ကြပုံရသည်။ ဖခင်က သေချာပေါက် ယောက်ျားကလေးမွေးမည်ဟု ခန့်မှန်းပြီး မိခင်နှင့် အပေးအယူတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အာဟာရ မိန်းကလေးမွေးပါက မိခင်က နာမည်ပေးရန်ဖြစ်ပြီး၊ ယောက်ျားကလေးမွေးပါက ပျွန်ဟုခေါ်ရန်ဖြစ်သည်။ မိခင်က နာမည်များကို စဉ်းစားရာတွင် ထူးခြားသော၊ ဂီတဆန်သော အမည်များကို စဉ်းစားခဲ့သည်။ သူ့အတွက် စိတ်ကူးစိတ်သန်းရရန် အီတလီဂီတအခေါ်အဝေါ်များကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ ပထမဆုံး သူမတွေ့ရှိသော စကားလုံးမှာ 'အက်ဒန်တီနို' ဆိုသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ဖြည်းညင်းစွာရွေ့လျားခြင်း' ဟု ဖြစ်ရာ ထိုအမည်ကို သူမ မကြိုက်တော့ပေ။

'အယ်လာတရီ' ဆိုသော စကားလုံးမှာ 'လျှင်မြန်ခြင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရရာ ထိုအချိန်တွင် ၁၉၅၄ ခုလောက်က မည်သည့်မိခင်ကမျှ ထိုအမည်မျိုးကို မကြိုက်နှစ်သက်ကြပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ဂီတအခေါ်အဝေါ်များဖြစ်သည့် ကွန်ဒိုလိစ် (Con-Dolce) နှင့် ကွန်ဒိုလီဇာ (Con Doluzza) ဆိုသော စကားလုံးများကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ၎င်းစကားလုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ချိုမြိန်သော' ဟူ၍ဖြစ်ရာ မိခင်က ထိုအမည်နှစ်မျိုးမှာ ပထမစကားလုံးတွင်ပါသော 'C' သံကို အင်္ဂလိပ်စကားပြောသူများအတွက် အသံထွက်ရခက်စေသည့်အတွက် နောက်ဆုံးတွင် 'ကွန်ဒိုလီဇာ' ဟူသောအမည်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဖခင်ကလည်း ပျွန်အတွက် ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ ပျွန်အတွက် ဘောလုံးတစ်လုံးနှင့် အခြားသော အားကစားပစ္စည်းမျိုးစုံဝယ်ထားခဲ့သည်။ ပျွန်ကို အမေရိကန်တစ်နိုင်ငံလုံး ဂုဏ်ဆောင်အားကစားသမား (သို့) အမေရိကန်ဘောလုံးသင်းနောက်ခံလူအဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မ မိဘများက ဘုရားကျောင်းနောက်ခြံမ်းတွင် နေကြခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းတစ်ခုမှာ သူတို့မှာ

ပြောင်းရွှေ့ရန် ငွေကြေးမလုံလောက်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖခင်က ဘုရားကျောင်းတက်သူ လူအုပ်ထဲမှ ရေချိုးခန်းနှင့် အိပ်ခန်းကို ဆေးသုတ်ရန် အကူအညီရမည်ဟု မျှော်လင့်နေပြီး၊ မိခင်ကလည်း ကလေးအတွက် တိရစ္ဆာန်ရုပ်များနှင့် ကလေးစာအုပ်များ ဝယ်ယူစုဆောင်းလျက်ရှိသည်။

သို့သော် ထိုပျော်ရွှင်စွာ ပြင်ဆင်နေမှုများမှာ အဘိုးရိုက်စ် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားမှု၊ ဝမ်းနည်းဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ရပ်တန့်သွားခဲ့ရသည်။ အဖေနှင့် အယ်လ်တိုတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်မ၏အဘိုးအဘွားများနေထိုင်ရာ မစွတ်စပီသို့ ခဏတာ အလည်အပတ် ခရီးထွက်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်စမှာပင် သူ့အမေထံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဘိုးရိုက်စ်၏ နှလုံးရောဂါ ဖောက်လာသည်ဟု ပြောသဖြင့် ကားပေါ်သို့ ချက်ချင်းပြန်တက်ပြီး မစွတ်စပီသို့ ခရီးပြင်းနှင့်ကြရတော့သည်။

သူတို့ရောက်သွားသောအချိန်တွင် အဘိုးမှာ ဆုံးရှုံးနေလေပြီ။ အဘွားမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။ အမိုး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်ရှိနေသည်။ အဖေနှင့်ဦးလေးတို့က အဘိုးကို ဘာမင်ဂမ်သို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဝက်စ်မင်စတာဘုရားကျောင်းတွင် ဤထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအတွက် ကြီးကျယ်လှသော အသုဘအခမ်းအနား ကျင်းပပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ဝန် ခုနစ်လကို လွယ်ထားသောအမေက အော်ဂင်တီးရှ် အဖေက အခမ်းအနားမှူး လုပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံး လူပီဆီယားနားကဲ့သို့ ဝေးလံသောနေရာများမှ လာသူများပါ ပါဝင်လာကြသဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေခဲ့သည်။

အဘိုးသည် ကျွန်မတို့ မိသားစုအစဉ်အဆက်အတွက်ရော၊ လူအတော်များများအတွက်ပါ ကြီးကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် သူ၏ကောလိပ်ကျောင်းကို ထူထောင်ခဲ့ပြီး၊ သူ၏သားသမီးများအပါအဝင် လူပေါင်းများစွာကို ပညာတတ်မြောက်စေခဲ့သည်။ သူသည် သူ၏မိသားစုအား ပညာတတ်ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှ ကင်းဝေးသွားစေမည့် လမ်းကြောင်းမှန်သမျှကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုရှိအောင် အမြဲလုပ်ဆောင်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။

အဘိုး၏ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်သော တပ်မက်မှုကို ခြုံငုံနားလည်နိုင်မည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို အဖေက ထွန်းမအား ပြောပြခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် အဘိုးရိုက်စ်သည် သူဝယ်ယူရရှိလာသော ပစ္စည်းတစ်ခုအတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အခြေအနေမှာ မဟာစီးပွားပျက်ကပ်ကာလကြီး ဖြစ်သည်။ အဘွားသည် နည်းပါးလှသော ဝင်ငွေနှင့် မျှတအောင် အတော်ကြိုးပမ်းစီစဉ်နေရသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဖခင်က သူမှတ်မိသမျှ ထိုစဉ်က နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို ပေါင်မုန့်နှင့် မိုင်ရောနီးစ်ကိုသာ စားရသည်။ အခြားဘာမျှမပါ။ တနင်္ဂနွေ

နေလိုနေမျိုးတွင် အဘွားက တနင်္ဂနွေအထူးညစာ ဖန်တီးတတ်သည်။ တကယ်တမ်းတော့ ဘာမျှမထူးပါ။ ဆန်နည်းနည်းနှင့် ပဲနီစေ့လိုဟာမျိုး၊ နောက်ပြီး အဘိုးနှင့်ဖခင်တို့ မြောင်းငယ်တစ်ခုမှ ဖမ်းလာသော ငါးကလေးမျိုးသာဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် အဘိုးဝယ်ယူလာသော ပစ္စည်းများမှာ စာအုပ်များဖြစ်နေသည်။ ရွှေနားကွပ်၊ သားရေဖုံးစာအုပ်ကြီးများဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း ၉ အုပ်၊ ၎င်းတို့မှာ ဟူးဂိုး၊ ရိုတ်စပီးယား၊ ဘောလ်ဇက်နှင့်အခြားနာမည်ကြီးစာအုပ်များဖြစ်လေသည်။ စာအုပ်တိုင်းတွင် စာရေးဆရာအကြောင်းနှင့် သူ၏လက်ရာများအကြောင်းအနှစ်ချုပ်များ ပါဝင်သည်။ အဘွားက ဒီစာအုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရသလဲဟုမေးရာ အဘိုးက အမှန်အတိုင်းပင်ပြောသည်။ ဒေါ်လာ ၉၀ ဖြစ်ကြောင်း နှင့် ဘာမျှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ငွေကိုအရစ်ကျ ဖြည်းဖြည်းပေးရမှာပါဟု ဆိုလေသည်။ အဘွားက ဒေါ်လာ ၉၀ အတွက် အလွန် စိတ်ပူပြီး စာအုပ်များကို ချက်ချင်းပြန်ပို့ခိုင်းတော့သည်။

အဘိုးက ခိုင်ခိုင်မာမာပင် ပြန်ပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီး တစ်လလျှင် ၃ ဒေါ်လာနှုန်းဖြင့် သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ပေးသွင်းခဲ့ရသည်။ အဘိုး ထိုစာအုပ်များ ပြန်မပေးခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်မအလွန်ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။ ကျွန်မဘဝအတွက် ဂုဏ်အယူရဆုံး နေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ Ph.D ဘွဲ့လက်ခံရန် အသွားတွင် ဖခင်က ထိုစာအုပ်များထဲမှ လက်ကျန်ရှိနေသေးသော စာအုပ် ၅ အုပ်ကို ကျွန်မအား ပေးအပ်ခဲ့သောနေ့ဖြစ်သည်။

အဘိုးရိုက်စ် စက်တင်ဘာ ၁၄ ရက်တွင်ဆုံးသည်။ အတိအကျဆိုရလျှင် ကျွန်မမမွေးဖွားမီ နှစ်လ အလိုတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို အမေစတင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သောအချိန်တွင် အဘိုးသည် အတော်ပင်စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည် ဟု ပြောကြသည်။ တို့မိသားစုထဲမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတာ အလွန်ကောင်းတာပဲဟု ပြောခဲ့သည်။ အဘိုးကို မမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်မ အရမ်းပင်ဝမ်းနည်းမိခဲ့သည်။ သို့သော် သူ၏ပိညာဉ်ကို ကျွန်မသိရှိနေသည်ဟု အမြဲပင်ခံစားမိခဲ့သည်။

ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် သူသည်အားပါလှသော လမ်းညွှန်မှုများပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မတွင်ရှိသော ထိုစာအုပ်များက အဘိုးနှင့်ကျွန်မကြား နောင်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်များမှတစ်ဆင့် အဘိုးသည် ကျွန်မကို ပညာရေးဖြင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် အမွေပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။ ထိုပညာရေးလမ်းကြောင်းမှာ သူခေတ်အခါက သူကိုယ်တိုင် ခက်ခက်ခဲခဲ လျှောက်လှမ်းခဲ့ပြီး ဆန့်ကျင်မှုများကို ကြုံကြုံခံ အန်တုခဲ့ရသော လမ်းကြောင်းလည်းဖြစ်ပေသည်။

အခန်း-၄ သမီးကလေး မွေးဖွားခြင်း Johnny It's a Girl

နိုဝင်ဘာ ၁၂ ရက် သောကြာနေ့ညမှာ အမေ့စိုက်ထဲ နာသလိုဖြစ်လာ၍ ဆရာဝန်ထံ အမြန်သွားရသည်။ ဒေါက်တာ 'ပလမ်း' သည် မြို့ထဲရှိ လူမည်းကလေးအများစုကို မွေးဖွားပေးခဲ့သော ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အမေ၏စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် နာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပြီး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ဆေးရုံမှာ တက်နေခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်က ဘာမင်ဂမ်ပြည်သူ့ဆေးရုံမှာ လူမည်းအဆောင် သတ်သတ်ခွဲထားသည်။ လူမည်းအဆောင်မှာ မြေအောက်ထပ်တွင်ရှိပြီး သီးသန့်အခန်းမရှိပေ။ အခြားသော ရောဂါသည်များနှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မွေးလူနာများ ရောနှောထားရှိပြီး နေရာထိုင်ခင်းမှာလည်း ညံ့ဖျင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် အမေသည် ကက်သလစ်ဆေးရုံဖြစ်သော ဟိုးလီးဖင်မလီဆေးရုံသို့ ညတွင်းချင်းပင် ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။

ငှင်းဆေးရုံမှာ လူဖြူလူမည်းခွဲသော်လည်း အနိမ့်ဆုံးမွေးဖွားဆောင်သတ်သတ်ရှိပြီး၊ သီးသန့်အခန်းလည်းရှိသည်။ စနေနေ့တစ်ရက်လုံးနှင့် တနင်္ဂနွေနံနက်အထိ အခြေအနေမှာ မထူးခြားပေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်က ဖခင်အား တနင်္ဂနွေနံနက် 'ဘ' နာရီ တရားဟောသွားနိုင်ကြောင်း 'ဒီကလေးဟာ လောလောဆယ် မွေးမှာမဟုတ်သေးပါဘူး' ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်။

သို့သော် ဆရာဝန် မှားသွားပါသည်။ အဖေ ဘုရားကျောင်းကို သွားနေစဉ် နိုဝင်ဘာ ၁၄ ရက်မှာ ကျွန်ုပ်မကို မွေးပါသည်။ 'ဂျော်နီရေ မိန်းကလေးမွေးတယ်တဲ့' ဟု အဘွားက သူ့ကိုဆီးပြောလိုက်ရာ အဖေမှာ အံ့အားသင့်ပြီး 'မိန်းကလေးဟုတ်လား'

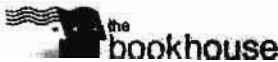
‘ဘယ်လိုများ မိန်းကလေး ဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်’ ဟုပြောသည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံသို့ အမြန်ပြေးလာပြီး ကျွန်မကို လာကြည့်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖေ ကျွန်မကို လာတွေ့စဉ်က အခြားကလေးများအားလုံး အိပ်နေသော်လည်း ကျွန်မကမူ အိပ်ရာမှထဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဟု အဖေက ပြောပါသည်။ အခု ကျွန်မ ပြန်စဉ်စားကြည့်သောအခါ နာရီပိုင်းသာ ရှိသေးသော ကလေးငယ်တစ်ဦးမှာ မည်သို့မျှ ထရန်ကြိုးစားနိုင်မည်မဟုတ်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

သို့သော် ဖခင်ကမူ ထိုအတိုင်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာပြောပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဖခင်သည် သူ၏သမီးငယ်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် နှလုံးသားအရေပျော်ကျသွားပုံရသည်။ ထိုရက်မှစ၍ အဖေသည် အမျိုးသမီး ဦးစားပေးဝါဒီ ဖြစ်လာတော့သည်။ သူ့သမီး မလုပ်နိုင်သော အရာမရှိဟု ယူဆလာသည်။ ကျွန်မဟာ အမေရိကန်ဘောလုံး အသင်းရဲ့ နောက်ခံလူ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုသည်ကို အဖေ ဘယ်အချိန်က စိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်သည် မသိသော်လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘောလုံးကို ချစ်မြတ်နိုးဖို့ အတော်ကြိုးစားခဲ့သည်။ အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် ဂျွန်အတွက် အဖေဝယ်ထား ခဲ့သော ဘောလုံး အလဟဿမဖြစ်စေခဲ့ပေ။

အဖေနှင့် အမေသည် အတိုးရ၍ မိဘတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြလေတော့သည်။ အလွန်ငယ်ရွယ်စဉ်ကစ၍ ကျွန်မအတွက် ကောင်းစွာစာပေပင်ယူနိုင်မည့် ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးကို ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ စာဖတ်စအရွယ်မှစ၍ ညစဉ်ညတိုင်း ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများ ဖတ်ပြသည်။ အမေက ကျွန်မကို ဂီတသမားအဖြစ် မြေတောင်မြှောက်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားသလို အဖေကလည်း ကျွန်မကို အားကစားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ပျိုးထောင်လေတော့သည်။ ကျွန်မ အတွက် ပထမဆုံးစန္ဒရားကလေးကို ကျွန်မ သုံးလသမီးအရွယ်တွင် အမေဝယ်လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မ သင်ယူနိုင် လာသောအခါ ကျွန်မတို့ အတူတကွ တီးခတ်သီဆိုခဲ့ကြသည်။ အမေက ကီးဘုတ်သေးသေးလေးပေါ်တွင် ကျွန်မ၏ လက်များကိုတင်၍ တီးခတ်စေခဲ့သည်။

ကျွန်မ အသက်တစ်နှစ် မပြည့်မီ အမေ စာသင်ကြားရေး ပြန်လုပ်သည်။ ကျွန်မတို့ အသိုက်အမြုံတွင် တစ်ဖက်က အလုပ်လုပ်နေရင်း ဆွေမျိုးများက ကလေးကို ပိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်းပေးကြခြင်းမှ ပြသနာမရှိလှပေ။ အမျိုးများ ထဲမှ အမျိုးသမီးအများစုမှာ ကျောင်းဆရာမများသာ ဖြစ်ကြသည်။ စာသင်ကြားခြင်းသည် ဂုဏ်ပြုခံရသော သက်မွေး ဝမ်းကျောင်းအလုပ်ဖြစ်သည့်အတွက် သင်ကြားနိုင်သူအားလုံးလောက် စာသင်ခြင်းပြုကြသည်။ ထိုစဉ်က သူ့နာပြုခြင်း မှအပ အခြားရွေးချယ်စရာ အလုပ်အကိုင်လည်း များများစားစား မရှိခဲ့ပေ။ ယောက်ျားလေးများမှာလည်း အလားတူ ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဆရာဝန်၊ ရှေ့နေအလုပ်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ထိုစဉ်က ကျောင်းစနစ်များတွင် ရာထူးနေရာအဆင့်ဆင့် ခွဲခြားသတ်မှတ်ခြင်းများ ရှိခဲ့သည်။ ဘာဝင်ဂမ်အစိုးရ

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ကျောင်းမှာ ထိုအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သည်။ ကျွန်မငယ်ရွယ်စဉ် အစောပိုင်းကာလများက အမေစာသင်ကြားခဲ့သော ဖိုင်းယားဖီးလ်လို မြို့နယ်အဆင့် ကျောင်းများသည်လည်း လူကြိုက်မများသော ကျောင်းများဖြစ်သည်။ ကျွန်မမိခင် ဘာမင်ဂမ်ရှိ အနောက်အော်လင်း အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရစဉ်က သူမဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေပုံကို အမှတ်ရ နေပါသေးသည်။

ဘာမင်ဂမ်တစ်ဝိုက်ရှိ အစိုးရကျောင်းများအားလုံးကို လူဖြူကြီးကြပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်က အုပ်ချုပ်သည်။ သို့သော် လူမည်းကျောင်းများအတွက်လည်း ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ထားရှိသည်။ ဒေါက်တာ ကာရိုးဒဗလျူဟေးယက်စ် ဆိုသူသည် လူပုဂ္ဂိုလ်အကြည့်၍ ဆရာ၊ ဆရာမများကို ရွေးချယ်သည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ထိုစဉ်က မိသားစုတစ်ခု အဖို့ သူတို့၏ သား (သို့) သမီးတစ်ယောက်ယောက် အလုပ်အတွက် အရွေးခံရပြီဆိုလျှင် အလွန်ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစဉ်က ဘာမင်ဂမ် ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများ ရာထူးအပ်နှင်းပွဲဆိုလျှင် အလွန် အရေးပါသည်။ လူမည်းလူငယ်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ လှလှပပဝတ်စားဆင်ယင်၍ အခမ်းအနားသို့ တက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးများက ဦးထုပ်များ၊ လက်အိတ်များစွပ်ထား၍ အမျိုးသားများကလည်း ဝတ်စုံပြည့်၊ နက်ကတိုင်စည်း၍ မြို့လယ်ခန်းမတွင် ကျင်းပသော တစ်နေ့ကုန်သည့် အခမ်းအနားကို တက်ရောက်ကြရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုနေ့သည် ကြင်ဖော်ရှာဗွေတွေ့ရှိရန်လည်း အရေးပါသော နေ့ဖြစ်တတ်သည်။ ကျွန်မ၏ ဦးလေးအယ်လ်တိုသည် သူ၏ဇနီးကွန်နီနှင့် ၁၉၆၂ ခုနှစ်က ဤလိုပွဲမျိုးတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အရိုးဆုံးပြော ရမည်ဆိုလျှင် ထိုအချိန်က လူမည်းအဝန်းအဝိုင်းအတွင်း ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများထက်ပို၍ လေးစားဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်း သော အလုပ်အကိုင်မရှိခဲ့ပေ။

ကြီးသောမိသားစုများက မိဘနှစ်ဦးစလုံး အလုပ်လုပ်သော အိမ်ထောင်များထက် ကလေးထိန်းသိမ်းပြုစုရာ တွင် ပို၍သာလွန်သည်။ အဘိုးအဘွားများက ကျောင်းနေသောအရွယ် မရောက်သေးသည့် ကလေးများကို ကူညီထိန်း ကျောင်းပေးကြသည်။ ကျွန်မငယ် အလုပ်ချိန်ရောက်လျှင် မိဘများက အဘိုးအဘွားအိမ်တွင် ထားခဲ့ကြပြီး ကျောင်းဆင်း ချိန်တွင် ဝင်၍ခေါ်ကြသည်။ အဘိုးအဘွားနှင့် အဘေးရေးစံတို့၏ အောက်တွင်ကြီးပြင်းရခြင်းလောက် လုံခြုံသော ပြုစု ပျိုးထောင်ခြင်း ခံရသော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမရှိနိုင်ဟု ကျွန်မထင်သည်။

ကျွန်မ အသက် ၄ နှစ်အရွယ်တွင် အဖေ၏ ပြောဆိုစည်းရုံးမှုကြောင့် ဘုရားကျောင်းက အဖေအား အိမ်ကလေး တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ပေးရန် သဘောတူခဲ့ကြလေသည်။ ဘုရားကျောင်းနောက်ခြမ်းတွင် နေရသောဘဝကို ကျွန်မ သိပ်ပြီးမမှတ်မိသော်လည်း ထိုမိခိုးရောင်အိမ်ကလေး ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ဖြစ်စဉ်ကိုမူ အစအဆုံး မှတ်မိနေသည်။

၎င်းအိမ်ကလေးမှာ ဘုရားကျောင်းမှ ငါးမိနစ်ခန့်သာ သွားရသော ဘာမင်ဂမ် လူမည်းလူလတ်တန်းစားများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ဖြစ်သည့် 'တစ်တပ်ဗီလီ' ရပ်ကွက်တွင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ မိဘများသည် ကျွန်မအလွန်ငယ်ရွယ်သည့် အချိန်လောက်ကစ၍ပင် အိမ်တွင်းကိစ္စများတွင် ပါဝင် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ မိသားစုတွင် ဆုံးဖြတ်လုပ်ဆောင်အံ့ဆဲဆဲ ကိစ္စများတွင် အခွင့်အရေးအပြည့်အဝ ပေးခဲ့သည်။ ထိုအိမ်အသစ်ကလေးအတွက် ဆေးရောင်ရွေးခြင်းများ၊ အခန်းအသီးသီးအတွက် နေရာချထားခြင်းများကစ ဆုံးဖြတ်စရာကိစ္စ အများအပြားရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မက ရေချိုးခန်းအတွက် အစိမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကို ရွေးချယ်ပေးခဲ့ပြီး၊ မီးဖိုချောင်အတွက် အဝါရောင်၊ ကျွန်မ၏ ကစားခန်းအတွက် အပြာရင့်ရောင်တို့ကို ရွေးပေးခဲ့သည်။ အမေက ဧည့်ခန်းအတွက် တရုတ်နီရောင် ကို ရွေးသည်။ ကျွန်မသည် တစ်ဦးတည်းသော ကလေးဖြစ်သည်နှင့်အညီ နေရာအတွက် အပြိုင်အဆိုင်မလိုဘဲ ကစားခန်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် ပန်းရောင်အိပ်ခန်းကို ရရှိခဲ့သည်။

သို့သော် ဘုရားကျောင်းတွင်နေစဉ်က မိဘများနှင့် တစ်ခန်းတည်း အိပ်ခဲ့သောကြောင့် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမှာ ကြောက်နေခဲ့သည်။ မကြာမီပင် ကျွန်မ၏ အခန်းသည် သီးသန့်အရံထားသော အခန်းကလေးဖြစ်သွားပြီး၊ မိဘများ၏ အခန်းတွင်းဝယ် ခုတင်အပိုတစ်လုံး ထိုးလိုက်ရတော့သည်။ သို့သော် ထိုဖြစ်စဉ်မှာ ကျွန်မအသက်ရှစ်နှစ် မတိုင်မီအထိသာဖြစ်ပြီး ရှစ်နှစ်ပြည့်သည်နှင့် ကျွန်မအတွက် ကိုယ်ပိုင်နေရာ လိုအပ်ကြောင်းကြေညာပြီး ကိုယ့်အခန်းကို ပြန်တောင်းလိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ သီးသန့်အခန်းကို ဘယ်နေရာမှာ လုပ်မလဲဆိုသော ပြဿနာပေါ်လာသည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်မ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် အခွင့်အလမ်းပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မသည် အိမ်၏ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် ကျွန်မတို့ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပသည်။ လျှို့ဝှက်မဲတွင် အဖေက ကျွန်မကို ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော် အမေက ကျွန်မဘက်မှ အမြဲတမ်းထောက်ခံခဲ့ရာ ကျွန်မ အမြဲတမ်းအနိုင်ရမှာ သေချာနေပေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌနေရာသည် အချိန်ကာလ သတ်မှတ်ချက် မရှိ၊ ကျွန်မ၏တာဝန်များမှာ မိသားစုအစည်းအဝေးခေါ်ပြီး၊ အပြင်ထွက်သောအခါ မည်သည့်အချိန်တွင် ထွက်ခွာမည်၊ ခရစ္စမတ်ကာလတွင် အိမ်ကို မည်သို့မွမ်းမံခြယ်သမည် စသည်တို့နှင့် အခြားအိမ်တွင်း နေ့စဉ်ဘဝဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက် များ ချရခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ဧည့်သည်ခန်းကိစ္စတွင်လည်း ကျွန်မက အစည်းအဝေး ခေါ်ယူလိုက်ပြီး အတန်ငယ် ဆွေးနွေးလိုက်ကြသောအခါ အားလုံးက ကစားခန်းကို ဧည့်သည်ခန်းအဖြစ် ပြောင်းလိုက်ရန် သဘောတူကြ လေသည်။

ထိုအမှတ် ၉၂၉ ဗဟိုလမ်း အိမ်ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်မတို့ ဘဝအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာအတိ

ကွန်ဒိုလီဇာရိကံစ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်တွင် မိသားစုအတွက် ပထမဦးဆုံး TV ကလေးတစ်လုံးဝယ်ခဲ့သည်။ ၁၃ လက်မအရွယ် ဆီးနှစ်အဖြူ အမည်း TV ကလေးဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ TV ကို တအားကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မ၏ ပညာတတ်သူငယ်ချင်းများတွင် TV ကို လုံးဝမကြည့်သူများရှိသလို မကြည့်ချင်ယောင်ဆောင်သူများလည်း ရှိသည်။ အချို့ကမူ TV တစ်လုံး ကိုယ်ပိုင် ဝယ်ယူရန်ကိုပင် ငြင်းဆန်ကြသည်။ ယနေ့ကာလတွင်လည်း အချို့မိဘများက သူတို့ကလေးများ TV ကြည့်ခြင်းကို တားမြစ်ကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။

ကျွန်မ၏ မိဘများကမူ TV အလွန်အကျွံကြည့်ခြင်းကို မကန့်သတ်ပါ။ မျှမျှတတပြောရမည်ဆိုလျှင် ၁၉၅၀ ခုနှစ်အလွန်နှစ်များက TV အစီအစဉ်များသည် အတော်ပင် ကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။ ထိုထက်ပို၍ TV ကြည့်ဖြစ်သော အကြောင်းရှိသေးသည်။ ကျွန်မအထင် တစ်ဦးတစ်ဦးသောကလေး၏ မိဘဖြစ်ရသည်ထက် တစ်ဦးတည်းကလေးဖြစ်ရ သည်က ပို၍ဆိုးသည်။ ညရောက်၍ ကစားဖော်များအိမ်ပြန်သွားကြသောအခါ တစ်ခုခုက ကျွန်မကို ဖျော်ဖြေဖို့လိုအပ် လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် TV သည် ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်နေသည်။ ညတိုင်းလိုလို မိသားစုအတူ TV ကြည့်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကြည့်သည်။

TV တွင် လူမည်းများအတွက် ပုံမှန်လာသော အစီအစဉ်မှာ 'အေမွန်နှင့် အင်ဒီ' ဇာတ်လမ်းများဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်လမ်းများ၏ ရှေးကျသော ဟန်ပန်များကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ၏ မိဘများက လမ်းကြောင်းမှန်ကန်များကို ရှင်းပြ နေပြီး သူတို့၏ မမှန်သော အင်္ဂလိပ်လေသံများကို ပြင်ပေးနေလေ့ရှိသည်။ အများအားဖြင့် ကျွန်မသည် 'ပေါ့ပါယီ' ကာတွန်းဇာတ်လမ်းများနှင့် 'အိုင်လင်စ်လူစီ' ကဲ့သို့သော ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းများ ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ထို 'ပေါ့ပါယီ' ကာတွန်းများသည် 'ကော်ဆင်ကလစ်' စတူဒီယိုနှင့်အတူ တွဲလာလေ့ရှိသည်။ 'ကော်ဆင်ကလစ်' သည် သင်္ဘောသား ဝတ်စုံနှင့် လူဖြူလူထူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျောင်းသားကလေးပရိသတ်များနှင့် တင်ဆက်သူဖြစ်သည်။

တစ်ခါတွင် ကလေးများသည် သူတို့၏ မွေးနေ့ကို 'ကော်ဆင်ကလစ်' ၏ TV အစီအစဉ်မှ တင်ဆက်ခွင့် ရသည်။ စတူဒီယိုတွင်း ပရိသတ်အားလုံးမှာ လူဖြူများဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှစ၍ ရက်အချို့ကို လူမည်းများ အတွက် 'လူမည်းနေ့' သတ်မှတ်ကာ တင်ဆက်ခွင့်ပြုသည်။ ကျွန်မ ခုနှစ်နှစ်သမီးအရွယ်က သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏မွေးနေ့ ထိုအစီအစဉ်တွင် ပြုလုပ်မည်ဖြစ်သဖြင့် တက်ရောက်ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ 'ချင်နယ်-၁၃' တည်ရှိရာ တောင်ကုန်းများဘက် သို့ ကားနှင့် မောင်းတက်သွားခဲ့ရပြီး၊ ပရိသတ်ထဲတွင်ထိုင်ကာ ပြန်လာကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ ထိုအစီအစဉ်ကို သိပ်အထင်ကြီး လေးစားမှု မရှိတော့ပေ။

မိုက်တီးမောက်စ်ကြွက်ကလေး ကာတွန်းဇာတ်လမ်းများကို အမေက ကြည့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးသည်။ ထိုဟေ့ဟေ့

လမ်းများတွင် ကြွက်သူရဲကောင်းက “ဒီနေ့ ကျွန်တော်ကယ်တင်ဖို့လာပြီ” ဆိုသော သီချင်းသံနှင့် ထွက်လာလေ့ရှိသည်။ ဤအခန်းများမှာ အော်ပရာပုံစံ ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း စကားပြောများကို သီချင်းပုံစံဖြင့် ပြောထားကြောင်း အမေက ရှင်းပြပါသည်။ မိခင်သည် ကိစ္စတိုင်းတွင် မြင့်မားသော ယဉ်ကျေးမှုနောက်ခံများကို ရှာဖွေလေ့ရှိသည်။

ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးမှာ မစ်ကီးမောက်စ်ကလပ်* ဇာတ်လမ်းတွဲများဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆင်းချိန်နောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့မိသားစု အမြဲကြည့်သည်။ ကျွန်မတို့ သုံးဦးစလုံး ကြွက်နားရွက်ကြီးများတပ်ကာ ‘မစ်ကီးမောက်စ်’ ဟု အော်လေ့ရှိသည်။ ဤသည်မှာ မည်သူမှ တားဆီး၍မရသော ကျွန်မတို့မိသားစု၏ အကျင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ရက်တွင် အာမခံကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာဘင်ဟင်သည် အာမခံပေါ်လစီအသစ်တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းပြရန် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရောက်နေသည်။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ‘တိမ်တပ်ဗီလီ’ အိမ်ကလေးသို့ လာဖူးသူ လူဖြူမှာ မစ္စတာဘင်ဟင်တစ်ယောက်သာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် အချိန်မှာ မစ်ကီးမောက်စ်သီချင်းကိုအော်ရန် အချိန်ရောက်ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မမှာ အတော်ပင် မရိုးမရွ ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဖခင်က မစ္စတာဘင်ဟင်အား ယဉ်ကျေးစွာပင် ခဏစောင့်ပေးပါဟုပြောကာ ကျွန်မတို့ရှိရာသို့လာပြီး ကြွက်နားရွက်များတပ်ကာ ပြုလုပ်နေကျ အလေ့အကျင့်အတိုင်း လုပ်ပါတော့သည်။

မစ္စတာဘင်ဟင်နှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စမည်သို့ပင်ရှိနေပါစေ မိသားစုအပေါ် အလေးထားခြင်းအတွက် ကျွန်မများစွာ ဂုဏ်ယူမိသည်။ ဤကိစ္စကလေးမှာ မိခင်ဖခင်တို့က ကျွန်မအတွက် အချိန်ပေးမှုများစွာထံမှ ကိစ္စကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို ‘မစ်ကီးမောက်စ်ကလပ်’ ပြီးသွားချိန်တွင် TV ကို ခဏနားပြီး ကျွန်မအတွက် စာဖတ်ချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ကြီးလာသောအခါ အိမ်စာများကို အတူလုပ်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ တစ်နိုင်ငံလုံးလွှင့်သော သတင်းအစီအစဉ်ဖြစ်သည့် Huntley-Brin-Kley Report ကို ကြည့်ကြသည်။ ဖခင်က သတင်းတစ်ခုစီအတွက် မှတ်ချက်များပြောပေးပြီး ကိစ္စကြီးများ၏ နောက်ခံအကြောင်းအရာများကို ရှင်းပြပေးသည်။ ကျွန်မမှတ်မိနေသည်မှာ ဂျွန်ဂလင်း၏ အာကာသသို့ သွားသော ခရီးစဉ်အကြောင်းဖြစ်သည်။ အခြားသော အစီအစဉ်များကိုရပ်၍ ထိုအစီအစဉ်ကို ပြပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ကမူ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းအများစုလိုပင် ‘အာကာသသူရဲကောင်း’ ဖြစ်လိုစိတ်များ ပေါ်လာခဲ့သည်။ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ကျွန်မတို့ကိုယ်ပိုင် ‘အာကာသယာဉ်ထိပ်ဖူး’ ကို ဖန်တီးကြပြီး တချို့က အာကာသယာဉ်မှူးလုပ်ကာ ကျန်သူများက မြေပြင်မှ ထိန်းချုပ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်တမ်း ကစားကြသည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ ကလေးဘဝတွင် ထင်ထင်ရှားရှား မှတ်မိနေသောအချက်မှာ ၁၉၆၂ အောက်တိုဘာလ ကျူးတားခုံးပျံအကျပ်အတည်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေသော ၁၃ရက်တာကာလပတ်လုံး

TV ကို မလွတ်တမ်းကြည့်နေရသည်။ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ဗုံးခိုကျင်း ပြုလုပ်ထားခြင်းမရှိပါ။ စစ်အေးကာလတွင်ပင် ဗုံးခိုကျင်းပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ သို့သော် အချို့သော သူငယ်ချင်းများ အိမ်တွင် ဗုံးခိုကျင်းပြုလုပ်ထားပြီး နျူကလီးယားအရေးဖြစ်လာခဲ့လျှင် ရပ်တည်နိုင်ရန် ရိက္ခာအပြည့် သိုလှောင်ထားရှိကြသည်။ ကျောင်းတွင်မူ ငွဲ့ရှောင်ပုံနည်းလေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ရသည်။

အချက်ပေးခေါင်းလောင်းမည်လာလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှောက်ပြီး ခုံအောက်သို့ တိုးဝင်ရသည်။ ကျွန်မနှင့် သူငယ်ချင်းများမှာမူ ဗုံးခိုတမ်းပင် ကစားကြသေးသည်။ အိမ်ဘေးရှိ နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတွင်းသို့ နျူကလီးယား တိုက်ခိုက်မှုကို တိမ်းရှောင်သည့်အနေဖြင့် တွားသွား၍ ဝင်ကြရသည်။

သို့သော် ကျူးဘားတွင်မူ သရုပ်ပြလေ့ကျင့်ခန်းမလုပ်ပေ။ အကြောင်းမှာ နျူကလီးယားဒဲ့ကျည်များမှာ ဖလော်ရီဒါကမ်းခြေနှင့် မိုင် ၉၀ အကွာတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်းများက ကြေညာနေသည်။ ထိုသတင်းကြေညာချက်အရ ဘာမင်ဂမ်သည် အန္တရာယ်စွန့်တွင် ရှိနေသည်။ ထိုသတင်းများ မှားကောင်းမှားနိုင်သော်လည်း မြေပုံတွင် မြားကြီးဖြင့် ကျွန်မတို့နေရာ ဘာမင်ဂမ်ဘက်သို့ ထိုးပြထားကာ ဖခင်ပင် အတော်လေးစိတ်ပူခဲ့သည်ဟု မှတ်မိနေသည်။ ဤကိစ္စသည် ကျွန်မမိဘများပင် ကျွန်မကို မကယ်တင်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ်အမှန် တကယ်ပင်အားငယ်မှုကို ခံစားရသည်ကို မှတ်မိနေသည်။

အဖေက ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံသည် တစ်ခါမျှ စစ်မရှုံးဖူးကြောင်း ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ရှုံးနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ သို့သော် အဖေသည်ပင် အကျပ်အတည်းအဆုံးသတ်သွားပြီး ဆိုဗီယက်သင်္ဘောများ နောက်ပြန်လှည့်သွားသောအခါတွင်မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ထိုဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးက အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက်အောင် ကျွန်မအပေါ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ခတ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်မတစ်ခါက ကျူးဘားအမေရိကန်များကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဖိဒယ်ကပ်စထရိုသည် ထိုသို့ ခုံးပျံ့များကို လက်ခံပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို အန္တရာယ်တွင်းတွန်းပို့ခဲ့ပါက သူ မသေမချင်း ဒီကိစ္စအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရလိမ့်မည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ထိုသို့ မကွယ်မထောင့် ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်၍အံ့အားသင့်မိခဲ့ရလေသည်။

အခန်း-၅ ကျွန်မအတွက် စန္ဒရား I Need a Piano

အရပ်ရှိ ၉၂၉ စင်တာဝေး အိမ်ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့ မိသားစုကလေးသည် ခိုင်မာပျော်ရွှင်သော ဘဝကလေးသို့ ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အဖေသည် ကျွန်မကို အဘိုးအဘွားအိမ်တွင် ဝင်ထားခဲ့ပြီး ကျောင်းသို့ သွားသည်။ ညနေတွင် အဖေနှင့်အမေ အတူပြန်လာပြီး ကျွန်မကို ဝင်ခေါ်ကြသည်။ အဘိုးမှာ တစ်နေ့ကုန် အချိန်ပြည့်အလုပ်လုပ်တုန်းပင်ဖြစ်ကာ အဘွားသည်လည်း အိမ်တွင်းလုပ်ငန်းများကို အချိန်ပြည့်လုပ်ကိုင်နေသည်။ ကျွန်မက အဘွားကို ကူလုပ်ပေးပြီး သူမနှင့်အတူ ဇာတ်လမ်းတွဲများ ကြည့်သည်။

အချို့ရက်များတွင် အဖေသည် စောစောပြန်လာပြီး ရစ်ချ်ဝုဒ်ဘောလုံးကွင်းတွင် ကျင်းပသည့် အထက်တန်းကျောင်းဘောလုံးပွဲများကြည့်ရန် လာခေါ်တတ်သည်။ ထိုစဉ်က ရစ်ချ်ဝုဒ်ကစားကွင်းမှာ လူမည်းကျောင်းသားများသာ ကစားသော ယိုယွင်းပျက်စီးနေသည့် ကစားကွင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့ကာလတွင်မူ ဘာမင်ဂမ်၌ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေများအရ သမိုင်းဝင်ကစားကွင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပေပြီ။

ထိုရက်များအတွင်း ကျွန်မ အပျော်ဆုံးအချိန်မှာ အဘွား သူ့ကျောင်းသားများကို စန္ဒရားသင်ပေးသောအချိန်တွင် ဘေးမှစောင့်ကြည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားတွင် စန္ဒရား အတီးသင်ကြားသော ကျောင်းသား ၂၀ ခန့်ရှိသည်။ လက်ဦးသင်အဆင့်မှ အဆင့်မြင့် သင်ကြားသူအထိ အစုံရှိသည်။

သူမ၏ သင်ခန်းစာမျိုးကို ညနေ ဥနာရီခန့်မှစတင်ပြီး နာရီအချို့ကြာ သင်ကြားသည်။ အဘွားက သင်တန်းဆက်ရှင်တစ်ခုလျှင် ၂၅ ဆင့် ယူသည်။ ထိုကျောင်းသားများ

ပြန်သွားပြီဆိုလျှင် ကျွန်မသည် စန္ဒရားခုံပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စန္ဒရားတီးချင်ယောင်ဆောင်သည်။ ဂီတသင်တန်းများကို ဖတ်တတ်သယောင်ပြု၍ စန္ဒရားခလုတ်များကို တီးသည်။

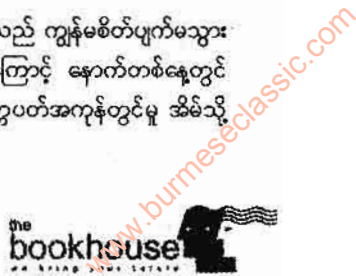
ထိုသို့ပြုလုပ်ပါက များလာသောအခါ အဘွားက ကျွန်မကို စန္ဒရားသင်ပေးလျှင် ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားလာသည်။ အမေနှင့်တိုင်ပင်ကြည့်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မအသက်မှာ ၃နှစ်မျှသာ ရှိသေးရာ စန္ဒရားတီးသင်ယူရန် သိပ်စောနေသလားဟု ယူဆနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းသင်ယူလိုက်သောအခါတွင် ပထမတန်းတက်စဉ် တုန်းကလို မဟုတ်ဘဲ စန္ဒရားတီးခြင်းကို ချစ်မြတ်နိုးသွားလေသည်။

အဘွား၏သင်တန်းတွင် သင်တန်းများသည် လက်ချောင်းကလေးများကို ခက်ခဲသော လက်ကွက်များ တီးတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးသော စံတီးလုံးများဖြင့် စတင်သင်ကြားရသည်။ တစ်ဖြည်းဖြည်းချင်းပို၍ ခက်ခဲသော သင်ခန်းစာများ သို့ တက်သွားသည်။ 'ဂျီးဆပ်စ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်သည်' ဆိုသော သီချင်းမှစ၍ သင်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘများက ကျွန်မကို လျှပ်စစ်အော်ဂင်အသေးလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးထားသည်။ ကျွန်မက ထိုအော်ဂင်ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ တီးသောအခါ သူတို့က ကျွန်မအား အခြားအလုပ်များ စာဖတ်ခြင်း၊ ရုပ်သံကြည့်ခြင်းစသည်တို့အတွက် အချိန်မရှိတော့ဟု ပြောကြသည်။ ဓမ္မတေးများကို တီးခတ်သောအခါ ပြဿနာပေါ်တော့သည်။ အော်ဂင်ကလေးမှာ သေးငယ်သဖြင့် ကီးမခုံပါ။ သံစဉ်အနိမ့်များ၊ ဘေ့စ်သံများကို တီးလိုလျှင်မရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် 'ကျွန်မအတွက် စန္ဒရားတစ်လုံး လိုနေပြီ' ဟု မိဘများကို ပြောရတော့သည်။ ဖခင်က ညှိနှိုင်းမှုတစ်ခု လုပ်သည်။ 'ဂျီးဆပ်စ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်သည်' ဆိုသော ဓမ္မသီချင်းကို ပိုင်နိုင်စွာ တီးခတ်နိုင်ပြီဆိုလျှင် စန္ဒရားတစ်လုံး ဝယ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုခဲ့သည်။ ထိုနေ့နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်ကို အိမ်သားများအားလုံး မှတ်မိပုံမှာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် နောက်တစ်နေ့တွင် အဘွားအိမ်သို့သွားကာ စန္ဒရားခုံတွင်ထိုင်ပြီး ရုတ်နာရီကြာ မထတန်းတီးသည်ဟုဆိုသည်။ နေ့လယ်စာပင်ထ၍ မစား အကြိမ်ကြိမ်လေ့ကျင့်သည်။ မိဘများက ကျွန်မအား လာခေါ်သောအခါ ထိုဓမ္မသီချင်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တီးပြနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်မ၏ဘဝတွင် အကြိမ်များစွာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသကဲ့သို့ပင် ဝှန်နှင့် အင်ဂျင်နီယာတို့သည် ကျွန်မစိတ်ပျက်မသွားစေမည့်နည်းလမ်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ သူတို့တွင် စန္ဒရားဝယ်ရန် ငွေမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဗြိတိန်ရှိ ဖော့ဘတ်ပီယာနီကုမ္ပဏီမှ စန္ဒရားတစ်လုံး ငှားရမ်းရန် ကြိုးစားကြသည်။ ထိုရက်သတ္တပတ်အကုန်တွင်မူ အိမ်သို့ 'ဝါလီဇာစပီးနက်' စန္ဒရားအသစ်စက်စက် တစ်လုံးရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မသည် စန္ဒရားကို အလှူအမြန်ပင် တတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး လူကြားထဲတွင် လိုက်လံတီးပြရသည်။ အမေက ဘုရားကျောင်းပွဲအမျိုးမျိုးနှင့် မြို့တွင်းပွဲလမ်းများတွင် ကျွန်မကို စန္ဒရားတီးခတ်ရန် အခွင့်အလမ်းများ ရှာပေးသည်။ မှတ်မိနေသည်မှာ ၁၉၅၉ ခုနှစ် ဆရာများ တွေ့ဆုံပွဲတွင် တေးသီချင်းအတော်များများ တီးပေးခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် မီးခိုးရောင် တောက်ပြောင်သော ချည်သားဝတ်စုံတွင် ပန်းနုရောင်ပန်းများ ထိုးထားပြီး၊ စိန်လုံးကလေးများ စီထားသော အမည်းရောင်ပေးတင့်ရှူးကို စီးကာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြူရောင်သားမွှေးဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားခဲ့သည်။ မှတ်မိသလောက် အစောပိုင်း အတွေ့အကြုံများတွင် ကျွန်မသည် ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ရမှာ ကြောက်သောစိတ်မျိုး သိပ်မရှိခဲ့ပေ။ မိဘများကလည်း ဧည့်သည်များလာလျှင် ကျွန်မတို့ ဧည့်ခန်းသို့ခေါ်ပြီး စန္ဒရားတီးခိုင်းလေ့ ရှိသည်။

ကျွန်မ၏ မိခင်ကလည်း ကျွန်မ၏ ဂီတအပေါ် တိမ်းညွတ်မှုကို နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် အားပေးခဲ့သည်။ ကလေးများအတွက် ရေးထားသော ဂီတပညာရှင်ကြီးများအကြောင်း စာအုပ်များ ဝယ်ပေးသည်။ ထိုစာအုပ်များမှတစ်ဆင့် ကျွန်မ ဗီသိုပင်၊ မိုးဇက်တို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးဦး ၂၀ ၏ ဖခင်၊ ဂီတနတ်စံများကို စိတ်ကူးရလျှင် ရသလို စားပွဲခင်းများပေါ်တွင်ပင် ချရေးတတ်သူ ဗီသိုဗင်နှင့် အသက်ငယ်ငယ် ၃၅ နှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း ဂီတအမြောက်အမြား ဖန်တီးသွားနိုင်သည့် မိုးဇက်တို့ကို ကျွန်မအံ့ဩချီးကျူးမိသည်။

ဤသည်မှာ ဘာမင်ဂမ်ရှိ လူမည်းအမျိုးသမီးငယ်ကလေးတီး၏ အရူးအမူးစွဲလမ်းမှုပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် မိုးဇက်ကို အလွန်နှစ်သက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူ၏ဇနီး ‘ကွန်စတင်ဇီ’ ၏နေရာတွင်ထား၍ စဉ်းစားဖူးသည်။ အများစု ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းများမှာ ထိုစဉ်က ‘ပရက်စလေ’ ကို နှစ်သက်စွဲလမ်းကြသည်။ အမေက အိမ်သို့ ဓာတ်ပြားများ ဝယ်လာတတ်သည်။ ကျွန်မ အသက် ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ‘ဂူစစ်ပီဗာဒီ’ အော်ပရာဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဝယ်လာသည်။

ထိုဇာတ်လမ်းတွင်ပါသော ‘အောင်ပွဲခံချီတက်ပွဲ’ တီးလုံးကို ပထမဆုံး နားထောင်ရချိန်တွင် ကျွန်မမျက်လုံးများ ပင် ပြူးသွားလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း ထိုဓာတ်ပြားကို အကြိမ်ကြိမ်ဖွင့်၍ နားထောင်သည်။ စနေနေ့ လိုနေ့မျိုးတွင် ရေဒီယိုမှလာသော နယူးယောက်မက်ထရိုဂိုလီတန်အော်ပရာမှ ‘သင့်ကို တက်ဆာကိုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည်’ဆိုသော ဇာတ်လမ်းမှ သီချင်းများနှင့် ဂန္ထဝင်သီချင်းများမှာ အမေ၏ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ရာ နယ်ပယ်ဖြစ်ပေသည်။ အဖေကမူ ဂျက်ဇီဂီတကို နှစ်သက်ပြီး၊ ဂန္ထဝင်ဂီတကို လုံးဝမခံစားတတ်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်မကို ကတတ်အောင် ပထမဆုံးသင်ပေးသူမှာ အဖေဖြစ်ပါသည်။ အဖေက ‘ဒိုင်နာဂျီရှင်တန်’

www.burmeseclassic.com

၏ သီချင်းများ (သို့) တီးဝိုင်းကြီးများဖြင့် တီးခတ်ထားသော 'ဂျူအယ်လ်လင်တန်' စသူတို့၏ ဓာတ်ပြားများကိုဖြင့်ကာ ကျွန်မကို သူ့ခြေထောက်များပေါ်တွင် ရပ်စေပြီး ဘောက်စ်စတက်ပ်၊ ဖောက်စ်စတက်ပ်စသော ခြေထောက် အကွက်များ သင်ပေးခဲ့သည်။

သို့သော် ဖခင်၏ အဓိက စိတ်ဝင်စားရာ နယ်ပယ်မှာ အားကစားသာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မလည်း အားကစား ကို အလွန်နှစ်သက်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားကျောင်းမှ ပြန်လာတိုင်း အမျိုးသားဘောလုံးချန်ပီယံလှပွဲ ကြည့်လေ့ ရှိသည်။ အဖေက ကျွန်မကို ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲအကြောင်း အသေအချာကြီး နားလည်စေလိုစိတ်ရှိနေသည်။ ပွဲတစ်ပွဲကို သုံးသပ်ခွဲခြမ်းတတ်စေလိုသည်။ ဥပမာ ခံစစ်သည် ထိုးစစ်ကို တန်ပြန်ချေဖျက်ရန် စသဖြင့် စသဖြင့် ပြောဆိုရှင်းပြလေ့ ရှိသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ အားပေးသော အသင်းမှာ 'ကလိဗ်လင်းဘရောင်း' အသင်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်မသည် 'ကလိဗ်လင်း' ပရိသတ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၉၀ ပြည့်အထိ ကျွန်မ 'ကလိဗ်လင်း' သို့ မရောက်ဖူး သေးပေ။ အကြောင်းမှာ ဘာမင်ဂမ်တွင် ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်က NFL ဘောအသင်း မရှိသေးပေ။ ထိုစဉ်က တောင်ပိုင်းတွင် လူမည်းနှင့်လူဖြူ ရောနှောကစားသောပွဲများကို ပိတ်ပင်ထားရာနေရာ မြို့နှစ်မြို့ရှိရာ နောက်တစ်မြို့မှာ 'မင်းစီဖီးစ်' မြို့ဖြစ်လေသည်။ ၁၉၅၄ လောက်မှစ၍ ဘာမင်ဂမ်မြို့သည် လူဖြူလူမည်းရောထားသော ကြေးစားကစားပွဲများ ပိတ် ပင်ထားခြင်းကို လျှော့ပေါ့စည်းကမ်းသတ်မှတ်ရန် စဉ်းစားလာကြသည်။

သို့သော် ထိုအချက်ကို လက်မခံလိုသော သူများက မဲအများစုဖြင့် လူမျိုးခွဲခြားမှုကို ပြန်လည်သတ်မှတ်အတည် ပြုစေခဲ့ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၀ နောက်ပိုင်းတွင် NFL အနေနှင့် ၎င်းတို့၏ ကစားသမားများကို တောင်ပိုင်း၏ အသားရောင်ခွဲခြားမှုကြောင့် ခေါ်သွင်းလာရန်ဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

လူဖြူလူမည်း ပူးပေါင်းပါဝင်ခြင်းကို ဆန့်ကျင်သော နောက်ဆုံးအသင်းမှာ 'ဝါရှင်တန် ရက်ဒ်စကင်း' အသင်းဖြစ် သည်။ ဝါရှင်တန်သည် ကျွန်မတို့နှင့် ပထဝီအရ နီးကပ်သော်လည်း အဖေသည် 'ရက်ဒ်စကင်း' အသင်းကိုမုန်းသည်။ ၎င်းအသင်းသည် ၁၉၆၂ ခုအထိ လူမည်းကစားသမား မပါဝင်ခဲ့ချေ။ 'ကလိဗ်လင်း' အသင်းမှာမူ ထိုစဉ်က နာမည်ကြီး ဂျင်ဘရောင်းပါဝင်ပြီး အသင်း၏နည်းပြမှာ ပေါလ်ဘရောင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ အဖေကဲ့သို့ပင် ကျွန်မသည်လည်း ၁၉၆၃ ခုနှစ် အသင်းပိုင်ရှင်အသစ်က ပေါလ်ဘရောင်းအား အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ခဲ့သည့်အချိန်အထိ 'ကလိဗ်လင်း' အသင်း ပရိသတ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်မ၏ မိဘများသည် ကိုယ့်ကလေးကိုယ်ချစ်ရာတွင် သူတို့၏ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများထက်ပို၍ သဲသဲလှုပ်

ပိုသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် အခြားသော မိဘများကဲ့သို့ပင် ကလေးကို လုံခြုံမှုပေးခြင်း၊ ပြုစု ပျိုးထောင်ခြင်းနှင့် ကလေးအတွက် ဓာတ်ကြွလှုံ့ဆော်မှုရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး ဖန်တီးပေးရာများတွင်တော့ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ထိုတာဝန်များမှာ ကြီးလေးရှုပ်ထွေးလှပြီး တစ်သမတ်တည်း ရှေ့သို့ဆက်သွားနေရန် လိုပေသည်။

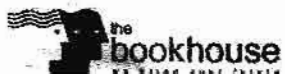
ခက်ခဲသည်ဆိုသော အပိုင်းမှာရှင်းပါသည်။ ဘာမင်ဂမ်သည် အမေရိကန်တွင် လူဖြူလူမည်းခွဲခြားမှု အဆိုးဆုံး နေရာ ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုဘဝများတွင် လူမည်းများအား ဒုတိယတန်းစားနိုင်ငံသားအဖြစ် သတ်မှတ်သော ဆုတ်ယုတ်သော လက္ခဏာအကြွင်းအကျန်များကို တွေ့နေရဆဲဖြစ်သည်။ အဖြူနှင့်အမည်းသည် အပြိုင်တည်ရှိနေကြပြီး၊ လူအများဆုံးစည်းရာနေရာအချို့တွင်သာ မလွဲသာမရှောင်သာ၊ မသက်မသာ ဆုံမိကြခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လူမည်းမိဘများအနေနှင့် သူတို့၏ ကလေးများကို တည့်တည့်မတ်မတ်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မွေးမြူကြီးပြင်းလာစေနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ မည်သို့ဆိုနိုင်ပါမည်နည်း။ သို့သော် တစ်ဖက်ကကြည့်ပြန်လျှင် ဘာမင်ဂမ်သည် လူဖြူလူမည်း ခွဲခြားမှုအလွန်ဆိုးသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လူမည်းမိဘများသည် အများအားဖြင့် သူတို့၏ကလေးများကို မြင့်တင်ပေးရန်လိုအပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိန်းချုပ်ဖန်တီးယူခဲ့ကြသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ကျွန်မတို့အတွက် မြင့်မားသော မျှော်လင့်ချက်များနှင့် အောင်မြင်မှုရရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်နိုင်စေရန် အကာအကွယ်ပေးခဲ့ကြ၊ စည်းကမ်းကလေးများ အောင်မြင်စွာ ချမှတ်လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုခေတ်က အတိုးအဘွားများ၊ ဦးလေး၊ အန်တီများ၊ မောင်နှမဝမ်းကွဲများဖြင့် စုံပြည်စည်ကားသော မိသားစု ကြီးများမှာ ကလေးများကို ပြုစုပျိုးထောင်ရန် ပထမတန်းစား အနေအထားဖြစ်သည်။ အဖွဲ့အစည်း၊ အသိုက်အမြိုတွင်းရှိ လူကြီးသူမများ၊ ဆရာများကလည်း မိသားစုအဝန်းအပိုင်းနှင့် မဝေးလှသော နေရာများတွင်ရှိနေသည်။ ကျွန်မတို့၏ တစ်တူခီဘီလ် နေအိမ်၏ အိမ်နီးချင်းများသည် သူတို့၏ ကလေးများအတွက် အကျိုးရှိသော ဘဝမျိုးရောက်ရှိအောင် အခိုင်အမာ သန့်ဋ္ဌာန်ချထားသော လူမည်းပညာတတ်များ၏ ခိုင်မာသော ကွန်ရက်တစ်ခုဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ်က ဘာမင်ဂမ်ကျောင်းများမှာ လုံးဝခွဲခြားထားသော ကျောင်းများဖြစ်သည်။ လူဖြူဆရာ၊ လူဖြူ ကျောင်းသား လုံးဝမရှိပေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာပင် ဘာမင်ဂမ်ရှိ ကျောင်းများသည် လူဖြူရော၊ လူမည်းကျောင်းသားများပါ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ ထောက်ပံ့နိုင်ခြင်းမရှိ၊ မိဘများက ကျွန်မအတွက် ပယ်ပေးနိုင်သော်လည်း အချို့ကလေးများမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲကို မျှဝေအသုံးပြုကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာများက ငွေစု၍ အပိုစာအုပ်များ ရရန်ဝယ်ယူထား ကြရသည်။ မြို့များတွင် လူမည်းကျောင်းများအတွက် အလွန်နည်းပါးသော အရင်းအမြစ်ထောက်ပံ့မှုများသာ ရရှိသည်။

ထို့ကြောင့် နဂိုဆင်းရဲပြီးသား ပြည်နယ်အတွင်း အဆင့်မမီသော ကျောင်းများအဖြစ် တည်ရှိသည်။ သို့သော် ဆရာများမှာ အလွန်စေတနာကောင်းကြပြီး အခြားလောက်ဖွယ်ရလဒ်များကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခြေအနေများ အောက်တွင် ဆရာများက သူတို့၏ အတော်ဆုံးကျောင်းသားများအပေါ် အသားရောင်ခွဲခြားသည့် လေသံမထွက်စေရန် တောင်းဆိုကြသည်။

ဆရာများသည် မျှော်လင့်ချက် မြင့်မြင့်မားမားထားသူများဖြစ်ပြီး၊ နှိမ့်နှိမ့်ချချနေသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က 'အောင်မြင်ဖို့ဆိုလျှင် သင်သည် နှစ်ဆလောက်ပို၍တော်ဖို့လိုသည်' ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ဤသည်မှာ ပြန်လည် ဆွေးနွေးငြင်းခုံရန် မလိုသော အရှိတရားအကြောင်းအချက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု သွန်သင်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ကျောင်းဆရာကြီးများမှာ နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲမှ အရေးပါဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မှာ 'ပတ်ကား' အထက်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ကြီး R.C.Johnson ဖြစ်သည်။ 'ပတ်ကား' အထက်တန်းကျောင်းမှ ဘာမင်ဂမ်တွင် အကြီးဆုံးလူမည်းအထက်တန်းကျောင်းကြီးဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် အယ်မာဂျန်ဆင်ပါဝဲလ်ဖေင် ဖြစ်ပြီး၊ ကောလင်းပါဝဲလ် (အမေရိကန်ကြည်းရေလေစစ်ဦးစီးချုပ်နှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်ခဲ့သူ) ၏ ယောက္ခမတော်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏အဖေ စာသင်ကြားရာ အူလ်ဗန်အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ ကျောစီဘဲလ်ဖြစ်ပြီး၊ အယ်လ်ဗာ၏ ဦးလေး P.D ဂျက်ဆင်က အနောက်အိုလင်း အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးများဖြစ်သော W.W ဂုတ်စတုန်းနှင့် သူ၏နေရာကို ဆက်ခံသော ပါနဲလ်ဒီဂျုံးစသူတို့ပင်လျှင် မြို့တွင် နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသည်။ မစ္စတာဂုတ်စတုန်း ရုတ်တရက် နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး သူ၏ အသုဘအခမ်းအနားကို ကျွန်မမှတ်မိနေပါသည်။ ထိုအခမ်းအနားသည် ယနေ့ကာလ နာမည်ကြီး နိုင်ငံရေးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏ အသုဘအခမ်းအနားနှင့် နှိုင်းယှဉ်နိုင်လောက်အောင် ကြီးကျယ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ကွယ်လွန်ချိန်တွင် နောက်ဆုံးထောက်ပံ့ကူညီပေးသော အဖွဲ့အစည်းမှာ ဘုရားကျောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ဘုရားကျောင်းသို့လာရန် သင့်ကို အထူးတလည်ဖိတ်ကြားရန် မလိုတော့ပေ။ ထိုစဉ်က လူလတ်တန်းစား အသိုက်အဝန်းအတွင်း ဘာသာမဲ့ (သို့) ဘုရားသခင်အပေါ် အယုံအကြည်နည်းသူ ဟူ၍ မရှိပေ။ အကြီးဆုံး ဘက်ပတ်ဘုရားကျောင်းကြီးနှစ်ခုမှာ Sixth Aurnue နှင့် Sixteen Street ဘုရားကျောင်း များဖြစ်သည်။

ပရက်ဘိုင်တာရီယန်း ဘုရားကျောင်းများမှာ သေးငယ်သည်။ ၎င်းဘုရားကျောင်းများမှာ ပြည်တွင်းစစ်မတိုင်မီကပင် တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်း နှစ်ခြမ်းကွဲသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်ပိုင်းဘုရားကျောင်းများတွင်ပင် လူဖြူနှင့်

လူမည်းထပ်၍ ကွဲသွားသေးသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဘာမင်ဂမ်ရှိ ဘုရားကျောင်းများမှာ အဖွဲ့ဝင်များများ ရှိလာရေးအတွက် အပြိုင်အဆိုင် စည်းရုံးခဲ့ကြသည်။ နာမည်ထွက်စေရန် အကောင်းဆုံး အခမ်းအနားများ ကျင်းပခြင်းနှင့် အကောင်းဆုံး ဂီတလက်သံများ ထားရှိခြင်းတို့ဖြင့် ကြိုးပမ်းကြသည်။

ကြီးမားသော မိသားစုများ၊ လူ့အသိုက်အဝန်း၊ ကျောင်းများ၊ ဘုရားကျောင်းများစသော အစိတ်အပိုင်းအား လုံးတို့သည် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မတို့ ရွယ်တူတန်းတူအားလုံးအတွက် အသားအရောင် ခွဲခြားမှုသည် ကျွန်မတို့၏ ပြဿနာမဟုတ်၊ သူတို့၏ ပြဿနာသာဖြစ်သည်ဟုသော ယုံကြည်မှုကို ရစေလေသည်။ လူမည်းလူကြီးပိုင်းများသည် ဘာမင်ဂမ်လူ့အဖွဲ့ အစည်းအတွင်း ဖိနှိပ်မှု၊ ခွဲခြားမှုများကြောင့် မလုံခြုံမှု (သို့) မပြည့်စုံမှုများ ခံစားရသော်လည်း ထိုခံစားမှုများကို ကျွန်မ တို့ လူငယ်များအပေါ် လွှဲပြောင်းပေးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ကျွန်မ၏ လုံခြုံရေးထွေးသော 'တစ်ဆူဗီလီ' အိမ်ဂေဟာအတွင်းတွင်မူ ရှင်းလင်းသော လမ်းညွှန်စကားရှိပေ သည်။ 'ကျွန်ုပ်တို့ သင့်ကိုချစ်သည်။ သင့်အောင်မြင်မှုအတွက် အကူအညီရစေရန် ကျွန်ုပ်တို့ရှိသမျှ အရာအားလုံးပေး ဆပ်မည်၊ ထိုကိစ္စအတွက် ခြွင်းချက်မရှိစေရ။ မည်သည့်အခါမျှ အခြေအနေဆိုး၏ သားကောင်မဖြစ်စေရ' ဟူ၏။

အခန်း-၆ ကျောင်းဆရာဖခင်နှင့် ကျောင်းဆရာမမိခင် *My Parents Were Teachers*

ကျွန်မ၏ကမ္ဘာဖြစ်သော မိသားစုများ လူမည်းအသိုက်အဝန်းများ၊ ကျောင်းနှင့်ဘုရားကျောင်းတို့သည် ကျွန်မကြီးပြင်းရာ ကြီးမားသော ပတ်ဝန်းကျင်များပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ တစ်ဦးတည်းသော ကလေးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အထူးတလည်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိဘများသည် ထိုအချက်ကို အထူးအလေးထား၍ ကျွန်မတွင် အခြားကလေးများနှင့် အပေါင်းအသင်းအဆက်အသွယ်များရှိအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်မတွင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မလိုချင်စိတ်ဖြစ်ခဲ့သလော မဆိုနိုင်ပေ။ အမေတွင် နောက်ထပ်ကလေးတစ်ဦးယူရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသလော ဟူသော မေးခွန်းကို အကြိမ်ကြိမ်မေးသည်ဟု အမေကပြောပါသည်။ ကျွန်မက ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို မထောက်ခံကြောင်း ရှင်းလင်းစေရန် ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

တကယ်တမ်းတွင်မူ မိဘများသည် ကလေးထပ်မယူရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ အမေ၏အသက်အရွယ်မှာ ထိုခေတ်စံချိန်အရ ကြီးသွားပြီဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

မွေးချင်းများအစား ကျွန်မတွင် ဗင်နီဆာဟန်တာ၊ မာဂရက်ဂျိတ်နှင့် ကာရိုးလ် စမစ်သာမင်စသော အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းများရှိခဲ့သည်။ ကာရိုးလ်သည် ကျွန်မထက် ကြီးသော်လည်း မကြာမကြာ ကျွန်မတို့နှင့် အတူလာရောက် ဆော့ကစားလေ့ရှိသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတွင် လက်တီဗီယာ၊ ယွန်နီ၊ အဲလ်ဘတ်စသော ဝမ်းကွဲမောင်နှမများ ရှိသေးသည်။

ကျွန်မ အသက် ငါးနှစ် ရောက်သောအချိန်တွင် မိဘများက သူငယ်တန်းတွင်

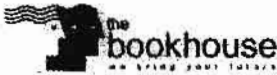

ကျောင်းအပ်ရန် အချိန်ကိုက်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ အဖေက ကျွန်မအနေနှင့် အခြားကလေးများနှင့် ထိတွေ့နိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး လိုအပ်နေသည်ဟု ယူဆသည်။ ကျွန်မကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မသည် အခြားကလေးများနှင့် အလိုက်သင့် ဆက်ဆံသွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု အမေက အမြဲရပ်ခံပြောခဲ့သည်။ အဖေစဉ်းစားပုံက မူတစ်မူကွဲနေသည်။ ကျွန်မသည် အခြားကလေးများနှင့် အလွယ်တကူ အဆင်ပြေနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆပြီး ကျွန်မကို သူငယ်တန်းတွင် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သူငယ်တန်းတွင်ထားခြင်းမှာ ကျွန်မ၏ လူမှုရေးဆက်ဆံပုံကို အကြိမ်များစွာ လေ့လာအကဲခတ်ပြီးမှ ထားခဲ့ခြင်းဟု သိရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပြဿနာ အချို့နှင့် ကျွန်မ ရုန်းကန်ရတတ်သည်။ ကျွန်မ၏ အသားအရောင် အနည်းငယ်လတ်မှုကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမိသောအခါ မျိုးနှင့် တစ်ဖက်သားကြောင့် ခံစားချက်မကောင်းသော အခါမျိုးတွင် နှုတ်လှန်ထိုးတတ်ခြင်းမျိုးကြောင့် ဖြစ်တတ်သည်။

ကျွန်မ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ်လောက်က တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပွားသည်ကို မှတ်မိနေသည်။ ကျွန်မ၏ အိမ်နီးချင်းသူငယ်ချင်းများက ကျွန်မနှင့်အတူ မကစားကြရန် ပြုလုပ်သည်ကို ရက်တချို့တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မတွင်နောက်ဆုံးပေါ်အရုပ်များ အများအပြားရှိသည်။ ထိုအရုပ်များကို တန်းစီချထားပြီး ကျွန်မကသူတို့ကို စာသင်ပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်မအနုစံသက်ဆုံး စာသင်သားမှာ သမင်ကလေးဖြစ်ပြီး၊ သူသည် အတော်ဆုံးကျောင်းသားဖြစ်ပါသည်။ သုံးရက်လောက်ကြာသောအခါ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက အရုပ်များအားလုံးကို အပြင်ကမြင်နိုင်သော မြက်ခင်းပြင်တွင်ချ၍ သင်ကြားခြင်းကို စတင်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းကလေးများ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မက သူတို့ကို ကျွန်မ တကယ်အားကြောင်း၊ သူတို့နှင့်ဆော့ပို့ အချိန်မရှိကြောင်း၊ အရုပ်များကို စာသင်ကြားရန် ရှိသေးကြောင်း ပြောလွှတ်ပါသည်။ အဖေက ပြန်ပြောသည်မှာ ကျွန်မအပေါ် ဂုဏ်ယူစိတ်ဖြင့် သူကြည့်နေသော်လည်း ရယ်ချင်စိတ်အတော်ပေါက်လာကြောင်း ပြောသည်။ တစ်ဖက်က ပြောရလျှင် ကျွန်မသည် လိမ္မာသော နည်းလမ်းဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်ကြောင်း ပြသနိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အခြားတစ်ဖက်အနေနှင့်မူ အဖေက ထိုနှုတ်လှန်ထိုးမှုမျိုးကို လုံးဝမနှစ်သက်ပေ။ ထိုသို့ ဆက်ဆံခြင်းဖြင့် တခြားသူများနှင့် ဆက်ဆံရေးပြန်လည်ကောင်းမွန်မလာနိုင်ဟု သူကပြောသည်။ ကျွန်မနှင့် သူငယ်ချင်းများကမူ နောက်ဆုံးတွင် ပြန်တဲ့သွားကြသည်။ အဖေဆိုလိုသည်ကို ကျွန်မနားလည်ကြောင်း ကျွန်မက အဖေ့ကို ပြောပြရသည်။ သို့သော် ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် သူငယ်ချင်းများသည် ကျွန်မအပေါ် နောက်တွင် ထိုသို့မပြုလုပ်ကြတော့သည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိခဲ့သည်။

မည်သည့်အဖြစ်အပျက်တွင်မဆို ကျွန်မ၏ လူမှုဆက်ဆံရေး တိမ်းညွတ်မှုများကို ဇက်ကြီးသတ်ရန် ဦးတည်လေ့ရှိသော မိဘများသည် ၁၉၅၉ ခုနှစ်လောက်တွင် ကျွန်မအား ကျောင်းကြီးတွင်မထားဘဲ မူကြိုကျောင်းကောင်းတစ်ခုတွင်ထားရန် စီစဉ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်းကြီးများတွင် သူငယ်တန်းစနစ် မထားရှိသေးသော်လည်း ပုဂ္ဂလိက သူငယ်တန်းနှင့် အချို့ရှိနေသည်။ ထိုအထဲတွင် ဒေသရှိ ကက်သလစ်သူငယ်တန်းကျောင်းတစ်ခုလည်းပါသည်။ တကယ်တွင် ကျွန်မအဖေကိုယ်တိုင် သူ၏ဘုရားကျောင်းတွင် သူငယ်တန်းဖွင့်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ပိုင်း ပထမတန်းအထိ သင်ကြားမှုကြောင့် ထိုကျောင်းသည် အပိတ်ခံခဲ့ရသည်။

ဖခင်က ထိုကျောင်းကို ပြန်ဖွင့်ရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်သည်။ မဒစ်အီဗာလင်းဟန်တာကို ဆရာမအဖြစ် ငှားရမ်းသည်။ သူမသည် ဝက်စ်မင်စတာဘုရားကျောင်းအဖွဲ့ဝင် ဖရင့်ဟန်တာ၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ဖရင့်ဟန်တာသည် ဖခင်ကြီးအား ၁၉၅၂ ခုနှစ်က မဲပေးခွင့်ရရေး မှတ်ပုံတင်ခွင့်ရအောင် ကူညီပေးခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။ မိသားစုအတော်များများက သူတို့၏ ကလေးများကို လာရောက်အပ်နှံကြသည်။ ဤသူငယ်တန်း၏ အစီအစဉ်မှာ အတော်သင်ရန်ဖြစ်သည်။ အရေး၊ အဖတ်အတွက် အားလုံးကို အလေးထားသင်ရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သီချင်းဆိုခြင်း၊ ဘောလုံးကစားခြင်းစသော ပျော်ရွှင်စရာ အစီအစဉ်များလည်းပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုသူငယ်တန်းတွင် အလွန်ပျော်ရွှင်ပြီး ကျောင်းကို နေ့တိုင်းတက်ကြွစွာ သွားလေ့ရှိသည်။

တစ်နှစ်ကြာသောအခါ သူငယ်တန်းပြီးမြောက်ကြောင်း အောင်လက်မှတ်ပေးပွဲ အခမ်းအနားကို ဘုရားကျောင်းခန်းမတွင် ကျင်းပပေးသည်။ ကလေးများအားလုံး ပထမတန်း တက်ခွင့်ရကြသော်လည်း ကျွန်မတစ်ယောက်သာ တက်ခွင့်မရခဲ့။ အကြောင်းမှာ သတ်မှတ်ရက်တွင် ကျွန်မ၏အသက်မှာ မြောက်နှစ်ပြည့်ရန် တစ်လခန့်လိုနေသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ အဖေ၊ အမေတို့က ပညာရေးဘုတ်အဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံပြီး ကြိုးစားကြသော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မအား အိမ်တွင် ပထမတန်းကို သင်ကြားပေးပြီး နောင်နှစ်တွင် ဒုတိယတန်းသို့ တစ်ခါတည်း တက်နိုင်အောင် စီစဉ်ထားရတော့သည်။ ကျွန်မပညာရေးအတွက် အမေသည် အလုပ်မှ တစ်နှစ်နားခဲ့ရပြီး ကျွန်မကိုအိမ်တွင် ပထမတန်းသင်ရိုးအားလုံးကို သင်ပေးခဲ့သည်။

အိမ်မှာအမေနှင့် သင်ရခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် ပြဿနာမဟုတ်ခဲ့ပေ။ သို့သော် ကျွန်မ ပုန်းမိသည်မှာ အခြားကလေးများကဲ့သို့ နံနက်တွင် ကျောင်းသို့သွားကာ ညနေတွင် ပြန်လာသောပုံစံမျိုးကို မပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အခြားပြင်ပကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တက်နေသယောင် ဇာတ်လမ်းထွင်ရသည်။ နံနက်စောစောလွယ်အိတ်တွင် ဇာအုပ်များထည့်ပြီး၊ အိမ်ပြင်ထွက်ကာ ကားစောင့်သလို လုပ်နေသည်။ သူတို့ကျောင်းပြန်လာချိန်တွင်

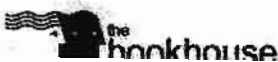
ကျွန်မက 'အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ' ဟု ပြောသည်။ သို့သော် ဤဟန်ဆောင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မ၏ ကျောင်းအကြောင်း သူငယ်ချင်းများက တရစပ်မေးလာကြတော့သည်။

မိဘများက ထိုသို့ဟန်ဆောင်နေခြင်းကို မကြိုက်ကြဘဲ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်ကုမ္ပဏီ ကျွန်မ အိမ်တွင်စာသင်နေကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရတော့သည်။ 'နောင်နှစ်မှာဆိုရင် ငါ ဒုတိယတန်းကို တက်ရပြီ' ဟု သူငယ်ချင်းများကို ပြောရသည်။ ဝင်ခွင့်အစမ်းစာမေးပွဲကို ဖြေရသောအခါ ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သင်္ချာတွင် တတိယတန်းအဆင့်ကို မီပြီး၊ အဖတ်တွင် ပဉ္စမတန်းအဆင့်ကို မီနေသည်။ ခြောက်နှစ်သမီး အရွယ် ကျွန်မသည် လိန်းမူလတန်းကျောင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ၏ အိမ်နှင့်အနီးဆုံးကျောင်းမှာ စင်တာစထရီ မူလတန်းကျောင်း ဖြစ်သော်လည်း လိန်းမူလတန်းကျောင်းသည် အဖေအလုပ်လုပ်ရာ အူလ်မင်အထက်တန်းကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိနေသောကြောင့် ထိုကျောင်းတွင် ကျွန်မကို အပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမေသည် တစ်နှစ်တာ ကျွန်မကို ပညာသင်ကြားပေးခဲ့ပြီးနောက် အလုပ်ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သူမကို အနောက် အိုလင်း အထက်တန်းကျောင်းတွင် သိပ္ပံဆရာမအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပါမီအထက်တန်းကျောင်းသည် လူမည်း ကျောင်းများတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ရှိနေပြီး၊ အဖေစာသင်ကြားရာ အူလ်မင်အထက်တန်းကျောင်းသည်လည်း လုပ်ခွင့်ရရန် ခက်ခဲသောနေရာဖြစ်ပေသည်။

အနောက်အိုလင်းကျောင်းမှာ အနီးစလေအရပ်တွင်ရှိပြီး၊ ၎င်းဒေသမှ သံမဏိစက်ရုံများ တည်ရှိပြီး စရိုက်ကြမ်း သော နယ်မြေအဖြစ် သိကြသည်။ ကျောင်းသားများမှ ထိုစက်ရုံစီမံကိန်းများမှ အများစုဖြစ်ပြီး၊ ကျောင်းတွင်း ကျောင်းပြင် ဓားထိုးမှု၊ အကြမ်းဖက်ရန်ဖြစ်မှု မကြာခဏဖြစ်ပွားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးစလေအရပ်မှာ အလုပ်လုပ်သင့်သော နေရာမဟုတ်ပေ။ ထိုဒေသတွင် သွားရောက်အလုပ်လုပ်ရမည့် မိခင်အတွက် အဖေအတော်စိုးရိမ်မှု ရှိခဲ့သည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။

အနောက်အိုလင်းသည် သင်ရိုးခွဲထားသော ကျောင်းနှစ်ကျောင်းကို ပေါင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းစာသက် သက်ကို အချိန်ပြည့်သင်ကြားသော အပိုင်းနှင့် ကျောင်းစာနေ့တစ်ဝက်သင်ကာ ကျန်နေ့တစ်ဝက်ကို အိမ်တွင်းသက်မွေး ပညာ သင်ကြားသော အပိုင်းနှစ်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းဝင်းကမူ တစ်ခုတည်းဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းသားများမှာ မတူသော၊ အပြိုင်ရှိနေသော စကြဝဠာနှစ်ခုတွင် နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထိုသက်မွေးမှုပညာကျောင်းမှ ကျောင်းသား တစ်ယောက် တလေသာ တက္ကသိုလ်တက်ရောက်ရန် ရည်မှန်းနိုင်ပြီး အများစုမှာ အလုပ်ပြင်ဘာသာ၊ မဟာမိတ်လေ့လာဘာသာ ရည်မှန်းနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားထုအတွင်း ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာတည်ရှိနေလေသည်။

ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

အမေက ထိုကျောင်းသားများကို ကူညီရန် နည်းလမ်းရှာခဲ့သည်။ အချို့ကို သူ၏သိပ္ပံခန်းတွင် လက်ထောက်များအဖြစ် တာဝန်ပေးကာ သူတို့၏ ကူညီပါဝင်မှုသည် တန်ဖိုးရှိကြောင်း သိစေခဲ့သည်။

အမေက ထိုအခွင့်ထူးမရသော အသိုက်အဝန်းနှင့် ကျောင်းသားများအတွက် အနုပညာလုပ်ငန်းသည် ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ဂျစ်ပသီမိသားစုတစ်ခုအကြောင်း အခြေခံထားသော အော်ပရာဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ထိုကျောင်းသားများနှင့် ကခဲ့သည်။ နောက်နှစ်တွင်မူ ပို၍ရည်မှန်းချက်ကြီးလာကာ ဂျော့ရှ်ဂတ်ရှ်ဝင်၏ 'ပိုဂီအင်ဘက်စ်' 'Porgy and Bess' ဇာတ်ထုပ်ကို ကပြခဲ့ကြသည်။

ထိုဇာတ်လမ်းတွင် အဓိကသရုပ်ဆောင်မှာ 'ကာရိုးလ်ဝပ်ကင်' ဖြစ်သည်။ အချို့ဆရာများက သူမအသားရောင် မည်းလွန်းသဖြင့် ထိုအခန်းနှင့် မလိုက်ဟု ထင်ကြသော်လည်း အမေက 'အသားအရောင်ကို ကျွန်မထည့်မတွက်ပါဘူး၊ သူကောင်းကောင်းဆိုနိုင်တယ်' ဟုပြောခဲ့သည်။ မိသားစုက ဇာတ်ဝင်ခန်းအဝတ်အစားအချို့ ဝယ်ပေးကြရသည်။ အချို့ မတတ်နိုင်သော ကျောင်းသားများအတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများက စိုက်ထုတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဇာတ်ဝင်ခန်းဆက်တင်များကို လက်သမားဌာနမှ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် အမြဲတမ်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမေသည် နံနက်တိုင်း ကျောင်းတွင်ရှိနေခဲ့ပြီး ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုအချိန်က အနောက်အိုလင်းကျောင်းတွင် တာဝန်ကျနေသော အန်တီကော်နီကလည်း အမေကို ကူညီခဲ့သည်။ ထိုဇာတ်ထုပ် ကပြသောနေ့တွင် မိသားစု၊ အဘိုးအဘွားများ၊ ကျောင်းသားများအားလုံး အကောင်းဆုံးသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ မက်ထရိုပိုလီတန်ကပ္ပသို့ သွားရောက်သည့်အလား တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အမေတို့ စီစဉ်ခဲ့သော ဇာတ်ပွဲမှာ ပို၍အသေးစိတ်ကျကျ ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော်လည်း ဘာမင်ဂမ်ရှိ အစိုးရကျောင်းများပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ ခွဲခြားခံထားရသော ကျောင်းများမှ ကျောင်းသားများ၏ အနုပညာစွမ်းရည်ကို ဖော်ထုတ်ပြသနိုင်ရန် ထိုသို့သော အခွင့်အလမ်းများကို အသုံးပြုကြရသည်။

ထိုပွဲများအတွက် အဓိကကျသည်မှာ အတီးအမှုတ် ဂီတပိုင်းဖြစ်သည်။ ယနေ့ကာလတွင် ဂရမ်းဘလင်း (သို့) ဖလော်ရီဒါ A&M သမိုင်းဝင် လူမည်းကောလိပ်ကျောင်းများတွင် ထူးခြားကောင်းမွန်လှသော တီးပိုင်းများ တီးခတ်နိုင်နေခြင်းမှာ တောင်ပိုင်းအသားရောင်ခွဲခြားခံထားရသော မူလတန်းကျောင်းများမှ စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့လာသော အစဉ်အလာများကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

တီးပိုင်းများသည် ကျောင်းသင်ရိုးတွင် အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် လိန်းမူလတန်းကျောင်း တီးပိုင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုတီးပိုင်းတွင် စန္ဒရားမရှိသော်လည်း ကျွန်မက ဂီတသင်တန်းများကို ကျွမ်းကျင်စွာ

ဖတ်ပြနိုင်ခဲ့ပြီး အရည်အချင်း ပြည့်မီကြောင်း ပြသနိုင်ခဲ့၍ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဘာမင်ဂမ် လူမည်းကျောင်းများမှ ကျောင်းသား တီးဝိုင်းများအတွက် ဘုရားကျောင်း ဓမ္မတေးသံစုံကျမ်းအဖွဲ့များ၊ ပြဇာတ်များ၊ ပြဌများ၊ ကလပ်များစသဖြင့် တီးခတ်ရန် အခွင့်အလမ်းအတော်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဂီတဆရာများမှာ ကျောင်းဆရာများ၊ အုပ်ချုပ်မှုအဖွဲ့များအတွင်း လူသိများသော အဖိုးတန်သော လူများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအလုပ်များကို ကျောင်းသင်ခန်းစာ ပြင်ပအပိုအလုပ်များအဖြစ် မည်သူကမျှ မလှူဆဲခဲ့ကြပေ။ ၎င်းတို့သည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ပိုမိုယဉ်ကျေးသော ပြည့်သူများအဖြစ် ပုံပြောင်း ရာတွင် အနုပညာအရည်အသွေးမြင့်တင် ဖွံ့ဖြိုးမှုများနှင့်အတူ ပူးတွဲပေးခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုများမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို တပေါင်းတစည်းတည်း ဖြစ်လာစေသော အဖြစ်အပျက်များ လည်း ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ ပြဇာတ် (သို့) ကဗျာတစ်ခုသည် မြင့်မြင့်မားမား တန်ဖိုးထားခံ ရသော လူမှုအဖြစ်အပျက်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သမိုင်းဝင် လူမည်းကောလိပ်များမှ နယ်လှည့်ဓမ္မတေးသီဆိုမှု များ တီးဝိုင်းဖျော်ဖြေမှုများလည်းရှိသည်။ လူသိအများဆုံးမှာ ဖစ်ခ်ဂျူဗလီစင်းဂါးဓမ္မတေးအဖွဲ့ဖြစ်ပြီး ကောလိပ်ကျောင်း တိုင်းတွင် ထိုအဖွဲ့များရှိကြသည်။

ကျွန်မတို့သည်လည်း စတေးလ်မင်ကောလိပ်သို့သွားကာ ၁၉၆၄ ခုနှစ်လောက်က နာမည်ကြီး လူမည်းဘဲလေး အဆိုတော် မာရီယန်အန်ဒါဆင်တို့ကဲ့သို့ သွားရောက်ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ခဲ့ရဖူးသည်။ မြို့လယ်ကောင်စာတိုက်ကြီးများနှင့် ရုပ်ရှင်ရုံများတွင်ပင် ထိုစဉ်က ဖျော်ဖြေခွင့်မရသေးသော ကာလဖြစ်ရာ ဤလှုပ်ရှားမှုများသည် ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့၏ လူမှုရေးဘဝတွင် အရေးပါသော အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့သည် အသားရောင်ခွဲခြားသော ဘာမင်ဂမ် အပြိုင် စကြဝဠာကြီးအတွင်း ကျေနပ်ဖွယ် အရေးပါသော အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

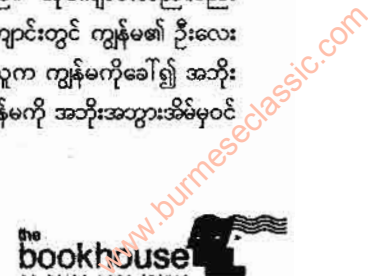

အခန်း-၇ ငယ်စဉ်ဘဝနှင့် ကျောင်းတွင်းနေ့ရက်များ School Days

ကျွန်မ၏ အကြီးကလေးများကို အတုယူလုပ်ဆောင်တတ်မှုများကြောင့် ကျွန်မ၏ မိဘများအဖို့ ကျွန်မအပေါ် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ပေးရာတွင် လွယ်ကူစေခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ သို့တိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မအပေါ် 'မင်းဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြုမူနေတာပဲ' ဟု ပြောဆိုခံရခြင်းမျိုးကို ကျွန်မအလွန်မုန်းတီးပါသည်။ ကျွန်မတို့မြို့ရှိ အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင် 'အေဂျီဂတ်ဆန်' တွင် သွားရောက်စားသောက်ကြသော အခါ ကျွန်မအတွက် ကလေးစားသော ယန်းကန်နှင့်ပေးခြင်းကို ကျွန်မငြင်းဆန်ခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ပြင် ၁၉၅၉ ခုနှစ် တင်နက်ဆီပြည်နယ်ရှိ တောင်တန်းများတွင် ၁၇ရားကျောင်းလူကြီးများနှင့် အပန်းဖြေခရီးထွက်စဉ် စားသောက်ဆိုင်က ကျွန်မအတွက် ဈေးလျှော့ယူသည်ကို လူကြီးနှုန်းအပြည့်ပေးလိုက်ရန် ကျွန်မက ရပ်ခံပြောဆိုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် 'မင်းဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြုမူနေတာပဲ' ဆိုသော စကားသည် တကယ်ကို ကျွန်မအတွက် စော်ကားသော စကားပင်ဖြစ်နေပါသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ကလေးဘဝသည် ပုံမှန်သာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လိန်းမူလတန်းကျောင်းသည် ကျွန်မ ၃တန်းအရောက်တွင် ပိတ်သွားသောအခါ ကျွန်မကို ဘရူနက်တာဝီဟေးလ်ကျောင်းတွင် စာရင်းသွင်းပေးသည်။ ထိုကျောင်းသည်လည်း အိမ်နှင့်နီးသောနေရာတွင် မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ ထိုကျောင်းတွင် ကျွန်မ၏ ဦးလေးတစ်ယောက် ကျောင်းဆရာလုပ်နေရာဖြစ်ရာ အပြန်တွင် သူက ကျွန်မကိုခေါ်၍ အဘိုးအဘွားအိမ်တွင်ထားခဲ့သည်။ မိဘများက ကျောင်းအပြန်ကျွန်မကို အဘိုးအဘွားအိမ်မှဝင်ခေါ်သွားသည်။

၄ တန်းနှင့် ၅ တန်းတွင် ကျွန်မကို မြို့ဆင်ခြေဖုန်းဆရာများက သင်ကြားပေးခဲ့ကြသည်နည်း။ မစ္စတာဟက်ဂတ်စ် နှင့် မစ္စကိုးလ်ကွတ်တို့က သင်္ချာဘာသာရပ်တွင် ကျွန်မအလွန်တော်သည်ဟု ပြောသည်။ အပတ်စဉ် စာမေးပွဲများတွင် မစ္စတာဟက်ဂတ်စ်က အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာစေရန် အတော်ဆုံးကျောင်းသားများကို ရွေးဆုံးခုံတန်းသို့ ပြောင်း၍ထိုင်စေ သော စနစ်ကို ကျင့်သုံးသည်။ အခန်း၏နောက်ခြမ်းတွင် မထိုင်လိုသော ကျွန်မအဖို့ အမှားအယွင်းနည်းအောင် ပို၍ဂရုစိုက် လာစေသည်။

ကျွန်မ၏ မိဘများကလည်း ကျွန်မ၏ ပညာရေးတွင် အလွန်ပါဝင်ပတ်သက်ကြသည်။ အများအားဖြင့် အကောင်းဘက်ကဖြစ်သည်။ သူတို့၏ မိတ်ဆွေများကဲ့သို့ပင် သူတို့သည်လည်း မိဘဆရာအသင်းဝင်များ ဖြစ်သည့်အတွက် အစည်းအဝေးများလည်း တက်ကြသည်။ အမှတ်ပေးကာလ ပြီးဆုံးတိုင်း ကျွန်မ၏ တိုးတက်မှုမှတ်တမ်းကတ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မနှင့် ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် စီးပွားရေးဆရာက ကျွန်မသည် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုမကောင်းဟု အိမ်သို့ တိုင်စာပို့သည်။ ထို ပရောဂျက်မှာ ရေချိုးခန်းလိုက်ကာများကို ဇာအစများဖြင့် ကပ်၍ချုပ်ခိုင်းသော အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ထိုအစီ အစဉ်သည် မဖြစ်နိုင်သော အစီအစဉ်တစ်ခုဟု မြင်နေသည်။

ဒါမျိုးတွေကို ဆီးယားစတိုးမှာ ဝယ်လို့ရတယ်။ ဒါထက်ပိုကောင်းတယ်ဟု ကျွန်မက ပြောခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အမေကလည်း ကျွန်မပြောတာ အကျိုးအကြောင်းရှိကြောင်း ရပ်ခံ၍ပြောဆိုခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုလိုက်ကာများကို ကျွန်မ ချုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဂီတဘာသာရပ်တွင် ကျွန်မကို 'C' အဆင့်ပေးထားချင်းနှင့် ကြိုရသည်။ အမေက စိတ်ဆိုးပြီး ဂီတဆရာမနှင့် ရင်ဆိုင်တော့သည်။ ထိုအခါမှ ဆရာမဂါတီဘက်တယ်လ်က အဆင့် B သို့ မြင့်ပေးခဲ့သည်။ A အဆင့် ကို မပေးသော်လည်း ကျွန်မကို ကျွမ်းကျင်သော ဂီတသမားတစ်ဦးဖြစ်လာစေလိုကြောင်း ပြောပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ သံသယဖြစ်လာသော အချက်တစ်ချက်မှာ ဆရာမဂါတီနှင့် ကျွန်မိခင်တို့မှာ တက္ကသိုလ်တက်စဉ်ကတည်းက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်မတုံ့ကြခြင်း ဘာကြောင့်လောဟု ထင်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မအနေနှင့် ကောင်းအောင်လုပ်ဆောင်သော်လည်း အမြဲလိုအပ်နေခဲ့သော အရာတစ်ခုမှာ ကျွန်မ၏ ဖင့်နှေး ပြီး အီးရောအီးရောလုပ်တတ်သော အကျင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မမိဘများ၏ ကျွန်မအပေါ် အောင်မြင်မှုရရန် ကူညီမှုများက ကျွန်မကို ထိုအကျင့်ရလာစေရန် ဖြစ်လာစေခဲ့ပုံရသည်။ တတိယတန်းတွင်ရှိစဉ်က တစ်မနက် ကျွန်မနိုးလာစဉ် သဟန်း ဆရာက ပေးလိုက်သော အိမ်စာလုပ်ရန် မေ့နေသည်ကို သိရသည်။ အိမ်စာမှာ ထိုအပတ်အတွင်း ကျွန်မလိုဖတ်သော

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့လီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဇာတ်လမ်းနှင့်ဆိုင်သော ရုပ်ပုံများကို ရှာ၍ကပ်လာရန်ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းတွင် ကျွန်မ၏ မိဘများက ထိုပြဿနာကို ကျွန်မဘာသာ ဖြေရှင်းစေရန် ဘေးမှကြည့်နေသင့်သည်။

သို့သော် ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သား မဂ္ဂဇင်းများ၊ စာအုပ်များမှ ရုပ်ပုံများ (စွယ်စုံကျမ်းမှ ပုံများပင်ပါသွားသည်) ပိုင်းကပ်လိုက်ကြရာ အချိန်မီပြီးသွားပါသည်။ ကျွန်မ အဆင့် A ရသည်။ အထက်တန်းနှင့် ကောလိပ်အဆင့်တွင်လည်း နောက်ဆုံးမိနစ်တွင်မှ အဆိုင်မင့်များ ပြီးသွားတတ်သည်။ အစမ်းစာမေးပွဲများအတွက် ညလုံးပေါက် စာကျက်ခြင်းများလည်း ရှိသည်။ ယနေ့တိုင် ကျွန်မတွင် ဖင့်နှေးသော အလေ့ရှိနေသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မ မိဘများက ကျွန်မအား အချိန်မီပြုပြင်ရန် မသွန်သင်နိုင်ခဲ့သော အကျင့်ဆိုးများမှ တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ငယ်စဉ်က ကျွန်မသည် စန္ဒရားတီးခြင်း စသော လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားနေခဲ့ရာ မိဘများက သူတို့ကဲ့သို့ စာဖတ်ဝါသနာပါသူများဖြစ်မလာမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သိသော စာအုပ်ကလပ်တိုင်း တွင် စာရင်းသွင်းကာ စာအုပ်များငှားပေးတော့သည်။ အိမ်တွင် မဖတ်ရသေးသော စာအုပ်များ အပုံလိုက်ဖြစ်လာလေ တော့သည်။ ဂန္ထဝင်ကာတွန်းများလည်း ပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဒင်နီယယ်ဒီဖိုးနှင့် မာလ်တိုန်းတို့၏ ဝတ္ထုများကို ကာတွန်းဖြင့် ပုံရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်များကို ကြိုက်သွားသည်။ စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်သော တကယ့်ဘဝဇာတ်လမ်းများကို ပို၍နှစ်သက်လာသည်။

ကျွန်မအတွက် အရေးအဖတ်များနှင့် သိပ်အဆင်မပြေဖြစ်နေချိန်မှာ မိဘများက ကျွန်မသည် ဉာဏ်ကြီးရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ထင်နေကြသည်။ ထိုအချက်ကို သက်သေပြရန် အသက် ၆ နှစ်တွင် ကျွန်မကို IQ စမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထွက်လာသော အဖြေမှာ ၁၃၆ ဖြစ်ရာ ကောင်းသည့်အထဲတွင် ပါသော်လည်း ထိပ်တန်းအဆင့်တော့ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သူတို့က စစ်ဆေးမှုသည် တစ်နေရာရာတွင် မှားယွင်းနေနိုင်သည်ဟု ဆိုကြသေးသည်။

ကျွန်မက လေးထောင့်များ၊ စက်ဝိုင်းများ၊ ကြယ်များကို ပဟောဠိထဲတွင် တွဲစပ်ရခြင်းမှာ အလွန်ပင်ခက်ခဲကြောင်း ပြောလိုက်တော့မှ သူတို့ငြိမ်သွားတော့သည်။ သူတို့စိတ်ပျက်သွားကြသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏သမီးသည် ပုံမှန်ဖြစ်သော သင့်လျော်မျှတသော ကလေးငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို လက်ခံကျေနပ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မ ရေကူးမသင်ခဲ့ရပါ။ ပထမအကြိမ် အချို့ရေကူးခဲ့ပြီး နောက်နှစ်နွေဦးရာသီတွင်မူ မကူးရ တော့ပေ။ အမေက ရေကူးသင်တန်းများမရှိတော့ဟု ပြောသည်။ ၁၉၆၁ နှောင်းပိုင်းလောက်ကထင်သည်။ ဘာမင်ဂမ်၏ လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ မင်းကြီး 'ယူဂျင်းကော်နာ' က အသားအရောင်ရောယှက်နေခြင်းထက် အပန်းဖြေစင်တာများအားလုံးကို ရုံးအိမ်နံ့ဖြင့် ဝိတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အသက် ၂၅နှစ် အရွယ်လောက်ရောက်မှ ကာလီဖိုးနီးယား

တွင်နေစဉ် ရေကူးသင်တန်းတက်ခဲ့ရသည်။ ဘာမင်ဂမ်တွင် ယူးဂျင်ကော်နာ၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အသက်ကြီးမှ ရေကူးသင်ရသူ လူဖြူ၊ လူမည်း လူငယ်အတော်များများ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

အသားရောင်ခွဲခြားမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးထိတွေ့မှုမှာ ခရစ္စမတ်ကာလ၊ ဘာမင်ဂမ်မြို့တွင်းသို့ စင်တာကလော့စ်ကြည့်ရန် သွားစဉ်ကဖြစ်သည်။ ၅ နှစ်သာ ရှိသေးသော ကျွန်မသည် စင်တာကလော့စ်သည် လူမည်းကလေးများကို လူဖြူကလေးများနှင့် ခွဲခြား၍ဆက်ဆံနေပုံရသည်ဟူသော အဖေ၏ ပြောစကားကို ကြားမိခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏အတိတ်က စင်တာကလော့စ်နှင့် တွေ့ပုံမှာလည်း အကောင်းကြီးမဟုတ်ခဲ့ပေ။ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် လူဖြူကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ရာ သူ့ကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ပြီး နောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ပြေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မိဘများက ကြားဝင်ပြီး ကျွန်မကိုခေါ်ကာ ခရစ္စမတ်အတွက် ဖြစ်လိုသည်များကို ကျွန်မအား စင်တာကလော့စ်ကိုပြောရန် ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့ကြရသည်။

ထိုနေ့တွင်လည်း စင်တာကလော့စ်သည် လူဖြူကလေးများကို ပေါင်ပေါ်တွင်တင်၍ လူမည်းကလေးများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ခိုင်းထားနေသည်ကို တွေ့နေရပြန်သည်။ 'ကွန်ဒိုလီဇာကိုသာ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့လို့ကတော့ သူ့ရဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကို ဆွဲနုတ်ပြီး၊ သူ့ကို ဘီစကွတ်မုန့်တစ်ချပ်လို ချေပစ်လိုက်မည်ဟု အဖေက အမေ့ကိုပြောသည်။ ကျွန်မလည်း ခပ်လန့်လန့်ဖြင့် ဘာကိုမျှော်လင့်ရမှန်း မသိဘဲ ရှေ့သို့တက်သွားခဲ့သည်။ စင်တာကလော့စ်သည် ဖခင်ထံမှ တုန်ခါနှုန်းများ ကို ခံစားမိ၍လောမသိ ကျွန်မကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ 'Merry Christmas' ဟုပြောလိုက်သည်။ အားလုံးကောင်းမွန် ချောမွေ့စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ သို့သော် ထိုကာလကလေးအတွင်း စင်တာကလော့စ်အပါအဝင် အရာအားလုံးအပေါ်တွင် အသားရောင်ခွဲခြားမှု သက်ရောက်နေပုံကို ကျွန်မဘယ်တော့မျှ မမေ့ခဲ့ပါ။

အခန်း-၈

ဇွေရာသီအားလပ်ချိန်များ Summer Respite

အသားရောင်ခွဲခြားမှုမှ အနားရသောအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဇွေရာသီအားလပ်ရက် အဖြစ် ဘာမင်ဂမ်မှ ခရီးထွက်လာချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ အဖေဘက်က အတွားနှင့်အန်တီ သီရေဆာတို့ရှိရာ ဘာတန်ရိုဒ်သို့ ရထားဖြင့် သွားရသည်။

ထိုရထားမှာ အသားရောင်မရွေး စီးနိုင်သောရထားဖြစ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာအကောင်းဆုံးမှာ ခရင်မိများဖုံးထားသော ပူတင်းခွက်ကြီးကို စားခြင်းနှင့် မရပ်မနားပြေးနေသော မီးရထားပေါ်တွင် အိပ်ခြင်းများဖြစ်သည်။

ခဏအတွင်းဟု ထင်ရချိန်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အတ္တလန်တာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး ထိုနေရာတွင် အမျိုးမျိုးသော လူမည်းစားသောက်ဆိုင်များနှင့် သားနားသော ရုပ်ရှင်ရုံများကို မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုခရီးစဉ်အတွင်း ဂျယ်ရီလူးဝစ်၏ The Nutty Professor ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြည့်ခြင်းကို မှတ်မိနေသည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ဖခင်သည် ဘွဲ့ပေးနိုင်သော ကျောင်းမျိုးတည်ထောင်ရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သူသည် တရားဟောဆရာအလုပ်မှ ထွက်ပြီး၊ ပညာရေးအလုပ်များ လုပ်ဆောင်လိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားအုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ မာစတာဘွဲ့တစ်ခု ရယူရန် စတင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က အလာဘားမားတက္ကသိုလ်များတွင် အသားရောင်ခွဲခြားမှုကြောင့် ထိုဘွဲ့မျိုးမရှိပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖခင်နှင့်အတူ မျိုးဆက်များမှာ ဘွဲ့များကို အလယ်အနောက်ခြမ်း (သို့) မြောက်ပိုင်းရှိ ကျောင်းများတွင် သွားရောက်သင်ယူကြရသည်။

နယူးယောက်တက္ကသိုလ်တွင် ထိုဘာသာရပ် အစီအစဉ်ကောင်းမွန်သည်ဟု

သိရသောကြောင့် ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မိသားစုကိုပါခေါ်၍ ကားဖြင့် နယူးယောက်သို့ သွားခဲ့သည်။

ပြဿနာမှာ ဝါရှင်တန် D.C သို့ မရောက်မချင်း လမ်းတွင် လူမည်းများအတွက် နားနေရန် အိပ်စက်ရန် နေရာမရှိခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ ပစ်ကနစ်ထွက်သကဲ့သို့ ကြက်ကြော်များ၊ ဝက်အူချောင်းများ၊ ပေါင်မုန့်၊ အာလူးကြော်စသည်တို့အားလုံး ကားထဲတွင် သွားရန်ပင်ဖြစ်သည်။ အမေက နံနက်အစောကြီးထပြီး အစားအသောက် များကိုပြင်ဆင်သည်။ ကျွန်မတို့သည် တောင်ပိုင်းအကျဆုံးနေရာများမှ မိုးမလင်းမီ ထွက်ခွာနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ကြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပြည်နယ်ချင်းဆက်လမ်းများ ဖောက်လုပ်ပြီးကာစအချိန်ဖြစ်သည်။ ကျော်ဂျီယာနှင့် တောင်ကာရိုလိုင်း နားသို့ သွားသောလမ်းပိုင်းအချို့သည် လူမည်းများအတွက် အန္တရာယ်များသော နေရာများဖြစ်နေသေးသည်။

ဝါရှင်တန် D.C သို့ ရောက်သောအခါ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကွင်းဆက်ကြီးထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သော ဟောလီးဒေးအင်း တွင် တည်းခိုရခြင်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းလှသည်။ အခန်းများမှာ ဇိမ်ခံအခန်းအဆင့် မဟုတ်သော်လည်း၊ အခန်းများမှာ သန့်ရှင်းပြီး၊ ရေချိုးခန်းပါ ပါဝင်သည်။ အမေသည် ဓာတ်ဆီဖြည့်ရာနေရာများ၏ တည်းခိုခန်းများရှိ အသားရောင် ရှိသူများ တည်းခိုရာနေရာများတွင် မတည်းခိုလိုပေ။ အကြောင်းမှာ ညစ်ပတ်ပေရေနေပြီး အနံ့အသက်များ မကောင်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နယူးယောက်မှာမူ ပျော်စရာကောင်းသည်။ ကျွန်မတို့ညတိုင်း ဟောဝပ်ဂျွန်ဆင်စားသောက်ဆိုင်တွင် စားသောက်ကြပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည်။ အားလုံး၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် မချတမ်းပြောမိကြသည်မှာ ဘင်ဟာရုပ်ရှင်အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ပိုက်ဆံပြတ်မသွားခင်အထိ တည်းခိုကြသည်မှာ အတော်သာနားသော မန်ဟတ်ဆန်အမည်ရှိ ဟိုတယ်ဖြစ်သည်။

နယူးဂျာဆီ၊ အော့ရိမ်ချ်ဒေသရှိ အမေ၏ ညီမဝမ်းကွဲ ကိတ်တို့၏ အိမ်တွင်ရက်တချို့ သွားရောက်တည်းခိုခဲ့သေးသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်မပြန်နိုင်မီအထိ ကိတ်နှင့်သူမ၏ခင်ပွန်းနက်တို့က သူတို့အိမ်တွင် တည်းခိုရန်အလှူဒါနပြုခြင်းအတွက် မိဘများမှာ များစွာဂုဏ်ယူခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကတွင် ဖခင်က ဗယ်လီဗျူးဆေးရုံအနီးရှိ ဆေးကျောင်းသားများနေရာ တိုက်ခန်းတွဲတွင် အခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားထားခဲ့သည်။

ဒုတိယအကြိမ် နယူးယောက်သို့လာရာတွင် ထိုတိုက်ခန်းတွဲတွင် နေခဲ့ကြသည်။ အမေကမူ ထိုတိုက်ခန်းကို မနှစ်သက်ပေ။ ဆေးကျောင်းသားများက သွေးပေးနေသော အဝတ်များဖြင့် တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်ကြသည်ကို အမေက သဘောမကျ။ ပိုးဟတ်များလည်းရှိသည်။ ငွေလက်ကျန်ကလည်း နည်းလာပြီး၊ စိတ်ကူးထဲမှ ပုံစံနှင့် မကိုက်ညီ

ကျွန်ခိုလီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

သောအခါ အဖေနှင့်အမေကြား ကတောက်ကဆများပင် ဖြစ်လာရသည်။ ထိုသို့ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မဘဝတွင် ပထမဆုံး တွေ့ဖူးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်တွင် အဖေသည် သူ၏ပညာရေးအတွက် ပို၍သင့်လျော်မည်ထင်သော နေရာများကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်တွင် သူလိုချင်သော ဘွဲ့မျိုးပေးသည်ဟု သူလေ့လာမိခဲ့သည်။ ပို၍အရေးကြီးသည်မှာ မိသားစုများ အတွက်ပါ နေ့စရာပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအသက် ၆ နှစ် ၇ နှစ်အရွယ်၊ နွေရာသီနှစ်ခုစာအတွက် ဦးတည်ချက်မှာ ကော်လိုရာဒိုပြည်နယ်ရှိ ရောက်ီးတောင်တန်းများ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ဒင်ဗာသို့ သွားသောခရီးမှာ နယူးယောက်ထက်ပင်ပို၍ ဝေးသည်။ အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားရခြင်း ဖြစ်ရာ တင်နက်ဆီနယ်စပ်တစ်လျှောက် တည်းခိုခန်းများတွင်တည်း၍ ဖြတ်သွားရသည်။ ထို့နောက် စိန့်လူးဝစ် (သို့) ကင်းဆပ်စ်မြို့များသို့ ရောက်သည်။ ကျွန်မတို့ကားလေးမှာ အဲယားကွန်းမပါရှိသည့်အတွက် မြေပြန့်ဖြစ်သော ကင်းဆပ် ကို ပူလောင်စွာ ဖြတ်မောင်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုသည် လုပ်နေကျအတိုင်း လမ်းတစ်လျှောက် အလောင်းအစား ပြုလုပ်သွားကြသည်။ ဥပမာ- လမ်းတစ်လျှောက်ပြည်နယ်တိုင်းရှိ မတူသော မော်တော်ကားလိုင်းစင် ပလိပ်ပြားမည်မျှ တွေ့ခဲ့သနည်း။

နောက်ရောက်မည်မြို့သည် မိုင်မည်မျှဝေးသနည်း၊ နောက်ထပ်မြင့်လာသောကစားနည်းမှာ ဤဒေသတွင် ကောလိပ်ကျောင်း မည်မျှရှိသနည်း စသောမေးခွန်းမျိုးဖြစ်သည်။ ဤခရီးစဉ်၏ နောက်ဆုံး အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ်ရောက် သည့်အထိ မိုင်ပေါင်း ၇၀၀ ကျော်သွားခဲ့ရသည်။ အခြားသူများက သဘာဝဥယျာဉ်များတွင် ဝင်ရောက်လည်ပတ်ရသည် ကို ရေတွက်ကြသလို ကျွန်မ၏ မိဘများကမူ တက္ကသိုလ်များတွင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရသည်ကို ရေတွက်မှတ်တမ်းတင် ကြသည်။

ကျွန်မအဖို့ အာလုံးတွင် ဤခရီးစဉ်ကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ကော်လိုရာဒိုနယ်စပ်သို့ ဖြတ်သန်းသွားရ သည်ကို မည်သည့်အခါမျှ မေ့မည်မဟုတ်ပေ။ ကော်လိုရာဒိုသို့ သင်ရောက်ရှိခဲ့လျှင် မိုးကုတ်စက်ပိုင်းသည် မြင့်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။ သင်သည် တစ်မိုင်လောက်အမြင့်သို့ တက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒင်ဗာမြို့သို့ ရောက်ခါနီးလေ ရင်ခုန်လာလေ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်၏ နောက်ပိုင်းနယ်တောင်တန်းကြီးများသည် ကျွန်မအတွက် အပျော်ဆုံးနေ့များဖြစ်သည်။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အနောက်ပိုင်းတွင် မွေးသည်ဟုပင် အမြဲခံစားနေမိသည်။

ဒင်ဗာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းမှာ အရွှေ့ကောင်းဖြစ်သည်။ မိသားစုနေရန် နေရာမှ ကောင်းမွန်ပြီး မီးဖိုချောင် အပြည့်အစုံ ပါဝင်သည်။ အမေလည်း ထိုကျောင်းတွင် သင်တန်းတစ်ခု တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သူမ၏ ဘွဲ့လက်မှတ်

မှာ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သိပ္ပံဘာသာရပ်ဖြစ်ရာ သူမ၏ ဂီတစွမ်းရည်နှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ သူမကို ဂီတတွင် တတိယအဆင့်မီသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလက်ခံခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက်မူ ရေခဲပြင်စက်တီးသင်ရန် စိတ်ကူးရခဲ့သည်။ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်တွင် နွေရာသီအချိန်ပြည့် စက်တီစီးသင်တန်းများရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအတွက် ပြည့်စုံသော အဖြေမှာ စက်တီစီးသင်တန်းတက်ရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ စက်တီစီးခြင်းသည် အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို လေ့လာခြင်းနှင့် ငွေကုန်ကြေးကျများသော ကလေးပြုစောင့်ရှောက်နည်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အချုပ်ဆိုရလျှင် ထိုနှစ်နွေရာသီသည် မိသားစုအတွက် ပြီးပြည့်စုံသော နွေရာသီတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော နေရာထိုင်ခင်း မိခင်ဖခင်အတွက် ပညာရေးအခွင့်အလမ်းများနှင့် ကျွန်မအတွက် ရေခဲပြင်စက်တီးခြင်းအားလုံးအဆင်ပြေခဲ့သော နှစ်ဖြစ်သည်။ ကော်လိုရာဒို၏ သက်သောင့်သက်သာရှိသော လေထုအောက်ရှိ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်။ ညနေပိုင်းများတွင် အိမ်နံရံချဉ်းယျာဉ်အတွင်းရှိ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ကဏ္ဍအစုံမှာ ကျွန်မတို့အတွက် အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်များ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြပြီး ကျောင်းဝင်းအနီး ပီစာဆိုင်တွင်ထိုင်ကာ ဇာတ်ကားများအကြောင်း ပြန်လည်စမြို့ပြန်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ချိန်ရောက်သောအခါ ကျွန်မ၏ စက်တီစီးဖော်သူငယ်ချင်းများအား နှုတ်ဆက်ခွဲခွာရမှာ တကယ်ပင် ဝမ်းနည်းမိပါသည်။

ပျော်စရာကောင်းသောအချက်မှာ ထိုအဖြစ်အပျက်၏ ရောင်ပြန်ဟတ်မှုများစွာ မရှိသော်လည်း စက်တီစီးဖက်သူငယ်ချင်းများမှာ ကျွန်မဘဝ၏ ပထမဆုံး လူဖြူသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း-၉

ဘာမင်ဂမ်အတွက် အပြောင်းအလဲများ
Turning Up the Heat in Birmingham

၁၉၆၂ ခုနှစ် နွေရာသီနှောင်းပိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဘာမင်ဂမ်တွင် တင်းမာမှုများ စတင်နေလေပြီ။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြစ်သော်လည်း အသားရောင်ခွဲခြားမှု တိုက်ခိုင်းကြီးသည် တစ်စစီပြုလုပ်လျက် ရှိသည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်လေသည်။ အသားအရောင်ခွဲခြားမှုသည် အရှိန်အဟုန်နှင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးလှုပ်ရှားမှု၏ အပြင်းအထန် စိန်ခေါ်မှုခံနေရသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်များကတည်းက ဘာမင်ဂမ်ရှိအရာရှိများသည် အရေးကြီးသော ဖက်ဒရယ်အဆင့် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် လျှစ်လျူရှုထားခဲ့ကြသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် အာကင်းဆပ်ပြည်နယ်ရှိ ဗဟိုအထက်တန်းကျောင်းသည် ဖက်ဒရယ်အင်အားများ အကူအညီဖြင့် အရောင်အသွေးစုံတက်နိုင်သော ကျောင်းအဖြစ် ပေါင်းစည်းသွားခဲ့သည်။ ဘာမင်ဂမ်ရှိ ပညာရေးဘုတ်အဖွဲ့အတွက်မူ သက်ရောက်မှု အနည်းငယ်သာရှိခဲ့သည်။

ကျောင်းများကို အသားအရောင် ခွဲခြားလျက်ပင်ရှိသည်။ အလားတူပင် လူမည်းများကို ဘတ်စ်ကားများ၏ နောက်ဆုံးခုံတန်းများတွင်သာ ထိုင်စေခဲ့သော အစဉ်အလာကို "ရိုဆာပတ်ခ်" က ၁၉၅၅ ခုနှစ် မောင်ရိုမာနီတွင် သူမ၏နေရာကို လူဖြူတစ်ဦးအား ဖယ်မပေးဘဲနေခဲ့ခြင်းအားဖြင့် တစ်နိုင်ငံလုံး သိရှိစေခဲ့လေသည်။ ဘာမင်ဂမ်တွင်မူ ဘတ်စ်ကားများတွင် လူဖြူလူမည်း ခွဲခြားလျက်ရှိနေသေးသည်။

နိုင်ငံသားများ၏ ကော်မတီပေါင်းများစွာက အသားအရောင်အရ တရားမျှတမှုမရှိစေရေးအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်လောက်ကပင်

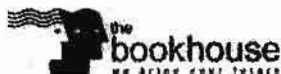
ဂျက်ဖာဆင်မြို့နယ်တွင် အသားအရောင် မတူသူချင်း ဆက်ဆံရေးဌာနတစ်ခု ဘာမင်ဂမ်ရှိ အသင်းအဖွဲ့များ ထောက်ပံ့ကြေးဖြင့် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ၎င်းဌာနမှာ အကြမ်းဖက်မှုများနှင့် ရန်စရန်လိုမှုများကြောင့် ပိတ်ပင်ခဲ့ရသည်။ ထိုကာလအတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အခြားလှုပ်ရှားမှု အတော်များများမှာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ်တွင်ပင် အယ်လာဘားမားတွင် NAACP ကို ပိတ်ပင်လိုက်သောအခါ ရီဗားရင်းဖရက်ဆိုသူက ဘယ်လာဘားမား ခရစ်ယာန်များ၏ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးအဖွဲ့ကို ထူထောင်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ် ခရစ္စမတ်ညတွင် သူ၏အိမ်ခုံးဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၅၀ မှ ၁၉၆၀ အစောပိုင်းကာလများအထိ ထိုစနစ်ဆိုးကြီးကို စိန်ခေါ်မှုများအပေါ် အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှုများရှိခဲ့သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်က အဆိုတော် နက်ကင်းကိုးလ်၏ မြူနီစပါယ်ခန်းမတွင်း ဖျော်ဖြေမှုကို တိုင်ခိုက်ခြင်းခံရသည်။ ဂျက်ဖာဆင်ခရိုင်အတွင်း ကူးကလပ်ကလန် ဝိုက်၏ မီးရှို့ဖျက်ဆီးမှုများ ၁၉၅၈ ခုနှစ်အတွင်းက ရှိခဲ့သည်။

နောင်နှစ်တွင်လည်း လူမည်းအိမ်နီးချင်းများအပေါ် တိုက်ခိုက်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး နောင်နှစ်များတွင် ကျောင်း *၁၁* ကျောင်းကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ ယဉ်ကျေးသောသူ အများအပြားရှိပြီး ထိုအထဲတွင် အမှန်အတိုင်းဖြစ်လိုသော လူဖြူအများအပြား ပါဝင်ပါသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် အယ်လာဘားမားတက္ကသိုလ်၏ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဆုကို 'မစ္စဗာဂျီးနီးယားဒါး' နှင့် အတူတကွ ရရှိခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းပင် ဂုဏ်ယူခဲ့မိသည်။ သူမနှင့် သူမ၏ခင်ပွန်းသည် ဘာမင်ဂမ်၏ လုံခြုံရေးမင်းကြီး ယူဂျင်းကော်နာနှင့် အသားရောင် ခွဲခြားမှုများကို လူသိရှင်ကြား ဝေဖန်တိုက်ခိုက် စိန်ခေါ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ပေသည်။

ဂျူးမိသားစုများအတွင်း အသားရောင်စည်းကို ကျော်ဖြတ်လာသူမှာ ရူဆာကော့စ် ဖြစ်သည်။ တရားသူကြီး ဖရင့်ဂျွန်ဆစ်သည် တရားဥပဒေ အပြောင်းအလဲများ စတင်ရန် လုပ်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း ၎င်းအပေါ် အပြင်းအထန် ဝေဖန်ခံခဲ့ရပြီး သူ့မိသားစုအတွက်ပင် အန္တရာယ်ရှိလာခဲ့သည်။ စိန်ခေါ်မှုများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် ကြားမှာပင် ဘာမင်ဂမ် အာဏာပိုင်များသည် ၎င်းတို့၏ အသားရောင်ခွဲခြားရေးမှုများကို ရှေ့တိုးရပ်ခံ ကာကွယ်ခဲ့ကြသည်။

မြို့တွင်း၌ ယူဂျင်းကော်နာသည် ဂျင်ကရီး၏ လက်သီးသဖွယ် ဖြစ်လာပြီး မောင်ဝိုမာရီရှိ နိုင်ငံတော်ရုံးတွင် ဘုရင်ခံကျော်ရှ်ဝါးလေ့စက အဓိကဖြစ်လာသည်။ အယ်လာဘားမားတက္ကသိုလ် အဝင်လမ်းပေါ်တွင် ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်သံထုတ်လွှင့်ချက်တွင် အသားရောင်ခွဲခြားရေးကို ကာကွယ်ပြောဆိုသွားသည်။ သူ့မိန့်ခွန်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့မတော်တရား မမေ့နိုင်သော စကားလုံးများပါဝင်ခဲ့သည်။ 'အသားရောင်ခွဲခြားရေးသည် ယနေ့တည်ရှိနေသလို မနက်ဖြန်လည်း ဆက်ရှိမည် အမြဲတမ်းဆက်ရှိနေမည်' ဟု ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မျှတစွာပြောဆိုရမည် ဆိုပါလျှင် ထိုကာလများမှာ ကျွန်မအဖို့ လူမျိုးခွဲခြားထားသော နံရံတံတိုင်းကြီး၏ အက်ကြောင်းကလေးများကို စတင်တွေ့လာရပါသည်။ ထိုအချိန်ကာလ အမေ့တွင် လေပြန်ရောင်ရောက် အတော်ဆိုးဆိုး ဝါးဝါး ဖြစ်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အရာမျှ သူမရောဂါကို ကောင်းအောင်မလုပ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အဖေက သူ့သမီးနောက်ခံ အပေါ် လေးစားမှုရှိသော လူဖြူဆရာဝန်ဒေါက်တာ 'ကလေးရွက်ပီးလ်' ထံ အကူအညီတောင်း၍ မည်သည့်ဆရာဝန်နှင့် ပြုသင့်သည်ကို တိုင်ပင်ရသည်။

ထို့နောက် နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့တွင် ကျွန်မတို့သည် နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာကမီချေးလ်နှင့် တွေ့ဆုံရန် သွားကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် နီဂရိုးများ စောင့်ဆိုင်းရန် အခန်းတွင် စောင့်ရ သည်။ ထိုအခန်းမှာ လှေကားနောက်ဘက် အခန်းဖြစ်ပြီး အခန်းမှာ ဆေးများကွာကျနေသော မာကျောသော ခုံတန်း များပေါ်တွင် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်စောင့်ကြရသည်။ နောက်ဆုံး အမေ့အလှည့်ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးပါသည်။ ထို့နောက် အဖေ့ကို ဘေးသို့ခေါ်၍ နောက်အပတ်လာလျှင် ၅ နာရီနောက်ပိုင်း လာပါဟုမှာလိုက်သည်။ နောက်အပတ် စနေနေ့တွင် သွားရောက်ကြသောအခါ လူဖြူများစောင့်ဆိုင်းရာ အခန်းတွင် စောင့်ဆိုင်းခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုအခန်းမှာ ကြီးမားသော သားရေထိုင်ခုံများနှင့် ဖတ်စရာ မဂ္ဂဇင်းများလည်း ချထားပေးသည်။ ဒေါက်တာ ကမီချေးလ်မှာ အဖေ့ကိုလေးစားသောကြောင့် စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ပြောင်းလဲရန် အသင့်ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ အဖေနှင့်အမေ အိစတာပွဲတော် ဝတ်စုံသွားဝယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ကြုံခဲ့ပြန်သည်။ မောင်းတိုင်းဘရွတ်အရပ်ရှိ လူဖြူများအတွက် သီးသန့်ရောင်းချသောဆိုင်ကို သွားကြသည်။ ထိုဆိုင်ရှိ ကင်ဘာဘာရီ အရောင်းပြခန်းမှာ လူဖြူ၊ လူမည်း မခွဲခြားဘဲ သူတို့တောင်းသောဈေးကို ပေးနိုင်လျှင် ဝယ်လိုရပေသည်။

သို့သော် အဝတ်များကို အစမ်းဝတ်ကြည့်ရာတွင်မူ လူမည်းများသည် အဝတ်လဲခန်းသို့ ဝင်ခွင့်မရှိဘဲ စတုရန်း အတွင်း သွားရောက်ဝတ်ကြည့်ရန် ပြောပါတော့သည်။ အမေက 'သူ့ကို အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ဝတ်ကြည့်ခိုင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ မဝယ်ဘဲ ပြန်သွားရမလား' ဟု ခပ်တင်းတင်းမေးလိုက်မှ ထိုအရောင်းစာရေးက အဝတ်လဲခန်းအတွင်း လဲခွင့်ပြုပါသည်။ ဒါတောင်မှ အခြားသူများ မြင်မည့်စိုး၍ သူမက ကာထားသေးသည်။ သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေး များမှာ အသားရောင်ခွဲခြားမှုကို ချိုးဖောက်သော မပြောပလောက်သည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်သတ်မတ်တည်းဖြစ်ပေါ်နေသည့် မမျှတသော အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော အသားရောင်ခွဲခြားရေးစနစ်ကြီးအတွင်း သေးငယ်သော အက်ကြောင်းလေးများများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမင်ဂမ်ရှိ မိဘများကမူ သူတို့၏ ကလေးများအတွက် အခွင့်အလမ်းများကို တတ်နိုင်သမျှ ညီမျှလာစေရန် ပြုလုပ်ပေးသည်။ သူတို့ကမ္ဘာကိုသူတို့ သာယာဖွယ်ဖြစ်အောင်

နေထိုင်ကြလေသည်။ ခွဲခြားမှုသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နောင်ယုက်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ရာ လူများသည် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ကြရမှုများတော့ ရှိသည်။ ကျွန်မတို့အတွက်မူ ထူးခြားသောပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပုံမှန်နေထိုင်မှုဘဝကို ရရှိခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဘာမင်ဂမ်သည် အခြားသော အမေရိကန် မြို့ကြီးများနှင့်စာလျှင် ရုပ်ဆိုးကျည်းတန်စွာ အသားရောင်ခွဲခြားမှုကြောင့် မှူးမှိန်လျက်ရှိသည်ကို ငြင်းပယ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။

သမိုင်းတစ်လျှောက် နာတာရှည်ဖြစ်ပွားခဲ့သော နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးလှုပ်ရှားမှုများမှာ တေလာငွာနု၏ လေ့လာ မှတ်တမ်းတင်မှုများထက် များစွာပိုနိုင်ပေသည်။ နိုင်ငံရေးကျောင်းသားတစ်ဦးအနေနှင့် ကျွန်မသည် ကိုယ်ပိုင်အတွေ့ အကြုံများနှင့် ယှဉ်၍ဖတ်ရှုနေခဲ့သည်။ သို့သော် ၁၉၆၂ ခုနှစ်လောက်တွင်မူ ကျွန်မမိဘများ၏ ကျွန်မအပေါ် ရန်လို စော်ကားမှုများမှ ကာကွယ်ပေးလိုမှုမှာ မအောင်မြင်တော့ပေ။ 'ဘာမင်ဂမ်' သည် 'ဗုံးမင်ဂမ်' အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာနေရာတစ်ခု ဖြစ်လာလေတော့သည်။

အခန်း-၁၀

၁၉၆၃

ပထမဆုံးအကြိမ် တစ်ပြိုင်နက်တိုက်ခိုက်မှု ပထမဆုံးအကြိမ်တုန့်ခါသွားစေ
လောက်သော အသိအမှတ်ပြုခံရရေး ကြိုးပမ်းမှုမှာ ၁၉၆၂ ခုနှစ်က မြို့လယ်စတိုးဆိုင်များ
ကို သပိတ်မှောက်သော လှုပ်ရှားမှုဖြစ်သည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှု၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ လူမည်း
ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းများငှားရမ်းပေးရေးနှင့် အသားရောင်ခွဲခြားသော အမှတ်အသားများ
ရုပ်သိမ်းပေးရေးအတွက်ဖြစ်လေသည်။

အယ်လ်လာဘားမားဥပဒေအရ သပိတ်မှောက်ခြင်းကို တင်းကျပ်စွာတားမြစ်
ထားသောကြောင့် ထိုလှုပ်ရှားမှုကို စည်းရုံးသူများက 'ရွေးချယ်ဝယ်ယူရေးလှုပ်ရှားမှု' ဟု
သုံးနှုန်းခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့က လူမည်းများအပေါ် ရင်းနှီးသော လူမည်းဝန်ထမ်းများ
ငှားရမ်းသောဆိုင်များတွင်သာ ဝယ်ယူရန် အားပေးခဲ့ကြသည်။

စိတ်ကူးမှာ ထိုဆိုင်များမှသာ ဝယ်ယူပြီးအခြားဆိုင်များမှ ဝယ်ယူခြင်းကို
တားမြစ်ထားရေး ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်အိစတာပွဲတော်တွင် လူတိုင်းက အဝတ်အစား
အဟောင်းများကို ဝတ်ဆင်ပြီး ထိုလှုပ်ရှားမှုကို အသေအခြာထောက်ခံကြောင်း ပြသခဲ့
ကြသည်။

အရေးတကြီးဖြစ်လာသောအချိန်မှာ ခရစ္စမတ်ကာလတွင် ဖြစ်လာသည်။
အစဉ်အလာအရ ခရစ္စမတ်ကာလတွင် မြို့လယ်ကောင်ရှိ ပစ်ဇစ်နှင့် လပ်ဖမ်စတိုးကြီး
များ၏ ဆင်ယင်ခြယ်သထားမှုများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရလေ့ရှိသည်။

နယူးယောက် ရှိ 'မာစီ' စတိုးဆိုင်ကြီးများကဲ့သို့ပင် ခရစ္စမတ်မြင်ကွင်းကို
အလွန်လှပစွာ ခင်းကျင်းပြသထားလေ့ရှိသည်။ အပြင်ပြတင်းပေါက်များမှ ငေးကြည့်

ပြီးနောက် အတွင်းသို့ဝင်ကာ မိသားစုအတွက် ဆရာများနှင့် မိတ်ဆွေများအတွက် လက်ဆောင်များ ဝယ်ကြရလေ့ ရှိသည်။

သို့သော် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင်မူ မိဘများက "သပိတ်မှောက်ခြင်း" ဆိုသော ကိစ္စကြီးကြောင့် ထိုစတိုးကြီးများ သို့သွား၍ မဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြကြသည်။ လူမည်းများသည် အမှန်တရားအတွက် ရပ်တည်တော်ပြုနေကြသလို ကျွန်မတို့လည်း ရပ်တည်ရပေမည်။ ကျွန်မမှာ ထိုစတိုးကြီးများသို့ မသွားရ၍ အလွန်စိတ်ပျက်လျက်ရှိသော်လည်း ပိုမိုကြီးမားသော လှုပ်ရှားမှုကြီးကို နားလည်နိုင်လောက်အောင်မူ ကြီးပြင်းလျက်ရှိနေပါပြီ။ ထူးဆန်းစွာပင် ကျွန်မတို့မြို့လယ်သို့ သွားရောက် ခဲ့ကြသော်လည်း ဘာကိုမျှ ဝယ်ယူခြင်းမပြုခဲ့ကြပေ။

သပိတ်မှောက်မှုသည် အမှန်ပင်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်က ဘာမင်ဂမ်ရိုဆိုင်များသည် အရောင်းကျခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သပိတ်မှောက်သောအစီအစဉ် မရပ်ပါက ဘာမင်ဂမ်တစ်ဝိုက်ရှိ ဆင်းရဲသောလူမည်းမိသားစု ၁၉၀၀၀ သို့ ထောက်ပံ့နေသော အစားအစာအစီအစဉ်များကို ရပ်ဆိုင်းပြစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လာခဲ့သည်။ ဝက်စမင်စတာအပါအဝင် ဘုရားကျောင်းများက ထိုမိသားစုများ မထိခိုက်ရအောင် အစားအစာများ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ကြလေသည်။

သပိတ်ကိုထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်မ၏ မိဘများသည် ကျွန်မအား ခရစ်စမတ် လက်ဆောင်အရပ်တစ်ရပ်မျှ မပေးရဘဲ ခရစ္စမတ်ကာလကို မဖြတ်သန်းလိုကြသဖြင့် အန်တီဂီးအား ဗာဂျီးနီးယား၊ နော့ဗျေးကီမှ အရပ်ဝယ်လာရန်မှာကြားခဲ့ကြသည်။ အန်တီဂီးဝယ်လာပေးသော အရပ်မှာ ကျောဘက်မှကြိုးကလေးကို ဆွဲလိုက်လျှင် ပြင်သစ်၊ စပိန်၊ ဂျာမနီ ဘာသာစကား (၃)မျိုးထွက်လာသော အရပ်ကလေးဖြစ်ရာ ကျွန်မ များစွာနှစ်သက် ခဲ့သည်။ ဘာသာစုံထိတွေ့ရမှု၏ ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း စောစွာခံစားမိခဲ့ရလေသည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်သည်က စိန်ခေါ်မှု၊ အကြမ်းဖက်မှုများဖြင့် အပြင်းအထန်စမ်းသပ်ခဲ့ရသောနှစ် ဖြစ်ပေသည်။ ဆောင်းရာသီနှင့် နွေဦးရာသီကာလလောက်အထိ မဲပေးခွင့်လှုပ်ရှားမှုများ၊ ကားရထားများပေါ်တွင် ထိုင်ခုံနေရာရရေး၊ တိုက်ပွဲများ၊ အကြီးစားကန်ကွက်ဆန္ဒပြမှုများက မြို့တော်၏ပုံမှန်အနေအထားကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့လေသည်။ မတ်လထဲ တွင်မူ ဘာမင်ဂမ်မြို့တော်ကောင်စီရွေးပွဲတွင် လူမည်းကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦး ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရာ တစ်ဦးမှာ မဲအများအပြား ရရှိသဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ဧပြီလ မြို့တော်ဝန်ရွေးပွဲတွင် အဲလ်ဘတ်ဘော့တ်ဝဲလ်က အနိုင်ရသွားတော့သည်။ ရုံးခိုမဲ့သွားသူ ယူဂျင်းကော်နာက နတ်ထွက်ပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ နောက်နှစ်လခန့်ကြာသည်အထိ ဘာမင်ဂမ်တွင် မြို့တော်သုံးနှစ်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။ အဖေက ယူဂျင်းကော်နာသည် မကောင်းဆိုးဝါး၏ ပြုယုဂ် ဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မဖခင်၏

ပါးစပ်မှ ထိုကဲ့သို့ လူတစ်ဦးအပေါ် ပစ်ခတ်ခါခါ ပြောချင်းမျိုး မကြားခဲ့ဖူးပေ။ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုအတော်မုန်းပါသည်။ မျက်နှာမှာ အရေးအကြောင်းများနှင့် တွန့်နေပြီး၊ အရပ်ဆိုးသည့်အပြင် အမြဲမျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးဖြင့် နေသူဖြစ်သည်။ ရုပ်သံလွှင့်တွင် 'နီဂရိုးများသည် ရိုးသားသော လူဖြူများနှင့် ခွဲခြားထားရန်လိုသည်' ဟု သူပြောသံကြားတိုင်း ကျွန်မ ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။

ထိုလအတွင်းမှာပင် တောင်ပိုင်းခရစ်ယာန်ဦးဆောင်အဖွဲ့ (SCLC) ကလည်း အသားရောင်ခွဲခြားမှုကို နိဂုံးချုပ် အဆုံးသတ်ရန် ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည်။ ဧကရာဇ်ခေါ်လှေစာ ဘာမင်ဂမ်ပုလိပ်များကို အားပြည့်ရန်တပ်ဖွဲ့ ၁၀၀ ခန့် စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဧပြီလ ၁၂ ရက်တွင် 'မာတင်လူသာကင်း' ဘာမင်ဂမ်တွင် အဖမ်းခံရသည်။ အချုပ်အတွင်းမှ ၎င်းရေးခဲ့သော 'ဘာမင်ဂမ်ထောင်အတွင်းမှ ပေးစာများ' မှာ ထင်ရှားလှသည်။

ထိုလှုပ်ရှားမှုကြီးအတွင်း လူများသည် သူတို့မည်သည့်နေရာမှ ပါဝင်ရမည်ကို သူတို့သဘောပေါက် နားလည်လာကြသည်။ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးလှုပ်ရှားမှု၏ ဌာနချုပ်မှာ လူမည်းဘက်ပတ်စံဘုရားကျောင်းများ ဖြစ်လာကာ အလုပ်သမားလူတန်းစားများသည် ၎င်းတို့၏ မြေမြန်စစ်သည်များ ဖြစ်လာကြလေသည်။ နဂိုက NAACP ကို ဦးဆောင်ခဲ့သော ရီဗားရင်းဖရက်သည် နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသား SCLC တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူသွားပြီး၊ ၁၉၆၁ တွင် စင်စင်နစ်တီသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ရသော်လည်း ၁၉၆၃ ခုနှစ် ထိုရက်များအတွင်း ဘာမင်ဂမ်သို့ မကြာခဏပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုကြီးနှင့် ပတ်သက်သော ထိုက်တန်သော ဂုဏ်ပြုမှုကို 'ရီဗားရင်းဖရက်' ရရှိမသွားခဲ့ဟု ကျွန်မထင်သည်။

ဘာမင်ဂမ်ရှိ ပြည်သူများကမူ နိုင်ငံသားလှုပ်ရှားမှုကြီး၏ အဓိကပုဂ္ဂိုလ်မှာ 'ရီဗားရင်းဖရက်' ရုပ်တယ်လ်ဝါ့သ် ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံး ခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ကြသော မာတင်လူသာကင်းနှင့် ရုဖီအယ်လ်ဘားနတီတို့သည် ရီဗားရင်း (သိက္ခာတော်ရဆရာတော်)ဖရက် စတင်ခဲ့သော လမ်းကြောင်းကို ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မအဖေနှင့် ရီဗားရင်းဖရက်တို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ညနက်သည်အထိထိုင်၍ စကားပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မက သူတို့ကြားတွင် ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ရင်း အဖေခါးပေါ်တွင် တက်တတ်သည်။ သူတို့အလေးအနက် အကြောင်းအရာ ပြောဆိုနေချိန်မျိုးတွင် ကျွန်မအား 'ရှူးရှူး' ဆိုပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေရန် ပြောတတ်သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ဖခင်သည် ရီဗားရင်းရှိရာ စင်စင်နစ်တီသို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီး ၎င်းတို့နှစ်ဦး ရှေးဖြစ်ဟောင်းဖြစ်များကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

ယခင်က တန်းစီချီတက်ပွဲများတွင် ရီဗားရင်းဖရက်နှင့်အတူ ချီတက်ရန် အဖေက ငြင်းဆိုခဲ့ခြင်းအပေါ် ဖရက်

က မကျေမနပ်ဖြစ်နေမည်လောဟု ကျွန်မတွေးထင်မိသည်။ သို့သော် အဖေမပါဝင်ခဲ့ခြင်းမှာ သူ၏ဘုရားကျောင်း ဗုံးခွဲခံရမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ဆိုသည်ကို ဖရက် နားလည်ခဲ့သည်။ အဖေသည် သူ၏ဘုရားကျောင်းအသင်းသားများအတွက် အလေးအနက် စဉ်းစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ရီဗားရင်းဖရက်က အဖေသည် ချီတက်ပွဲတွင် မပါဝင်သော်လည်း သူ့ဘက်တွင် အမြဲရပ်တည်ခဲ့သည်ဟု ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က ဖရက်သည် လေဖြတ်၍ စကားသိပ်မပြောနိုင်ဖြစ်နေသည့်ကြားက အဖေနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရာ ထိုလူကြီးနှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံပွဲကို ကျွန်မအလွန်အလေးအနက် လေးစားမိပါသည်။ သူ၏ဇနီးသည်က "ရှင်မှတ်မိရဲ့လား၊ ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေတွေလေ ဟုပြောရာ ဖရက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျွန်မက အဖေ၏ဓာတ်ပုံကို သူ့လက်တွင်းထည့်ပေးရာ သူက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးပြီး ကျွန်မအဖေ၏မျက်နှာကို သူ့လက်များဖြင့် ထိပါသည်။ 'အိုး ကွန်ဒိုလီဇာ' ဟုပြောသည်။ သူ၏အသံမှာ ကျွန်မတို့အပေါ် အလေးအနက်တန်ဖိုးထားမှန်း သိရ၍ ကျွန်မ ငိုမိပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကြား နည်းနာပိုင်းတွင် မတူခဲ့ကြသော်လည်း သူတို့မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ယနေ့ကာလတွင် အလယ်အလတ်လူတန်းစားများသည် နောက်ဆုံးတွင် အသားရောင်ခွဲခြားမှု ပပျောက်သွားသောအခါ သာလွန်သော အကျိုးအမြတ်များ ရရှိခဲ့သည်ဟု ပြောဆိုမှုများရှိသည်။ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အပိုင်အလန်းမှ အရွယ်ရောက်ပြီး လူနည်းစုသာ မာတင်လူသားကင်း၏ ချီတက်ပွဲများတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော် လူများ၏ ရွေးချယ်မှုမှာ ချီတက်ပွဲတွင် ပါဝင်သည်၊ မပါဝင်သည်ဆိုသော များစွာပို၍ ရှုပ်ထွေးလှပေသည်။

ပထမအချက်အနေနှင့် သင်သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ်က လူမည်းတစ်ဦးအနေနှင့် ဘာမင်ဂမ်တွင် ရှိနေပါက အကြမ်းဖက်မှုများနှင့် လွတ်မြောက်ပြေးထွက်နိုင်မည် မဟုတ်သည့်ပြင် ပုန်းရှောင်နေစရာလည်း မရှိပေ။ ထိုကာလအတွင်း ကျွန်မအများဆုံးမှတ်မိနေသည်မှာ ကိုယ့်အိမ်နီးချင်းများ (မိမိအိမ်အပါအဝင်) တွင် ဗုံးသံများ ကြားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်ဆုံးတင်ပြရလျှင် လှုပ်ရှားမှုခေါင်းဆောင် ရှေ့နေ 'အာသာရှိုး' ၏ နေအိမ်သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ်အတွင်း နှစ်ကြိမ်ဗုံးခွဲခံခဲ့ရသည်။ သူ့အိမ်နီးချင်းတစ်ဝိုက်ကို ဒိုင်းနမိုက်တောင်ကုန်းကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ညသက်ထွက်သောင်းကျန်းသောလူဖြူများနှင့် ကေသုံးလုံးဂိုဏ်းသားတို့မှာ တိုက်ပွဲအတွင်း ပါဝင်သူများ၏ အခန်းကဏ္ဍကိုကြည့်၍ တုံ့ပြန်ကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ လူမည်းမိသားစုအားလုံးကို ကြောက်လန့်နေစေရန် ပြုလုပ်ကြခြင်းသာဖြစ်သည်။

အဘိုးအိမ်မှ ပြန်လာကြသော ညတစ်ညကို ကျွန်မမှတ်မိနေသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းမည်အပြုတွင် ရွေးနားမှ ဗုံးကွဲသံကြားရသည်။ ထိုနှစ်နှေဦးရာသီက ဘာမင်ဂမ်တွင် ဗုံးကွဲသံကြားလျှင် နှစ်ကြိမ်ပြန်စဉ်းစားရန်မလို ကိုယ့်အနား

www.burmeseclassic.com

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စစ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

မှာပင်ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေက အားလုံးကိုကားထဲသို့ ပြန်ဝင်စေကာ ပြန်မောင်းထွက်လိုက်သည်။ အမေက 'ဘယ်ကိုမောင်းမလို့လဲ' ဟုမေးရာ အဖေက 'ရဲစခန်းကို' ဟုပြောသည်။ 'ရှင်းရှူးနေသလား၊ သူတို့လည်း ဖြစ်တဲ့နေရာကို ထွက်လာလောက်ပြီလေ' ဟုပြောရာ အဖေက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဟူးပါးစီးတီးရုံ ရေးစံအိမ်တစ်အိမ်ဘက်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

နာရီပေါင်းများစွာကြာသောအခါမှ ပြန်လာကြသောအခါ လမ်းထဲတွင် ဗုံးနှစ်လုံးပေါက်ကွဲခဲ့သည်။ ပထမ တစ်လုံးမှာ ဓာတ်ငွေ့ဗုံးဖြစ်ပြီး လူစုမည်ထင်သောနေရာတွင် ဖောက်ခွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ကာ ဒုတိယတစ်လုံးမှာမူ သံစများ၊ သံချောင်းများ အပြည့်ထည့်ထားပြီး လာရောက်ကြည့်ရှုသူ အပြစ်မဲ့ပြည်သူများကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေရန် ရည်ရွယ်၍ ထောင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် လမ်းထဲမှ လူများမှာ ပထမဗုံးကြဲပြီးကတည်းက အိမ်ထဲမှ မထွက်ဘဲနေခဲ့ကြသဖြင့် ဒဏ်ရာရသူ မရှိခဲ့ပေ။

မည်သူမျှ ထိုအချိန်တွင် မအိပ်နိုင်ကြသေးပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် အဖေသည် ဗုံးအကြောင်း ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ နွေဦးအပူရှိန်ငွေ့အောက် ဝရန်တာတွင် သေနတ်တစ်လက်ပေါင်ပေါ်တင်၍ ထိုင်နေသည်။ အဖေသည် တစ်ညလုံး ထိုနေရာတွင်ထိုင်၍ လူဖြူညသူရဲများကို ချောင်းနေခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အဖေနှင့် အိမ်နီးချင်းလူကြီးများသည် လမ်းကိုကင်းစောင့်ရန် အဖွဲ့ဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။ လမ်းထိပ် နှစ်ဖက်တွင် အလှည့်ကျကင်းစောင့်ကြရန်ဖြစ်သည်။ ပုံမှန်အချိန်ဇယားအတိုင်း လုပ်ဆောင်ကြပြီး အဖေက ထိုသူများနှင့် အတူသွား၍ ဆုတောင်းပေးခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြောက်လှန့်သောသဘောဖြင့် သေနတ်ပစ်ဖောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ တကယ်ပစ်ခတ်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ထိုအတွေ့အကြုံများကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် ဖွဲ့စည်းပုံ ဥပဒေ၏ ဒုတိယပြင်ဆင်ချက်ဖြစ်သော လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခွင့်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားထောက်ခံသူ ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်မအဖေနှင့် သူ့အိမ်နီးချင်းများ လက်နက်များကို မှတ်ပုံသွားတင်ပါက ယူဂျင်းကော်နာသည် မုချသိမ်းယူလိုက်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေအရ ပြောထားသည်မှာ စည်းကမ်းရှိသော ပြည်သူ့စစ်များ ဖွဲ့စည်းခွင့်ရှိသည်။ ထိုမျှော်မှန်းလုပ်ဆောင်ချက်များမှာ တိုင်းပြည်တည်ထောင်ခဲ့သူ ဖခင်ကြီးများ၏ အစိုးရအပေါ် စိုးရိမ်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ အာဏာပိုင်များက မကာကွယ်နိုင်သော အချိန်တွင် ပြည်သူများသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ လိုအပ်ပါက အာဏာပိုင်များကို ခုခံပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟုပင် ဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်နီးချင်းများ၏ ကောသုံးလုံးနှင့် ယူဂျင်းကော်နာတို့ကို တုံ့ပြန်ခဲ့ပုံမှာ သေနတ်ကိုင်ဆောင်ခွင့်အပေါ် တာဝန်ခံမှု၏ အကောင်းဆုံးဥပဒေပင် ဖြစ်လေသည်။

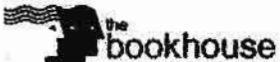
ဒုတိယအချက်မှာ ဒေါက်တာကင်း၏ ဗျူဟာကို မည်သို့မျှ အငြင်းပွားဖွယ် မဟုတ်စေအောင် ဘာမင်ဂမ်၏ လှုပ်ရှားမှုများက တန်ဖိုးတက်အောင်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ အဖေက နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့က ချီတက်ပွဲပါခဲ့ပြီး၊ အခြား အများအပြားက မပါဝင်ခဲ့ဟု ပြောဆိုသူများပေါ် ‘လူတိုင်းက ဒေါက်တာကင်းနဲ့အတူ ချီတက်ခဲ့တယ်လို့ပြောရင်လည်း ဘာမင်ဂမ်က လမ်းတွေမှာ နေရာလပ်တောင်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ အဖေတွင် ဒေါက်တာကင်း၏ လူမှုအာခံမှု အပြုအမူ များတွင် မပါဝင်ခဲ့ခြင်းမှာ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ရှိသည်။

မိဘများကြား အကြမ်းမဖက်ဘဲ လမ်းပေါ်ထွက်၍ ဆန္ဒပြရန် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးပြောဆိုပုံကို ကျွန်မ မနေ့တစ်နေ့ကကဲ့သို့ပင် မှတ်မိနေသည်။ ‘တကယ်လို့ ငါထွက်သွား ပြီး ပါဝင်ခဲ့လို့ ပြန်လာတဲ့အခါ နောက်ကနေ လိုက်ပြီး လူဖြူလူဆိုးတွေ နေထိုင်ယုတ်မယ်ဆိုရင် ငါသူတို့ကို သတ်မိလိမ့် မယ်။ သူတို့ကလည်း ငါ့ကိုပြန်သတ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆို ငါ့သမီးလေး မိဘမဲ့ဖြစ်ရမှာပေါ့’ ဟု အဖေကပြောသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်အကြောင်း သိလို၍ ကျွန်မပြန်မေးကြည့်သောအခါ ဖခင်က သူထိုစဉ်က ဒေါက်တာကင်းနှင့် မပါဝင်ခဲ့ခြင်းအပေါ် ခုခံပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ပါ။ အတိအကျ သူပြောပြခဲ့သော အချက်မှာ အကြမ်းဖက်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်လာရသောအခါ အကြမ်းမဖက်ဘဲ တုံ့ပြန်ခြင်းကို သူမယုံကြည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။ အလားတူ လူငယ်များနှင့် ကလေးများကို ချီတက်ပွဲများတွင် ပါဝင်စေခြင်းကိုလည်း သူကဆန့်ကျင်ခဲ့သည်။

ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြမှုများ တုံ့ပြန်မှုနှေးကွေးလာခြင်းအပေါ် အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာကင်းနှင့် လှုပ်ရှားမှုဦးဆောင်သူများက ကလေးများကိုခေါ်ယူ၍ မတ်လ-၂ ရက်တွင် ‘ကလေးများခရူးဆိတ်’ အမည်တွင်သော ချီတက်ပွဲပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းအချို့ ပါဝင်သွားခဲ့သည်။ ရေးဗွန်ဂူးလ်ဘီ၊ ရစ်ကီဟောလ်ဂျိမ်းစ်စတီးဝပ်၊ ဂျောဟန်တာ-၃ စသဖြင့် သူတို့အားလုံးက ဖခင်၏ တပည့်များဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကို ပုလိပ်များအား အာရုံပြောင်းစေ ရန် ရှေ့ဆုံးမှ တက်စေသည်။ မြို့တော်ခန်းမအနီးအထိ ရောက်သွားသောအခါ ယူဂျင်းကော်နာက မင်းတို့မှာ ခွင့်ပြုမိန့်ပါ သလားဟုမေးသည်။ ထိုအခါ ကလေးများက မပါပါဟု ပြောသောအခါ ကားများနှင့် အပြည့်ပါလာသော ပုလိပ်များက ကလေးများကို ဖမ်းပါတော့သည်။ သို့သော် ကလေးများမှာ ဆက်၍ရောက်လာရာ ကော်နာမှာ ဆန္ဒပြဒီရေကို မတားဆီးနိုင် ဖြစ်လာရသည်။ တစ်ဖန် သူက ရဲခွေးများကိုခေါ်သည်။ မီးသတ်ပိုက်များဖြင့် ထိုးသည်။ သို့ဖြင့် ကလေးများသည် ယူဂျင်းကော်နာ၏ လူယုံတော်များလက်သို့ ကျရောက်ရလေသည်။

သူတို့လှုပ်ရှားမှု၏ အကြောင်းရင်းမှာ မှန်ကန်သော်လည်း အဖေကမူ အပစ်ခဲကလေးများကို အန္တရာယ်တွင်းသို့ ဆွဲခေါ်ခြင်းဟုမြင်ပြီး အလွန်စိတ်ပျက်လျက်ရှိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အဖေသည် သူ့ကျောင်းသားများကို ကူညီခဲ့ပါသည်။ ထိုရက်များက ကျောင်းသားအများအပြားသည် ကျောင်းကိုစွန့်ခွာ၍ ချီတက်ပွဲများတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ အဖေ တခြားဆရာများနှင့် အများစု သူတို့မိဘများက ထိုချီတက်ပွဲတွင် မပါဝင်ရန် ပြောကြသည်။ အသားရောင်ခွဲခြားမှုကို မိမိစိတ်ဓာတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် မတိုက်ခိုက်ရန် ပြောကြသည်။ ထိုသို့ကျောင်းပျက်ရက် စာရင်းပြခံရသော ကျောင်းသားများအား ဘာမင်ဂမ်ပညာရေး ဘုတ်အဖွဲ့က ပညာရေးအရည်အချင်းမပြည့်မီကြောင်း သတ်မှတ်ရန်တောင်းဆိုမှုကိုမူ ဆရာများက ငြင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ နောက်ရက်များတွင် ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းသို့လာရောက်ပြီး ကျောင်းတက်ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးကြသည်။ ထို့နောက် ချီတက်ပွဲများသို့ လိုက်ပါသွားကြပြန်သည်။

မေလ ၂ ရက်တွင် ကျောင်းသားရာပေါင်းများစွာကို ဖမ်း၍ ထောင်တွင်းသို့ထည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ထောင်မှာ နေရာမခံတော့သဖြင့် သူတို့ကိုဇာတ်ပွဲများက ရာကွင်းပြင်တွင် ပို့ထားသည်။ ကျွန်မအဖေက ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံပြီး ကလေးများကို သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူတို့၏မိဘများအား သူတို့လုံလုံခြုံခြုံကြောင်း ပြန်၍ပြောပြနိုင်ခဲ့သည်။ ကလေးများမှာ လူများလွန်းသဖြင့် အိပ်စရာနေရာကို အလှည့်ကျမိဘများက အိပ်ရသည်။ ရှေ့နေများကို စည်းရုံး၍ ကလေးများကို လွှတ်ပေးရန် ကြိုးစားကြသည်။

လက်နက်မဲ့ငြိမ်းချမ်းစွာ ချီတက်လာသော သူများကို ရဲခွေးများသုံးခြင်း၊ စီးသတ်ပိုက်ဖြင့် ထိုးခြင်းများသည် အမေရိကန်သမိုင်းတွင် ပယ်ဖျက်၍မရသော အမည်းစက်ကြီးဖြစ်စေခဲ့လေသည်။ ထို ၁၉၆၃ ခုနှစ်၏ ရှည်ကြာလှသော နွေရာသီတွင် ယူဂျင်းကော်နာသည် အယ်လာဘားမားတောပိုင်းမှ ပုံမှန်မဟုတ်သော တပ်ဖွဲ့များကို ခေါ်ယူခဲ့ပြီး ပလိပ်များ ပင်မလုပ်သော ညစ်ပတ်ကောက်ကျစ်သော အလုပ်များကို လုပ်ခိုင်းခဲ့သည်။ လူထုစိတ်ကို နှိုးဆွရန် ၎င်းတို့က ပြတင်းပေါက်များတွင်ရပ်၍ သေနတ်အတိုအသစ်စက်စက်များဖြင့် ဟန်ရေးပြသည်။ ဆန္ဒပြသူများက ထိုလူဆိုးလူခိုက်များကို မတုံ့ပြန်ခဲ့။ သိက္ခာရှိစွာ ဆက်လက်လှည့်လည်ကြသည်။

သို့သော် ညပိုင်းတွင်မူ ဆန္ဒပြသူများနှင့် ကော်နာ၏ ပြည်သူ့စစ်များထိပ်တိုက်တွေ့ကြတော့သည်။ မာတင်လူသာကင်းကို လုပ်ကြံရန်အတွက် A.G ဂတ်ဆန်မိုတယ်ကို ဖုံးခွဲသည်။ သို့သော် ကင်းမှာအစောကပင် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် လူအုပ်က ပုလိပ်ကားများကို ခဲဖြင့်ပစ်ကြသည်။ ဟိုတယ်တစ်ပိုက် ရဲကားများကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဒေါသထွက်နေသောလူအုပ်က ကင်းလှည့်ရဲကားများနှင့် လိုက်ထရပ်ကားအချို့ကို စီးတင်ရှို့ခဲ့ကြသည်။ ကောလာဟလများအရ ကော်နာသည် ထိုနေရာတွင်ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ထိုသူများမှာလည်း အဖမ်းခံရပြီး ထောင်သို့ပို့ခံရလေသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများက ကျွန်မကို လုံခြုံမှုရှိစေလိုသည်။ သို့သော် ဖြစ်ပျက်နေသည်များကိုလည်း မြင်တွေ့စေလိုသော

သဘောရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ကားဖြင့်သွားကြည့်သည်။ မီးလောင်ထားသော ကားများကိုတွေ့ရပြီး အချို့သောပြည်သူစစ်များမှာ အိမ်ပြန်ရန်ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ချိန်တွင် ကျွန်မတို့မှ ဒင်ဗာတွင်ရောက်ရှိနေရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မကို ထိုသို့စဉ်းစားမိ၍ ၁၉၆၃ ခုနှစ်က ဘာကြောင့် ဘာမင်ဂမ်မှာ ဆက်နေဖြစ်ကြသည်ကို မေးမိသည်။ တကယ်တမ်းမှာ ဖခင်၏သင်တန်းရှိရာ ဒင်ဗာသို့ အမြန်ဆုံးသွားရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့မသွားခဲ့၍ ကျွန်မတို့ ဤအဖြစ် အပျက်ကြီးကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မကဘာကြောင့် ဒင်ဗာသို့ မသွားဖြစ်သည်ကို မေးသော အခါ သူတို့တွင် ရေရေရာရာ အဖြေမရှိခဲ့ပေ။ ကျွန်မက အတင်းမေးသောအခါမှ ဖခင်က သူ့အနေဖြင့် သူ့ဘုရားကျောင်း ဝတ်ပြုသူများနှင့်အတူ ရှိနေသင့်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့်ဟု ပြောသည်။ အကျပ်အတည်းများ တိုက်ပွဲများကြားတွင် ဘာမင်ဂမ်ကို စွန့်ခွာသွားရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုနေရာသီကာလ ရဲခွေးများနှင့် မီးသတ်ပိုက်ကိစ္စသည် တစ်နိုင်ငံလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ သည်။ ဘာမင်ဂမ်သည် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ မုန်းတီးမှုများ၊ မာနအာဃာတများနှင့် အကြမ်းဖက်မှုများ ဒေသအဖြစ် ပွင့်ကျ လာခဲ့သည်။ ထိုမုန်းတီးမှုများ အဆိုးဆုံးဖြစ်ပေါ်လာသောနေ့ကား ၁၉၆၃ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်ဖြစ်ပြီး ထိုနေ့တွင် ၁၆ လမ်း၊ ဘက်ပတစ်ဘုရားကျောင်း ဖုံးခွဲခံရပြီး ဆန်းဒေးကျောင်းတက်ရောက်ရန်သွားသော ကလေးငယ် လေးဦး သေဆုံးခဲ့သည်။ ထိုသေဆုံးသွားသူ လေးဦးမှာ ဒင်းနစ်မက်နေလ် (၁၁နှစ်)၊ ကျွန်သုံးဦးဖြစ်သည့် အက်ဒီမက်ကောလင်း၊ စင်သီယာဝက်စလေနှင့် ကာရိုးလ်ရော်ဘတ်ဆန်တို့က ၁၄ နှစ်အရွယ် လူငယ်များဖြစ်ကြသည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် အခြား နှစ်နေရာ၌ အသားရောင် ခွဲခြားတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူမည်းကလေးငယ်နှစ်ဦး သေဆုံးခဲ့သည်။ လူတိုင်းတွင် စိုးရိမ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာကြပြီး ကလေးများကို အိမ်သို့ပြန်ခေါ်လိုစိတ်များ ဖြစ်လာကြသည်။

ထိုည အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သေးငယ်လှသော ခန္ဓာကိုယ်လေးများအား အပျက်အစီးများကြားမှ သယ်ထုတ် ရပုံများ ရုပ်သံတွင်ပြသသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူကြီးများက သူတို့မိတ်ဆွေများနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်မပြတ် ပြုလုပ် နေကြသည်။ လမ်းထဲတွင် လူကြီးများက ကင်းအလှည့်ကျစောင့်ကြသည်။ ထိုသို့သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကို မည်သည့်အင်အားကမျှ တားဆီး၍မရနိုင်တော့ဟု ကျွန်မယုံကြည်နေတော့သည်။ ထိုညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင်မူ မိဘများနှင့် အတူအိပ်ရန် တောင်းဆိုရတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မကျောင်းသို့မသွားရပေ။ ကျန်သူငယ်ချင်းများအားလုံးလည်း ကျောင်းမသွားကြ။ အဖေနှင့် အမေကမူ အလုပ်သို့သွားကြသည်။ ကျွန်မကို အဘိုးအဘွားအိမ်တွင် ထားခဲ့သည်။ အဘွားကား အလုံးနည်း

တူ သုန်မှုန်လျက် ရှိသည်။ ဘုရားသခင်သည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော နည်းလမ်းများကို သုံးလျက်ရှိသည်ဟု အဘွားကပြောသည်။ ထိုလျှို့ဝှက်စန်းကြယ်သောနည်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရက်စက်လှပါတကားဟု ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့သော် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းလှသော အဘွားကိုမူ မည်သို့မျှပြန်မပြောဖြစ်ပါ။

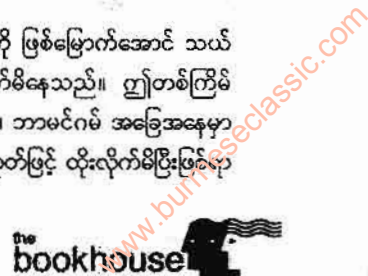
ဘာမင်ဂမ်သည် သိပ်ကြီးလှသည့်မြို့ မဟုတ်သည့်အတွက် ထိုသေဆုံးသွားသူ ကလေးလေးဦးအနက် တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦးကို သိနေကြသူများသာဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ လူတိုင်းအတွက် အလွန်အမင်း ကြေကွဲစရာဖြစ်ရပ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ဗင်နီဆာဟန်တာဆိုလျှင် ထိုနေ့နံနက်ကပင် 'ဒင်းနစ်ကိုတွေ့လိုက်သေးသည်။ စင်သီယာနှင့် ဒင်းနစ်တို့မှာလည်း အိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မသည်လည်း ဒင်းနစ်ကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့သည်။ သူမသည် ကျွန်မတို့ထက် အနည်းငယ်ကြီးသော်လည်း အိမ်တွင်အရပ်များနှင့် ကစားခဲ့သူထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ သူမ၏ဖခင်သည် နွားနို့ပို့သည်။ အချိန်ပိုင်းဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ လူတိုင်း၏ မွေးနေ့ပွဲများနှင့် မင်္ဂလာဆောင်များကို ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်ပေးသည်။ ထို့ပြင် ဒင်းနစ်သည် ဖခင်၏ သူငယ်တန်းကျောင်းသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေသည်။

ထိုသို့ ဘာမင်ဂမ်၏ ကလေးများအပေါ် ပြုမူခဲ့သော အကြမ်းဖက်ဝါဒသည် တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။ ဇွန်လ ၁၁ ရက်တွင် သမ္မတကနေဒီက အသားရောင်ခွဲခြားရေးကို ရုပ်တန်ရန် သမိုင်းဝင်မိန့်ခွန်းကို ပြောခဲ့သည်။ ကွန်ဂရက်တွင်လည်း ဥပဒေတစ်ခု တင်သွင်းခဲ့သည်။

ထိုသို့ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေး ဥပဒေတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမှာ တောင်ပိုင်း၏ မာနတရားများ၊ ဖိနှိပ်မှုများအတွက် ပြေရာပြေကြောင်းဖြစ်စေရန်နှင့် တောင်ပိုင်းရှိ အများပြည်သူအသုံးပြုသော နေရာများတွင် အသားရောင်ခွဲခြားမှုကို ပိတ်ပင်ရန်ဖြစ်ပြီး၊ ဖက်ဒရယ်အစိုးရများအား ပြည်နယ်ဥပဒေပြုအဖွဲ့များနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး အရောင်စုံတက်ရောက် သင်ကြားနိုင်သော စာသင်ကျောင်းများ တည်ဆောက်သွားရန်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ဥပဒေများတင်သွင်းရန် ကြိုးစားမှုများသည် အစောပိုင်းလများကတည်းက ကြိုးစားနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ၁၉၆၃ ဇွန်လ ၁၁ ရက်တွင် ဘာမင်ဂမ်အကြမ်းဖက်မှုက ငယ်ရွယ်သော သမ္မတအား ဥပဒေအဖြစ်ရောက်ရှိလာရန် ကြိုးစားသော တွန်းအားဖြစ်စေခဲ့ပုံရပါသည်။

အဖေသည် ပျက်ကနေဒီကိုမိမိပေးခဲ့သော်လည်း သမ္မတသည် ဤအရေးကိစ္စကြီးကို ဖြစ်မြောက်အောင် သယ်ဆောင်သွားနိုင်မည့် ခွန်အားရှိသည်ဟု သူယုံကြည်ကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို ကျွန်မမှတ်မိနေသည်။ ဤတစ်ကြိမ် ကြိုးစားမှု မအောင်မြင်ပါက အသားရောင်ခွဲခြားမှုသည် သံမှိုနက်သလို စွဲမြဲသွားမည်ဖြစ်ပြီး၊ ဘာမင်ဂမ် အခြေအနေမှာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု အဖေက အမေ့ကို ပြောပြခဲ့သည်။ ပဒုအိုကို တုတ်ဖြင့် ထိုးလိုက်မိပြီးဖြစ်ရာ

လူဖြူစိုးမိုးမှသည် ကျဆုံးသွားမည်လော သို့မဟုတ် လုံးဝအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားမည်လောဆိုသည်ကို စောင့်ကြည့်ရတော့မည်။ ထိုအချိန်တွင် ကြားနေဟူ၍ မရှိနိုင်တော့ဘဲ အားလုံးသည် လက်ကုန်ထုတ်ပြုကြရတော့မည် ဖြစ်သည်ဟု အဖေက ပြောခဲ့သည်။

သူတို့သည် ဖက်ဒရာယ်အစိုးရက တောင်ပိုင်းအခြေအနေကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခဲ့လျှင် အသေအခြာ အောင်မြင်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း အဖေကပြောသည်။ သို့သော် ဖဒရာယ်အစိုးရသည် ဤလမ်းကို မရွေးချယ်ခဲ့။ ဖက်ဒရာယ်အစိုးရသာ အာဏာခံ့သလို ဖြစ်ခဲ့လျှင် တောင်ပိုင်းအတွက် အားကိုးစရာရှိတော့မည်မဟုတ်ဟု လူကြီးများက ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပိုင်းသားများသည် ရုပ်သံမှ ချက်ဟန်တလေနှင့် ဒေးဗစ်ဘရင့်ကလေတို့၏ အစီရင်ခံချက်များကို နေ့တိုင်းနားစွန့်ကြရသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့မှာ နိုင်ငံရေးပညာရှင် ဒီဘိတ်များသာဖြစ်ပြီး သူတို့၏ ပုဂ္ဂိုလ်အမြင်များသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ကံကြမ္မာသည် သမ္မတကနေဒီ၏ လက်ထဲတွင်သာ လုံးဝတည်ရှိနေပေတော့သည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၂ရက် သောကြာနေ့သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နိုးထလာခဲ့သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်ကြီးများအပြီး နှစ်လအကြားတွင် ဘဝများမှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်သည် မစွရိုင်းလ်၏ ပထဝီသင်ခန်းစာချိန်ဖြစ်သည်။ ပထဝီပြီး၍ ခဏနားပြီး သမိုင်းအချိန်ရောက်လာသည်။ မစွရိုင်းလ်ပင် သမိုင်းဆရာ ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် အခြားဆရာများ ပြေးဝင်လာကြပြီး၊ ဒါးလတ်စ်တွင် သမ္မတလုပ်ကြံခံရကြောင်း ပြောလာသည်။ ထိုအချိန်သည် အနားပေးချိန်လည်း နီးနေပြီဖြစ်ရာ ဆရာမက ကျွန်မတို့ အားကစားကွင်းဘက်သို့သွားနေရန် မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ဆရာများ နားနေခန်းတွင် သတင်းကြည့်ရှုရန် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့လည်း နိုဝင်ဘာနှောင်းပိုင်း၏ ပူနွေးသောနေ့တာအောက်တွင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရပ်နေကြပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ပေါ်ထွက်လာပြီး စာသင်ခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကြရသည်။ ဆရာမက စာကိုဆက်သင်ပါသည်။ မိနစ်တချို့ကြာလျှင် ဆရာမက စာသင်ကြားခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး တံခါးပေါက်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဆရာမ၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ငိုကြွေးသံကို ကြားလိုက်ရပြီး၊ 'သမ္မတဆုံးသွားပြီ' ဟု ပြောပါသည်။ 'အခုအိမ်ဖြူတော်ကို တောင်ပိုင်းသားတစ်ယောက် တက်လိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ငါတို့မသိနိုင်တော့ဘူး' ဟုပြောပါသည်။

အရွယ်ရောက်သူ အမေရိကန်တိုင်းသည် သမ္မတကနေဒီလုပ်ကြံခံရစဉ်က မည်သည့်နေရာတွင် သူဘာလုပ်နေခဲ့သည်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိကြသူချည်း ဖြစ်သည်။ ထိုညသတင်းများတွင် မော်တော်ယာဉ်တန်းပုံနှင့် သမ္မတကို ထိမှန်သွားပုံတို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ပြသည်။ ထိုပုံရိပ်များကို မနေ့တစ်နေ့ကကဲ့သို့ပင် မှတ်မိနေသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စများ

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

သည် ဘာမင်ဂမ်ရှိ လူမည်းများအတွက်မူ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ တိုက်ခိုက်ခြိမ်းခြောက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ တောင်ပိုင်း ပြည်နယ် ပြင်ပမှ ကလေးများက ထိုအဖြစ်အပျက်အပေါ် သူတို့ကြောက်ရွံ့မိခဲ့ကြသည်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်မ သံသယဖြစ်မိမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် လန်ဒန် ဘီဂျွန်ဆင်သည် တောင်ပိုင်းသားတစ်ဦးဖြစ်နေပြီး၊ သူက အသားရောင်ခွဲခြားမှု အဆုံးသတ်ရေး ကနေဒီ၏ ကတိကို ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးသို့ပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ဂျွန်ဆင်၏ ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာ ချဉ်းကပ်ပုံပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ အချို့က ဂျွန်ဆင်သည် ကနေဒီမလုပ်နိုင်ခဲ့သောအရာ အချို့ကို လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မြောက်ပိုင်းရှိ ဒီမိုကရက်နှင့် ရီပါပလီကင် တို့ကို မဟာမိတ်ဖြစ်စေပြီး သမိုင်းမှတ်တိုင်ဥပဒေကို ပြဌာန်းနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ငယ်ရွယ်သေးသူ ချီကာကိုမှ အမတ်ဒေါ်နယ်ရမ်းစ်ဖဲသည် ဂျွန်ဆင်ကို ထောက်ခံခဲ့သည်။

၁၉၆၄ ခု၏ ပုပြင်းသော ဇူလိုင်လအတွင်းတွင် ဟန်တလေနှင့် ဘရင်ကလေတို့နှစ်ဦးက ၁၉၆၄ နိုင်ငံသား အခွင့်အရေးဥပဒေကို ကွန်ဂရက်မှ အတည်ပြုလိုက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည်ကို ကျွန်မတို့ ရုပ်သံမှကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို သမ္မတတင်သွင်းလိုက်ရာ သမ္မတက ဇူလိုင် ၂ ရက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်။ ပြည်တွင်း သတင်းများအပြီးတွင် ထိုသတင်းကို တစ်ခါပြန်လွှင့်ပါသည်။

သို့သော် သတင်းကြေညာချက်သည် အရေးမကြီး၊ နောက်ရက်အချို့ကြာသောအခါ အဖေက ညစာသွားစားရ အောင်ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်မတို့အဝတ်အစားလဲပြီး လိုက်သွားကြသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်နှင့် ၁၀မိနစ်ခန့်သာဝေးသော အသစ်ဖွင့် ထားသည့် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ဝင်သွားသောအခါ အားလုံးက လှည့်ကြည့်ကြပြီး၊ စားသောက်နေကြ ခြင်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ သို့သော် ခဏကြာသောအခါ ဥပဒေကြောင်းသွားသည်ကို သတိပြုမိသွားကြပုံရသည် သူတို့ ပြန်လည်စားသောက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့လည်း ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ဘဲ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ရက် တချို့ကြာသောအခါ ကားမောင်းသွားရင်း ဂျက်ဟုခေါ်သောလူ၏ ဟမ်ဘာဂါဆိုင်ကို ဖြတ်သွားရာ ကျွန်မက ပူဆာသဖြင့် ဟမ်ဘာဂါဝယ်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်တွင် ကိုက်စားလိုက်သောအခါ အရသာမှာတစ်မျိုးဖြစ်နေ၍ အဖေ့ကို ပြောလိုက်သည်။ အဖေက ကားမီးကိုဖွင့်ပြီးကြည့်ရာ ပေါင်မုန့်နှစ်လွှာကြားတွင် ကြက်သွန်များမလွဲ၍ ဘာမျှမပါသော ဟမ်ဘာဂါဖြစ်နေလေ သည်။

မည်သို့ဆိုစေ တရားဝင်ဖြစ်နေသော အသားရောင်ခွဲခြားခြင်းသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ယဉ်ကျေးသောသူများ၊ အစွန်းမရောက်သောသူများနှင့် သာမန်လူတန်းစားများမှာ ထိုဥပဒေကို စတင်လက်ခံကျင့်သုံးကြပါသည်။ အများစုကမူ

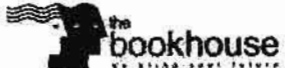
၁၉၆၅ ခုနှစ် လူမည်းများမဲပေးနိုင်သော ဥပဒေထွက်ပေါ်လာပြီး နောက်ပိုင်းပြောင်းလဲလာကြသည်။ သို့သော် နေ့စဉ်ဘဝ များအပို့ ပြောရလျှင်မူ ၁၉၆၄ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးအက်ဥပဒေသည် တရားဝင်အသားရောင်ခွဲခြားမှုကို ပယ်ဖျက်နိုင်ခဲ့ သဖြင့် အလွန်အရေးကြီးလှပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီး ကျွန်မလုံခြုံရေးအကြံပေးအရာရှိ ဖြစ်လာသောအခါ ဤဥပဒေကို တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး ပျံ့နှံ့နားလည်ခြင်းမရှိကြကြောင်း သိရသည့်အခါ ကျွန်မအလွန်အံ့ဩတုန်လှုပ်မိသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့သမ္မတ၏ အချိန်ဇယားကို စီစဉ်ကြသောအခါတွင် နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးဥပဒေပြဋ္ဌာန်းသော အနှစ် ၄၀ မြောက် အခမ်းအနားနေ့ ထည့်သွင်းရန် အကြံပြုချက်ကို သုံးသပ်ခဲ့ကြသည်။ သမ္မတအနေနှင့် နိုင်ငံသားဥပဒေ အနှစ် ၄၀ မြောက် အထိမ်းအမှတ် ကို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အခမ်းအနားကြီးကြီးမားမားမပါဘဲ နောက်နှစ်တွင်ပြုလုပ်ရန်နှင့် ထိုဥပဒေပြဋ္ဌာန်းခြင်းသည် အစစ်အမှန် ထိုးဖောက်ပြောင်းလဲစေခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာစာရွက်ကလေးတစ်ခုသာ ထုတ်ပြန်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲတော့သည်။ ကျွန်မကို အဖွဲ့သားအားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ထိုအခါ ကျွန်မက ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဥပဒေသည် ကျွန်မကို ကိုယ့်ရပ်ကွက်တွင်းက စားသောက်ဆိုင်တွင် သွားရောက် စားသောက်နိုင်အောင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သော ဥပဒေဖြစ်သည်ကို အဖွဲ့သားများ ပိုမိုသဘောပေါက်လာရန် ပြောပြရသည်။ ထို့နောက် သူတို့အလျှော့ပေးသွားကြပြီး ကျွန်မတို့သည် အခမ်းအနားကို အိမ်ဖြူတော်အရှေ့ဘက်ခန်းမဆောင်တွင် ကောင်းမွန်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် လင်းဒန်ဘီဂျွန်ဆင်၏သမီး လင်းဒါဘတ်ဂျွန်ဆင်ကိုလည်း ဖိတ်ကြားနိုင် ခဲ့ပြီး၊ သူမဖခင်၏ သတ္တိနှင့် ကတိကဝတ်များကြောင့် ကျွန်မ၏ဘဝတွင် ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲကြီးများ ဖြစ်စေခဲ့ ကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားခွင့်ရခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း-၁၁

အသားအရောင် ပေါင်းစည်းရေး
Integration

ရိုးသားစွာဝန်ခံရလျှင် ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဥပဒေထွက်ပေါ်ပြီး နောက်ပိုင်းအချို့ကိစ္စ များမှာ ယခင်အတိုင်းပင် ရှိနေပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကျောင်းများဆိုပါတော့ အမည် အရသာပြောင်းသွားသည် ယခင်အတိုင်းပင်ခွဲခြားလျက်ရှိနေသည်။ လူမည်းကျောင်းသား များနှင့် လူဖြူကျောင်းသားများကြား ဆက်ဆံမှုများ စတင်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

၁၉၆၄ ဆောင်းရာသီတွင် ကျောင်းပေါင်းစုံစာအုပ်ပြင် ပြုလုပ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းမှ ပါဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ကျောင်းသားများက မိမိဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်များကို ဇာတ်လမ်းအတိုချုပ် ရေးသားချက်များနှင့် အတူပြသကြရသည်။

လိုတွတ်ဝီလာဟိုတယ်တွင် ကျင်းပမည့် စာအုပ်ပြင်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ စာကြည့်တိုက်ဆရာမ မစ္စဟက်တီဝစ်ဘရိုင်ယင်ဂရင်းက ထိုနေ့ထူးကြီးအတွက် ဂရုစိုက် ပြင်ဆင်ကြရန် အကြီးအကျယ် တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် လူဖြူကျောင်းသားများပါဝင်သော ပညာရပ်ဆိုင်ရာပွဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်မိစေရန် ပြောသည်။ သူမက အသေးစိတ်က အစ ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

မိန်းကလေးများခေါင်းတွင် ဖဲပြားတပ်ရန်နှင့် ယောက်ျားလေးများ နက်တိုင် စီး၍ သပ်ရပ်စွာလာကြရန်က အစပါသည်။ ဟိုတယ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် အခန်းတစ်ခန်း သတ်သတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူဖြူကျောင်းသားများက ကျွန်ုပ်တို့အခန်းသို့ လာကြည့်ကြပြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကလည်း သူတို့အခန်းတွင် ပြထားသော စာအုပ်များကို သွားကြည့်ရသည်။ ထိုပြင်ပြီး

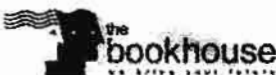
သောအခါ ဆရာမက သူမ၏ကလေးများသည် လူဖြူကျောင်းသားများထက် မညံ့ကြောင်း ပြသနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဂုဏ်ယူစွာ ပြောပြခဲ့လေသည်။

ကျွန်မမိဘများအတွက်လည်း အခွင့်အလမ်းတချို့ ရခဲ့သည်။ လူဖြူနှင့် လူမည်းဘုရားကျောင်း စုပေါင်းဝတ်ပြုပွဲများ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ အမေ၏ မေ့သမားတေးအဖွဲ့ကလည်း လူဖြူဘုရားကျောင်းများသို့ သွားရောက်ဖျော်ဖြေခွင့်ရခဲ့သည်။ ဖခင်သည် အစောပိုင်းကတည်းကပင် အသားရောင်အတားအဆီးကို ဖယ်ရှားခဲ့ပြီး လူဖြူတရားဟောဆရာ မိတ်ဆွေများ ရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

နိုင်ငံသားအခွင့်အရေး ပြဌာန်းအပြီး ရက်သတ္တပတ်အချို့ ကြာပြီးနောက် တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် သူမိတ်ဆွေတရားဟောဆရာတစ်ယောက်ထံမှ အရေးကြီးလာတွေ့သည်။ 'ဘုရားကျောင်းရှေ့မှာ နီဂရိုးတချို့ရောက်နေတယ်။ သူတို့ဝတ်ပြုချင်ပုံရတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ' ဟုမေးသည်။ 'သူတို့အန္တရာယ်ပြုမယ့်ပုံ မရှိပါဘူး။ သူတို့ကို ဝတ်ပြုခွင့်ပေးလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ' ဟု အဖေက ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ဝတ်ပြုပွဲပြီးသောအခါ သူမိတ်ဆွေက အားလုံးအေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြီးသွားသည်ဟု ပြောပြခဲ့သည်။

ရက်တချို့ကြာသောအခါ အဖေသည် ကျောင်းမှအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဒေါက်တာရှက်ဖီးလ်က သူနှင့်အခြားဘုရားကျောင်း အကြံပေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ မစွမ်းဟယ်လင်ဟီသ်တို့နှစ်ဦးကို အယ်လာဘားမားပြည်နယ်၏ အလုပ်သမားရေးရုံးတွင် ပထမဆုံးလူမည်းဝန်ထမ်းများအဖြစ် အလုပ်ခန့်အပ်ရန် လိုလားလျက်ရှိသည်ဟုပြောသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို တောင်ကာရိုလိုင်းနားတက္ကသိုလ်တွင် နွေရာသီ၌ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာရပ်များ သွားရောက်လေ့လာစေမည်ဟုလည်းပြောသည်။ ထိုရုံးမှ လက်ခံဆောင်ရွက်ပေးမည့်သူများရော။ ရုံးဝန်ထမ်းများတွင်ပါ လူဖြူရော၊ လူမည်းများပါ ပါဝင်လိမ့်မည်ဟုဆိုသည်။ ဒေါက်တာရှက်ဖီးလ်ပြောသောစကားများထဲတွင် သူတို့အနေနှင့် လူဖြူများအား ယခုလူမည်းများကို နီဂရာ (Negra)ဟု မှားယွင်းစွာခေါ်ဆိုနေမှုကို နီဂရိုးဟု အမှန်အတိုင်း အသံထွက်ရန် သင်ကြားပေးစေလိုသည်ဟုပြောကြောင်း မစွမ်းဟယ်လ်က ပြန်ပြောပြသည်။

ထိုနှစ်နွေရာသီတွင် ဒင်ဗာသို့မသွားရတော့သဖြင့် ကျွန်မ အလွန်စိတ်ပျက်မိပါသည်။ သို့သော် ကိုလံဘီယာနှင့် တောင်ကာရိုလိုင်းနားသို့သွားသော ခရီးမှာလည်း ပျော်စရာကောင်းပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လေယာဉ်ပျံဖြင့် သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်နွေရာသီတွင် အခြားသော ထူးခြားမှုများရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မအသက် ၁၈ နှစ်ခန့် ရောက်လာခဲ့ပြီး စန္ဒရားတီးခြင်းကို ငြီးငွေ့လာသည်။ အဘွားကလည်း ဆက်လက်မသင်ကြားပေးနိုင်တော့ ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်စားမှုများ ပြန်လည်နိုးထလာစေရန် မိဘများက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဘာမင်ဂမ်တောင်ပိုင်းကောလိပ်တွင် အလွန်ကောင်းသော ဂီတအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရှိသည်။ သို့သော် ပါဝင်သူများမှာ ထိုအချိန်က လူဖြူများသာဖြစ်သည်။ ဖခင်က သွားရောက်၍ သူ့တွင် စန္ဒရားတော်သော သမီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ထိုကျောင်းအဖွဲ့တွင် ပါဝင်လေ့လာသင်ယူလိုကြောင်း ပြောသည်။ ရက်သတ္တပတ်အတော်ကြာသောအခါ ကျွန်မက စမ်းသပ် တီးခတ်ပြရန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မက ထိုကျောင်း၏ဂီတဌာန ပါမောက္ခဟူးရှ်သောမတ်စ်နှင့် ကောလိပ်အကြီးသင်ကြားရေးဌာနမှ မစ္စစ် ဒက်ဖနီဂရင်စလေတို့ ရှေ့တွင်တီးပြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ကျွန်မ၏တံလှုပ်ရှားနေခဲ့သော်လည်း အကောင်းဆုံး တီးခတ် ပြနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့က ကျွန်မအား ထပ်မံပြင်ဆင်ရန် အချိန်လိုပါသလားဟုမေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မအနေနှင့် မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာပျက်အောင်ပြုလုပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံပြောကြားခဲ့ ရပြီး၊ အောင်မြင်ခဲ့ပါက ကျွန်မသည် ဘာမင်ဂမ် တောင်ပိုင်းအစီအစဉ်၏ ပထမဆုံးလူမည်းကျောင်းသား ဖြစ်လာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် သူများထက် နှစ်ဆပိုတော်ရမည်ဟုသော ခံယူချက်ကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ ကလည်း ကျွန်မသည် နှစ်ဆလောက်တော်သည်ဟု အတည်ပြုပြောဆိုကြသည်။ ပြန်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် 'မင်းနှစ်ဆလောက် ပိုတော်ဖို့ မလိုဘူး' ဟုလည်း သူတို့က မပြောခဲ့သည်ကို မှတ်မိနေသည်။

စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုမှာ အတော်ကောင်းသည်။ မစ္စဂရင်းစလေက ကျွန်မကို သဘောကျသွားပြီး၊ သူမ၏ကျောင်း သားအဖြစ် လက်ခံမည်ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်မ ရွှင်မြူးစွာဖြင့် မော်တော်ကားရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့သည် ဖော့ဘင်ပီယာနိုစတိုးသို့သွားပြီး စန္ဒရားသင်ရိုးစာအုပ်များ ဝယ်ကြသည်။ ကျွန်မ၏ဘဝကို စန္ဒရားဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်သွားရန် အားအင်များပြန်လည်တက်ကြွလာသည်။ အသားရောင်အတားအဆီးကြီးကို ကျော်လွှားရန် အခွင့်အလမ်း တစ်ခုရပြီဟုသော အတွေးဖြင့် ကျွန်မ၏မိဘများမှာ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိလေသည်။

ခွဲခြားမှုများမှာ ဆက်လက်ရှိနေခဲ့သော်လည်း လူမှုရေးဘဝများတွင်လည်း အပြောင်းအလဲများ ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့လည်း မကြာခဏ စားသောက်ဆိုင်များသို့ သွားရောက်ကြပြီး၊ အများအားဖြင့် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခြင်းခံရ သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ တစ်ခေါက်သွားခဲ့ပြီး၊ ရေခဲပြင်ပြပွဲသို့ နှစ်ခေါက်သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့မိသားစု 'တူကာလူဆာ' သို့မပြောင်းမီ ဘာမင်ဂမ်တစ်နှစ် နောက်တစ်နှစ် ဆက်လက်နေထိုင်ကြ သေးသည်။ 'တူကာလူဆာ'တွင် အဖေသည် 'စတေးလ်မင်' ကောလိပ်၏ ကျောင်းသားရေးရာဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။ နှစ်များစွာအတွင်း ဘာမင်ဂမ်သည် ကျွန်မ၏စိတ်တွင် စွဲမြဲနေသောနေရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး ထိုနေရာ၏ ခက်ခဲသောကာလများသည် ကျွန်မအတွက်အကြံများနှင့် ခွဲခွာ၍မရအောင် တုပ်နှောင့်လျက်ရှိလေသည်။ အပြောင်းအလဲ

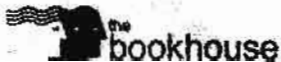
ကြီးများဖြစ်ခဲ့သည်။ ရွေးကောက်ပွဲတွင် လူမည်းမြို့တော်ဝန် အနိုင်ရခဲ့ပြီး မြို့တော်ကောင်စီအဖွဲ့ဝင်များလည်း အရွေးခံခဲ့ကြရသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ယူဂျင်းကော်နာ၏နေရာကို ဆက်ခံသူ အကြိမ်ကြိမ်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ကျောင်းများမှာ လုံးဝပေါင်းစည်းသွားနိုင်ခဲ့သည်။ ခွဲခြားမှုစနစ်ကြီး ပြိုကွဲလျက်ရှိသည့်ကြားမှာ အိမ်နီးချင်းအချို့တွင် တရားမဝင်သော်လည်း ခွဲခြားဆက်ဆံမှု အာရုံရှိနေကြသေးသည်။ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ အဆင့်အတန်းမြင့်သော လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ သွားရောက်ဝယ်ယူရာမြို့တွင် လူဖြူကုန်သည်ကြီးများနေရာတွင် လူဖြူလူမည်းချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ နေရာဝင်ယူလာကြသည်။ အန်တီဂီးပင် ထိုအထဲတွင် ပါဝင်လာသည်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဘာမင်ဂမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အန်တီ 'ကော်နီ' က ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ပါတီပွဲတစ်ခု ကျင်းပပေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းနေဖက်များနှင့် ဆရာများ အများအပြားပါဝင်သည်။ အားလုံးသည် လူမည်းများ ဖြစ်နေသည်။ အနွေးအမွှေးတာဝန်ယူသူများမှာ လူဖြူများဖြစ်နေသည်။ မည်သူကမျှ သတိမပြုမိကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ 'ကော်နီ'ကို အကျွေးအမွှေးအဖွဲ့ကို ဘယ်လိုရွေးချယ်ခဲ့သလဲဟုမေးရာ သူမက 'ငါ့ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အမေက ဒီအလုပ်ကို စလုပ်လို့ သူတို့ကို ခေါ်ဖြစ်တာ' ဟုပြောပါသည်။ 'သူ့ကိုအခွင့်အရေး ပေးလိုက်တာပါ' ဟု ဆက်ပြောပါသည်။ ဤသည်မှာ လုံးဝလောဂျစ်ကျသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့သို့ဘာမင်ဂမ်၊ ကျွန်ုပ်တို့လေးဘဝက ခွဲခွာခဲ့သော ဘာမင်ဂမ်နှင့် လုံးဝခြားနားသွားလေပြီ။

၂၀၀၅ ခုနှစ်ကို ပြန်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် CBS ရုပ်သံမှ ထိုအချိန်က အများနှင့်မတူသော သတင်းတို တင်ဆက်မှုတစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့သည်။ 'ဘာမင်ဂမ်အတွက် မည်သူတွေပြောကြမည်နည်း' ဆိုသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် လူမည်းများရော၊ လူဖြူများပါ ပါဝင်၍ ထိုစဉ်က 'မျက်လှည့်မြို့တော်' ကြီးဟုခေါ်ကြသော ဘာမင်ဂမ်ဘဝများအကြောင်း ပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လူဖြူအတော်များများက အသားရောင်များ ရောနှောနေကြခြင်းမှ သဘာဝတရားကို ဆန့်ကျင်နေသောကိစ္စများပင် ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြပြီး၊ 'နီဂရာ' များသည် ဘာကြောင့်ဒီအခြေအနေမျိုးတွင် ပျော်ရွှင်နေနိုင်ကြသနည်းဟု ပြောသွားသည်။ ထိုအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေသော ကျွန်ုပ်နှင့်မိဘများသည် အလွန်စိတ်ဆိုး၊ ဒေါသထွက်ပြီး အတော်နာကျင်မှု ခံစားခဲ့ရသည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် သတင်းမှတ်တမ်း ဗီဒီယိုကလစ်တစ်ခု ကျွန်ုပ်တို့ဖန်ပြန်ကြည့်ရသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဂျက်စရာနှင့်ဇနီး၊ ၎င်းတို့ကော် ဗြိတိန်သံအမတ်ကြီး ဒေးဗစ်ဇန်နင်းနှင့် သူ၏ဇနီးတို့လည်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သူတို့အား ဘာမင်ဂမ်နိုင်ငံသားအခွင့်အရေး အင်စတီကျုသို့ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကျွန်ုပ်တို့အဖေ၏

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာအိုဒက်ဆဂူးလ်ဖော့လည်း ရောက်လာပြီး အသားရောင်ခွဲခြားမှု မှတ်တမ်းဝင်သတင်းကားပိုင်းများကို ကြည့်ရှုကြသည်။

ကျွန်မက ထိုအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာမှုကို ဂုဏ်ယူလျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေများ မျက်နှာတွင် အံ့ဩထိတ်လန့်မှုကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ကျွန်မအတော်ကြီးပင် ကသိကအောင်ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာကြောင့်များ အမုန်းတရားနှင့် မာနအာဇာတများ ဤတစ်နေရာတည်းတွင် စုပြုံနေရပါသနည်း။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကျွန်မမည်သို့ ကြီးပြင်းလာပါသနည်း။

မကြာခင်နှစ်များကတော့ ကျွန်မသည် မိသားစုများ၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် အချိန်ပိုယူပြီး ဘာမင်ဂမ်အသစ် အကြောင်း ပိုသိလာအောင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဘာမင်ဂမ်၏ အရိပ်မည်းကြီးများအောက်မှ ရုန်းထွက်ခဲ့ရသည်မှာ ယခုအခါ ဆယ်စုနှစ်များစွာ ရှိခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မသည် ထိုပေါ်ထွက်လာမှုကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်လိုလျက်ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုအခြေအနေများသည် ကျွန်မပတ်သက်ခဲ့ရသော အရေးကြီးကိစ္စများဖြစ်ပြီး ကျွန်မ၏ မွေးရပ်မြေနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ခံစားမှုကောင်းလာနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း-၁၂

တူကာလူဆာ
Tuscaloosa

တစ်နေ့တွင် အဖေသည် အိမ်သို့ပြန်လာပြီး အမေနှင့်အတူ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားကာ အခန်းတံခါးပိတ်၍ စကားပြောကြသည်။ ကျွန်မမကြားရသော်လည်း အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်မမိဘများ၏ ဆွေးနွေးပြောဆိုမှုများတွင် ကျွန်မကို ကန့်သတ်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ဘူးပါ။ အကြောင်းအရာအားလုံးကို ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ အနည်းဆုံး ထိုအတိုင်းလုပ်ခဲ့ကြသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

သူတို့အခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ အမေငိုနေပါသည်။ ဖခင်က 'တူကာလူဆာ' ရှိ 'စတေးလ်မင်' ကောလိပ်တွင် ကျောင်းသားရေးရာဌာန၂၅၅၅အဖြစ် သွားရောက်အလုပ်လုပ်လိုနေသည်။

အမေအဖို့ ပြောရလျှင် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘာမင်ဂမ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကာ မကြာခင်ကမှ အဘိုးဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် အတွားတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိနေသော ဘာမင်ဂမ်မှ မခွာလိုပေ။

ကျွန်မ၏ မိဘများသည် အန်ကယ်အယ်လ်တို ပိုင်ဆိုင်သော မြေကွက်နှင့် ကပ်လျက်တွင်လည်း မြေယာဝယ်ယူထားမှုများ ရှိနေသည်။ ထိုနေရာတွင် သူတို့မိသားစု အသိုက်အဝန်းကြီးတစ်ခု ထူထောင်ရန် စီစဉ်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အမေ၏ယဉ်ကျေးမှုရေးရာ လုပ်ငန်းများသည် ကျောင်းတွင်ရော၊ ဝက်စမင်စတာ ဓမ္မသံစုံကျုံးအဖွဲ့အတွက်ပါ ပိုမိုအောင်မြင်မှုရနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ၁၉၆၅ ခုနှစ် နွေရာသီကတည်းက အမေသည် ဝက်စမင်စတာဓမ္မသံစုံကျုံး ကောလိပ်မှပေးသော ဝပ်ရှောတစ်ခုတက်ခဲ့ရသည်။ နယူးဂျာစီရှိ ပရင်စတန်ကောလိပ်မှ

www.burmeseclassic.com

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

လည်း အမေနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရန်နှင့် အမေကိုအားပေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ အမေသည် ဘာမင်ဂမ်သို့ ပြန်လာပြီး သူမ၏သေးငယ်သော ဓမ္မသံစုံကျမ်းအဖွဲ့ကလေးအတွက် စိန်ခေါ်မှုအသစ်များ သယ်ဆောင်လာချိန် ဖြစ်ပေသည်။ တူကာလူဆာ ဖြို့သည် တောခေါင်ခေါင် အရပ်ဒေသကြီးဖြစ်သည်ဟု အမေကပြောသည်။

ဖခင်ကမူ မတုန်မလှုပ်။ သူသည် ၁၂ နှစ်တာကာလပတ်လုံး အလုပ်နှစ်မျိုးကို မနားတမ်းလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ အူလ်မာကျောင်း၏ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်နှင့် ဝက်စမင်စတာဘုရားကျောင်းတွင် တရားဟောဆရာ အလုပ်နှစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အလုပ်နှစ်မျိုးလုံးမှာ အချိန်ပြည့်အလုပ်များဖြစ်ပြီး အဖေသည် မနားတမ်းပင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ရလေသည်။ ယခုမူ သူသည် တရားဟောစင်မြင့်ကို စွန့်ခွာပြီး ကောလိပ်အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်လိုစိတ်ပြင်းထန်နေပြီး အခွင့်အရေးကို အရယူရန် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပုံရသည်။ ဤအလုပ်သည် သူ၏ဌာနမှတစ်ဆင့် ဒေသတွင်းလူငယ်များအပေါ် သူ၏တာဝန်ခံမှုကို ပို၍တိုးချဲ့လုပ်ဆောင်ရာ ရောက်ပေသည်။

ဖခင်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအလုပ်ကို တစ်သက်လုံး လုပ်ဆောင်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပုံမရပေ။ သူသည် သီအိုလိုဂျီဘာသာရပ်နှင့် ဘုရားကျောင်း၏ လူမှုရေးရာကိစ္စများ စီမံမှုတို့ကို လေ့လာသင်ယူခဲ့သော်လည်း ဝါရင့်တရားဟောဆရာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တာဝန်မျိုးမဟုတ်ပေ။ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုကို ဦးဆောင်ခြင်းတွင် နိုင်ငံရေးကိစ္စများလည်း ပြည့်နေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်သူများထံမှလာသော မကျေနပ်ချက်၊ ဝေဖန်ချက်များမှာ အမြဲရောက်လာလေ့ရှိသည်။

အားလုံးဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်ခြင်းလည်းမရှိရာ တစ်ဦးတစ်လေသည် အမြဲပင် မကျေနပ်ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူသည် ဘုရားကျောင်းအလုပ်ကို အလေးအနက်လုပ်ခဲ့သော်လည်း ကောလိပ်သို့ တကယ်ပင်သွားလိုနေသည်။ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက်လေ့လာပြီးကတည်းက သူသည်အဆင့်မြင့်ပညာရေးကို လိုလားမှုသည် ခိုင်မာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ 'စတေးလ်မင်' က သူ့ကိုခေါ်သောအခါ သူ့အတွက် အချိန်အခါကိုက်ဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်မ၏ အမြင်ကို မမေးဘဲ ထိုအလုပ်ကို လက်ခံရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည့်အခါ ကျွန်မတုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ဤကိစ္စသည် သမီး၏ဘဝလည်း မဟုတ်သလောဟု အဖေ့ကို စိန်ခေါ်မေးမြန်းခဲ့သည်။ အဖေသည် ကျွန်မကို ဂရုတစိုက်တောင်းပန်ခဲ့ပြီး ဘာမင်ဂမ်နှင့် ခွဲခွာရန် အချိန်ကျခဲ့ပြီဟု ပြောပါသည်။ 'တူကာလူဆာ' သည် ဘာမင်ဂမ်မှ မိုင် ၆၀ သာဝေးရာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ဖခင်သည် ဘာမင်ဂမ်သို့ ပြန်လာမည်ဖြစ်ရာ ဘာမင်ဂမ် တောင်ပိုင်းကျောင်းရှိ ကျွန်မ၏ သင်ခန်းစာများကို ကျွန်မဆက်လက်သင်ယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ရက်တချို့ကြာသောအခါ 'တူကာလူဆာ' သို့ ကျွန်မတို့သွားကြည့်ကြသည်။ အမေအတွက် ဒရူဒ်အထက်တန်း

ကျောင်းတွင် စာသင်ခွင့်ရရန် သေချာအောင် ပြုလုပ်ရသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်းဝင်းအတွင်း အမေ့အတွက်ကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးပေးသည်။ အမေက အိမ်ကြီးကို ပြန်လည်မွမ်းမံခဲ့ရာ ကျွန်မတို့ ဘာမင်ဂမ်အိမ်ကလေးထက် များစွာ သာလွန်ကောင်းမွန်ပေသည်။

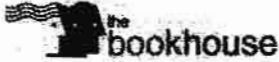
တူကာလူဆာရှိဘဝမှာ များစွာခြားနားသွားသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မတို့ဘဝသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်း ပါဝင်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ 'စတေးလ်မာ' ကောလိပ်မှာ ကျောင်းသား ဖိဂဝမျှသာရှိသော သေးငယ်သည့် ကောလိပ် ကျောင်းကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော် အလွန်သပ်ရပ်ကောင်းမွန်သော ကျောင်းပရဝတ်ရှိသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျောင်းဝင်းအတွင်း အဖော်မပါဘဲ ကျွန်မလျှောက်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်းမှ လုံခြုံပြီး သီးခြားဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုသို့ သွားရဲခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုကျောင်းဝင်း၏ သီးခြားဖြစ်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဖခင်က ပရဝတ်နောက်ဘက်လမ်း များတွင် ကျွန်မအား ကားမောင်းသင်ပေးသည်။

စတေးလ်မာတွင် ဘောလုံးအသင်းမရှိဘဲ ကျွန်မတို့ထက်သန်စွာ အားပေးခဲ့သော ဘတ်စကတ်ဘောအသင်းသာ ရှိခဲ့သည်။ NFL ဘောလုံးပွဲများကိုမူ ဘာမင်ဂမ်စတော့ရှင်မှ ထုတ်လွှင့်ချက်များကို 'တူဆာလူကာ' တွင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖမ်းယူကြည့်ရှုကြရသည်။ မှတ်မိသေးသည်။ ၁၉၆၀ တစ်ဝိုက်က ၁၀ပေလောက်မြင့်သော အင်တနာကြီးများကို လှည့်ပြီး ဖမ်းရသည်။ ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်မှ မကြည့်သေးဘူး။ နည်းနည်းလှည်းလိုက်ဦး စသဖြင့် အော်ပြောပြီး အဖေက ခြံထဲဝင်းကာ အင်တနာကို လှည်းရသည်။ နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ ဤနည်းဖြင့် TV မှ ဘောလုံးပွဲများ ကြည့်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်ပြောပြီး မောကြရသည်။

တူဆာလူကာသို့ရောက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်အကြာတွင် ထိုမြို့၌ အလယ်တန်းကျောင်းသစ် နှစ်ကျောင်းဖွင့်ခဲ့သည်။ ဝုဒ်လောင်းနှင့် တူဆာလူကာအလယ်တန်းကျောင်းတို့ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က အသားရောင်းပေါင်းစည်း ဖိအားများ ပြင်းထန်နေခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ဆရာများပူးတွဲသင်ကြားရေးဖြစ်သည်။ အဖြစ်အပျက်များမှာ အမေ့အား လူဖြူကျောင်းဖြစ်သော တူဆာလူကာတွင် သွားရောက်သင်ကြားရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည်။ သူမသည် အသားရောင်အတားအဆီးကို ကျော်သွားပြီး ထိုနေရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ကို သွားရောက်ရန်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ သို့သော် စာသင်နှစ်မစမီတွင် တစ်ဖန်သူ့ကို လူမည်းကျောင်းဖြစ်သော ဝုဒ်လောင်းသို့ ရှင်းလင်းချက်မပေးဘဲ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

အမေသည် ခံစားချက်မကောင်းသော်လည်း အကောင်းဆုံး ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဝုဒ်လောင်းကျောင်းတွင် အမေက အနုပညာအစီအစဉ်သစ်တစ်ခုကို စတင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းနှစ်ပတ်လည်အတွက် ယဉ်ကျေးမှုအစီအစဉ်

ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

များ ဖန်တီးခဲ့သည်။ အလယ်တန်းကျောင်းတွင် စာသင်ပေးခြင်းမှာ အနောက်အိုလင်း ကျောင်းမှာတုန်းကလောက် အမေ့အတွက် ပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိသည်ကို ကျွန်မသိနေခဲ့သည်။

သို့သော် အဖေ၏အလုပ်ကမူ တူဆာလူကာတွင် အတော်အဆင်ပြေလာခဲ့သည်။ သူနှင့်သင့်တော်သော ကောလိပ် ကျောင်းသို့ သူရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းအတွင်း ထင်ရှားသူဖြစ်လာသည်သာမက တူဆာလူကာမြို့တွင်းတွင်ပါ အလှုပ်ရှားဆုံးသူဖြစ်လာသည်။

သူ့ကိုနေရာတကာမှ စကားပြောဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရသည်။ မြို့တော်ဝန်မှအစ၊ အယ်လာဘားမားတက္ကသိုလ် ခေါင်းဆောင်များအထိ အဖေနှင့်တိုင်ပင်ခြင်းပြုကြသည်။ အဖေသည် တက္ကသိုလ်၏ ဒုတိယအဓိပတိ ဝှန်ဘာလက်ဘန်းနှင့် ရင်းနှီးမှုထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် လာမည့်နှစ်များအတွင်း အဖေ့အလုပ်အကိုင် တိုးတက်မှုအတွက် များစွာ ရပ်ခံပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

အဖေ အလုပ်ဘယ်လောက်များသည်ကို ကျွန်မမှတ်မိနေသေးသည်။ အဖေသည် ဖက်ဒရယ်အစိုးရမှ ချမှတ်သော 'မဟာလူ့အဖွဲ့အစည်း' အစီအစဉ်များစွာ၏ အကျိုးရရှိမှုများကို စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ပေးရသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ချမှတ်သော အဆင့်မြင့်ပညာရေး အက်ဥပဒေချမှတ်ပြီး တစ်နှစ်မတိုင်မီအတွင်း အဖေသည် 'စတေးလ်မင်' ကောလိပ်၏ ပညာရေးမြှင့်တင်မှု အစီအစဉ်များဆိုင်ရာ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။

၁၉၆၅ မတိုင်မီက အဖေ၏ဘုရားကျောင်းသည် အစီအစဉ် သစ်များ စတင်ရာနေ့များတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သကဲ့သို့ ယခု တူကာလူဆာပညာရေးအစီအစဉ်တွင်လည်း အဖေ့ကို အကြံပေးဘုတ်အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌနေရာယူရန် ပြောလာသည်။ အဖေသည် ထိုအသိုင်းအဝိုင်းတွင် အလွန်အရေးပါသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု ပြောနိုင်ပြီး ထို့အတွက် ကျွန်မ အလွန်ဂုဏ်ယူမိပါသည်။

သို့သော် ဝှန်ဒဗလျူရိုက်စ် ဂျွန်နီယာသည် မည်သည့်အခါမျှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်က 'စတေးလ်မင်' ရှိ ကျောင်းသားများသည် ထိုနေ့ကာလ၏ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးအဖြစ်အပျက်များနှင့် ပတ်သက်၍ သိမြင်မှုနည်းပါးလှသည်ဟု အဖေထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌအသစ်ထံမှ ခွင့်တောင်းပြီး ကျောင်းတွင်ဟောပြောပွဲများ အစီအစဉ်ကို စတင်ခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံးအစီအစဉ်အဖြစ် အဖေက အကြမ်းမဖက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးကော်မတီ (SNCC) မှာ ပြုပြင်ရေးဝါဒီခေါင်းဆောင် 'စတိုကလောကာမီချယ်' ကို ဖိတ်ကြားခဲ့ရာ ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာဟာရိုးစတင် ဆန်ပင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က အယ်လာဘားမား၏ ကသောင်းကနင်းဖြစ်ရပ်များ တည်ငြိမ်စပြုသော အခြေအနေပင်ရှိသေးရာ

‘စတိုကလေကာမီချယ်’ အား ဖိတ်ကြားဟောပြောစေခြင်းသည် အခြေအနေကို ကန့်လန့်တိုက်သော အပြုအမူတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေခြင်းမှာ အံ့ဩရွယ်ရာမဟုတ်ပေ။ စတိုကလေသည် အခြေအမြစ်ကစ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုသော လူမည်းလက်သစ် ခေါင်းဆောင်များတွင် ပါဝင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဘက်ကမ်းဒေသများ၌ လူမည်းအင်အားစုများက အကြမ်းဖက် မှုများပြုလုပ်နေဆဲရှိပြီး မယ်လကွန်အိတ်စ်နှင့် အစ္စလာမ်နိုင်ငံများကလည်း သူတို့ ကိုယ်ပိုင်လှုပ်ရှားမှုများ ရှိနေကြ သည်။ စတိုကလေကမူ ဗီယက်နမ်စစ်နှင့် လူဖြူအမေရိကန်ကို ဝေဖန်လှုံ့ဆော်သော မိန့်ခွန်းများပြောသည်။ သူတို့သည် မာတင်လူသာကင်းပုံစံမဟုတ်ဘဲ အသားရောင်ပေါင်းစည်းရေးနှင့် ဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေကို ယုံကြည်ကြသူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် တော်လှန်ရေးနှင့် သွေးကြွေးများအကြောင်း ပြောသော်လည်း အကြမ်းဖက်ရေးနှင့် လူမှုမနာခံရေး ပုံစံမျိုး တော့ မဟုတ်ပေ။

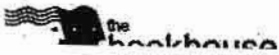
‘စတေးလ်မင်’ အားကစားရုံအတွင်း စတိုကလေဟောပြောပွဲ မပြုလုပ်မီ ရက်အချို့ခန့်တွင် ‘တူကာလူဆာ’ ပုံလိပ်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်မဖခင်အား တွေ့လိုကြောင်း ပြောလာသည်။ ရဲမင်းကြီးက ‘တူကာလူဆာ’ သည် စတိုကလေလို လူမျိုးအတွက် အသင့်မဖြစ်သေးကြောင်း။

‘ငှင်းက အဓိကရုန်းပုံစံမျိုး တစ်ခုခုဖန်တီးလာခဲ့လျှင် ရေချိန်နိမ့်သော ရှေးရိုးစွဲ ကွန်ဆာဗေးတစ်များကို လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ဖခင်က သူ မစ္စတာစတိုကလေနှင့် စကားပြောဆိုပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် နားထောင်လိုသူသာဖြစ်ကြောင်း ကျောင်းသားများအတွက်လည်း ကောင်းနိုင်ကြောင်း၊ ဤလမ်း ကြောင်းအတိုင်းသွားလျှင် မည်သည့် အယ်လာဘားမားတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားမဆို ပါဝင်လာနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြော ဆိုခဲ့သည်။

လုံခြုံရေးပိုမိုချထားရန် ‘စတေးလ်မင်’ ကောလိပ်က သဘောတူခဲ့ပြီးနောက် ပုလိပ်မင်းကြီးမှ ဟောပြောပွဲ ကျင်းပခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ရဲမင်းကြီးက အဖေအား ‘ရီဗားရင်းရိုက်စ်’ (သိက္ခာတော်ရ ဆရာတော်ရိုက်စ်)၊ ခင်ဗျားကိုယ် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်သိဖို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ပါတယ်’ ဟုပြောခဲ့သည်။

‘စတိုကလေ’ ဟောပြောသောညက အားကစားရုံတစ်ခုလုံး ကျောင်းသားများပြည့်နေခဲ့သည်။ ကျောင်းသား များ အားလုံးသည် အယ်လာဘားမားတက္ကသိုလ်များမှဖြစ်ကြပြီး လူဖြူကျောင်းသားတစ်ယောက်မျှ မပါဝင်ခဲ့ပေ။ စတိုကလေက ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲနှင့် ပတ်သက်သော အမေရိကန်ပေါ်လစီကို သူ၏ကောင်းမွန်လှသော စကားပြောစွမ်းရည်ကို အသုံးပြု၍ ဝေဖန်ပြောဆိုသွားသည်။ မိန့်ခွန်းမှာ ရက်ဒီကယ်ကျသော မိန့်ခွန်းပင်ဖြစ်သည်။

သူက စစ်မှုထမ်းဥပဒေမူကြမ်း ရေးဖွဲ့ခြင်းကို ဆက်လုပ်ပါဟုပြောသည်။ သူကိုလဲမူ ကြမ်းဖြင့်အကြိမ်ကြိမ်ပါ။

သူ့အနေဖြင့် ဝီယက်နမ်များဘက်သို့ သေနတ်ပြောင်း လှည့်မည်မဟုတ်ဟု ပြောသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဝီယက်နမ်များ အစား သေနတ်ပြောင်းကို အမေရိကန်စစ်သားများဘက်သို့သာ လှည့်မည်ဟု ပါးစပ်မှမပြောဘဲ အမူအရာဖြင့် လုပ်ပြသွား ခဲ့သည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို 4.F ဟု သတ်မှတ်ကြောင်း ပြောသွားသည်။ 4.F ဆိုသည်မှာ စစ်မှုထမ်းရန်မသင့်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

မိန့်ခွန်းပြီးဆုံးသွားချိန်တွင် လက်ခုပ်ဩဘာသံများ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဇာတ်ခုံ နောက်သို့သွား၍ 'စတိုကလေကာဗီချယ်' ကို တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သူက 'စတေးလ်မင်ကောလိပ်' သည် သူ့အား လာရောက် ဟောပြောရန် ပထမဆုံးဖိတ်ကြားခဲ့သော သမိုင်းဝင် လူမည်းကောလိပ်ဖြစ်သည်' ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးပင် အဖေ့အား ပြောကြားခဲ့သည်။

အဖေက သူသည်လူများကို စကားပြောခိုင်းရခြင်းအပေါ် ယုံကြည်မှုရှိကြောင်း၊ နောက်နှစ်တွင်လည်း လာရောက် ဟောပြောရန်ဖိတ်ကြားကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ သူတို့နှစ်ဦးအကြား ကာလရှည်ကြာစွာ ထူးခြားသော မိတ်ဆွေဖြစ်မှု၏ အစပင်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း-၁၃

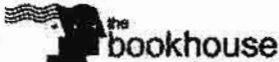
ဒင်ဗာသို့ နောက်တစ်ကြိမ် Denver Again

စတေးလ်မင်ကောလိပ်တွင် အခြေတကျဖြစ်ပြီးနောက် အဖေသည် သူ၏ဘွဲ့ ယူရေး စီမံကိန်းကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်လိုလာပါသည်။ ယခုသူသည် ကောလိပ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူး ရယူထားရာ ကျောင်းမှလည်း အဖေအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ခံပေး ရန်ပြင်ဆင်နေသည်။ တို့ကြောင့် ၁၉၆၇ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ကျွန်မတို့သည် အယ်လာ ဘားမားကျောင်းနားရက်အတွင်း ဒင်ဗာသို့ သင်တန်းများစတင်ရန် ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

ဟိုတယ်များသည် အသားရောင်ပေါင်းစုံ တည်းခိုနိုင်နေပြီဖြစ်ရာ ခရီးစဉ်မှာ အလွန်လွယ်ကူသက်သာလာခဲ့သည်။ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်သည် အသစ်ပြန်လည် တည်ဆောက်ထားပြီး၊ ဘွဲ့ယူကျောင်းသားများအတွက် အဆောင်များမှာလည်း အတော်ကောင်းမွန်သည်။ အမေသည် သူမ၏ဂီတအစီအစဉ်များကို ပြန်လည်စတင်ခဲ့ပြီး ကျွန်မသည်လည်း ရေခဲပြင်စက်တီစီးခြင်းကို အချိန်ပြည့်ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။ နံနက် ၄ နာရီခွဲတွင်ထပြီး ၅ နာရီမှစ၍ သင်တန်းများစပါသည်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတန်းကာလတုန်းက ကြားကာလနားချိန်များတွင် အမေ၏ ဂီတသင်တန်းသို့ သွားတက်ခဲ့သည်။ ယခု ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင်မူ ကျွန်မသည် တစ်နေ့လုံး စက်တင်ဘာလတန်းတွင်နေပြီး အရည်အချင်းစစ်ခြင်းများနှင့် ပြိုင်ပွဲများအတွက် အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ပါသည်။

စက်တင်ဘာလတန်းမှာ စီးသူများပြည့်ကျပ်နေပြီး အိုလံပစ်ပွဲအတွက် လေ့ကျင့်သူ အချို့လည်း ပါဝင်သည်။ ဤတစ်ကြိမ် ဒင်ဗာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာရသောအချိန်တွင် ကျွန်မသည် တကယ်ပင် အိမ်သို့ပြန်လိုစိတ်မရှိခဲ့ချေ။

တူကာလူဆာသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်မသည် ကျောင်းသင်ခန်းစာများရော လူမှုရေးတည်ငြိမ်ရင့်ကျက် လာမှုရော နှစ်ခုလုံးတိုးတက်မှုရှိလာရန် ကြိုးစားရသည်။ ဒရုဒ်တွင် နေရသောဘဝမှာ ကောင်းမွန်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ စက်တီစီးလိစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေပြီး အယ်လာဘားမားတွင် စက်တီကွင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သီးသန့် အခန်းတွင်း၌ Schuberts ၏ Unfinished ဆင်ဖိုနိုကိုလည်းကောင်း၊ Dvorak's ၏ New World ဆင်ဖိုနိုကို လည်းကောင်း ဖွင့်၍ခုန်ပေါက်နေရသည်။ နွေရာသီနီးလေ ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားလေဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဧပြီလ တစ်နေ့ခင်းတွင် အမေနှင့်ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏စက်တီဝတ်စုံများ ချုပ်ပေးသော စက်ချုပ်သည်တစ်ဦး အိမ်သို့သွားကြသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအချိန်မှာပင် သတင်းကြေညာချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ မာတင်လူသာ ကင်းသည် မင်းဖီးစ်မြို့တွင် သေနတ်ပစ်ခံရ၍ သေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု ကြေညာသွားသည်။

အဖေသည်လည်း အိမ်သို့ ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာပြီး သီးသန့်အခန်းအတွင်း ကော်စောအနီပေါ်တွင်ထိုင်ကာ လုပ်ကြံခံရသည့်ပုံရိပ်များ ရုပ်သံမှ တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ထုတ်လွှင့်နေသည်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ထိုသတင်းကို မည်သူမျှ မယုံကြည်ကြပေ။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်က ဖခင်သည် 'ကင်း' ၏ ဗျူဟာများအပေါ် သံသယရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် ကင်းကို အမေရိကန်ရှိ လူမည်းတိုင်းကဲ့သို့ပင် အမွန်းတင်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်မကျောင်းသို့သွားသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအချိန်က ဒရုဒ်အထက်တန်းကျောင်း၏ စကား ရည်လှပွဲအသင်းတွင် ပါဝင်နေသည်။ ကျွန်မတို့ နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကျင်းပရန်ရှိသည့် ပြိုင်ပွဲအတွက် မောင်ဂိုမာရီ သို့သွားရောက်ရန် ဖြစ်လာပါသည်။ စကားရည်လှပွဲသင်တန်းပေးသည့် သင်တန်းမှူးက ဒေါက်တာမာတင်လူသာကင်း သေဆုံးမှုဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ခရီးစဉ်ကို ဆက်လက်ပြုလုပ်မည်ဟု မပြောသည်။ ထိုဆရာမသည် ဒရုဒ်အထက်တန်းကျောင်း ၏ တစ်ဦးတည်းသော လူဖြူဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျောင်းတွင် လူဖြူကျောင်းသားတစ်ဦးမျှ မရှိသော်လည်း အသား ရောင်ပေါင်းစည်းရေးအစီအစဉ်အရ လူဖြူဆရာမရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြင်းထန်သောနိုင်ငံရေးနှင့် အသားရောင်ကိစ္စများအပေါ် တုံ့ပြန်မှု ဖြစ်လာသည်။ ဘာကြောင့် ဆရာမ ဤမျှနလပ်နီးတုံး ဖြစ်နေရပါသနည်း။ ကျွန်မအဖော်များနှင့် ကျွန်မတို့တိုင်ပင်လိုက် ကြပြီး နောက် ဒေါက်တာကင်းကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် မောင်ဂိုမာရီသို့မသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။ ဆရာမသည် လည်း ချက်ချင်းပင် မလေးမစားလုပ်သလို ခံစားသွားရသည်။ ထို့နောက် ဆရာမက တစ်ဦးချင်းသဘောအရ လိုက်လိုသူ လိုက်နိုင်ကြောင်းပြောရာ မည်သူကမျှ မလိုက်ကြပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်မအသက် ၁၃ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း ၁၉၆၈ ခုနှစ်သည် ကျွန်မအတွက် နိုင်ငံရေးနိုးကြားမှု များဖြစ်လာစေသော နှစ်ဖြစ်လေသည်။ ထိုနှစ်များသည် အရာကိစ္စများကို အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သော နှစ်များ ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်မှာ ဒေါက်တာကင်း လုပ်ကြံခံရသောကိစ္စတစ်ခုတည်းသာမဟုတ် ဗီယက်နမ်မှ ထိတ်လန့်ဖွယ် ရုပ်ပုံလွှာများသည်လည်း ညတိုင်းကျွန်မတို့ နားနေခန်းများအတွင်း ပြည့်လျှံအောင် ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်မသည် ဗီယက်နမ် အခြေအနေများအပေါ် စတင်စိတ်ဝင်စားလာပြီး ချက်ဟန်တလေနှင့် ဒေးဗစ်ဘရင်ကလေးတို့၏ ခွဲခြမ်းစိတ် ဖြာ သုံးသပ်မှုများကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်မျှော်နားထောင်လာခဲ့သည်။ မေလအတွင်း ပြင်သစ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ သော ကျောင်းသားအဓိကရုန်းက ကျွန်မကို ကျောင်းသားအခြေခံပါတီများအကြောင်း ပထမဆုံးသိရှိလာစေခဲ့သည်။

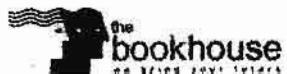
ဇွန်လ ၄ ရက်တွင်လည်း လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်တွင် ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့သေးသည်။

ကျွန်မ၏ဖခင်မှာလည်း နိုင်ငံရေးကို စွဲနေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်နှစ်ယောက်သား ရုပ်သံမှထုတ်လွှင့်ချက်များကို ရွေးကောက်ပွဲကာလများတွင် ညလုံးပေါက်ထိုင်ကြည့်ကြသည်။ ၁၉၆၀ က နှစ်ဆင့်နှင့် ကနေဒါပြိုင်ပွဲတွင် နောက်ဆုံးအနိုင် ရသူ ကြေညာသည့်အချိန်အထိ ထိုင်စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် လေးနှစ်တစ်ကြိမ်ကျရောက်တိုင်း မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားစွာဖြင့် ပြည်နယ်အလိုက် အမည်စာရင်းရွေးချယ်မှုများကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ထို့အတူ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဒီမိုကရက် သမ္မတလောင်း အမည်စာရင်းဖြစ်သွားစေနိုင်သော ကာလီဖိုးနီးယား သမ္မတလောင်းအကြို ရွေးချယ်မှုကို ရုပ်သံတွင် ကော်နှင့်ကပ်ထားသလို စောင့်ကြည့်ကြသည်။

ကျွန်မအဖေသည် ရီပါပလီကန်တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ပါတီလိုင်းကို ချိုးဖောက်၍ ဘော်ဘီ ကနေဒါကို မဲပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ကနေဒါမိသားစုကို ချစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဘော်ဘီကို ပို၍ ချစ်ကြသည်။ ဖခင်၏ အပြောအရဆိုလျှင် ဘော်ဘီသည် တရားသူကြီးချုပ်လုပ်ရာတွင်လည်း တရားမျှတမှုရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သမ္မတဖြစ်ရန် ထိုက်တန်သူဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ သူ့အနေဖြင့် ယခု လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်တွင် ကျင်းပသော အကြိုရွေးကောက်ပွဲတွင် 'ဟူးဘတ်ဟမ်ဖရေ' ကို အနိုင်ရလိုက်လျှင် အောင်မြင်မှုရပြီဖြစ်သည်။

ပြိုင်ပွဲများမှာ ရက်ဆက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မလည်း ပင်ပန်းလာပါသည်။ ကနေဒါအနိုင်ရကြောင်း ကြေညာပြီးသည် နှင့် သူပြောမည့်အောင်မြင်မှု မိန့်ခွန်းကို နားမထောင်တော့ဘဲ ကျွန်မလည်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မအိပ်ပျော်ကာစ မှာပင် အမေက ကျွန်မကိုနှိုးပြီး 'ဘော်ဘီကနေဒါ' သေနတ်ပစ်ခံရကြောင်း ပြောပါသည်။

ရုပ်သံလွှင့်ထုတ်ချက်ကို T.V အနီးဆုံးနေရာ မှာ ထိုင်၍ကြည့်ခဲ့သည်။ ရုပ်သံသတင်းတို့တွင် ဘော်ဘီကနေဒါသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေပြီး ကြီးထွားလှသော ဘောလုံးကစားသမား ရှိစီဂရီယာက သူ့အပေါ်တွင်မိုး၍ ရပ်နေသည်ကို

ကွန်ဒိုလီစာရိတ်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

တွေ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်ညလုံးသတင်း ဆက်များကိုစောင့်၍ နားထောင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူဆုံးပြီးဆိုသော သတင်းကို ကြားကြရတော့သည်။

မာတင်လူသာကင်းသေဆုံးစဉ်က ကျွန်မဝမ်းနည်းပြီး ဒေါသလည်းထွက်ခဲ့ရသည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည် ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသနည်း။ ထိုနှစ်များသည် ဆိုးဝါးလှ သည်။ ၁၉၆၈ ဩဂုတ်လတွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံက ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားကို ကျူးကျော်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာ ဘာမင်ဂမ်နှင့် မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာ ဝေးပါသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စအပေါ် အလွန်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်မမြင်သည်။ ချက်ကိုစလိုဗက်ခေါင်းဆောင် 'ဒူးချက်' အတွက်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အခြေအနေဖြစ်ပြီး ဆိုဗီယက်အပေါ် ကျွန်မ အလွန်ဒေါသထွက်မိသည်။

အဖေနှင့် ကျွန်မတို့သည် ချီကာရီညီလာခံကိုလည်း စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ မစ္စစပီမှ လာသော အခြား ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဖွဲ့ကို နေရာပေးလိုက်ခြင်းအပေါ် အငြင်းပွားခဲ့ကြပုံများနှင့် ပုလိပ်များ၏ လမ်းပေါ်တွင် ဆန္ဒပြသူများကို ရက်ရက်စက်စက်ဖြိုခွင်းပုံများကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်သည် နိုင်ငံရေးအရ ရင့်ကျက်မှုပြုလောက်စေသော ပြင်းထန်သည့်နှစ်တစ်နှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မအရွယ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန် ငယ်လွန်းသေးသော်လည်း အခြေအနေမှာ အလွန်ဆိုးနေသည်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ်ကာလများက 'ဘုရားသခင် သေဆုံးနေသလော' ဟူသောမေးခွန်းကို စဉ်းစားမိခဲ့ပြီး မိဘများကိုမူ မမေးရဲခဲ့ပါ။ သို့သော် ယခုကာလတွင်မူ ထိုမေးခွန်းဖြင့်လည်း ဖြေရှင်းနိုင်မည့်လမ်း မမြင်ဟုယူဆမိပါသည်။

ချီကာကို ညီလာခံအပြီး မကြာခင်ရက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်မဖခင်၏ စာဖတ်ခန်းအတွင်းသို့သွားပြီး ဖြစ်ပျက် နေသော အခြေအနေများအပေါ် သူမည်သို့စဉ်းစားသနည်းဟု မေးပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အားလုံးဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်နေပြီး ကျွန်မကြောက်လာသည်ဟု ပြောပါသည်။

သူ၏တုံ့ပြန်မှုမှာ သူ၏ကွန်ဆာဗေးတစ်အမြင်နှင့် ဘာသာရေးအမြင်များအရ အံ့ဩဖွယ်ရာမဟုတ်ဟု ပြော သည်။ တိုင်းပြည်၏ တန်ဖိုးများမှာ လမ်းလွဲနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဖခင်က ပြောသည်။ လူများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် မလေးစားကြ။ ဘုရားသခင်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံအပေါ်တွင်လည်းကောင်း မည်သည့်အရာပေါ်တွင်မှ မလေးစားကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။

သို့သော် လမ်းကြောင်းမှန်သည် ယခုမပေါ်ပေါက်သေးသော်လည်း အမေရိကန်မှာ ဆက်လက်ရှင်သန်မှာဖြစ်

သည်ဟု ကျွန်မကို ပြောပါသည်။ သူသည် လန်ဒန်ဂျွန်ဆင်၏ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းမှုအခန်းကဏ္ဍကို အသိအမှတ်ပြုသည်တိုင် သူ၏ဝေဖန်ပြောဆိုမှုများကိုအပေါ် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ အလားတူ ဟူးဘတ်ဟမ်ဖရီး ကိုလည်း အဖေကမထောက်ခံပေ။ သူနှစ်ဆင့်ကို ထောက်ခံမဲပေးမည်ဟု အဖေက ကျွန်မကိုပြောသည်။ နှစ်ဆင့်သည် တည်ငြိမ်မှုကို ရယူပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူထင်နေသည်။

ထိုကသောင်းကနင်း ဖြစ်ရပ်များ ကြားမှပင် ၁၉၆၈ တွင် နွေရာသီတွင် ဒင်ဗာသို့ သွားရပြန်သည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် အထုပ်အပိုးများဖြေသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ကျွန်မရေခဲပြင်လျောစီးစခန်းသို့ အပြေးသွားခဲ့သည်။ ကျောက်သင်ပုန်းတွင် ချိတ်ထားသော အချိန်ဇယားအရ တစ်ပတ်လျှင် သင်ခန်းစာ ခုနစ်မျိုး သင်ယူရမှာဖြစ်ပြီး နိုင်ငံ တော်စံချိန်စံညွှန်းများအတိုင်း သင်တန်းသားများကို အမှတ်ပေးရန် ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤသည်မှာ အလွန်အရေးပါသော သတင်းကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မသည် ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် ပြင်ဆင်နေသော ထိပ်ပိုင်းအစီအစဉ်တွင် ဝင်ရောက်လေ့ကျင့်ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။

အဖေနှင့်အမေတို့သည် ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ယူကြသော်လည်း သင်ခန်းစာ ခုနစ်ခုလုံး တက်ရောက်ရန် မတတ် နိုင်ကြပေ။ သူတို့သည် ကျွန်မ၏ သင်တန်းဆရာမ ဒိုင်ယာနာလက်ဝဲနှင့် တွေ့ဆုံ၍ အခြေအနေကို ပြောပြကြသည်။ သူတို့တွင် ကျွန်မအတွက် အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးကို တက်ရောက်နိုင်ရန် ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်မအစီအစဉ်တစ်ခုလုံးကို တက်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအလွန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရပြီး အပြင်းအထန် ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မိဘများငွေကို ဘယ်လိုရှာမေ့ခဲ့ရမည်ကို ကျွန်မ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့။ ဤသည် မှာ ကျွန်မလိုလားသော အရာအတွက် မိဘများကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး လိုက်လျောခဲ့ရသော နောက်ဆုံးအကြိမ်မဟုတ်ခဲ့သလို ကျွန်မဘက်ကလည်း သူတို့၏ စွန့်လွှတ် အာမခံမှုကို ရယူခဲ့သောနောက်ဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ခဲ့ပေ။

ထိုနှစ်နွေရာသီက စက်တင်ဘာလအတွင်း ကျွန်မ အလေးအနက်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အတော်လည်း တိုးတက်လာ ပါသည်။ သို့သော် မကြာမီပင် ကျွန်မတို့သည် ဒင်ဗာသို့ ပြန်ကြရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့တွင် ဖခင်က အိမ်တွင်းအစည်းအဝေးခေါ်ယူပြီး၊ သူယူသောဘာသာရပ်သည် နွေရာသီလောက် သင်ယူရုံနှင့် မပြီးဆုံးနိုင်ဘဲ ဒင်ဗာတွင် တစ်နှစ်တာပတ်လုံး သင်ယူမှသာ ပြီးဆုံးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ရာ ကျွန်မ၏ ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

အဖေက 'စတေးလ်မင်' ကောလိပ်သို့လှမ်း၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ ခွင့်တစ်နှစ်တောင်းလိုက်သည်။ 'စတေးလ်မင်' တွင် သူနှစ်နှစ်မျှသာ လုပ်ခဲ့ရသေးသော်လည်း သူတောင်းဆိုချက်ကို ကောလိပ်က လက်ခံပေးခဲ့သည်။

ကျွန်ခိုလီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် နွေရာသီအကုန်တွင် အယ်လာဘားမားသို့ လိုသောပစ္စည်းများယူရန် ခဏပြန်လာပြီးနောက် ၁၉၆၈-၆၉ စာသင်နှစ်အတွက် ဒင်ဗာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

အခြေအနေသည် အလွန်ကောင်းမွန်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မမည်သည့်ကျောင်းတွင် တက်ရမည်နည်း။ စန္ဒရားကို ဘယ်မှာဆက်သင်မည်နည်း။ ကျွန်မသည် ဘာမင်ဂမ်တောင်ပိုင်းကျောင်းတွင် စန္ဒရားတီးခြင်းမှာ အတော်ပင်ပေါက်မြောက်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒင်ဗာတွင် စန္ဒရားအား သင်ယူရေးစီစဉ်ရာမှာ လွယ်ကူပါသည်။ ကျွန်မကို လားမောင့်ဂီတကျောင်းတွင်ရှိ ဓမ္မသံစုံတေးအဖွဲ့တွင် စာရင်းသွင်းပေးခဲ့သည်။ ဆရာများက ကျွန်မ စတေးလ်မင်သို့ မပြန်မီအထိ တစ်နှစ်စာ သင်ခန်းစာကို ရေးဆွဲပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မအတွက် ကျောင်းအပ်ရန်ကိစ္စမှာ ပို၍ခက်ခဲသည်။ မိဘများက ဒင်ဗာအစိုးရကျောင်း၏ သင်ရိုးများကို မကြိုက်ကြပါ။ ထိုကျောင်းများမှ ပညာရေးစနစ်၏ စမ်းသပ်ကွက်များဖြစ်နေသည်။ စနစ်တကျမဟုတ်လှပေ။ ကျောင်းသားများကို တီထွင်ဖန်တီးရန် အားပေးသည်။ သင်္ချာသင်ရိုးအသစ်ကို သင်သည်။ ကျွန်မ၏မိဘများက သင်္ချာသင်ရိုးအဟောင်းကို ပို၍နှစ်သက်သည်။ တီထွင်ဖန်တီးနိုင်မှုသည် အရေးကြီးသော်လည်း မိဘများက အခြေခံကို ပိုင်နိုင်ပြီးမှသာ တီထွင်ဖန်တီးမည်ဟု ယူဆကြခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဖြစ်နိုင်သော ကျောင်းနှစ်ကျောင်းကို တွေ့ခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂလိက ကျောင်းနှစ်ကျောင်းမှာ ကင့်ကန်တရီနေကျောင်းနှင့် စိန့်မေရီအကယ်ဒမီကျောင်းတို့ဖြစ်သည်။ နှစ်ကျောင်းစလုံးမှာ မိန်းကလေးကျောင်းများဖြစ်ကြသည်။ ပထမတွင် မိဘများက ပို၍ချေးကြီးသော ကင့်နေကျောင်းကို ပို၍စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ သို့သော် ထပ်မံလေ့လာမှုများအရ စိန့်မေရီကျောင်းသည် ဒင်ဗာရှိ သက်တမ်းရှည်ကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်ပြီး ကောလိပ်ကျောင်းဝင်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ပေးသော သင်ရိုးများ အထူးကောင်းမွန်သည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ၎င်းကျောင်းမှာ ကက်သလစ်ကျောင်းဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မစောစွာကတည်းက သတိပြုမိခဲ့သော အချက်တစ်ခုမှာ ကျွန်မတို့မိသားစုသည် အစိုးရိုက်စံ၏ လူစီဆီလားနား အတွေ့အကြုံများကြောင့် တက်ကြွသော ပရိုတက်စတင့်များဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဖခင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့သမီးအတွက် ကက်သလစ်မိန်းကလေးကျောင်းကို ရွေးချယ်ပေးခြင်းအပေါ် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မစက်တီစီးနေစဉ် သူတို့ ထိုကျောင်းဝင်းကို သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ထို့နောက် ညနေတွင် ကျွန်မတို့အခန်း၌ဆိုကာ သူတို့တွေ့ရှိချက်များကို ပြောကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ၏ အဆုံးအဖြတ်ကသာ အဓိကကျကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုကျောင်း၏ သင်ရိုးပွန်း

တမ်းမှာ ကောင်းမွန်လှပြီး၊ ကက်သလစ်ဘာသာဝင်မဟုတ်သူများအတွက် သီးခြားဘာသာရေး ဆိုင်ရာ ပညာအရည်အချင်း မလိုအပ်ပေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မစိန့်မေရီကျောင်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကြည့်သည်။ ကျောင်းဝင်းကို ကျွန်မ သဘောကျသည်။ အဝင်လမ်းတွင် သီလရှင်ကျောင်းရှိပြီး အပျိုစင်မာရီရုပ်တုကို ကားလမ်းက စက်ဝိုင်းပုံပတ်ထားသည်။ နောက်တွင်ခေတ်မီသော စာသင်ခန်း အဆောက်အအုံများနှင့် သိပ္ပံဓာတ်ခွဲခန်းများရှိသည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ ထိုကျောင်း တွင်နေရန် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိတော့သည်။ ကျောင်းဝင်ခွင့်ပုံစံကို ဖြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ အယ်လာဘားမား သို့မသွားမီပင် ကျောင်းလက်ခံစာကို ရရှိခဲ့သည်။ ဒင်ဗာမြို့လယ်ရှိ ကုန်တိုက်ကြီးသို့ သွားရောက်ပြီး ကျွန်မအတွက် ကျောင်းဝတ်စုံများ ဝယ်ရသည်။ အစိမ်းရောင်စကား၊ အဖြူရောင်ဘလောက်စံအင်္ကျီနှင့် အပြာအစိမ်းနှင့် အဖြူကျား ဆွယ်တာအပြင် အထူးပွဲများအတွက်ဝတ်ရန် ဘလေဇာကုတ်အင်္ကျီအစိမ်းရောင် တစ်ထည်လည်း ဝယ်ရသည်။ အဖြူ၊ အစိမ်းနှင့် အပြာကျားခြေအိပ်နှင့် သားရေရှူးဖိနပ်တစ်စုံကို ဝယ်ရသည်။

အားလုံးအဆင်သင့်ပြင်ပြီးနောက် အယ်လာဘားမားသို့ ခေတ္တပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ဖခင်၏ နှစ်စဉ်တွင် စတေးမင်ကောလိပ်၌ နေပေးရန် သဘောတူညီချက်အရ ကျွန်မတို့ အောက်တိုဘာမတိုင်မီအထိ ဒင်ဗာသို့ မပြန်နိုင် သေးပေ။ ကျွန်မသည် ကျောင်းတစ်လကျော် နောက်ကျနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စာများနောက်မကျစေရန် 'တူကာလူဆာ' တွင် စိန့်မေရီကျောင်းမှ သင်ခန်းစာများကို ကြိုတင်လေ့လာထားရသည်။

အောက်တိုဘာလတွင် ကျွန်မတို့ဒင်ဗာသို့ပြန်ရာ နောက်တွဲယာဉ်ကလေးပေါ်တွင် ပစ္စည်းများကိုတင်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် မောင်းလာရသည်။ ကျွန်မတို့၏ ပြောင်းရွှေ့စရိတ်အတွက် ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်မှရော၊ စတေးလ်မင်ကောလိပ်ကပါ ငွေများများစားစား မပေးနိုင်သဖြင့် နောက်တွဲယာဉ်တွင် ပစ္စည်းများကိုတင်ကာ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ အိမ်သစ်သို့ ချောချောမောမောပင် ရောက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းတွဲပါ ဘွဲ့ယူ ကျောင်းသားများအတွက်ပေးသောအခန်းတွင် ပရိဘောဂများကို ငှားရမ်း၍ ထည့်ထားရသည်။ ကျွန်မအမြင်အရမူ နေ့မှ သမ္ပူ အကောင်းဆုံးနေရာလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒင်ဗာရှိ ကျွန်မ၏ဘဝသစ်မှာ အချိန်ဇယားကွက်တိလှုပ်ရှားရသည်။ နံနက်တိုင်း ၄ နာရီခွဲထ၍ စက်တီစခန်း သို့ ၅ နာရီအရောက် သွားရသည်။ ၇ နာရီတွင် စက်တီစီးခြင်း ပြီးဆုံး၍ ကျောင်းသို့သွားရသည်။ ကျောင်းပြီးချိန်တွင် စန္ဒရားလေ့ကျင့်ခြင်း၊ အိမ်စာများလုပ်ခြင်း ပြီးလျှင် စက်တီစခန်းသို့ နောက်ထပ်တစ်နာရီသွား၍ လေ့ကျင့်ရသည်။ ည ၉ နာရီခွဲတွင် အိပ်ရာဝင်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

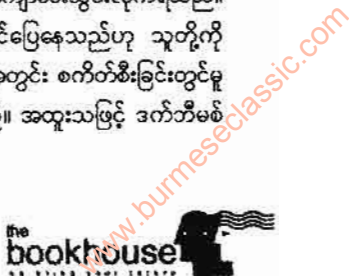
ကျွန်မတွင် အားလပ်ချိန်ပူ၍မရှိသော်လည်း ကျွန်မအလေးထားခဲ့ပါ။ ပြင်းထန်တင်းကျပ်သော စကိတ်အစီအစဉ်များကို ကျွန်မသဘောကျသည်။ စန္ဒရားဆရာမအသစ်ကလည်း ကျွန်မကို ပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်ရန်အထိ လေ့ကျင့်ရန် တိုက်တွန်းနေသည်။ ကျွန်မ ဘာမင်ဂမ်တောင်ပိုင်းကျောင်းတွင် ရှိစဉ်ကထက် စန္ဒရားတွင် အလျင်အမြန် တိုးတက်လာသည်ဟု အသေအချာပြောနိုင်သည်။

စိန်မေရီကျောင်းသည် ကျွန်မ၏ ပညာရေးအတွက် အံ့ကိုက်ပင်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မရက်သတ္တပတ်တော်တော်များများ နောက်ကျခဲ့သော်လည်း သင်ခန်းစာများကို အမြန်ပင်အစီလိုက်နိုင်ခဲ့ပြီး၊ အခက်အခဲအနည်းငယ်သာ ရှိခဲ့သည်။ လူမှုရေးအရမူ ထိုကျောင်းကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါ။ ကျွန်မအောင်မြင်ခဲ့သော ဒရဒ်ကျောင်းနှင့်မတူ၊ ကျွန်မကျောင်းသူများနှင့် အလွယ်တကူ မိတ်ဆွေဖွဲ့နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

ယခု စိန်မေရီကျောင်းတွင် ကျောင်းသား ၇၀ ရှိသော ကျွန်မတို့ အတန်းထဲ၌ လူမည်းကျောင်းသူ သုံးဦးသာ ရှိသည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုလူမည်းအမများနှင့် ကျွန်မကြား ကြီးမားသော နံရံတိုင်းကြီး ခြားနေသယောင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ထိုအုပ်စုအတွင်း လူသစ်ကလေးဖြစ်နေ၍လော၊ ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေဖြစ်ရန် ကြိုးစားမှု မလုံလောက်၍လော မသိပါ။ သို့သော် အနည်းငယ်ကလေးမျှသော လူမည်းမိန်းကလေးများက ကျွန်မအပေါ် ကြိုဆိုခြင်းမရှိဟူသော ခံစားမှုမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏အစ်ကိုတော် ကျောင်းများဖြစ်သော မူလန်ဖရက်နှင့် ရိုးဂစ်ဟိုင်းကျောင်းများမှ ယောက်ျားလေးများကိုမူ ဆွဲဆောင်ရန် ကြိုးစားကြရပုံရသည်။ ကျွန်မသည်လည်း ဘင်ခရာတပ်ဖွဲ့၏ ကျိုင်းကိုင်ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ရသည်။ (ထိုသို့အရွေးခံရခြင်းမှာ ယောက်ျားလေး ဘောလုံးသင်းများနှင့် တွေ့ဆုံရန် အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။) သို့သော် စကိတ်စီးချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။

စိန်မေရီကျောင်းတွင် ကျွန်မအပြည့်အဝ အဆင်မပြေဟု မိဘများက ယူဆနေကြသည်။ အခြေအနေအားလုံး အိုကေဖြစ်မဖြစ် အကြိမ်ကြိမ်မေးကြသည်။ သို့သော် ထိုကျောင်းနှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်မ၏အမှန်တကယ် ခံစားချက်ကို မည်သည့်အခါမျှ ဖွင့်မပြောခဲ့ပေ။

တစ်နှစ်လုံးခြုံလျှင် မိဘများက ကျွန်မအတွက် ကျောင်းစရိတ် ဒေါ်လာ တစ်သောင်းကျော်ပေးသွင်းလိုက်ရသည်။ ထိုငွေသည် သူတို့တွင် တကယ်ရှိသော ငွေမဟုတ်ပေ။ စိန်မေရီကျောင်းတွင် ကျွန်မအဆင်ပြေနေသည်ဟု သူတို့ကို ယုံကြည်စေချင်သည်။ ထို့ပြင် စိန်မေရီကျောင်းတွင် တစ်နှစ်မျှသာ နေရမည်ဖြစ်ပြီး၊ ထိုတစ်နှစ်အတွင်း စကိတ်စီးခြင်းတွင်မူ ကျွန်မ မချတိုးတက်လာမည်ဖြစ်သည်။ စကိတ်စခန်းတွင် ကျွန်မသူငယ်ချင်းများစွာ ရရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဒက်ဘီမစ်ချယ်သည် ကျွန်မ၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒက်ဘီနှင့် ကျွန်မတို့ နေ့စဉ်စက်တီစီးကြပြီး သီတင်းပတ်ရက်ကုန် အားလပ်ရက်များတွင်လည်း အတူတူအချိန် ဖြန့်ခွဲကြသည်။ ကျွန်မတို့လေ့ကျင့်နေချိန်တွင် ကျွန်တို့၏မိဘများက စကားပြောရင်း ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့နှစ် ယောက် ပိုမို၍သိကျွမ်းသွားကြသည်။ ဒက်ဘီ၏ဖခင် မောရစ်မစ်ချယ်သည် ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်နေရာသီတွင် ကျွန်မ၏ဖခင်သည် သင်တန်းပြီးဆုံးသွားသောအချိန်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမစ်ချယ်က ထိုတက္ကသိုလ်တွင် ဖခင်အား အလုပ်တစ်ခုပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်တွင်းအစည်းအဝေးကျင်းပရပြန်သည်။ ကျွန်မအတွက်မူ ဒင်ဗာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းသည် ပြဿနာမဟုတ်ပေ။ မိခင်အတွက်လည်း အဘွားကို မိုင် ၁၃၀၀ လောက်ဝေးသောနေရာတွင် ထားခဲ့ရလင့်ကစား သူ သည်လည်း ဒင်ဗာသို့ ပြောင်းလိုနေသည်။ မိခင်သည် ဒင်ဗာတွင် သူ့တွက် သင်ကြားရေးအလုပ်ကောင်းတစ်ခု အခြေတည် နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ ဖခင်ကမူ 'စတေးလ်မင်' ကောလိပ်လောက် လစာမကောင်းသည့်အတွက် စိုးရိမ်မှု အနည်းငယ်ရှိသည်။

သို့သော် တန်ဖိုးနည်းဝန်ထမ်းအိမ်ရာတစ်လုံး စီစဉ်နိုင်ခဲ့ပြီးနောက် အဆင်ပြေသွားတော့သည်။ ကျောင်းစာသင် နှစ်မပြီးမီ ဖခင်သည် အယ်လာဘားမားသို့ ပြန်သွားကာ စတေးလ်မင်ကောလိပ်မှ နုတ်ထွက်ခွင့်ယူခဲ့သည်။ စိန်မေရီကျောင်း ပြီးသည်နှင့် အမေနှင့်ကျွန်မတို့လည်း လိုက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်များ တကယ်ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မတို့ ဒင်ဗာတွင် အမြဲတမ်းနေရတော့မည်ဖြစ်သည်။

အခန်း-၁၄

တောင်ပိုင်းမှသည် ဒင်ဗာသို့ Leaving the South Behind

ကျွန်မတို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရသော အိပ်ခန်း သုံးခန်းပါ အိမ်ကလေးမှာ အများဆုံး နှစ်နှစ်သော တာဝန်ထမ်းဆောင်မည့် လူငယ်ဆရာတစ်ဦးအတွက် ရက်ရှေ့သော အထောက်အပံ့တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည်လည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သည့် အတွက် ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာပါသော အိပ်ခန်းကြီးကို မိဘများက ကျွန်မကိုနေစေပါသည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်နီးချင်းမှာ အစွရေးမိသားစုဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမည်မှာ ဘင်ဖီယွန် နာတန်ယာဟုဖြစ်ပြီး သူသည် ဟီးဗရူးစာပေဆိုင်ရာ ပါမောက္ခဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးဌာနတွင် စာသင်ကြားရာ ကျွန်မ၏ဖခင်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သူဖြစ်လာခဲ့သည်။ နာတန်ယာဟုတွင် သား သုံးယောက်ရှိသော်လည်း အငယ်ဆုံးသာ အိမ်တွင်ရှိပြီး အကြီးနှစ်ယောက်အနက် အကြီးဆုံးဘီဘီနာတန်ယာဟုသည် ကောလိပ်တွင် တက်ရောက်လျက်ရှိပြီး သားအလတ်မှာ အစွရေးစစ်တပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်။ အားလပ်ရက်များတွင် ကျွန်မတို့ မိသားစုနှစ်စု 'ဆီဒါ' ဟင်းလျာများ ချက်ပြုတ်၍ အတူတကွစားသောက်လေ့ရှိသည်ကို ကျွန်မမှတ်မိနေပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ 'ဘီဘီနာတန်ယာဟု' အစွရေးဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ပထမဆုံးရွေးချယ်ခံရသောအခါ ဖခင်က ကျွန်မအား နာတန်ယာဟုသည် အနည်းဆုံးဘွဲ့ဒီဂရီ ခြောက်မျိုးလောက် ရရှိခဲ့ပုံကို ကျွန်မအားအလေးထားစေရန် ပြောပြခဲ့သည်။ 'ဘီဘီ' နှင့်တွေ့တိုင်း ကျွန်မသည် ပါမောက္ခနာတန်ယာဟုတံ လက်ဆောင်များပေးလေ့ရှိပါသည်။

အဖေသည် ထိုကျောင်းတွင် စတင်ချင်း ကျောင်းဝင်ခွင့်ဌာန လက်ထောက်

ဒါရိုက်တာနှင့် သိပ္ပံနှင့်အနုပညာဌာန၏ လက်ထောက်ဌာနမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ဖခင်၏ မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ တရားဟောဆရာလည်းဖြစ်သူ တူကားလူဆာက 'ဥန်ဘလက်ဘန်း' လည်း ဒင်ဗာသို့ လက်ထောက် ကျောင်းအုပ်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်မှု ဟုတ်ကောင်းမှဟုတ်ပေမည်။ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်မှ စတေးလ်မင်နှင့် သိပ်အကွာကြီး မဟုတ်သည့်အတွက် ကျွန်မ၏ဖခင် အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာရန် ကျွန်မ အချိန်သိပ်မစောင့်လိုက်ရပါ။ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ် မှာ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဖြစ်ပြီး အလွန်ဈေးကြီးပါသည်။ ဤကျောင်းမှ အိုင်ဗီလိင်ကျောင်းများသို့ မမီသော (သို့) စက်တီမ်းချင်သော သူဌေးသားသမီးအများအပြား လာရောက်ကျောင်းထားကြသည်။ ဒင်ဗာမြို့မှာမူ တခြားသော မြို့ကြီးများနှင့်စာလျှင် အသားအရောင်တစ်မျိုးတည်းကိုသာ ပို၍တွေ့ရသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ လမ်းများပေါ်တွင်ကြည့်လျှင် တစ်နေကုန်နေ၍ လူမည်းတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်ကို ကျွန်မသတိပြုမိသည်။

ဖခင်၏ တာဝန်များထဲတွင် ကျောင်း၌မတူ ကွဲပြားသော ကျောင်းသားများ တိုးပွားလာစေရန်ဖြစ်သည်။ သူ့တွင်လည်း ထိုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် နေရာများစွာရှိနေသည်။ အမေရိကန်၏ အဓိကမြို့ကြီးများသို့ ခရီးလှည့်ပြီး တက္ကသိုလ်အတွက် လူမည်းကျောင်းသားသစ်များ စုဆောင်းပါသည်။ သို့သော် ထိုလုပ်ငန်းများမှာ အမြဲတမ်း လွယ်ကူလှ သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ နယူးယောက်နှင့် ချီကာဂိုမြို့များတွင် ကြီးပြင်းလာကြသူ လူငယ်များအတွက် အနောက်ဘက် တောင်တန်းဒေသများမှာ နိုင်ငံရပ်ခြားသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ အဖေ သိမ်းသွင်းခဲ့သော ကျောင်းသားသစ်များတွင် အယ်လ်လာဘားမားမှ ကျောင်းသားသစ်များ အတော်များပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ဘာမင်ဂမ်ရှိ ဖခင်၏လူငယ်အဖွဲ့ဝင် များဖြစ်ကြသော 'လာရီနေမံ'၊ 'ဟားရီးယက်ဒေးလ်ရစ်လက်' တို့ပါဝင်သည်။ 'ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်သည် ဝင်ခွင့်သတ်မှတ် ရာတွင် စံအမျိုးမျိုးရှိနိုင်သော်လည်း ဘွဲ့ရစ်မှာ မူတစ်ခုတည်းသာ ရှိရမည်ဖြစ်သည်ဟု အဖေက အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှု ဆွေးနွေးငြင်းခုံပွဲတွင် ထည့်သွင်းပြောကြားခဲ့သည်။

တစ်နှစ်ကြာသောအခါ အဖေ၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ကျောင်းသား ၇၀၀၀ ရှိသော ဒင်ဗာတွင် လူမည်း ကျောင်းသား ၁၀၀ လောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အဓိကသော့ချက်မှာ ဘဏ္ဍာရေးအရ လုံလောက်စွာ ထောက်ပံ့နိုင်မှုပင်ဖြစ်သည် ဟု အဖေကပြောသည်။ ထိုပြဿနာအတွက် ရေရှည်ခံသော ဖြေရှင်းနည်းတစ်ခုကို ရှာဖွေရာတွင် ဖခင်က ပညာရေး အခွင့်အလမ်း အစီအစဉ်တစ်ခုကို ဖန်တီးခဲ့သည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် ဘဏ္ဍာရေးအထောက်အပံ့အနေနှင့် ဒေါ်လာ ၈၀၀ လိုမည်ဖြစ်ပြီး၊ စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် အခြေခံသုံးစွဲငွေများလည်း ထပ်ဆောင်း၍ လိုအပ်နေသည်။ အဖေ၏ အစီအစဉ်မှာ ရန်ပုံငွေရရှိရာ အရင်းအမြစ်ရှာဖွေမှုတွင် ထူးခြားနေသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ကားရပ်များရန်နေရာ များမှ ကောက်ခံရယူရန်ဖြစ်ရာ ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ ဤတီထွင်ဦးဆောင်မှုကို တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ကြသည်။ ထို့ပြင် ကျောင်းသားများအနေဖြင့် လူမှုရေးထွက်ပေါက်များ နည်းပါးသည်ကို သတိပြုမိခဲ့သည့်အတွက် ကျောင်းဘတ်ဂျက် ရန်ပုံငွေမှ လူမည်းကျောင်းသား လူမှုရေးလှုပ်ရှားမှုအတွက် တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ ၁၅၀၀ သုံးစွဲရန် အောင်မြင်စွာ စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် လူမျိုးစုံကျောင်းသားများ ပါဝင်လာစေခြင်း အစီအစဉ်တစ်ခုထဲဖြင့် မလုံလောက်ဟု အဖေက ယူဆခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးမစ်ချဲလ်၊ ဒေါက်တာဘလက်ဘန်းတို့နှင့် တွေ့ဆုံကာ အမေရိကန်လူမည်းများအပေါ် အပြည့်အဝနားလည်မှုရှိလာစေရန် သင်ရိုးတစ်ခု ထည့်သွင်းရန် တင်ပြခဲ့သည်။ သူမှန်းဆခဲ့သော စာကြည့်တိုက်များပါ တွဲဖက်ပါဝင်လာမည့် လူမည်းဘဝလေ့လာရေး အစီအစဉ်မှာ တစ်နိုင်ငံလုံးက မနာလိုစရာ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ် သင်ခန်းစာတွင် ထိုသင်ခန်းစာအသစ် ထည့်သွင်းရန် လိုအပ်ကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖော်ပြခဲ့သည်။ *ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များ ရှိနေသည်ကို လူတွေမသိမြင်ခင်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့သည် ချီကာကိုမြို့တွင် ဆန္ဒပြပွဲများ လုပ်ခဲ့ကြသည်။ အမေရိကန်တွင် ခွဲခြားဆက်ဆံမှုများရှိနေသည်ကို မသိရှိခင်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့သည် ဝါရှင်တန်တွင် ချီတက်ပွဲများ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ တကယ်တမ်းမှာ ဤအရာများ မလိုအပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ နောက်လိုက် နောက်ပါလူများ၏ အလိုဆန္ဒများကို ကောင်းစွာသိမြင်မှုရှိစွာ လုပ်သင့်ပေသည်*ဟု ရေးသားခဲ့သည်။

ဒင်ဗာကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂလိကကျောင်းများသည် အဖေမျှော်မှန်းထားသော ပုံစံသင်ရိုးများ ပြုပြင်အောင်လုပ်ရာတွင် အတော်ပင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခဲ့သည်ကို အဖေကောင်းကောင်း သိမြင်ခဲ့သည်။ ၎င်းသင်ခန်းစာတစ်ခုတွင် အဖေက အာဖရိက၏ ၁၀၀၀ ခုနှစ်မတိုင်မီက သမိုင်းကြောင်းကို သင်ကြားခဲ့သည်။ သူက လူနည်းစုများနှင့် ပတ်သက်သော သင်ခန်းစာများ ပိုမိုဖန်တီးနိုင်ရန် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျင်းပလိုနေသည်။ ထို့နောက် ပုံမှန်ဌာနတစ်ခု ဖွင့်ပြီး လူမည်းပါမောက္ခတစ်ယောက် ထားရှိရန်ပါ စဉ်းစားခဲ့သည်။

ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်ဌာနများတွင် လူမည်းအုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် အနုပညာနှင့် သိပ္ပံဌာနတွင် အာဖရိကန်နှင့် အမေရိကန် အချိန်ပိုင်းဆရာနှစ်ဦးသာရှိခြင်းသည် မည်သို့မျှ ပြည့်စုံလုံလောက်ခြင်းမရှိနိုင်ဟု ယူဆသည်။ ယခု ဆီမီနာမှာ အစမျှသာ ရှိသေးပြီး ကျယ်ပြန့်သော စိတ်ကူးစိတ်သန်းများအရ ဆီမီနာများမှ ပညာရေးသင်ခန်းစာများနှင့် လူထုဝန်ဆောင်မှု၊ ရုပ်ရွာလုပ်ငန်းများပါ ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ရန်ဖြစ်သည်။

လူမည်းများ၏ အမေရိကန်အတွေ့အကြုံ ဆိုသော အတန်းကို ၁၉၇၀ ဆောင်းရာသီတွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ တစ်ရက်တွင် ဖခင်က သူ့ကားတွင် မိုးပျံပူဖောင်းများကို ချိတ်ဆွဲ၍ သွားခဲ့သည်။ ၎င်းပူဖောင်းများတွင် အမည်းရောင်ကြယ်နှင့် အနီရောင်နှင့်အမည်းရောင်အစင်းများ ရေးဆွဲထားသည်။ *ဒီလိုလုပ်တော့ လူဖြူတွေအတွက်

နည်းနည်းများ စိတ်ဆိုးစရာဖြစ်မလားမသိဘူး၊ ဒီဒေသအတွက်တော့ ဒီအစီအစဉ်ဟာ ကောင်းပါတယ်' ဟု ဖခင်က ပြောသည်။

သူ၏ပညာရေးစုံညီ အစည်းအဝေးကြီးအတွက် ဟောပြောမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဖခင်စီစဉ်ထားပုံမှာ အခြား ပွဲများနှင့် မတူအောင် ထူးခြားနေသည်။ ပညာရှင်များ၊ ဆရာများ၊ အနုပညာရှင်များ၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားသူများ၊ နိုင်ငံရေး သမားများနှင့် အားကစားသမားများ အစုံအညီလာရောက်ကြပြီး အမေရိကရှိ လူမည်းများအခြေအနေအပေါ် သူတို့အမြင် ရှုခေါ်အသီးသီးကို ဟောပြောသွားကြသည်။ ထိုပွဲတွင် 'ဂျူလီယန်ဘွန်း' ကဲ့သို့ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေး လှုပ်ရှားသူများ လည်း ပါဝင်သည်။ ၎င်းသည် SNCC ကို စတင်ထူထောင်သူတစ်ဦးတွင် ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ အမျိုးသားညီလာခံတွင် မစ္စစပီနယ်မှ သီးခြားကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အတွက် နေရာရရေး ဦးဆောင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ 'ဖင်နီလိုဟင်းမား' လည်းပါဝင်သည်။

သင်တန်းများအတွင်း အချို့သောကိစ္စများသည် တိုက်ရိုက်အကောင်အထည်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ၂၀၆၈ ၁၉၇၀ ခုနှစ်အတွင်း 'ဖင်နီလို' ပေးခဲ့သော အတန်းလက်ချာတစ်ခုတွင် သူမက မစ္စစပီပြည်နယ်၊ ဆန်းဖေးလားဝါးခရိုင်အတွင်း မဲပေးခွင့် လက်တွေ့ကျင့်သုံးရာတွင် မျှတမှုရှိစေရေး အာမခံချက်ရှိရန်အတွက် ဖက်ဒရယ်စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့များ အကူအညီ ကို မရရှိခဲ့ကြောင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးမစ်ချဲလ်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံသား အခွင့်အရေးကော်မ ရှင်တွင် အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ရာ ထိုကိစ္စကို တရားရေးဌာန၏ကိစ္စ အဖြစ်ကိုင်တွယ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဖက်ဒရယ်စစ်ဆေးရေး အဖွဲ့များကို မစ္စစပီသို့ စေလွှတ်ခဲ့ကြရသည်။

'ဖင်နီလို' ၏ လက်ချာသည် မြို့တော်တစ်ခုလုံး ဆင်တူဝတ်ဆင်ပြီး 'ဆန်းဖေးလားဝါးမြို့နယ်နေ့' ကျင်းပခြင်း စသော ကြီးကျယ်သည့် စီမံကိန်းကြီးများကို လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုတွင် ဒင်ဗာရော့ကက်ကြေးစား ဘတ်စကက်ဘောအသင်းမှ စပင်ဆာပေးဝုဒ်နှင့် လာရီးရှူးတို့လည်း ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချက်များကြောင့် နောက်နှစ်တွင် 'ဖာသာသီယို ဒိုဟက်ဟ်ဘတ်' ခေါင်းဆောင်သော နိုင်ငံသားအခွင့်အရေး ကော်မရှင်တစ်ခုလုံးသည် ထိုသင်တန်းအတွက် လာရောက်ပေးခဲ့ကြသည်။

အခါအားလျော်စွာ ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သော 'ရမ်ဆေးလူးဝစ်ထရီရို' (သို့) ကဗျာဆရာ 'အူစနီယူဂျင်းပါကင်း' တို့ကိုဖိတ်၍ဟောပြောစေသည်။ သို့သော် ဟောပြောသူအများစုမှာ နိုင်ငံရေးနောက်ခံဖြင့် လာကြ သူများဖြစ်လေသည်။ အဖေသည် သူ၏မိတ်ဆွေ 'စတိုကာလေကာမီချေးလ်' ကိုလည်း မကြာခဏဖိတ်၍ ဟောပြော စေခဲ့သည်။ ဖခင်၏ 'လူမည်းများ၏ အမေရိကန်အတွေ့အကြုံ' အစီအစဉ်သည် ကောင်းမွန်သော တုံ့ပြန်မှုများ ရရှိခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ထိုပညာရေးစုံညီအစည်းအဝေးများသည် အလေးနက်ဆုံး ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မျှော်လင့်ချက်သည် တော်လှန်ပုန်ကန်ရေး ထက်စာလျှင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး အိုင်ဒီယာများကို ညွှန်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အဖေက အစီရင်ခံစာတစ်ခုတွင် ရေးခဲ့သည်။ အစည်းအဝေးများမှာ အကြမ်းဖက်ပုန်ကန်မှုမျိုးအတွက် ရေခဲမြေခံများ ချေးထုတ်ခြင်းမရှိခဲ့ဟု ဖခင်က အလေးထားဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုအစည်းအဝေးများသည် လူမည်းလူအဖွဲ့အစည်း၏ ပိုမိုကြီးမားသော တောင်းဆိုချက်များကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် ၎င်းတို့ကို ပညာရပ်ဆိုင်ရာအရ တရားမဝင် မမှန်ကန်ဟု နှိမ့်ချပြောဆိုရန် မသင့်ပါဟု ဖခင်က ထောက်ပြခဲ့သည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဖခင်သည် လူမည်းနိုင်ငံရေး၏ ရက်ဒီကယ်ဘက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ ဗာရာဇ်ကို အကြမ်းဖက်သမားတစ်ဦးအဖြစ် (သို့) လူမည်းကျားသစ်အဖွဲ့များကို အကြမ်းဖက်သမားများအဖြစ် ကျွန်မမည် သည့်အခါကမျှ သွန်သင်ခြင်းမခံခဲ့ရပေ။ သူတို့သည် အလေးထားဂုဏ်ပြုခြင်းခံခဲ့ရသူများ ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ သောအခါ ဆီနီတ်တာအိုဘားမား၏ ရက်ဒီကယ်အဖွဲ့အစည်းများအပေါ် လူများ၏ လွန်စွာအလေးထားမှုကို တွေ့ရသော အခါ ကျွန်မတို့နှင့် ညစာအတူသုံးဆောင်ခဲ့သူ လူများကို မည်သည့်အရာက သဘောပေါက် နားလည်စေခဲ့သနည်းဟု ကျွန်မစဉ်းစားမိပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဤကိစ္စများသည် ဒင်ဗာသို့ နှစ်စဉ်လာလေ့ရှိသူ 'စတိုကလေကာမီချယ်' အတွက် ပို၍မှန်ကန်ပါ လိမ့်မည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် အဖေက 'စတိုကလေကာမီချယ်' ကို အားလုံးနီးပါး လူဖြူလူကြီးများဖြစ်သော ပညာရေး ဖိုရမ်တစ်ခုသို့ တက်ရောက်ဟောပြောရန် ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှ ဖခင် အချိန်ပိုင်းလက်ထောက်တရားဟောဆရာ ပြုလုပ်ရာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မောင့်မျိုးဘိုလီပတ်ဘုရားကျောင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုဟောပြောပွဲအပြီးတွင် ကွန်ဆာဝေး တစ် အမာခံများဖြစ်သော ဘုရားကျောင်းအဖွဲ့ဝင်များ၏ မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ခုပ်ဩဘာပေးခြင်းခံရသည်။

ကျွန်မတို့မိသားစု၏ 'စတိုကလေကာမီချယ်' နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမှာ ကျွန်မအပေါ်တွင်လည်း အကျိုး သက်ရောက်မှုများ ရှိခဲ့သည်။ အိမ်များသို့သွားရောက်လည်ပတ်သော အခါများတွင် 'စတိုကလေ' က ကျွန်မအား သူ၏ 'မွေးစားညီမအငယ်ဆုံးလေး' အဖြစ် ရည်ညွှန်းပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မ သူနှင့်အတူ ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်ရင်း ရေဒီယိုမှသီချင်းများ နားထောင်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါတွင် သူသည်လူမည်းများကို ဂုဏ်ငယ်စေသော ရေးစပ်ဖွဲ့ဆိုထား သည့်များကို နားထောင်ရလျှင် သူ့အလွန်စိတ်ပျက်နေကြောင်း ကျွန်မသတိပြုမိခဲ့သည်။

ကျွန်မအတော်ငယ်ကြီးလာပြီး ဆိုဗီယက်နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားလာသောအချိန်တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကြား သူ၏ လီနင်ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒတို့အပေါ် စိတ်ဝင်စားစွဲလမ်းနေမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းအခုံဆွေးနွေးကြရသည်။

သူက ကျွန်မ၏ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် ကားလ်မက်စ်၏ သွန်သင်မှုအပေါ် ပယ်ချမှုကို လွှဲမှားမှုတစ်ခုအဖြစ် သူထင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော် စတိုကလေးသည် အကင်းပါးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်မ၏ အကျိုးအကြောင်းပြ ငြင်းဆိုမှုများကို ထက်မြက်လာအောင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဖခင်ကမူ ကျွန်မတို့ ငြင်းခုံနေသည့်များကို ပြုံး၍သာ ကြည့်နေတတ်သည်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ငြင်းခုံမှုများကို အဖေကနှစ်သက်တတ်ပြီး ဦးနှောက်ကို နှိုးဆွနိုင်သည်ဟု သူကယုံကြည်သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ ကျွန်မပြန်၍ စဉ်းစားမိသည်မှာ ရှေးရိုးစွဲ ကွန်ဆာဝေးတစ်၊ ရီပါပလီကန်တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဖခင်သည် မည်သို့ဖြစ်၍ ရယ်ဒီကယ်သမား 'စတိုကလေးကမီချယ်' ၏ ဆွဲဆောင်မှုခံရသနည်းဆိုသော ကိစ္စဖြစ် သည်။ ကျွန်မက ထိုကိစ္စကို မေးကြည့်သောအခါ ဖခင်က သူသည် အိုင်ဒီယာများ အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်ခြင်းကို နှစ်သက် သည်ဟုပြောသည်။ အဖေသည် သူ၏ကျမ်းစာ လေ့လာရေးကျောင်းသင်ခန်းစာများ အတွင်းတွင်ဖြစ်စေ၊ သူတို့၏ ဉာဏ်ပညာဆိုင်ရာ သည်းခံနိုင်မှုစွမ်းရည်များ စစ်ဆေးရခြင်းကို သဘောကျသူဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မ၏ ခံစားမှုအရဆိုလျှင် အဖေ၏စဉ်းစားနိုင်မှုသည် ထို့ထက်ပိုသည်ဟု ယူဆသည်။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ် များက လူမည်းများသည် အာဖရိကနှင့် ပိုမိုနီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံခြင်းအားဖြင့် အကူအညီ အထောက်အပံ့များ ရရှိစေမည် ဟူသော အယူအဆများကို အဖေက လှောင်ပြောင်ခဲ့သည်။ 'အမေရိကဟာ ငါတို့အိမ်ပဲ။ အာဖရိကဟာ ငါတို့နှုမဆိုင် တော့ပါဘူး' ဟု အဖေကပြောသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မကြောက်ရွံ့နေသောအခါမျိုးတွင် ဖခင်က 'ကျွန်မနစ်ရဲ့ဝမ်းနည်း ကြောက္ခယ ဇာတ်လမ်းတွေက ငါတို့ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံး၊ အလွတ်လပ်ဆုံး နိုင်ငံမှာနေရဖို့ အခွင့်အရေးရလာ စေခဲ့တာပဲ' ဟု ပြောတတ်သည်။ သူသည် အမေရိကကိုချစ်သည်။ အမေရိကန်၏ ကောင်းမွန်သော အနာဂတ်အလား အလာများကိုလည်း ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင်သူသည် အသားရောင်ခွဲခြားမှုကို ဆန့်ကျင်ရာတွင် ရက်ဒီကယ် များ၏ အားမာန်နှင့် တိုက်ပွဲဆင်ခြင်းကို နှိမ်ချခြင်း၊ အသနားခံခြင်းလမ်းစဉ်များထက်ပို၍ လိုလားအားပေးခဲ့သည်။

အဖေသည် လူဖြူလောကအလယ်တွင် ပြောစမှတ်ပြုလောက်အောင်၊ အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းများကို လိုက် နာလျှောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်မသိသလောက်မူ အဖေသည်အမေရိကတွင် လူမည်းလာဖြစ်ရခြင်းအပေါ် အတော်နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပင် ဘဝင်ကျမှု ရှိခဲ့သည်။

စင်တာကလော့စ်က ကျွန်မအပေါ် လူဖြူကလေးများနည်းတူ မဆက်ဆံဘဲ နေလေမလားဆိုသော စိုးရိမ်မှုများ ဖြစ်ခဲ့စဉ်က ပုံစံမျိုးတွင် သူ၏ဘဝင်မကျမှုကို တွေ့နိုင်သည်။ လူဖြူဈေးဆိုင်ဝန်ထမ်းများက ရိုရိုကျိုးကျိုး ဆက်ဆံပြီး သူတို့ပေးသော ဘောက်ဆူးငွေကို ဝမ်းသာအားရလက်ခံသော အချိန်မျိုးတွင် ခန့်ကယ်အယ်လ်တို့က ရယ်မောသဘာကျ နေတတ်သည်။

ငါ့အဖေကို သူတို့လုပ်ခဲ့သလို သူတို့အခုဦးညွှတ်ပြီး လေးစားပြသင့်တာပဲဟု ပြောသည်ကို ကျွန်မကြားလိုက်ဖူးသည်။ ထိုအခါတွင် အဖေက သူ့ကိုဟိန်းဟောက်ဆူပူခဲ့သည်။ သို့သော် အကြိမ်အတော် များများတွင်မူ ထိုသို့ခါးသီးမှုများကို ဖော်ထုတ်ပြောဆိုမှုများကို ဝင်ရောက်မကန့်ကွက်နိုင်ခဲ့ပေ။ လူမည်းရက်ဒီကယ်များကို သူ၏လူဖြူကမ္ဘာတွင် အပိုင်းကို လေးထောင့်ဖြစ်အောင် ကူညီစေခဲ့ခြင်းများမှာ ထိုသဘောပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောင့် ဒင်ဗာသို့ရောက်ပြီး တစ်နှစ်အကြာကာလအတွင်း ဖခင်၏ အလုပ်မှာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ သူသင်ကြားသော အတန်းမှာ ကျောင်းသား ၅၀၀ ကျော်လောက်အထိ ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း စိန့်မေရီကျောင်းတွင် သိသိသာသာနေသားကျလာပြီး သူငယ်ချင်းအသစ်များ ရှိလာခဲ့သည်။ ဂရိဘာသာနှင့် ရောမသမိုင်းတို့တွင် ပြည်နယ်အဆင့်ဆုများ ကျွန်မရရှိခဲ့သည်။ တကယ့်လက်တွေ့တွင် ခရစ်ယာန်အသင်းတော်ဆိုင်ရာ ကျောင်းများအတွင်းသာ ယှဉ်ပြိုင်ရခြင်းဖြစ်ရာ အပြိုင်အဆိုင်သိပ်မများခဲ့ပေ။ သို့သော် မိဘများကမူ ကျွန်မအတွက် အလွန်ဝတ်ယူခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ မိဘများအဖို့ ကျွန်မကို ထိုကျောင်းသို့ ပို့ခဲ့ခြင်းအပေါ် သံသယဖြစ်စေလောက်အောင် ပျော်ရွှင်စရာမကောင်းလှသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရှိခဲ့သည်။ အကြို SAT စာမေးပွဲ (Preliminary Scholastic Aptitude Test) တွင် ရမှတ်များ ညံ့ဖျင်းခဲ့သောကြောင့် (ကျွန်မသည် ထိုစဉ်က ယခုထက်တိုင် ထိုအရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲများတွင် အမှတ်ကောင်းလေ့ မရှိပါ။) ကျွန်မအတွက် လမ်းညွှန်ပါမောက္ခက ခေါ်ယူပြီး ‘မင်းဟာ ဂျူနီယာကောလိပ်တွေလောက်ပဲ စဉ်းစားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်’ ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်မသူမ၏ အကြံပြုချက်ကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါ။ သူမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟုပြောပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်၍ မိဘများကို ပြောပြသောအခါ သူတို့အတော်ပင် မပျော်မရွှင် ဖြစ်သွားကြသည်။ ကျောင်းသို့သွား၍ ဆရာမနှင့်တွေ့ရန် လုပ်ကြသည်။ ကျွန်မက သူတို့ကို တားမြစ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မအောင်မြင်ရမည်ဟု အာမခံကြောင်း ပြောခဲ့ရသည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်မ အကြိမ်များစွာ ပြန်ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မစတင်ဖွဲ့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင် စီမံခန့်ခွဲရေးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စအကြောင်းအရင်းကို ပြောပြရာတွင် ပထမအချက်အနေနှင့် ကျွန်မ၏ကိုယ်ပိုင် အတွေ့အကြုံများအရ ထိုအရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲများ၏ ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်မှုစွမ်းရည်အပေါ် ကျွန်မသံသယရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယအချက်အနေဖြင့် မိဘများ၏ အခိုင်အမာ အားပေးထောက်ခံမှုများဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးရင့်သန်လာသော ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုကောင်းမှုကို ကိုယ် သိနေသလိုဖြစ်နေသည်။ ထိုအချက်က ကျွန်မကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယဖြစ်မှုမှ ဒိုင်းလွှာသဖွယ် အကာအကွယ်

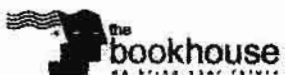
ပေးသလို ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မအမြဲတမ်း စိုးရိမ်မိသောအချက်မှာ လူငယ်များ အထူးသဖြင့် လူနည်းစုများအဖို့ ထိုသို့သော အဆိုးဘက်မှ အကဲဖြတ်မှုများ တွေ့ကြုံရပြီး အလွယ်တကူ လက်လျှော့သွားမှာကိုဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်ကပြောလျှင် ဒင်ဗာတွင်နေရသောဘဝကို ကျွန်မနှစ်သက်ပါသည်။ စန္ဒရားသင်ခန်းစာများတွင် ကျွန်မ အောင်မြင်မှုရလာခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်ကစ၍ ပြုလုပ်ခဲ့သော စက်တီမီးခြင်းတွင်လည်း ထူးချွန်လာခဲ့သည်။ စန္ဒရား တွင် ကျွန်မ အလျင်အမြန်တိုးတက်လာခဲ့ပြီး ပြည့်နယ်အဆင့်နှင့် ဒေသဆိုင်ရာ ပြိုင်ပွဲများတွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံး အဓိကပြိုင်ပွဲကြီးတွင် အတော်ကံဆိုးသွားခဲ့ရသည်။ မိုးဇက်၏ စန္ဒရားတီးလုံး တစ်ပုဒ်ကို တီးရာတွင် ပထမပိုင်းမိနစ်အနည်းငယ်တွင် ကျွန်မ၏နေရာ ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ပြီး တီးခတ်ရာတွင် အဆုံးပိုဒ် ကို အလယ်တွင် သွား၍တီးမိခဲ့သည်။ ဒိုင်လူကြီးများကတော့ ကျွန်မလက်သံအလွန်ကောင်းသည်ဟု ပြောကြသည်။

ကျွန်မ စန္ဒရားတီးခြင်းကို အတော်စိတ်ကုန်သွားခဲ့သည်။ မိဘများကမူ ကျွန်မလက်သံ အလွန်ကောင်းကြောင်း ပြောဆိုနှစ်သိမ့်ကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ တွေ့ရှိရသည်မှာ ရှုံးနိမ့်မှုသည် တစ်ဦးချင်းအတွက် အကောင်းဆုံးလေ့လာ သင်ယူရမှုပင်ဖြစ်သည်။ မိဘများ၏ စိုးရိမ်ပူပန်ပေးမှုအတွက် ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ပြီး ထိုညက တစ်ညလုံး တစ်ခေါက် ပြီးတစ်ခေါက် ထိုတီးလုံးကို ပြန်တီးကြည့်ပါသည်။ ကျွန်မ အသေအချာမပြင်ဆင်ဘဲ ပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို သိလာခဲ့ရသည်။ စန္ဒရားတီးခြင်းသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းအတွက်ပါ စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲဖြေသလို အနားနီးမှ အတင်းကျက်၍ ဖြေခြင်းမျိုး စန္ဒရားတီးခြင်းတွင် တင်ဆက်၍မရပေ။ တခြားတစ်နည်းပြောရလျှင် တစ်ရက် တည်းနှင့် ရှစ်နာရီလေ့ကျင့်လိုက်ခြင်းနှင့် တစ်ရက်လျှင် တစ်နာရီ ရှစ်ရက်လေ့ကျင့်ခြင်းတို့ မတူညီနိုင်ပေ။

ရက်တစ်ချို့ကြာပြီးနောက် စန္ဒရားဆရာကို နောက်ထပ်ပြိုင်ပွဲ ဘယ်အချိန်တွင် ရှိသလဲဟု သွားမေးပါသည်။ ဆရာက ဆောင်းရာသီတွင် ဒေသဆိုင်ရာ လူငယ်စန္ဒရားပြိုင်ပွဲရှိကြောင်းပြောသည်။ ကျွန်မယှဉ်ပြိုင်ရန် ချက်ချင်းပင် စာရင်းသွင်းလိုက်သည်။ မိဘများက စန္ဒရားအကြီးစားနှစ်မျိုးနှင့် လေ့ကျင့်လျှင် ပို၍ကောင်းမည်ဟု ယူဆပြီး စန္ဒရား စတိုးဆိုင်မှ တစ်လုံးငှားရမ်းပေးသည်။ အားလုံးသော ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကြောင့် ထိုပြိုင်ပွဲတွင် ကျွန်မအနိုင်ရခဲ့သည်။ မိဘများက ကျွန်မကို စန္ဒရားတစ်လုံးဝယ်ပေးခဲ့သည်။ နောက်မှ ကျွန်မပြန်သိရသည်မှာ ထိုစန္ဒရားအတွက် ကျွန်မမိဘ များ ဒေါ်လာ ၁၃၀၀၀ ချေးခဲ့ရသည်။ ယနေ့တွင်မူ ကျွန်မကိုယ်ပိုင် 'ချစ်ကားရင်းဂရင်း' ပီယာနိုတစ်လုံး ဝယ်ထားပြီး တီးပါသည်။

ကျွန်မနှင့် အဖေအတွက် ဒင်ဗာတွင် အဆင်ပြေကောင်းမွန်နေသော်လည်း အမေအတွက်မူ ဒင်ဗာနှင့်အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်ရန် အတော်ကြိုးစားယူနေရသည်။ သူနှင့်သင့်တော်သော အလုပ်ကို ရှာဖွေမတွေ့ရှိခဲ့။ ကျွန်မခံစားမိသည်မှာ အမေသည်

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကိုသာ သူမ၏အတွက် အကိုက်ညီဆုံးအလုပ်အဖြစ် ယူဆထားပုံရပါသည်။ အမေသည် သူ၏ မိသားစုများ အထူးသဖြင့် အဘွားနှင့် ခွဲခွာနေရသည်။ မကြာခဏ ဘာမင်ဂမ်သို့ပြန်ရန်လည်း ကျွန်မတို့တွင် ငွေကြေး မလုံလောက်ခဲ့။ ထိုရက်များအတွင်း အမေသည် အိမ်မှုကိစ္စများတွင်သာ သူ့ကိုယ်သူ နှစ်ထားခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ပေါင်မုန့် လုပ်နည်းကိုလည်း သင်ကြားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့စားသည်ဖြစ်စေ မစားသည်ဖြစ်စေ ပေါင်မုန့်ကို အမြဲလုပ်သည်။ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်တွင် အမေ့ကိုကြည့်၍ ကျွန်မ သိရှိလာသည်မှာ လုံးဝပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိသည့်တိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်ုပ်နှစ်သိမ့်မှုရရှိအောင် လုပ်နေရန်လိုသည်ဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။

ဒင်ဗာနှင့် ဘာမင်ဂမ်ကြား မတူသော ယဉ်ကျေးမှုများ ရှိလင့်ကစား ကျွန်မတို့မိသားစုသည် ဒင်ဗာတွင် ကောင်းမွန်သောဘဝကို နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ရေခဲပြင်ဟော်ကီမှာ ထိုစဉ်က ယခု ဘောလုံးကစားခြင်း ကဲ့သို့ပင် အရေးပါလှသော ကစားနည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်တွင် ဘောလုံးအသင်းမရှိသော်လည်း ချန်ပီယံအစဉ်အလာရှိသော ရေခဲပြင်ဟော်ကီအသင်းတော့ရှိသည်။ ကျွန်မတို့သည် တစ်ရာသီစာလက်မှတ်များ ဝယ်ထား ကြပြီး ဒင်ဗာနှင့် အနောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင်အသင်းများ ပြိုင်ပွဲတိုင်းကို ကြည့်ရှုကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကော်လိုရာဒို ကောလိပ်နှင့် ကစားကြသော အိမ်ကွင်း၊ အဝေးကွင်းပွဲများအားလုံးကို ကြည့်ရှုရလေ့ရှိသည်။

အဝေးကွင်းဆိုလျှင်လည်း ကစားပွဲမတိုင်မီ ကော်လိုရာဒိုရှိ ဘရော့ဒ်မိုးဟိုတယ်တွင် ဒင်နာပွဲများ ကျင်းပကာ အားပေးဖို့ စုရုံးရောက်ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်သည်လည်း အားကစားကော်မတီတွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်နေရာ ကျွန်မတို့အတွက် ပွဲကြည့်ရန် ထိုင်ခုံနေရာကောင်းများနှင့် ဟော်ကီကစားသမားများနှင့် သိရှိရန် အခွင့်အလမ်းများ ရရှိခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ၏မိဘများသည် လူငယ်ကလေးများကို သဘောကျလေ့ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် မြောက်ပိုင်းကနေဒါဘက်မှလာသော လူငယ်ကလေးများဖြစ်ပြီး ညစာစားပွဲများနှင့် အခြားပွဲများတွင် သူတို့ကို ဖိတ်ကြားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မအဖို့လည်း ထိုအချိန်မှစ၍ ပထမဆုံးအကြိမ် ယောက်ျားကလေးများ ဟုခေါ်သော သတ္တဝါကလေးများကို စတင်ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်ပေသည်။

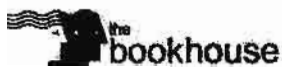
အခန်း-၁၅

ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားခြင်း
Cancer Intrudes

၁၉၇၀ ခုနှစ် မတ်လအတွင်း ကျွန်မတို့အားလုံး ရေခဲပြင်ဟော်ကီ ရုံးထွက်ပွဲများကို စောင့်မျှော်နေကြချိန်ဖြစ်သည်။ ဒင်ဗာအသင်းသည် အင်အားကြီးအသင်းတစ်သင်းဖြစ်ပြီး ၆ ကြိမ်မြောက် အမျိုးသားချန်ပီယံဘွဲ့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးကောင်းနေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသောကြာနေ့က အမေသည် ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် ပြသရန် ရက်ချိန်းယူထားသည်ကို ကျွန်မသိသော်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ ဖခင်သည် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မကို ကျောင်းတွင်ချထားခဲ့ပြီး ညနေတွင် ပြန်ကြိုရန်ဖြစ်သည်။

ထိုညနေက ကျွန်မ တစ်နာရီကျော်ကြာစောင့်သော်လည်း အဖေပေါ်မလာခဲ့ပါ။ အဖေ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီလောဟု ကျွန်မစိုးရိမ်လာပါသည်။ ထိုရက်များက ဆဲလ်ဖုန်းများလည်း မပေါ်သေးသည့်အချိန်ဖြစ်ရာ ဖခင်နှင့်မည်သို့မျှ အဆက်အသွယ်မပြုနိုင်ခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် အဖေရောက်လာပြီး သူသည် ဆရာဝန်၏ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ကြောင်း၊ အဖေသည် ဒေါက်တာဟင်မင်လ်တန်နှင့် ပြသရာ ရင်သားတွင်အကျိတ်တစ်ခု တွေ့ရှိကြောင်း ယခုစမ်းသတ်စစ်ဆေးမှုတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် ကျန်နေခဲ့ကြောင်း ပြောပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့ဆေးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆရာဝန်က သူ့အနေနှင့် အသေအချာ မပြောနိုင်သော်လည်း ကင်ဆာအကျိတ်ဟုထင်ကြောင်း ပြောသည်။ ထိုကာလများတွင် ဤကိစ္စမျိုးအတွက် နောက်ထပ်စစ်ဆေးချက်၊ ထင်မြင်ချက်များကို စောင့်ငြိမ်လိုသော ကာလမဟုတ်ပေ။ အမေအား လာမည့်တနင်္လာနေ့တွင်ပင် ခွဲစိတ်တော့မည်ဖြစ်သည်။ အမေသည် ညာဘက်ရင်သားကို ဆုံးရှုံးရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုရက်သတ္တပတ်

ကုန်ဆုံးရက်များတွင် အမေဆေးရုံတက်ရန် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ အမေသည် သူဆေးရုံ တက်နေစဉ်ကာလအတွင်း ကျွန်မနှင့် အဖေအတွက် အစားအစာများ တရစပ်ချက်ပြုတ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲတွင်ထည့်၍ သိုလှောင်ပေးခြင်း ပြုလုပ်နေသည်ကို ကျွန်မ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ ၁၉၇၀ ခုနှစ် ကာလများက ကင်ဆာဆိုသည်မှာ လူတစ်ဦးအတွက် သေဒဏ်ပင်ဖြစ်သည်။ အမေ ရော အဖေပါ နှစ်ဦးစလုံး ကြောက်ရွံ့နေကြသည်ကို ကျွန်မပြောနိုင်ပါသည်။

ကျွန်မလည်း အလွန်ထိတ်လန့်မိပါသည်။ သို့သော် ဘာမင်ဂမ်တွင် ဗုံးများကွဲစဉ်က ကြောက်ရွံ့မှုမျိုးတော့ မဟုတ်။ ဤကြောက်ရွံ့မှုသည် ပို၍နက်ရှိုင်းလှသည်။ အမေမရှိလျှင် ကျွန်မဆက်၍အသက်ရှင်နိုင်မည်ဟုပင် မထင်မိပေ။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အမေ့ကို ဆေးရုံတင်လိုက်သည်။ တနင်္လာနေ့တွင် ကျွန်မကျောင်းတက်ရရာ ထိုနေ့သည် တစ်သက်တာတွင် အရှည်ကြာဆုံးနေ့ဟုပင် ထင်မိပါသည်။ နေ့လယ် ၁ နာရီ လက်တင်စာသင်သော အချိန်ရောက်သော အခါ ကျွန်မအောင့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျောင်းရုံးခန်းသို့သွားပြီး အမေ့ကိုတွေ့လိုကြောင်း ပြောရပါတော့သည်။ ရုံးခန်းတွင် တစ်နာရီလောက်စောင့်လိုက်ရသည် ထင်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ဖခင်ကိုလာ၍တွေ့ပါသည်။ ခွဲစိတ်မှုပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ပြီး အကျိတ်မှာကင်ဆာပင်ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မတို့ ဆေးရုံရောက်သွားသောအခါ အမေသည် နိုးနေပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ဦးထက်ပို၍ အေးအေးသက်သာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ကင်ဆာအကျိတ်ဖြစ်ကြောင်း သိနေနှင့်ပြီး၊ ဒေါက်တာ ဟင်မင်လ်တန်၏ ကင်ဆာ ကို စောစီးစွာ ခွဲထုတ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု အားပေးစကားကြောင့် စိတ်သက်သာရာရနေပုံရသည်။ 'စောစီးစွာ' ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို၌က ထိုခေတ်ကာလတွင် ကင်ဆာမှာ အခြားသောအကျိတ်များသို့ ပြန်နေပြီဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အမေသည် ဆေးရုံတွင် ဓာတ်ကင်ခြင်းကို ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း ဆက်လက်၍ ဓာတ်ကင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အဖေ၏အကြောင်းကြားလိုက်မှုကြောင့် အမေ့၏အမျိုးများ အားလုံးရောက်လာကြပါတော့သည်။ အမေ၏ ညီမများ၊ အစ်ကိုများ၊ ဝမ်းကွဲများအားလုံးပါဝင်ကြသည်။ အဘွားရေးတစ်ယောက်သာ အိမ်မှာကျန်ရစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဆွေမျိုးများကိုနှစ်သက်ပြီး ထိုအချိန်က သူတို့ကို လိုအပ်နေချိန်လည်းဖြစ်သည်။ အမေဆေးရုံတွင် ရှိနေသော ၁၀ ရက်တာ ကာလအတွင်းမှာပင် သူတို့ရှိနေခြင်းအပေါ် ကျွန်မစိတ်ရှုပ်လာပါသည်။ အနိတိဗာတီက အမေ့အခန်းမှ ပရိဘောဂများ ထို ပုံစံပြောင်းပစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မက အမေ့စိတ်ကြိုက်ပြင်ထားသောအခန်းကို ပြုပြင်ပစ်သည်ကို နည်းနည်းမျှမကြိုက် ခဲ့ပေ။ သူတို့လည်း အိမ်တွင် အတန်ကြာနေကြပြီး အမေ့ကို နှစ်သိမ့်ကြသည်။ ကူညီရန် ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် ကြောဇီပင် သူတို့ပြန်ရန်ရက် ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့မိသားစု သုံးယောက် ပုံမှန်ဘဝကို ပြန်စရန် ဖြစ်လာပါသည်။

သို့သော် သင်၏အမေတွင် ကင်ဆာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိထားပြီဆိုမှတော့ ပုံမှန်ဘဝဆိုသည်မှာ ပုံမှန်ဘဝအသစ်သာဖြစ်ပေမည်။ ကင်ဆာသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ သင့်၏မိသားစုသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် မကြိုဆိုအပ်သော အရာသည် အစဉ်တည်ရှိနေတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မသည် ညတိုင်းပင် အမေတွင် ကင်ဆာပြန်ဖြစ်မလာရန် ဆုတောင်းခဲ့ရသည်။ ဆေးစစ်မှုများအကြိမ်ကြိမ် လုပ်ရသည်။ ပထမတွင် တစ်လတစ်ကြိမ်၊ နောက်ပိုင်းတွင် သုံးလတစ်ကြိမ် နောက် ခြောက်လတစ်ကြိမ် စစ်ဆေးရသောအခါတိုင်း မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် စိုးရိမ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြရသည်။ ဆေးစစ် တစ်ကြိမ်အောင်သွားလျှင်လည်း ယာယီပျော်ရွှင်မှုသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ငါးနှစ်ကြာ တစ်ကြိမ်စစ်ဆေး၍ အောင်မြင်သောအခါတွင်ကား ကျွန်မတို့အားလုံး အောင်ပွဲခံခဲ့ကြတော့သည်။ သို့သော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မတို့အပေါ် ကျရောက်လာနိုင်သော နောက်ဆက်တွဲပြဿနာများကို စဉ်းစားမိခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ရင်သားကင်ဆာဖြစ်ထားသောမိခင်၏ သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် မိခင်၏ရောဂါသည် သားသမီးထံမျိုးရိုးလိုက်ပြီး ဖြစ်ပွားလာနိုင်သော အန္တရာယ်ရှိနေသည်။ ထိုကိစ္စအပေါ် ကျွန်မအတော်ပင် စိုးရိမ်မှုရှိခဲ့သည်။ မိခင်တွင် ထိုရောဂါ စတင်တွေ့ရှိချိန် ၁၉၇၀ လောက်က မျိုးရိုးဗီဇဆိုင်ရာ တွေ့ရှိမှုများမှာ ယခုခေတ်လောက် ပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိသေးပေ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ဘဝတစ်လျှောက် မိခင်တွင် ရင်သားကင်ဆာဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်၏ ကျန်းမာရေးအပေါ် အမြဲတစေလွှမ်းမိုးမှု ဖြစ်စေခဲ့လေသည်။ အစောပိုင်း ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးမှုများနှင့် (ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းခြင်း) တို့က ကျွန်မအတွက် အဆောင်ကောင်းတစ်ခုလို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မအတွက် စောစောခုခံကာကွယ်နိုင်ရန် ဖြစ်လာခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ ကျွန်မ၏ အားနည်းချက်ကိုလည်း ကျွန်မသိမြင်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုရောဂါနှင့်ပတ်သက်သော မျိုးရိုးဗီဇစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရန် ကျွန်မ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ကင်ဆာပေါ့တော်အဖြေ ထွက်ပါက ထိုမိစီးမှုကို ခံနိုင်ရန် ခဲယဉ်းပါလိမ့်မည်။ အနာဂတ်ကိုလည်း ကျွန်မကြိုတင်မသိလိုပါ။

ကင်ဆာသည် အမေ၏ဘဝကို အပြောင်းအလဲတော့ ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ယခင်က ချောမောလှပ၊ ဂုဏ်သတင်း မွှေးလှသော သူမ၏ ရုပ်ခန္ဓာမှာ အပြောင်းအလဲဖြစ်လာသည်။ ရင်သားနေရာတွင် ခွက်ဝင်သွားခြင်းကို ကာကွယ်ရန် ဘရာစီယာအတုကို ဝတ်ထားရသည်။ ၎င်းပြင် အကျိတ်အဖုများစွာကို ခွဲထုတ်ပစ်ရခြင်းကြောင့် သူမ၏ လက်မောင်းရင်းမှာ ယောင်ကိုင်းနေခဲ့သည်။ ထိုယောင်ယမ်းနေမှုကို ကာကွယ်ရန် မိခင်သည် ဆွယ်တာလက်ရှည်ကို ဝတ်ထားရသည်။ အမေ၏ ထိုမိစီးမှုများကို ရင်ဆိုင်သွားပုံများမှ ကျွန်မအဖို့ လှေ့လာသင်ယူစရာများ ရရှိခဲ့သည်။ ကင်ဆာ၏သားကောင် ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းအပေါ် သူမသည် အလေးအနက်သဘောထားခဲ့သည်။

ရုပ်ခန္ဓာအရ မပြေမပြစ်ဖြစ်မှုအပေါ် စိတ်ဓာတ်ကျအရိုး ပေးခြင်းမပြုဘဲ၊ ထိုရောဂါနှင့် ဆက်လက်ရှင်သန်

နေထိုင်ရန် စိတ်ဓာတ်ကို ဖြင့်တင်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့အသက်ရှင်နေခြင်းအပေါ် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစွာ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ အမေ၏ ကြံ့ခိုင်စွာ ရပ်တည်သွားနိုင်မှု အပေါ် ထိုစဉ်က ကျွန်မ အပြည့်အဝနားလည်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သေချာသည်မှာ ကျွန်မသာဆိုလျှင် ထိုအတိုင်း တောင့်ခံနိုင် မည် မဟုတ်ပေ။ သူမ၏ ခွန်အားများက ကျွန်မတို့ဘဝများကို ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းရန် အားဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

အမေကင်ဆာရောဂါရရှိခဲ့ခြင်းသည် ဖခင်အတွက်လည်း သိသိသာသာပင် ထိခိုက်မှုဖြစ်စေခဲ့သည်။ သူဘုရား သခင်ထံမှ အမေ့ကို ခေါ်ဆောင်မသွားဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ကြောင်း ၁၅ နှစ်အရွယ် သမီးတစ်ယောက်ကို သူတစ်ဦးတည်း ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းပြောသည်။ ထိုရက်များအတွင်းက အဖေလေသံသည် အမေ့ထက်ပင်ပို၍ စိုးရိမ်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သူတွေ့ခဲ့သော ဆရာဝန်များအားလုံးက ကင်ဆာဆိုသည်မှာ ပြီးဆုံးသွားသည်ဟူ၍ မရှိကြောင်း၊ တစ်နေရာမှာ ဖုံးကွယ်နေပြီး ဘယ်အချိန်မှာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာမလည်းဆိုတာ မသိနိုင်ကြောင်း ပြောဆို သည်ဟု ကျွန်မကို တိုးတိုးကြိတ်ပြောပါသည်။ အဓိကအကြောင်းအချက်မှာ လုံလုံခြုံခြုံရှိလှသော မိသားစုဘဝကလေး အတွင်းသို့ ကင်ဆာရောဂါကြီး ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဆိုသော သိမြင်မှုကြီးက ကျွန်မတို့ကို လှုပ်ခါသွားစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်မှာ ပုံမှန်သို့ ပြန်ရောက်လာသော အခြေအနေသစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း-၁၆

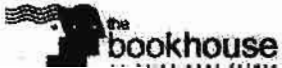
ဒင်ဗာတွင် ကောလိပ်ကျောင်းသူဘဝ ပြန်လည်စတင်ခြင်း Starting Early (Again)

၁၉၇၀ ခုနှစ် နွေဦးနှင့်နေရာသီကာလတစ်ခုလုံး ကျွန်မ၏ဘဝသည် စန္ဒရားတီးခြင်း၊ စက်တီစီးခြင်း၊ ကျောင်းတက်ခြင်းတို့ဖြင့် ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် ပထမဆုံး စက်တီစီးပြိုင်ပွဲကြီးကို သြဂုတ်လအတွင်း ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရပြီး အောင်မြင်မှုအနည်းငယ် ရခဲ့သည်။ မဖြစ်မနေ သင်ယူရသော ကျောင်းသင်ခန်းစာဘာသာရပ်များတွင် ကျွန်မအဆင့်သည် ထိပ်တန်းမှာ ရှိနေခဲ့သော်လည်း အလွတ်စက်တီစီးခြင်းများ (ခုန်ခြင်းနှင့် လျှောက်စီးပြိုင်ခြင်း) တို့တွင် တတိယအဆင့်မှသာ ပန်းဝင်ခဲ့သည်။ နှစ်များစွာကြာသောအခါ ကျွန်မသည် မိဘများအား ကျွန်မကို ကိုယ်နှင့်မကိုက်ညီသော အားကစားတွင် သင်ယူစေခဲ့ခြင်းအပေါ် အပြစ်ဖို့ ပြောဆိုခဲ့မိသည်။

ကျွန်မ၏အရပ်သည် ၅ ပေ ၇ လက်မ ဖြစ်သော်လည်း ခြေတန်များမှာ ၅ ပေ ၁၀ လက်မရှိသူ၏ ခြေတန်များလောက် ရှည်လျားနေသည်။ စက်တီစီးပြီး အမြင့်မှ ခုန်ဆင်းခြင်းမျိုးနှင့် မကိုက်ညီသော ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မဟာ တင်းနစ်ကစားသမားဖြစ်ရမှာဟု သူတို့ကို ပြောသောအခါ မိဘများက နာမည်ကြီးစက်တီစီးသမားဖြစ်လိုသည်ဟု ပြောသည်မှာ ကျွန်မသာဖြစ်သည်ဟု ပြန်ပြောကြသည်။

စက်တီစီးခြင်းသည် စန္ဒရားတီးခြင်းထက် ကျွန်မအတွက် ပိုမိုခက်ခဲခဲ့သည်။ ၎င်းသည် တကယ်ပင် ခက်ခဲလှသော အလုပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်းလိုက်၊ ပြန်ထလိုက်၊ နောက်နေ့တွင်ပြန်စလိုက်ဖြစ်နေရသည်။ ဤသည်ပင် စက်တီစီးခြင်းက ကျွန်မကိုသင်ကြားပေးနေမှုများဖြစ်သည်။ ဤသည်အတွက်ပင် ကျွန်မ၏မိဘများက ငွေကုန်ကြေးကျွန်ကာ ကျွန်မအား စက်တီစီး သင်ကြားစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရပါသည်။ ကျွန်မအသက်သည် ၁၆

www.burmeseclassic.com

နှစ်သို့ရောက်လာခဲ့ပြီး ဖခင်သည် နံနက်တိုင်း မိုးမလင်းမီ ကျွန်မကို စကိတ်ကွင်းသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပုံမှန်လည်ပတ်နေရာမှ တစ်ရက်တွင်မူ ကျွန်မမိဘများက အထက်တန်းကျောင်းပြီးသွားချိန် တက်ရမည့်ကောလိပ်ကျောင်းများအကြောင်း သူတို့ပြောလိုသည်ဟု ဆိုလာပါသည်။ ကျွန်မသည် အထက်တန်းအဆင့် ပြီးဆုံးလုနီးပါးရှိ ကျွန်မအား တက္ကသိုလ်များ လျှောက်ထားရန်ကိစ္စ စဉ်းစားထားရန် ပြောဆိုလိုသည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ဧည့်ခန်းတွင် စုမိကြသည်။ အမေက ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ အဖေက ဖန်းရောင်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ကျွန်မက စန္ဒရားတီးသည့် ခုံတန်းတွင်ထိုင်သည်။ ဤအနေအထားမှာ သုံးယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြောနိုင်သော အနေအထားဖြစ်သည်။ ဖခင်က တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန်တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

ကျွန်မ၏ စိန်မေရီကျောင်းသင်ခန်းစာမှာ ပြီးဆုံးလုပြီဖြစ်ကြောင်း ဖခင်ကပြောသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးတွင် အဆင့်မြင့် ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲများ ဖြေဆိုရန် အစီအစဉ်ရှိနေပြီး လာမည့်နှစ်တွင် စန္ဒရား ပိုမိုအချိန်ပေး၍ သင်ယူလိုနေသည်။ ထို့နောက် အနုပညာကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်ပညာသင်ကြားပြီး ဥရောပသို့သွားကာ ဆက်လက်လေ့လာရန် ဖြစ်သည်။

ဖခင်က ပြောသည်မှာ ကျွန်မအနေနှင့် အထက်တန်းနောက်ဆုံးနှစ်ကို ခုန်ကျော်ပြီး ကောလိပ်သင်ခန်းစာများကို စတင်လေ့လာနိုင်သည်ဟု တက္ကသိုလ်မှ သူမိတ်ဆွေများနှင့် ပြောဆိုကြည့်ရာတွင် သိရသည်ဟုပြောသည်။ စန္ဒရားတီးရန်အတွက်လည်း အချိန်ပိုရမည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မကတော့တစ်ခုခုကို တက်ရောက်လိုနေကြောင်း သူသိသည်။ နယူးယောက်မှ ဂျူးလီယာဒ်ကျောင်း (သို့) ဖီလာဒဲလဖီးယားရှိ ကားတစ်ဂီတကျောင်းလိုကျောင်းမျိုး တစ်ခုခုကို စိတ်ကူးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖခင်ကပြောသည်မှာ ထိုစိတ်ကူးသည် အန္တရာယ်ရှိသည်။ ဂီတကျောင်းတစ်ခုခုကို ဝင်လိုက်ပြီဆိုလျှင် တခြားသင်ယူမှုတစ်ခုခုသို့ ပြောင်းလဲရန် ခက်ခဲသွားမည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားသော အကြောင်းအရာ အတော်များသည်ကို သိနေသောမိဘများက အဆိုပါ အနုပညာကျောင်းများတွင် ကျွန်မ မပျော်ဘဲဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ဂီတသမားတစ်ဦး အမှန်တကယ်ဖြစ်လိုကြောင်းပြောပြီး ကန့်ကွက်ပါသည်။ 'ကျွန်မကို ဒင်ဗာတွင် ဆက်လက်ရှိနေစေ၍လား' ဟု ကျွန်မက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မသည် အတော်စောစောကတည်းကပင် မိဘများက ကျွန်မကို အိမ်မှထွက်ခွာစေလိုဟု ထင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ တကယ်ပင် ငယ်နေပါသေးသည်။ သူတို့အနေနှင့် ကျွန်မကို ကောလိပ်ကျောင်းသို့ပို့ရန်နှင့် သုံးယောက်သား ပူးပေါင်းနေထိုင်မှုကလေးကို ဖျက်ပစ်လိမ့်မည်မဟုတ်သည်ကို ကျွန်မသိနေသည်။ သို့သော်

www.burmeseclassic.com

ဤသည်မှာ သူတို့အတွက်သာဖြစ်ပြီး ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ကြောင်း ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခံစားမိလိုက်သည်။ ကျွန်မက မကျေမချမ်းဖြစ်မိသည်။

အမေကမူ ဘာမျှဝင်မပြောပါ။ အဖေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးပင် ကျွန်မကို ဆက်ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ဒင်ဗာတွင် တစ်နှစ်ဆက်တက်ပြီး နောက်ပိုင်း တကယ်တမ်းဝါသနာပါသည်ဆိုလျှင် လုပ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် သူတို့ကမူ အထက်တန်းပြီးဆုံးအောင်ကိုမူ စိန့်မေရီတွင် တက်ရောက်သင်ကြားခြင်းကို စွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ ဒင်ဗာတွင် ကျွန်မတက်နေလျှင် ကျောင်းဆရာ၏သမီးအဖြစ် ကျောင်းလခ လွတ်သလောက်နီးပါး သက်သာမည်ကို ကျွန်မသိသည်။ ကျွန်မထိုစဉ်းစားမှုလည်း ရှိသည်။ သို့သော် ထိုစိတ်ကူးကို မကြိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ အိုင်ဒီယာတစ်ခု ရလာသည်။ အထက်တန်း နောက်ဆုံးအပိုင်းကို သင်ယူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကောလိပ်တွင် ပထမနှစ်ကို စတင်တက်ရောက်ခြင်း နှစ်မျိုးစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း မလုပ်နိုင်ပါသလော။ ကျွန်မသည် အထက်တန်းကျောင်းကိုပြီးအောင်တက်လိုပြီး၊ ကောလိပ်သို့လည်း ခုန်ကျော်၍ ဝင်ရောက်လိုသည်။ မိဘများ ရှင်းပြသည်မှာ စိန့်မေရီကျောင်းသည် ကုန်ကျစရိတ်အလွန်များသည်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မသိကြောင်း၊ သို့သော် နောက်ဆုံးအပိုင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ပြောမိပါသည်။ ကျွန်မမှတ်မိသလောက်မူ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ကျွန်မကြား ဤတစ်ကြိမ်ပြောဆိုမှုမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အဖြစ်ဆုံးဟု ထင်ပါသည်။ သူတို့ကလည်း အခြေခံပေါ်မှာရပ်နေသလို ကျွန်မဘက်ကလည်း မလျှော့နိုင်ဖြစ်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ထပ်မံဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ အလျှော့အတင်းပြုလုပ်ကြပြီးနောက် ကျွန်မ၏ အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်ကြပါသည်။ နှစ်မျိုးစပ်ပုံစံကို ကျင့်သုံးရန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ၁၁ နာရီမထိုးမီအထိ နေ့စဉ်စက်တီးလေ့ကျင့်မည်။ ပြီးလျှင် ဒင်ဗာသို့သွားမည်။ သို့နောက်တွင်မှ ကျွန်မစိန့်မေရီသို့သွားပြီး လိုအပ်သလောက် သင်ရိုးများ သင်ယူပြီး၊ စန္ဒရား လေ့ကျင့်ခန်းများပြုလုပ်မည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအချိန်တွင် ထပ်မံ၍လေ့လာခြင်း၊ စန္ဒရား လေ့ကျင့်ခြင်းများကို အိပ်ရာမဝင်မီအထိ ထပ်မံပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။

ဤကာလမှာ စာသင်နှစ်၏ လေးပုံတစ်ပုံမျှသာရှိသည်။ ကျွန်မသည် အစီအစဉ်များ ချမှတ်ထားသော်လည်း ကိုယ်တိုင်လိုက်မလုပ်နိုင်။ လက်တွေ့အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်သည်ထက် ကျွန်မ၏ ဖြစ်လိုမှုများက များနေတတ်သည်။ ကျွန်မသည် စိန့်မေရီတွင်ရော၊ တက္ကသိုလ်တွင်ပါ လှူမှုရေးအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခု မထူထောင်နိုင်သည်ကို အလျင်အမြန်ပင် တွေ့ရှိလာခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုသည်မှာ ပြောရလျှင် စီနီယာများအတွက် သံယောဇဉ်တွယ်စေသောနှစ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ခိုလီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

သို့သော် ကျွန်မအဖို့ ကျောင်းတွင်လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်မှုနည်းပါးလှပြီး၊ အမျိုးမျိုးသော ကော်မတီများ အတန်းတွင်းလုပ်ငန်းများနှင့် ကင်းဝေးလျက် ရှိနေလေသည်။ ကျွန်မကကောလိပ်ကျောင်းတွင် A အဆင့်ရရှိသော အင်္ဂလိပ်စာအဖြေလွှာကို စိန့်မေရီမှ ဆရာမကို ကျွန်မက ဂုဏ်ယူစွာ ပြသမိသောအခါ ဆရာမက သိပ်အကောင်းကြီးမဟုတ်သော သဘော (သို့) သူမက အဆင့်မြင့်သင်ခန်းစာများလောက် အဖိုးမတန်ဟူသော သဘောမျိုးဖော်ပြခဲ့သည်။ တချို့သော ဆရာများက ကျွန်မ ကောလိပ်သင်ခန်းစာများ သင်ယူနေခြင်းဖြစ်သည် သူတို့၏ သင်ကြားမှုအပေါ် အရည်အချင်းပိုင်းအရ သံသယရှိခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော သဘောမျိုးယူဆကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ကောလိပ်ကျောင်းရမှတ်များသည် စိန့်မေရီ၏ ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်သော ပညာရေးမှတ်တမ်းတွင် ထည့်သွင်းမည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပင် သိစေခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် စိန့်မေရီကျောင်းတွင် ထိပ်ဆုံးနေရာမှရရှိရန် အခွင့်အရေး မရှိနိုင်တော့ပေ။

တစ်ခုခုကို စွန့်လွှတ်ရမည်ကို ကျွန်မသိသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ ကိုယ့်စကားကိုယ်ပိတ်မိနေပြီ။ မိဘများ ပြောဆိုမှု မှန်ကန်ခဲ့သည်ကိုလည်း ဝန်မခံလိုရာ နှစ်မျိုးစပ်သွားနေသော ပုံစံကို ပြီးဆုံးအောင် ဆက်တက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှ တစ်ခုခုကို အခြေချရန် လုပ်ရတော့မည်။ ရှေ့သို့ဆက်သွားရန် နောက်ပြန်ဆုတ်ရန်ထက် ပို၍လွယ်သည်ဟု ကျွန်မက အကြောင်းပြခဲ့သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အစစ်အမှန် ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရန် ဖြစ်ပေသည်။ ပထမဦးဆုံး အချိန်ပိုထွက်လာရန် တစ်ခုခုကို လျှော့မှရတော့မည်။ နံနက်အစော ၄ နာရီခွဲမှ စတင်လှုပ်ရှားရပြီး ကျွန်မ၏ ကောလိပ်ကျောင်းသူငယ်ချင်းများနှင့် ပီစာတစ်ကိုက်၊ ဟမ်ဘာဂါတစ်ဖုံလောက် အတူစားခွင့် မရလောက်အောင် အလုပ်များနေသော ဘဝက ကျွန်မ ငြီးငွေ့လာလျက်ရှိသည်။

စက်တီမ်းပြိုင်ပွဲဝင်ရန်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး စက်တီမ်းခြင်းကို အချိန်များစွာ လျှော့ချလိုက်သည်။ ပိုထွက်လာသော အချိန်များကို စိန့်မေရီကျောင်းအတန်းများတက်ရန် အသုံးပြုခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကားမောင်း၍ ကျောင်းနှင့်ကောလိပ်အသွားအပြန် လုပ်ရန်လွယ်ကူလာသည်။ ကျွန်မ၏ဘဝသည် တက္ကသိုလ်တွင် များစွာပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းအသစ်များစွာ ရှိလာခဲ့ပြီး ထိုအထဲတွင် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ဟော်ကီသမားများပါ ပါဝင်လာခဲ့လေသည်။

စိန့်မေရီတွင်နေခဲ့စဉ်က ဂျူနီယာအတန်းကျောင်းဆင်းပွဲအချိန် ကျွန်မအသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်အထိ ယောက်ျားလေးများနှင့် ချိန်းဆိုခြင်းမရှိသေးပေ။ အဖေက သူ့အတွင်းရေးမှူးအမျိုးသမီး၏မောင်အား ကျွန်မကိုတပွဲသို့ ခေါ်သွားရန် စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ ရည်မှန်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း နောက်နောင် ဤသို့သော ကပွဲကြီးမျိုးတွင်

ဖခင် ရွေးချယ်စီစဉ်ပေးသောသူနှင့် ဘယ်တော့မျှမသွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ စိနီယာ အတန်းကျောင်းဆင်းပွဲတွင်မူ ဟော်ကီကစားသမားတစ်ယောက်အား ကျွန်မနှင့် အဖော်လိုက်ပေးရန် အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုကောလိပ် ကျောင်းသားမှာ အထက်တန်းကျောင်းဆင်းပွဲတွင် အဆင်မပြေဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်မတို့စောစောပြန်ခဲ့ရသည်။

ကောလိပ်ရှိ ငယ်ရွယ်ပြီး ခေတ်မီသော လူငယ်များအပေါ် သက်ရောက်သော လူမှုရေးဆွဲအားများမှာ ကျွန်မနှင့် လည်း ပတ်သက်လာတော့သည်။ ကျွန်မသည် ယခုအခါ ၁၆နှစ် တင်းတင်းပြည့်ပြီး ကောလိပ်ကျောင်းသူအသစ်စက်စက် ဖြစ်နေသည်။ မိဘများအဖို့လည်း စိုးရိမ်စရာဖြစ်လာသည်။ သူတို့စိုးရိမ်သည်မှာ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ထက်ပို၍အသက်ကြီး ပြီး ပို၍ရင့်ကျက်နေသော ကျောင်းသားကြီးများနှင့် ငြိတွယ်သွားမှာကိုဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် ၁၉၇၁ ခုနှစ်ကာလများမှာ လိင်ကိစ္စ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ရော့အင်ရိုးလ်များ ခေတ်ထသောကာလကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ဒုတိယနှစ်ကို ကျောင်းဝင်း အတွင်းပြောင်းနေတော့မည်ဟု ကြေညာလိုက်သောအခါ သူတို့သဘောမတူကြတော့ပေ။

ဖခင်က ကျွန်မအား မည်သည့်အခါမျှ အဆောင်တွင်သွားမနေရန် ပြောသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး တစ်ယောက်အနေနှင့် ထိုနေရာတွင် ဘာတွေဖြစ်တတ်သည်ကို သူသိသည်ဟု ပြောပါသည်။ အမေကလည်း ကျွန်မသည် ထိုကျောင်းသားကြီးများနှင့် ပေါင်းသင်းရန် ငယ်သေးကြောင်း ထပ်ဆောင်းကန့်ကွက်လာပါသည်။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ သူတို့သမီးအပေါ်ကနေ အမြတ်ထုတ်သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပြောသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းကို စောစောစာရင်းသွင်း စေချင်တာ အမေတို့ပဲမဟုတ်လား။ အခုတွေ့လာတဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့ဟု ကျွန်မ မခံမရနိုင် ပြန်ပြောမိ ခဲ့သည်။ ကျွန်မဟာ အမေထင်တာထက်ပိုပြီး စမတ်ကျကျနေနိုင်ပါတယ်ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်မ မှတ်မိသမျှ မိဘများနှင့် အကြီးမားဆုံး ကဏ္ဍကောစလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြန်၍စဉ်းစား ကြည့်သောအခါ သူတို့ချမှတ်ကျင့်သုံးခဲ့သော လှုပ်ရှားမှုအဖြစ်အပျက်များမှာ ကျွန်မ၏ အလျင်အမြန်ပွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာ မှုကို စိန်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့က ကျွန်မသည် ကျောင်းတွင်ထိပ်တန်းရောက်နေသော်လည်း လူမှုရေးအရ မူ သူတို့၏ ကလေးငယ်သဖွယ်ဖြစ်နေစေလိုသည်ဟု ယူဆသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် လူမှုရေးမကျွမ်းကျင်သော လူမှုရေးဘဝမရှိသော ဉာဏ်ကြီးရှင်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မသည် သူငယ်ချင်းများကို ခင်သည်။ ကောင်း သည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ သူတို့သည် ကောလိပ်ကျောင်းသားများဖြစ်ကြသည်။

ကျောင်းဘော်ဒါဆောင်များအပေါ် အဖေ၏ဆန့်ကျင်မှုကြောင့် ကျွန်မက သူ့အားအမျိုးသမီး သီးသန့်အဆောင်များ ဆိုလျှင်ကောဟု အဆိုပြုရပါသည်။ အဖေကန့်ကွက်မည်ဟု ကျွန်မမယူဆပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအမျိုးသမီးအဆောင်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါသည်။ အဆောင်တွင်နေရသည်ကို ကျွန်မသဘောကျပါသည်။ အားလပ်ချိန်အတော်များများကို အေးဘင်တွင်

အချိန်ဖြုန်းရသည်။ ဘရစ်ချ်ဖဲကစားနည်းကို လေ့လာခဲ့သည်။ လူမှုရေးပွဲလမ်းများအတွက် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ဖြစ်ပြီး အဆောင်တွင် ဦးဆောင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ မိသားစုဝင်များသည် ကျွန်မကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သွားသော်လည်း ကျွန်မ၏ ဘဝသစ်နှင့် ပတ်သက်၍ သို့လော၊ သို့လောဖြစ်မှုများကို ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်နေမှုကိုမူ ချီးနှိမ်ထားရပုံရသည်။ ကျွန်မသည် အထက်တန်းကျောင်းနှင့် အဆက်အသွယ်သိပ်မရှိတော့ပေ။ ကျွန်မကိုကျောင်းကလပ်အသင်းမှ အထူးချွန် အအောင်မြင်ဆုံး လူမည်းကျောင်းသူအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဂုဏ်ပြုပွဲဖိတ်ကြားသောအခါ ကျွန်မသွားရောက်ပါဝင်လိုစိတ် မရှိခဲ့ပါ။

ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မကောလိပ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ၏ဖခင် အတွက် ကျွန်မ၏ဖြစ်တည်မှုကို ခွင့်ပြုလာရသလို သူတို့၏ မိတ်ဆွေများရှေ့တွင် ကျွန်မအတွက် မျက်နှာပျက်စရာမဖြစ် ခဲ့ပေ။

စိန့်မေရီကျောင်းတွင် ကျွန်မကိုကျောင်းအပ်ခဲ့ခြင်းမှာ လုံးဝမှန်ကန်သောကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သူတို့ထံ ဝန်ခံပြောဆိုရန် အချိန်အတော်ကြာခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာသည် ကျွန်မအတွက် အလွန်ကောင်းမွန်သော ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် အထက်တန်းအောင်မြင်ကြောင်း ဘွဲ့ယူရန် တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုတစ်ခေါက်မှာ အဆင်မပြေဖြစ်ရသောအခါက ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းက ကျွန်မ၏ ဒီပလိုမာလက်မှတ်တွင် ကျွန်မမှာမည်ကို စာလုံးပေါင်း မှားနေခြင်းဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၆နှစ်လောက်က ဤမှာမည်ကိုရရန်ကြိုးစားခဲ့ရသော အမေက ထိုလက်မှတ်ကို ကျောင်းသို့ပြန်ပေး၍ ကျွန်မ၏မှာမည်တွင် Z နှစ်လုံးထပ်၍ ရေးရသော Condoleezza အဖြစ် ပြန်ပြင်ခိုင်းပါသည်။ ထိုလက်မှတ်မှာ ပြန်မလာ တော့ပါ။ ထိုလက်မှတ်ပြန်ပြင်ထားသောမှုကို ကျွန်မ ၂၀၀၉ ခုနှစ် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဘဝမှ အနားယူသောနှစ်တွင် ဤကိစ္စကို နိုင်ငံတော်ရေးရာ သတင်းအဖွဲ့မှ ကြားသိသွားပြီး စိန့်မေရီကျောင်းကို တရားဝင်မေတ္တာရပ်ခံသောအခါမှ ပြန်ရခဲ့လေသည်။

အခန်း-၁၇

ကောလိပ်ကျောင်းနေရက်များ
College Years

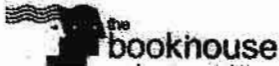
အားလုံးသဘောတူကြပြီးသည့်တိုင် ကျွန်မသည် အမျိုးသမီးဆောင်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့သွားခြင်းမဟုတ်သေးပါ။ ထိုကာလအတွင်း ကျွန်မသဘောပေါက် လာသည်မှာ မိဘများသည် ကျွန်မအတွက် မည်မျှကုန်ကျခဲ့ရသည်ဆိုသည်နှင့် ကျွန်မ အတွက် မည်မျှဆက်လက်၍ ရင်နှီးမြှုပ်နှံနေရသည်ဆိုခြင်းကို ဖြစ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ် အဆောက်အအုံတွင် နေထိုင်ခွင့်မှာ နှစ်နှစ်သာရရှိထားရာ ထိုအချိန်မှာ အလှူအမြန်ပင် ကုန်ဆုံးလာပါသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများအဖို့ သူတို့နေထိုင်ရန် အိမ်တစ်လုံးနှင့် ကျွန်မအတွက်ပါ ကျောင်းဝင်းအတွင် နေထိုင်ရန် အခန်းကိုရှာဖွေရတော့ မည်ကို ကျွန်မသိနေပါသည်။

နှစ်များစွာကြာသောအခါမှ ကျွန်မပြန်သိလာရသည်မှာ ထိုစဉ်က ဒုတိယ ကျောင်းအုပ်ကြီး မစွတာဘလက်ဘန်းက ဖခင်အား အိမ်တစ်လုံးဝယ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့ သည်။ သို့သော် အဖေက 'ကွန်ဒိုလီဇာဟာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ပဲဗျာ' ဟုပြောပြီး အိမ်တစ် လုံး မဝယ်နိုင်သေးကြောင့် ရှင်းပြခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

ဤသည်မှာ ဖခင်ဘက်မှ အတိုးအဘွားများ၏ ဘဝရှုမြင်ပုံဖြစ်ပြီး မိခင်ဘက် က မိသားစုများမှာမူ မြေပိုင်မှုကို အလေးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လေးနေရာ လောက် ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံး ၁၉၇၉ နှစ်တွင်မှာ အိမ်တစ်လုံးဝယ် ဖြစ် တော့သည်။

ဤသည်မှာ ဒင်ဗာသို့ပြောင်းရွှေ့လာပြီးနောက် ၁၀နှစ်ကြာမှ ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မ၏ မိဘများဝင်ငွေသည် ထိုကာလများအတွင်းက တစ်နှစ်လျှင်

၆၀၀၀၀ ထက်မပိုခဲ့ပေ။ ကျွန်ုပ်ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ထိုအချိန်က ဤကိစ္စများကို နားလည်အောင်အထိ ကျွန်ုပ်မစမတ် မဖြစ်ခဲ့ဘဲ ငွေကုန်ကြေးကျသက်သာအောင် ကျွန်ုပ် နည်းလမ်းမရှာနိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုသို့တက္ကသိုလ်အိမ်ရာမှ ပြောင်းရွှေ့ရန် အရေးပေါ်လိုအပ်လာမှုအရ ကျွန်ုပ်တို့ နေရာအသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေ ရပါတော့သည်။ အဖေ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က တက္ကသိုလ်နှင့် မဝေးလှသော နေရာတွင် အိမ်တစ်လုံးငှားရန်ရှိသည်ဟု သတင်းပေးလာပါသည်။ ထိုအိမ်မှာ အတော်ပြည့်စုံသည်။ အိမ်ခန်း သုံးခန်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ စန္ဒရားထားရန် ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းလည်းပါရှိသည်။ စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးပိုင်ဆိုင်ခြင်းမှာ ကလေးတစ်ယောက် (သို့) ခွေးတစ်ကောင်ပိုင်ဆိုင်သည်နှင့် အလားတူပေသည်။ သူ့အတွက်ထားရန် နေရာရှိရမည်။ အိမ်ရှာရာတွင် အဓိကအချက်မှာ ထိုကိစ္စပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအိမ်ပိုင်ရှင်ကို သူ့အိမ်တံခါးဝတွင် ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ကြသောအခါ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မူမမှန်သလို ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့သတိပြုမိသည်။ သူမ၏အိမ်ကို ပြသပြီးသောအခါ ဤအိမ်ကို အခြားငှားလိုသူများ ရှိနေသည်ဟု ပြောပါသည်။ ဤအကြောင်းပြချက်ကို လက်ခံနိုင်သော်လည်း သူမဆက်ပြောသောစကားမှာ စန္ဒရားပါသော အိမ်ငှားမည်။ သူမဆိုသူက လက်မခံနိုင်ကြောင်း အကြောင်းမှာ စန္ဒရားသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသော ကြောင့်ဖြစ်သည်စသဖြင့် ပြောပါတော့သည်။

ဤသည်မှာ လက်မခံနိုင်စရာအချက်ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူမသည် ကျွန်ုပ်တို့အား လူမည်းဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ငှားလို၍ အကြောင်းပြနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အယ်လာဘားမားတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရာ ဤသို့သော ခွဲခြားမှုမျိုး ရာနှင့်ချီ၍ တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မိဘများကပါ ချက်ချင်းပင် အခြေအနေကို နားလည်လိုက်ကြသည်။

အဖေက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်၍ ထိုအမျိုးသမီးကြီးအား ပြောပါတော့သည်။ ဒီအိမ်ဟာ သူမိတ်ဆွေ မတွေ့မီတစ်ရက် ကမှ ငှားရမ်းရန် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင်း၊ စန္ဒရားကို အကြောင်းပြရန် မလိုကြောင်း၊ အခြားအိမ်များတွင်ရော စတီရီယို ရှိနိုင်ကြောင်း၊ စန္ဒရားလည်း ရှိနိုင်ကြောင်း၊ တကယ်တမ်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့တို့ကို လူမည်းဖြစ်လို့ မငှားချင်တာမဟုတ်လား။

အခုခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျွန်ုပ်တို့တို့ ဒီအိမ်ကို ငှားမှာမဟုတ်တော့ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ပေးသော နှုန်းထားအတိုင်း ရနိုင်စေရန် မျှော်လင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ရာ ထိုအမျိုးသမီးမှာ နောက်သို့လန်ကျသွားတော့မလောက် ဖြစ်သွားသည်။ သူမက 'ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ ဘေးအိမ်တစ်အိမ်မှ ဂီတသံများနှင့်ပတ်သက်၍ ကန့်ကွက်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်' ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုအိမ်ကို မငှားဖြစ်တော့ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုသို့ပြောဆိုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူမသည် နောက်နောင် ဘယ်တော့မျှ ခွဲခြားဆက်ဆံတော့မှာ မဟုတ်တော့ဟု အဖေကပြောသည်။ ဤကိစ္စကို ဒေါက်တာဘလက်ဘန်းကို ပြောပြ လိုက်လျှင် သူကတက္ကသိုလ်အိမ်ကို

ဆက်လက်နေထိုင်ရန် သက်တမ်းတိုးပေးမှာ သေချာသည်ဟု အဖေက ပြောသည်။ အဖေက ဆက်လက်၍ ၁၉၇၂ ခုအထိ ဒင်ဗာတွင် အသားရောင်ခွဲခြားရေး ဆက်လက်ရှင်သန်နေသည်မှာ ရှင်းနေသည်ဟုပြောပြီး အယ်လာဘားမားလို ပြောင်ကျကျ အသားရောင်ခွဲခြားသောနေရာမျိုးတွင်မှ အနိမ့်ဆုံး ကိုယ်ဘယ်လို ရပ်တည်ရမယ်ဆိုတာကို သိနိုင်သေးသည်ဟု ပြောပါသည်။

ထိုခံစားချက်ကို ကျွန်မနားလည်နိုင်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအတွေ့အကြုံမျိုး ရှိခဲ့ဖူးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏လမ်းညွှန်ဆရာမက ကျွန်မအား ဂျူနီယာကောလိပ်သို့တက်ရန် အကြံပေးစဉ်က တစ်ကြိမ်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ အစိုးရဆိုင်ရာ သင်ခန်းစာများကို မောင်မယ်သစ်လွင်အနေနှင့် စတင်တက်ရောက် သင်ကြားရသော အချိန်တွင်ဖြစ်သည်။

ပါမောက္ခရောဘတ်အယ်ကယ်လ်ဘာရီက လူမှုသိပ္ပံပညာရှင် ဝီလီယံရော့ကလေ စသူတို့၏ အသားအရောင် ဦးစားပေးမှု ကွဲပြားပုံကို ဖော်ထုတ်သော သီအိုရီကို ပြောကြားသော လက်ချာတစ်ခုတွင် လူမည်းများသည် ပြုစုပျိုးထောင် ပုံကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝအရကို IQ နိမ့်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ အယ်ကယ်လ် ဘာရီသည် ထိုသင်ခန်းစာကို ရိုးရိုးကလေးသာ ပြောသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူသည် ခွဲခြားရေးသီအိုရီအတွင်းသို့ ပါဝင်သွားနေသည်ဟု ကျွန်မ ခံစားမိလာသည်။

အတန်းထဲတွင် ကျွန်မအငယ်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မသူ့ကိုစိန်ခေါ်ပါတော့သည်။ 'ကျွန်မပြင်သစ်လို ပြောတတ်တယ်။ ဘက်ချ် (Buch) ရဲ့ စန္ဒရားလက်ရာတွေ တီးနိုင်တယ်။ ဆရာရဲ့ယှဉ်ကျေးမှုတွေကို ဆရာထက်ပို နားလည်တယ်။ ဒီလိုကိစ္စတွေဟာ သင်ယူလို့ရတယ်ဆိုတာကို ပြနေတာပဲမဟုတ်လား' ဟု ကျွန်မကပြောလိုက်ရာ သူစိတ်ဆိုးသွားပြီး နောက်နေ့တွင် ကျွန်မက သူ့ကိုနှုတ်ပိတ်သွားရန် လုပ်ခဲ့သည်ဟုပြောသည်။

ဤသည်မှာ ကျောင်းသူ အသစ်တစ်ယောက်နှင့် ဝါရင့်ပါမောက္ခတစ်ဦးကြား အံ့ဩလောက်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုဟု ကျွန်မစဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် ကျွန်မဘက်က မလျှော့ခဲ့ပါ။ ဆရာဘက်မှ လက်တုံ့ပြန်လာပါက မှတ်တမ်းယူထား နိုင်ရန် ကျွန်မကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့်တွေ့၍ ကန့်ကွက်တိုင်ကြားခဲ့ပါသေးသည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဆရာက ကျွန်မတို့တွေ့ရန် ခေါ်ယူ၍ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဆရာက ဂရပ်ကလေးတစ်ခုကို ဆွဲပြသည်။ လူမည်းများ၏ ဇယားကွက်များ၏ အောက်ခြေတွင်ရှိ၍ လူဖြူများက သူတို့၏ အပေါ်လှိုင်းတွင် ရှိနေသည်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မင်းလိုကလေးမျိုးလည်းရှိတယ်' ဟုပြောပြီး ကျွန်မ၏ IQ အတွက် အပေါ်ဆုံးတွင် လှိုင်းတစ်လှိုင်းဆွဲကာ ပြပါသည်။

ကျွန်မကို ထူးခြားမှုတစ်ခုအဖြစ်ပြောသည်။ သူ့စကားမှာ လိုရင်းသို့ မရောက်သည်မှာ ရှင်းနေပါသည်။ ကျွန်မအတွက် အချိန်မရွေး သူ့ကိုအကူအညီတောင်းနိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သာ လျှောက်ခဲ့ပြီး မည်သည့်အခါမျှ ဆရာထံမှ အကူအညီမတောင်းဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဤပုံစံမျိုးဖြင့် ဒင်ဗာသည် အယ်လာဘားမားနှင့် ကွာခြားလျက်ရှိသည်။ အပေါ်ယံတွင်တော့ အားလုံးမှာ ချောမွေ့လျက် ပေါင်းစည်းညီညွတ်လျက်ရှိသည်။ အတွင်းတွင်မူကား ကောလိပ်စာသင်ခန်းများအတွင်း အိမ်ရှာဖွေမှု များအတွင်းနှင့် အထက်တန်းကျောင်း အထောက်အကူပြုဆရာမ၏ ကျွန်မအမှတ်စာရင်းများအပေါ် တုံ့ပြန်ပုံများတို့တွင် အသားအရောင်ခွဲခြားမှုသည် ရှိနေသည်။ မသိစိတ်တွင် အလိုအလျောက်ရှိနေခြင်း (သို့) သတိမထားမိဘဲ ဖြစ်သွားခြင်း မျိုးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အသားအရောင် ခွဲခြားမှုကို အယ်လာဘားမားတွင် မထားရစ်နိုင်ခဲ့ ကြပါ။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ဤသို့ မပေါ်လွင်လှသော မာနအာဇာတ ပုံစံမျိုးများက ပို၍ရင်ဆိုင်ရန် ခက်သလို ဖြစ် စေပါသည်။

နှစ်များစွာကြာသောအခါ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ရီပါပလီကန်သို့ ဝင်ရပါသလဲဟူသော မေးခွန်းကို ဖြေကြား ရသောအခါတွင် ကျွန်မက ရိုးသားစွာပင် ဤဆုံဖြတ်ချက်သည် ဂျင်ပီကာတာ၏ ပုံပျက်နေသော နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီ အပေါ် တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုအဖြစ် ပြောခဲ့ပြီး ရော်နယ်ရီဂင်၏ ကမ္ဘာ့အမြင်များက ကျွန်မအပေါ်ဆွဲဆောင်မှုရှိခဲ့၍ ဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

သို့သော် ပြည်တွင်းကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍မူ ပါတီနှစ်ခုလုံးအပေါ် ကျွန်မမကြိုက်သည်များ ရှိခဲ့သည်။ ပုံစံမျိုးစုံနှင့် ရှိနေသော ခွဲခြားမှုများကို ကျွန်မအတွေ့အကြုံများအရ သိမြင်မှုများအပေါ် အခြေခံ၍ ဖြေကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ထိုကိစ္စများအပေါ် လျစ်လျူရှုထားခြင်းထက် အလေးထား တုံ့ပြန်မည်ဖြစ်သည်။ ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ၏ အမျိုးသမီးများ လူနည်းစုများနှင့် ဆင်းရဲသားများအပေါ် ပြောဆိုရန်ရှိသော စကားများအပေါ် ထောက်ပြခဲ့သည်။

တစ်ဦးချင်းအသားအရောင်၏ နောက်ကိုကျော်လွန်၍ မမြင်နိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်ုပ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်အမှတ်အသားကို အလေးထားသော နိုင်ငံရေးမျိုးကို ကျွန်မမုန်းတီးသည်။

အကြောင်းမှာ အမေရိကန်လူမှုဘဝတွင် လူမျိုးကွဲပြားမှုသည် အမြဲတမ်းတည်ရှိနေမည်ဖြစ်သော အကြောင်း အချက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ အဖြစ်အပျက်တိုင်းအပေါ် တုံ့ပြန်မှုများမှာ အကြီးအကျယ်ထိခိုက်ပျက်စီးစေခြင်း၊ ခြေကုန်လက်ပန်း ထူခြင်းများဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ပြောင်းပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှုများသာ ဖြစ်တတ်သည်။

ကျွန်မ ကြီးပြင်းလာသော မိသားစုမှာ သင်က သင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်မည်မဟုတ်ဘဲ သင်၏အပြုအမူ

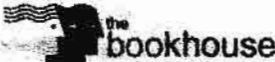

ကိုသာ သင် ချုပ်ထိန်းနိုင်မည်ဟု သွန်သင်မှုရှိခဲ့သော မိသားစုဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များအတွက် ဓားစာခံများဖြစ်ရန် မလိုသလို၊ လူဖြူများက သင့်အပေါ် ဂရုစိုက်လာမှုအပေါ်လည်း မှီခိုရန် မလိုပေ။ ထိုသို့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖူလုံမှုရှိအောင် နေထိုင်ခြင်းသည် ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားနှစ်ဖက်စလုံးမှ ဆင်းသက်လာသော ခံယူမှုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မလည်း ထိုသို့ပင် တစ်လျှောက်လုံး ခံယူနှလုံးသွင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘိုးဘွားများလက်ထက်က မညီမျှမှုများကို မည်သို့ပင် ရင်ဆိုင် ကြံ့တွေ့ခဲ့ကြရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် တိုးတက်မှုများ ရှိလာခဲ့ပြီး ယခုအခါတွင်မူ လူတစ်ယောက်၏ လမ်းခရီးအတွက် အသားအရောင်သည် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခု မဟုတ်တော့ပေ။

ဤသည်က ပြဆိုနေသည်မှာ အမေရိကန်သည် အကောင်းအဆိုးမခွဲခြားနိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ မည်သည့်အခါမှ လည်း ထိုသို့ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ် ဆိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူမျိုးကွဲပြားမှုသည် အမြဲပင်ရှိနေလိမ့်မည်။ မွေးရာပါရောဂါ ကဲ့သို့ သင်သည် ထိုကွဲပြားမှုများနှင့် အတူတကွနေထိုင်နိုင်ရန် သင်ယူရမည်သာဖြစ်ပြီး ထိုရောဂါကို ကုသ၍ရမည်တော့ မဟုတ်ပေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း-၁၈

ဦးတည်ချက်အပြောင်းအလဲ A Change of Direction

အိမ်ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့အား ကျောင်းဝင်းအတွင်း နောက်ထပ် တစ်နှစ်ထပ်မံနေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ပါသည်။ အမေ့အားလည်း တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရုံးအရာရှိ အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရပြီး၊ သူမသည် ရရှိလာသော အခွင့်အလမ်းအသစ်များအတွက် စိတ်အားထက်သန်စွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။

သူမတာဝန်ထမ်းဆောင်ရာတွင် အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့ပြီး အလားအလာရှိသော ကျောင်းသားများထံမှ ကျေးဇူးတင်လွှာ အများအပြား လက်ခံရရှိခဲ့ပြီး သူမကူညီခဲ့သော သူတို့၏ မိဘများထံမှလည်း ကျေးဇူးတင်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ အမေအတွက် သူကျွမ်းကျင် ရာအလုပ်ကို ရရှိသွားသည့်အတွက် ကျွန်မလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။

အဖေသည်လည်း တက္ကသိုလ်ရှိ သူ၏လုပ်ငန်းများအတွက် ချီးကျူးခြင်းခံခဲ့ ရပြီး၊ စကေးလ်မင်ကောလိပ်မှာတုန်းကကဲ့သို့ပင် ဒင်ဗာတွင်လည်း လူသိများဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းသားများအတွက် သူသည် သံလိုက်တုံးတစ်တုံးလို ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသည်။

ထိုကျောင်းသားများထဲတွင် နောက်ပိုင်းလူရွှင်တော် နာမည်ကြီးဖြစ်လာသူ 'ဒေးဗစ်အေယာ့စ်' လည်း ပါဝင်သည်။ သို့သော် သူ၏ကျောင်းသားအများစုမှာ လူဖြူများ ဖြစ်ကြပြီး ကျွန်မ၏ ဖခင်ကို သူတို့၏ အောင်မြင်မှုအတွက် မရှိမဖြစ် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ယူဆကြသည်။ ဖခင်၏ပုံစံမှာ အစဉ်အလာဘောင်များကို ကျော်ဖြတ်၍ လူငယ်များနှင့် လွယ်ကူစွာ ထိတွေ့ဆက်ဆံသော ပုံစံဖြစ်ပေသည်။

အရေးကြီးလာသောအခါမျိုးတွင် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သည် အဖေအားပါ

မို့ခိုအားကိုးကြသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်ကာလက ကင့်ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးရှိ ကျောင်းသားများ ဗီယက်နမ်စစ် ဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြမှုများ ဆင်နွှဲနေသောကာလဖြစ်ရာ ဒင်ဗာတွင်လည်း ကျောင်းအားလုံးက အုံကြွဆန့်ကျင်မှုများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းသားများကို အခြေအနေ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်စေရန် ထိန်းသိမ်းရန်တာဝန်သည် တက္ကသိုလ်တွင် အဖေအပေါ် ကျရောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ထိုအချိန်က နိုင်ငံရေး၏ အထူးတစ်လည်ဖမ်းစားခြင်း ခံရပုံမျိုး မရှိသေးသော်လည်း ကာနက်ဂျီ ကွင်းပြင်အတွင်းစုလေးပွဲသို့ ဖခင်နှင့်အတူ သွားရောက်ခဲ့သည်။ အဖေက စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ 'အခုလိုဆန္ဒပြပွဲတွေ အားလုံး ရပ်စဲသွားဖို့ နောက်ထပ်ဆန္ဒပြပွဲတစ်ခုလိုနေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်' ဟု ကြေညာနေသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်မ၏ ဆန္ဒပြကျောင်းသားများကြား ထိုင်နေပြီး စင်မြင့်သို့ လှမ်းကြည့်နေသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရှိခဲ့သည်။ တိုက်ဆိုင်ခွာပင် ကျွန်မစတင်ဖို့ဒီတက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်မှုအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်အနေဖြင့်ရှိစဉ် ထိုသို့သော ကျောင်းတွင်း လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကိုကြည့်၍ အကြီးအကျယ်စိုးရိမ်မှု ဖြစ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

နောက်ပြဿနာတစ်ခုမှာ ကျွန်မ၏ ဂီတအဓိကဘာသာတွဲမှာ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်းများ၊ သီအိုရီပိုင်းဆိုင်ရာ ခက်ခဲသော သင်ယူရမှုများ၊ တင်ဆက်ပုံတောင်းဆိုချက်များနှင့် အခြားအလုပ်များ မလုပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် မအား မလပ်ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မမှတ်မိသေးသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ဂီတခန်းမအတွင်း ကျွန်မနစ်ဆင်၏ ကမ္ဘောဒီးယားသို့ ကျူးကျော်မှုအကြောင်း စာအုပ်ကို ဖတ်နေသည်။ အခြားကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ထိုစာအုပ်ကို ပြလိုက်သည်။ သို့သော် သူကမူ ကမ္ဘောဒီးယားကိစ္စသည် ဗီယက်နမ်တွင် အမေရိကန်တို့ ပါဝင်ပတ်သက်ပုံနှင့် ဆက်နွှယ်နေပုံကို သိပ်မသိသူ ဖြစ်နေသည်။

ဂီတကျောင်း၏ အလွန်အမင်းသီးခြားဆန်ပုံကို ကျွန်မတွေ့လာရသည်။ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်က ကျောင်းသား သတင်းစာ 'ကလာရီယွန်' အတွက် သတင်းအယ်ဒီတာရာထူးကို လက်ခံပြီးလုပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သောအခါတွင်မှ ကျွန်မတွင် သင်ရိုးပြင်ပလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ရန် အချိန်ပိုမရှိခြင်းကို အသေအချာသိလာရတော့သည်။ ကျွန်မသည် သတင်းစာထုတ်ရန် သူငယ်ချင်းများနှင့် တစ်ညလုံး စာမူများဖတ်ခြင်း၊ ထုတ်ဝေခြင်းစသည်တို့ကို မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုအဖွဲ့မှ ကျွန်မနုတ်ထွက်လိုက်ရသည်။ သို့မဟုတ် အထုတ်ခံရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဂီတဆရာများနှင့် အမြဲပြဿနာတက်နေရသည်။ သူတို့က ကျွန်မ၏ စန္ဒရားတစ်မျိုးတည်းအပေါ် မြှုပ်နှံသင်ယူခြင်းအပေါ် လုံလောက်မှုမရှိဟု ထင်နေသည်။ စန္ဒရားသင်ဆရာများ၏ ရှေ့တွင်တီးပြရသော နောက်ဆုံး စာမေးပွဲတွင် ကျွန်မတင်ဆက်ပုံ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် မစွတာလစ်ချ်မင်က ကျွန်မအား နွေရာသီတွင် အက်စ်ပင်ဂီတကျောင်းသို့

www.burmeseclassic.com

သွားရောက်သင်ယူရန် အကြံပြုခဲ့လေသည်။ ကျွန်မကလည်း ထိုအကြံပြုချက်ကို လက်ခံခဲ့ပြီး နာမည်ကြီးဆရာများနှင့် နွေရာသီတွင် ထပ်မံသင်ယူခဲ့သည်။

ထိုနှစ်နှေရာသီတွင် ကျွန်မ၏ လက်သံမှာ အတော်တိုးတက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလားတူပင် ကျွန်မ သိလာသည်မှာ ကျွန်မမည်မျှကြိုးစားပြီး လက်သံမည်မျှပင် ကောင်းလာလာ ကျွန်မသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မလာနိုင် ဆိုသည်ကို ဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းတွင် သင်ကြားနေသော အချို့ကျောင်းသားများမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပင် မရောက် သေးဘဲ လက်သံကောင်းမွန်လှသောကြောင့် ကျွန်မအနေနှင့် စင်တင်ဖျော်ဖြေမှုအဆင့်သို့ရောက်ရန် အတားအဆီး၊ အခက် အခဲမည်မျှရှိကြောင်း သဘောပေါက်လာရပါသည်။ ကျွန်မအက်စပင်ကျောင်းမှ ပြန်လာသောအခါ ယုံကြည်မှုအကျပ်ဆိုက် သော ဝေဒနာကိုပိုက်ပြီး ပြန်လာရကာ အိမ်ရောက်ပြီးနောက် ဒင်ဗာတွင် နောက်ထပ်လမ်းသစ်တစ်ခုရှာရန် စီစဉ်ရပါတော့ သည်။

မိဘများနှင့် ဆွေးနွေးရပါတော့သည်။ စည့်ခန်းတွင် ကျွန်မတို့ဆုံကြရာ ထုံးစံအတိုင်း အဖေနှင့်အမေက ဆို ဖာခုံပေါ်တွင်ထိုင်၍ ကျွန်မက စန္ဒရားတီးသော ခုံတန်းပေါ်တွင်ထိုင်သည်။ ကျွန်မအဓိကဘာသာရပ်ကို ပြောင်းလဲတော့ မည် ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် စန္ဒရားတစ်ခုတည်းအပေါ် အာရုံစိုက်ထားရခြင်းကို မနှစ်သက်တော့ ကြောင်း စန္ဒရားဘာသာရပ်တွင်လည်း ထိပ်တန်းအဆင့်ရောက်လာအောင် ကျွမ်းကျင်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ ၁၃ နှစ်လောက် သင်ကြားလာသော စန္ဒရားပညာဖြင့် ဝီသိုဗင်ကို ကျော်လွှားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဟု ပြော လိုက်သည်။

သူတို့သည် တခြားသူများထက်စာလျှင် ကျွန်မအပေါ် ကောင်းကောင်းနားလည်ကြသူများ ဖြစ်သော်လည်း ဤသို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူတို့ထင်မထားခဲ့။ ပထမတွင် အဖေက ကျွန်မအား တောင်းဆိုမှုမြင့်မားလှသော ဖျော်ဖြေ တင်ဆက်သည့် ဂီတဘာသာရပ်ဒီဂရီအစား ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော ဂီတဆိုင်ရာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကိုယူရန် အကြံပြုသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ကျွန်မအနေနှင့် အခြားသော ဂီတသင်ခန်းစာများကိုပါ ပူးတွဲလေ့လာသွားရန်ဖြစ်သည်။

ယခုပြောနေသည်မှာ ယခုသင်ယူမှု၏ ဦးတည်ချက် ကျဉ်းမြောင်းမှုကို ပြောလိုခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ သုံးနှစ်သမီးမှစတင်၍ စန္ဒရားသင်ကြားခဲ့သော်လည်း၊ ကျွန်မသည် ဂီတဆရာမဘဝဖြင့် အဆုံးမသတ်လိုကြောင်း ကျွန်မ အခုသဘောပေါက်လာသည်မှ ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ကို ပြောပြခဲ့ရသည်။

'ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်မေ့ရာကို ပြောင်းမှာလဲ' ဟုအဖေက မေးသည်။ ကျွန်မက 'မသိသေးဘူး' ဂီတမဟုတ်တာ တစ်ခုပဲ' ဟုပြန်ပြောသည်။

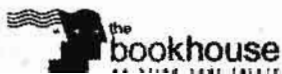
* မင်းဟာ ဟားဝပ်ဂျွန်ဆင်ဆီမှာ စားပွဲထိုးအလုပ်ကို ရပ်စဲပစ်လိုက်ဖို့ လုပ်နေတာပဲ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ မင်းဘဝမှာ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာကို မသိလို့ဘဲဟု အဖေက တုံ့ပြန်ပြောဆိုသည်။ အဖေဘာကြောင့် ဟားဝပ်ဂျွန်ဆင် ကို ထည့်ပြောသည်ကို ကျွန်မမသိ။ တစ်ချိန်က သူ့ကိုယ်တိုင်စားပွဲထိုးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဤအလုပ်က သူ့ကိုဆရာ ဖြစ်လာရန် များစွာတွန်းအားပြုခဲ့သည်။ ကျွန်မလုပ်သမျှကိစ္စတိုင်းတွင် မိဘများက ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်ကို ကျွန်မ အလေ့အကျင့်ဖြစ်နေခဲ့ရာ ဤတစ်ကြိမ်ဖခင်၏ တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ကျွန်မတုန်လှုပ်မိသွားသည်။

* ကျွန်မကတော့ စန္ဒရားသင်မည့်အစား ဟားဝပ်ဂျွန်ဆင်ဆီမှာပဲ စားပွဲထိုးတော့မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဒါဟာ ကျွန်မဘဝမို့လို့ပဲ ဟု ကျွန်မကပြောလိုက်ရာ အဖေက 'ပိုက်ဆံက ငါတို့ပိုက်ဆံလေ' ဟုပြန်ပြောရာ အမေက ကြားဝင်လာပါသည်။ * ကောင်းပြီရိုက်စံရေ၊ ဒီလိုပြောတာလဲ မမျှတပါဘူး ဟုဆိုပြီး ကျွန်မဘက်သို့လှည့်ကာ 'သမီး အဖေဆိုလိုတာက သမီးဟာ အခုမှ ဂျူနီယာကောလိပ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘာကိုရွေးချယ်သင့်တယ်ဆိုတာကို သမီးမသိသေး ဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီးဟာ အဓိကဘာသာရပ်တစ်ခုကို အသေအချာစဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သမီးအချိန်မီဘွဲ့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး' ဟု အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှင်းပြခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်မ၏ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် အမေဘာကြောင့် စိတ်ပျက်မသွားသနည်းဟု မေးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မကတော့ အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးတတ်လာအောင်နှင့် ထိုလမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ဖြစ်ခြင်းအတွက် အဓိက အားပေးအားမြှောက်ပြုသူမှာ အမေဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အမေက ပြုံးရုံသာပြုံး၍ပြောသည်။

* သမီးမှတ်မိသေးလား၊ သမီးဟာ စန္ဒရားကိုရပ်ပစ်ဖို့အတွက် လုံလောက်အောင် မတတ်မြောက်သေးတဲ့အပြင် အသက်လည်းငယ်သေးတယ်လို့ အမေပြောခဲ့တာလေ * အခုတော့ သမီးဟာ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ဖို့ အရွယ်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ကောင်းကောင်းလည်းတီးနိုင်လာပြီ၊ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ စန္ဒရားဟာ သမီးအတွက် ရှိနေမှာပါပဲ * နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ ကျွန်မ နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေးအကြံပေးအရာရှိ ဘဝရှိစဉ် Yo-Yo Ma တီးလုံးကို တီးခတ်ခဲ့ ချိန်နှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဘဝ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်မကြီးအတွက် တီးခတ်ပေးခဲ့ရသောအခါတွင်မှ အမေ၏အမြင်ကျယ်လှပုံကို ကျွန်မ သဘောပေါက် နားလည်လာခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မအတွက် အဓိကဘာသာရပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ပထမပိုင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် နိုင်ငံတော်နှင့်ဒေသအစိုးရများ အကြောင်းအရာအပေါ် အလေးထားသော နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်များကို လွှဲများ၍ ယူခဲ့မိသေးသည်။ ထိုအငယ်တန်း ဂျူနီယာနှစ်၏ နွေရာသီမှာ ကျွန်မအတွက် အတော်စိတ်ပျက်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျိုးဇက်ကိုဘဲလ် (Joset Korbelt) အမည်ရသော ဆရာတစ်ဦး သင်ကြားသည့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေးဘာသာရပ်

မိတ်ဆက်သင်ခန်းစာများကို သင်ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ပါမောက္ခ ကိုဘဲလ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းကာလက ချက်နိုင်ငံဆိုင်ရာ သံတမန်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ သူ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်သို့မရောက်မီ ကုလသမဂ္ဂအတွက် ကက်ရှ်မာ (Kashmir) အကူအညီအတွင်းကို အောင်မြင်စွာ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းပေးနိုင်ခဲ့ပြီး၊ ယခုဒင်ဗာတွင် နိုင်ငံတကာလေ့လာရေးဘာသာရပ် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို သင်ကြားပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ကျွန်မအတွက် ကမ္ဘာသစ်ကြီးတစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏သံတမန်လုပ်ငန်း ဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံများကိုလည်း ကျွန်မ အတော်သဘောကျမိသည်။ သူသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ပြီး သူပြောပြသော စတားလင်၏ ဆိုင်ဇင်တိုင်း လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှု ဇာတ်လမ်းများကို များစွာ စိတ်ဝင်စားမိခဲ့သည်။

ထိုနှစ်ပထမ လေးလပတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်မ သူနှင့်သွားတွေ့ပြီး ကျွန်မဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လိုကြောင်းနှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေးဘာသာရပ်ကို လေ့လာလိုကြောင်း တင်ပြခဲ့သည်။ သူက ကျွန်မကို ထို ဘာသာရပ်လေ့လာရန် အားပေးခဲ့ပြီး သူ့တွင်လည်း သမီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်နေ ကြောင်းနှင့် သူ့သမီးအမည်မှာ မယ်ဒလင်းအောဘရိုက်ဟုအမည် ပြီး တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့တွေ့ဆုံနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ကျွန်မအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ကျွန်မလျှောက်ရမည့်လမ်းကြောင်းကို တွေ့ရှိကြောင်း ပြောသည့်အခါ မိဘများက အလွန်ဝမ်းသာကြသည်။ အယ်လ်လာဘားမားမှလာသော လူမည်းကလေးမလေးတစ်ယောက်၏ ဉာဏ်ရည်မှာ ဆိုဗီယက် ယူနီယံအကြောင်း လေ့လာမည်ဆိုသည်ကို သူတို့သံသယရှိနိုင်သော်လည်း သူတို့မဖော်ပြခဲ့ကြပါ။ နောင်မှပြန်စဉ်းစား ကြည့်သောအခါ သူတို့တွင် သံသယများစွာ ရှိနေခဲ့ကြသည်။ အဖေကမူ 'ခြေထောက်လေးချောင်းအားလောက်နဲ့သာ ခုန်ပေတော့ သမီး' ဟုပြောသည်။ ကျွန်မလည်း ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကျွန်မနိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်ကို ယူမည်ဟု ကြေညာ လိုက်ပြီး ရုရှားဘာသာကို စတင်သင်ယူပါတော့သည်။

ကျွန်မ၏ထက်သန်မှုကို ကျွန်မတွေ့လာရသည်။ သို့မဟုတ် ပို၍အတိအကျ ပြောရလျှင် ထိုဘာသာရပ်အပေါ် ထက်သန်မှုက ကျွန်မကိုတွေ့ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မအကြိုက်ကို ကျွန်မနောက်ဆုံးတွင် သိရှိလာ ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသိရှိမှုက ကျွန်မကို မည်သည့်နေရာသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွား မည်ကိုမူ ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ ကျွန်မမှတ်မိသလောက် ကျွန်မမိဘများ၏ မည်သည့်အတွေ့အကြုံနှင့်မဆို ကွဲပြားမှုရှိနေသောလမ်းကြောင်းကို လျှောက်လှမ်း ရသည်မှာ များစွာစိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပါသည်။

သူတို့သည် အမြဲ ကျွန်မအတွက် ဖြစ်ခဲ့ကြသလို နောင်လည်း ကျွန်မအတွက် ရပ်တည်ပေးကြမည်သာ

ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ကိုယ့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို ကိုယ်ကိုတိုင် ပဲ့ကိုင်ရတော့မည်။ ဤဖြစ်ရပ်က ကျွန်မအတွက် မမျှော်လင့်သော ရင့်ကျက်မှုတစ်ခု ဖြစ်စေပြီး လွတ်လပ်မှုအသစ်ကိုလည်း တွေ့ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်မရှိနေသေးသော ကောလိပ်စာသင်နှစ်များမှာ အလျင်အမြန်ပင် ကုန်ဆုံးသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ တက္ကသိုလ်အငယ်တန်းနှစ်၏ နေ့ရာသီနှင့် ခရစ္စမတ်ကာလများတွင် ကျွန်မကျောင်း ရုံး၏ယာယီအတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏အလုပ်မှာ ပစ္စည်းဝယ်ယူရန် အမှာစာများကို ကာဘွန် ခြောက်ရွက်ခံ၍ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပေးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တစ်နေရာမှားသွားပါက အစကပြန်စရိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်က ကာဘွန်စက္ကူကိုပြင်ရန် နည်းလမ်းမရှိသေးပေ။ ဤအံ့ဩဖွယ်ရာအလုပ်က ကျွန်မအတွက် အိမ်မှငွေစိုက်ပေးရ သက်သာသွားစေခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်အကြီးတန်းနှစ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အမျိုးသမီးဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေရန် မိဘများနှင့် ကျွန်မကြား သဘောတူညီမှုရခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ မိဘများနှင့်ခွဲ၍နေခြင်းမှာ ကျွန်မဘဝအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ စက်တင်ဘာလလယ် စနေနေ့ တစ်ရက်တွင် ကျွန်မတို့သည် ကားပေါ်သို့ ကျွန်မ၏အဝတ်အစားများ၊ ခုတင်အသစ်တစ်လုံးနှင့် တခြားသော အသုံးအဆောင် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကိုတင်၍ နေသည်မှာ ခြေလှမ်းအကြီးကြီး စလုမ်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ တကယ်တမ်းတွင် အမျိုးသမီးဆောင်မှာ ကျွန်မတို့အိမ်မှ ၅ မိနစ်ခရီးလောက်တွင်သာရှိပါသည်။

သို့သော်လည်း အကွာအဝေးမှာ ပို၍ကြီးသည်ထင်ရသည်။ ကျွန်မအတွက် တစ်ဦးချင်းလွတ်လပ်ခွင့်နှင့် တစ်ဦးချင်းနေထိုင်သော လွတ်လပ်ခွင့် ပို၍ရစေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အတားအဆီးအချို့တော့ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ ဖခင်သည် ကျောင်းဝင်းအတွင်း လူသိများသူတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းနေသောအခါ ကျွန်မ၏ ဖင့်နှေးလေးတဲ့သော အမူအကျင့်များ ပေါ်လာသော်လည်း ကံအားလျော်စွာပင် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်မှာ ဂီတသင်ခန်းစာများထက် များစွာပို၍လွယ်ကူနေသည့်အတွက် ကျွန်မ အပြင်းအထန်ကြိုးစားရန် မလိုခဲ့ပေ။

ထိုနှစ်အစောပိုင်းတွင် ကျွန်မလက်တွင် ပြည်တည်နာတစ်ခု ဖြစ်လာသည့်အတွက် ခွဲစိတ်မှု ပြုလုပ်ခဲ့ရရာ လအတော်ကြာ စနုတ်ရားမတီးနိုင်ခဲ့ပေ။ စက်တင်ဘာလလယ်လည်း နုတ်ထွက်ထားခဲ့ရာ ကျွန်မမှာ ပေါင် ၃ဝခန့် အလေးချိန် တက်လာခဲ့သည်။ ထိုအလေးချိန်တက်လာသော်လည်း အမျိုးသမီးများ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများနှင့် ချိန်ဆိုရာတွင်မူ ဖခင်ကို မှီခိုပြီး ပြုလုပ်ရန် မလိုတော့ပေ။

ကျောင်း၏ဟော်ကီအသင်းကပွဲတိုက် ရစ်ရှ်ပရက်စတန်သည် ကျွန်မအား ပထမဆုံး ကျွန်မကို ကံပွဲသွားရန်

www.burmeseclassic.com

ခေါ်သူဖြစ်သည်။ ရစ်ရှ်၏ ဟော်ကီပွဲများအချိန်ပို ဆက်ကစားရသော နေ့မျိုးတွင်မူ အဆောင်မှ စောင့်နေရသော ကျွန်မ အတွက် စိတ်မောရသောနေ့များ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်မသည် အားလပ်ချိန်များကို ကျောင်းသားသမဂ္ဂလုပ်ငန်းများနှင့် လှုပ်ရှားမှုများတွင် အဆောင်နေ ကျောင်းသူများနှင့်အတူ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတွက် ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်၏ အကြီးတန်းအမျိုးသမီး ထူးချွန်ဆုတွင် ရွေးချယ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ကမူ အဆိုပါဆုကို Miss DU အမည်ဖြင့် နိုင်ငံရေး အရ မကိုက်ညီသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုကာလများအတွင်း မိဘများနှင့် ကျွန်မကြား ဆက်ဆံရေးပုံစံအသစ်တစ်ခု ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ စနေနေ့ ညတိုင်း ဟော်ကီကစားပွဲအပြီးတွင် အိမ်မှာစု၍ ညစာစားကြသည်။ ထိုသို့တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် တွေ့ခြင်းသည်ပင် သူတို့အတွက် အသုံးဝင်နေပြီး ကျွန်မက လျော်ဖွပ်ရန် အဝတ်အစားများပါ ယူသွားရသည်။ မိဘများ၏ နောက်ဆုံးအချိန် အထိပင် ကျွန်မတို့ ထိုပုံစံအတိုင်း ဆက်ဆံသွားခဲ့ကြသည်။ ဖုန်းဖြင့်တော့ ညတိုင်းဆက်သွယ်ခဲ့ကြသည်။

ဆောင်းရာသီရောက်ချိန်တွင်မူ ကျွန်မသည် ဘဝ၏ခရီးပိုင်း တစ်ခုအတွက် အရေးတကြီးစဉ်းစားရန် ဖြစ်လာပါ သည်။ မိဘများနှင့်မူ အသက် ၁၉နှစ်ကတည်းက သဘောတူထားခဲ့သည်မှာ ကျွန်မသည် တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်ရန် အသက်ငယ်သေးသည့်အတွက် ကျောင်းကိုသာ ဆက်နေရန် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မနိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ် ယူခဲ့ချိန်မှ နောက်ကျနေသည့်အတွက် ကျွန်မစိတ်ဝင်စားရာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံအကြောင်း သင်ကြားနိုင်ရန် ပညာသင်နှစ်တစ်နှစ် လိုနေပါသေးသည်။

ကျွန်မသည် ဘွဲ့ဒီဂရီပေးသော ကျောင်းအတော်များများကို နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးကို လေ့လာသင်ကြားရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ ကျောင်းအများစုက လက်ခံခဲ့သည်။ ဒင်ဗာကိုမူ နောက်ဆုံး မည်သည့်ကျောင်းမှမရပါက နောက်ဆုံး သင်ကြားရန်အဖြစ်ထားသော်လည်း ဒင်ဗာတွင် သင်ကြားရန် မည်သည့်အခါမျှ မရည်ရွယ်ခဲ့ပေ။

နော်ထရီ (Noter Dame) တက္ကသိုလ်သည် ဆိုဗီယက်လေ့လာရေးအစီအစဉ်များ ကောင်းသည့်အတွက် ကျွန်မ ထိုကျောင်းသို့သွားရောက်ကာ လေ့လာလိုပြီး၊ စီးပွားရေးဘာသာရပ်ကိုလည်း အသေအချာစူးစိုက်၍ လေ့လာလိုလျက် ရှိသည်။ မိဘများက ကျွန်မအား ဒင်ဗာတွင် နေစေလိုသော်လည်း ဤကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ နော်ထရီကို ရွေးချယ်ခြင်းကို သူတို့က ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။

ဖခင်ကမူ ထိုနေရာသည် သူ၏သမီးအတွက် ၁၉၇၀ခုနှစ်များ၏ ပူလောင်ကြမ်းတမ်းမှုများဒဏ်မှ အကာအကွယ် ဖြစ်စေမည်ဟု ယူဆခဲ့ပုံရသည်။ ထို့ပြင် သူ၏မိတ်ဆွေဟာသာဟက်စ်ဘာဂ်ကလည်း ထိုကျောင်းတွင်ရှိရာ ကျွန်မကို

ကြည့်ရှုစောင့်လျှောက်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ဧပြီလတစ်နေ့တွင် အဖေသည် သူ၏ဖိဒ်ကား အနီရောင်ကလေးကိုမောင်းကာ ကျွန်မအဆောင်ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မအတွက် စာတစ်စောင်ရှိသည်ဟုဆိုကာ ပေးပါသည်။

ထိုစာမှာ နော်ထရီးကျောင်းမှဖြစ်ပြီး ကျွန်မမိဘများ အိမ်သို့ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မက အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ပြီး စာအိပ်ကို ဖောက်လိုက်သည်။ သတင်းမှာ သတင်းကောင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို ထိုကျောင်းမှ လက်ခံလိုက်ပါပြီ။

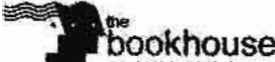
အဖေက ကားရပ်နားရန် နေရာအထိ မမောင်းတော့ဘဲ ရုတ်တရက်ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပြီး သူ၏ အရပ် ၆ ပေ ၂ လက်မ၊ ကိုယ်အလေးချိန်က ပေါင်၂၆၀ ရှိသော ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် ကျွန်မကို အကြီးအကျယ်ထွေးပွေ့လိုက်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မထက်ပင်ပို၍ ဂုဏ်ယူနေဟန်ရှိပါသည်။ ထိုနေ့မှာ အဖေ့ကို အမှတ်ထင်ထင်ရှိရသောနေ့များတွင် တစ်နေ့ဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

နော်ထရီးကျောင်းဝင်းနှင့် လက်ခံရပြီးချိန်နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကျွန်မသည် နောက်ဆုံးနှစ်ကို အေးအေးသက်သာသော ပျော်ရွှင်စွာပင် ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ဒက်ဘီဘန်းစသော သူငယ်ချင်းများနှင့် ထွက်လည်ပတ်ရသည်ကို သဘောကျခဲ့သည်။ သူမ ရစ်ဂရစ်ပင်နှင့် လက်ထပ်သောအခါ ကျွန်မအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အပျိုရုံလုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကိုလည်း ကျွန်မကပင် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနှစ်နှစ်ဦးနှင့် နေရာသီတစ်ခုလုံး ဝါးတားဂိတ်မကောင်းသတင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့ပြီး၊ နောက်ဆက်တွဲအနေဖြင့် ရစ်ချက်နစ်ဆင်ပါ နုတ်ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်းများကလည်း ထိုတရားစွဲဆိုချက်များကို မလွှတ်တန်းအာရုံ ဝင်စားလျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်မတို့ကျောင်းမှ ပြန်လာတိုင်း အမှုစစ်ဆေးခြင်းများကို TV မှ အမြဲကြည့်ရှုကြသည်။

ဒင်ဗာရှီ ကျွန်မ၏ တာဝန်များတွင် ကျောင်းတွင် ဟောပြောပွဲအစီအစဉ်များကို စီစဉ်ခြင်းလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် ဝါရှင်တန်ပို့စ်သတင်းထောက်ဘော့ပုဂ္ဂိုလ်ဒ်ဒ် ဖိတ်ကြားထားသည်။ မေလအတွင်း ရက်တစ်ရက်တွင်ဖြစ်သည်။ ဝုဒ်ဝါဒ်က သူသည်ဝါရှင်တန်တွင် အလုပ်တစ်ခုပေါ်လာ၍ မလာဖြစ်တော့ကြောင့် အကြောင်းကြားလာခဲ့သည်။ ကျွန်မ သူ့အပေါ် အတော်စိတ်တိုသွားခဲ့ပြီး အစီအစဉ်ကို ပျက်သိမ်းခြင်းနှင့် ရောင်းထားသောလက်မှတ်များကို ပြန်အမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်ရတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သတင်းစာခေါင်းကြီးတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်မအားပြပါသည်။ 'သမ္မတက စာရွက်စာတမ်းများကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်' ဆိုသော ခေါင်းစီဖြစ်သည်။ စာမျက်နှာ ၁၂၅၄ မျက်နှာရှိသော နှစ်ဆင့်၏ ဝါးတားဂိတ်စာရွက်စာတမ်းများကို ကွန်ဂရက်တွင်ရော အမေရိကန်လူထုသို့ပါ ချပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်ပိုင်းတွင်မှ ကျွန်မသည် ဝုဒ်ဝါဒနှင့် ထိုအရေးကိစ္စကို ဆက်စပ်စဉ်းစားမိပြီး ဒင်ဗာတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ကြီးဘဝတွင် သူ့ကြောင့် အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရပုံကို ပြန်အမှတ်ရမိစေရပါသည်။

နောက်ဆုံးဘွဲ့ယူအခမ်းအနားတွင် ကျွန်မသည် Miss DU (Miss Denues University) အဖြစ် ရှေ့ဆုံးမှ တန်းစီ၍လာရသည်။ လက်ထောက်ဒုက္ခကျောင်းအုပ်အဖြစ် ရာထူးတိုးခံရသော ဖခင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါလာသည်။ ထိုအခမ်းအနားပြီးနောက် ကျွန်မတို့မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေအချို့အပြင်ထွက်၍ ညစာစားသောက်ကြသည်။ ထိုအခမ်းအနား သည် အလွန်ကောင်းမွန်သော်လည်း မှတ်မှတ်သားသားတော့ မရှိခဲ့ပေ။ ရှေ့နောက်လုပ်ရန်များစွာရှိနေပေသည်။

ကျွန်မ ဘဝသည် ယခုမှအစသာ ရှိနေသေးသည်။ ဘာသာရာစထရိုက်ဆင်းနှင့် ရောဘတ်ရက်ဒ်ဖို့ဒ်ပါဝင်သော 'The Way We Were' ဇာတ်ကားထဲမှ စထရိုက်ဆင်းပြောသောစကားကို သတိရမိသည်။ သူမ၏စကားမှာ 'အစမှသာ ရှိသေးသည်။ အဆုံးသတ်ဟုခေါ်ဆိုရန် ရယ်စရာကောင်းလှသည်' ဟုဖြစ်သည်။

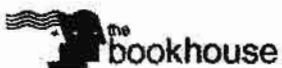
အခန်း-၁၉

နော်ထရီဒိန်တက္ကသိုလ်၏ သားကောင်းသမီးမွန်များ
Rally, Sons (and Daughters) of Notre Dame

၁၉၇၄ နွေရာသီတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျွန်မ၏ တောင်ပိုင်းကျောင်း နော်ထရီဒိန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုအထဲတွင် တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်တွင် တိုးလာသော ပေါင်ချိန် ၃၀ကို လျှော့ချရန် စက်တီပြန်စီးခြင်းလည်း ပါဝင်သည်။ အမေကမူ ကျန်းမာရေးနှင့် ကိုက်ညီသော အစားအစာများကိုသာ ကျွန်မတို့အတွက် ချက်ပြုတ်ပေးလေ့ရှိသည်။ ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် အစိမ်းရောင် အသီးအရွက်ဟင်းလျားများ လွှမ်းမိုးနေသည်ကို အဖေက အတော်စိတ်ပျက်လျက်ရှိနေသည်။

သေချာသောအချက်မှာ ကျွန်မအိမ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ထွက်ခွာမှု (ပြန်မလာရတော့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်) သည်အမေအတွက် အတော်ပင်စိတ်ထိခိုက်စေသော အချက်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အသေးအမွှားကိစ္စကလေးကအစ အိမ်တွင်တင်းမာမှုများ ဖြစ်လာတတ်သည်။ ထိုရက်ပိုင်းက ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ထိုနှစ်အဖေများနေ့တွင် ကျင်းပသော အမျိုးသမီးဆောင်နေ အစ်မကြီးတစ်ဦး၏ မင်္ဂလာဆောင်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ထိုနေ့က အားလပ်ရက်အဖြစ် မိသားစု ညစာစားရန် ချိန်းထားသော နေ့ဖြစ်နေသည်။ မင်္ဂလာအခန်းအနားမှာ အလွန်ရှည်ကြာလှပြီး ဒင်ဗာနှင့် အလှမ်းဝေးသော မြို့ပြင်တစ်နေရာတွင် ကျင်းပခြင်းဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မအိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ ညစာစားချိန်မှာ ကျော်လွန်လျက်ရှိနေသည်။ အမေက လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားပြီး သူတို့၏ ဆန္ဒကို မလေးမစားလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါတော့သည်။

ညဘက်တွင် အဖေက ကျွန်မအခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့အနေနှင့် အခြေ

အနေ အားလုံးကိုနားလည်ကြောင်း၊ ဤအခြေအနေမှာ မိသားစုတစ်စုလုံးအတွက် အခြေအနေသစ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မအား အမေ့စိတ်ဆန္ဒများအပေါ်ပို၍ နားလည်ပေးရန် ပြောပါသည်။ အမေနှင့်အမေမသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကစ၍ ကြီးပြင်းလာကြပုံခြင်း မတူသည်ကို ကျွန်မသတိပြုမိလာသည်။ အမေသည် ၁၈ နှစ်သားတွင် အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် အိမ်သို့တစ်ခေါက်မျှ ပြန်မရောက်တော့။ အမေကမူ သူလက်ထပ်သောအချိန် အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ်အထိ မိဘညီအကို မောင်နှမများနှင့် မခွဲမခွာနေခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။ အိမ်မှခွဲ၍ ကောလိပ်ကျောင်းတက်ခြင်းကို သူမနားမလည်နိုင်ပေ။ သမီး တစ်ယောက် အိမ်မှခွဲ၍ ကျောင်းသွားတက်ခြင်းသည် လုံးဝဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘာဝတစ်ခုဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သူမအတွက် အတော်ခက်ခဲနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ နေ့ထရီသို့ သွားရောက်ရမည့်အချိန် ရောက်လာပါသည်။ မိဘများက ကျွန်မကို လေဆိပ်တွင် လက်ပြန်တံဆက်ကျန်ရစ်သည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် အမေသည် အတော်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ အဖေကမူ ကျွန်မအားချီကာကိုတွင် လေယာဉ်ပြောင်းစီးရမည့်ကိစ္စ လွဲချော်သွားမှာကို ပူပန်နေသည်။ နောက် တစ်နေ့တွင် မိဘများထံ ကျွန်မ ချောချောမောမောရောက်ကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ တကယ်တွင်မူ ချီကာကို လေယာဉ်သည် ထိုနေ့က နောက်ကျနေပြီး ဆောက်သံဘင်း (South Bend) မြို့ကလေးသို့ ရောက်သောအခါ လေဆိပ်တွင် မည်သူမျှ မရှိတော့ပါ။ ကံအားလျော်စွာ နေ့ထရီသို့သွားမည့် အမျိုးသမီးအဖော်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံမိပြီး လေဆိပ်တွင် ကျန်နေသော တစ်စီးတည်းသော တက္ကသိုလ်ဖြင့် ကျောင်းရှိရာသို့ သွားခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအခန်းအတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းတမျှဝယ်ရန် ထွက်လာသည်။ ကျွန်မတွင် ထိုစဉ်က မိဘများဘွဲ့ရသည့်အတွက် ဝယ်ပေးထားသော ခေတ်ဟောင်းပုံစံ အိုမီကားလေးတစ်စီးရှိသည်။ ထိုကားကို ကျွန်မ အလွန်ကြိုက်သော ရုရှားအော်ပရာ 'ဘောရစ်ဂိုဒူနော့စ်' မှ နာမည်ကိုယူ၍ 'ဘောရစ်' ဟု နာမည်ပေးထားသည်။ ထိုကားလေးသည် မောင်းနေရင်း အပူလွန်လာတတ်သည်။ ထိုကြောင့် ကားကိုရပ်ထားခဲ့ပြီး လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ဝပ်ရှော့ သို့သွား၍ကြည့်ပေးရန်ပြောရာ ဝပ်ရှော့မှ အလုပ်သမားက 'ကားကိုဒီဘက်ကိုရွှေ့လာခဲ့ပါ' ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက် သည်။ ကျွန်မကလည်း ဘာကြောင့်ဟိုဘက်ကို လိုက်ပြီးကြည့်မပေးနိုင်ရတာလည်းဟု သူ့ထက်ပို၍ ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ရာ သူက ကျိုးခွံစွာပင် ဒီဘက်အရိပ်ထဲမှာကြည့်ရင် ပိုပြီးအေးတာမြန်မယ်ထင်လို့ပါ' ဟုပြောလေသည်။

ကျွန်မ ထိုသို့ပြောရခြင်းမှာ အင်ဒီဟားနားအပါအဝင် ဆောက်ဘင်းမြို့တို့မှာ အသားရောင်ခွဲခြားခြင်းတွင် နာမည်ထွက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အဖေကလည်း အင်ဒီဟားနားဘက်တွင် ခေတ်ပေါ်ဘုကလပ်ကလန်ဂိုဏ်များ ပေါ်ထွက်နေကြောင်း သတိပေးထားသည်။ နေ့ထရီမှ ကျောင်းသားအဖော်ရှစ်ယောက်က ပြသနာများကိုရှောင်နိုင်ရန်

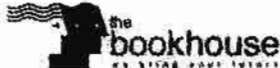
အိုင်းရစ်တိုက်ခိုက်ရေးသမားပုံ ခပ်ကြီးကြီးကိုရှု၍ ကားတွင်ကပ်ထားရန် အကြံပေးပါသည်။ သူတို့နော်ထရီဒီနိုကျောင်းသားတွေကိုတော့ ဘာမျှမလုပ်ဘူး' ဟု ထိုကျောင်းသားကပြောပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်မအခန်းသို့ ပစ္စည်းများသယ်နေစဉ် ရည်မွန်သော လူငယ်တစ်ယောက်က အကူအညီလိုသလားဟုမေးပါသည်။ ကျွန်မ 'ဝိန်းဘူးလော့' ကို ချက်ချင်းပင် စိတ်ဝင်စားသွားမိပါသည်။ သူသည် နော်ထရီဒီနိုဘောလုံးအသင်း၏ နောက်ခံလူလည်းဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ကျွန်မဘာများကူညီပေးနိုင်သနည်းဟုမေးရာ သူက ချောကလက် သုတ်ထားသော ကွတ်ကီးမုန့်ကြိုက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်မတို့အဆောင် မီးဖိုခန်းတွင် ကွတ်ကီးပြုလုပ်ရန် ကြိုးစားနေစဉ် Ph.D တက်နေသော 'ဂိုန်းရော်ဘင်နက်' အမည်ရှိအစ်မကြီးတစ်ဦးနှင့် သိကျွမ်းသွားသည်။ နောင်တွင်သူမသည် ကျွန်မ၏ အစ်မကြီးတစ်ဦးသဖွယ်ဖြစ်လာပြီး နော်ထရီဒီနိုကျောင်းတွင် အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာပါသည်။

ဝိန်းနှင့်ကျွန်မ ခင်မင်လာကြပြီး ကျွန်မသိသလောက် သူသည် ထိုမြို့၏အချစ်တော်လည်းဖြစ်သည်။ သူသည် ခက်ခဲပင်ပန်းသော နောက်ခံလူနေရာမှ ကစားပြီး ကြေးစားဘောလုံးသမားအဖြစ် တက်လှမ်းလိုသူလည်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးကလေးအများကြီးနှင့် နေလိုသူလည်းဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ဆောင်းရာသီတွင် မိဘများ 'ဆောက်သံဘင်း' သို့ လာလည်ရာ ဝိန်းအပေါ် အဖေက အတော်သဘောကျသွားခဲ့သည်။ သူသည်ကစားပွဲတွင် အဖေကဲ့သို့ပင် မနားမနေ၊ ကြံ့ခိုင်သန်မာစွာ ကစားနိုင်သူဖြစ်သည်။ အဖေကဲ့သို့ပင် ချိုသာပြီး တောင့်တင်းသူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်တိုင် အဖေက 'ဝိန်း' အကြောင်း မေးတတ်ပြီး ကျွန်မတို့၏ ဆက်ဆံရေး ဆက်လက်တိုးတက်မှုမရှိကြောင်း သိရသည့်အခါ အဖေ အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်သွားပါသည်။

နောက်နှစ်နှစ်ဦးရာသီ အဖေကျောင်းသို့တစ်ခေါက်ရောက် လာသောအခါ 'ဝိန်း' ကို မတွေ့မြင်ရတော့၍ သူစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေအသစ်မှာ 'ရင်ဒီဝိန်း' ဆိုသူ ရည်မွန်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီး သူသည် အရပ် ၆ ပေခွဲလောက်ရှိကာ ဘောလုံးအသင်းတွင် အလယ်တန်းနောက်ခံ လူဖြစ်သည်။ လည်စည်းပဝါကို ခေါင်းတွင်ပတ်ထားပြီး နားတွင်နားကပ်ပန်ထားသော သူ့ကိုတွေ့သောအခါ အဖေက 'သူကလူဆိုးလူမိုက်ပုံပဲ' ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ဖခင်အား လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်၍ မဆုံးဖြတ်ပါရန် ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အဖေသည် ဘာမျှသိပ်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်မအား လူကောင်းလူတော် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့ရန်သာမျှော်လင့်နေတော့သည်။

ယောက်ျားလေးဖော်တစ်ယောက်၏ စံချိန်စံညွှန်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မဆွေးနွေးဖြစ်တော့ပါ။ အဖေကမူ ညင်ညင်သာသာပင် အဖေ့ကိုသတိပေးခဲ့သည်။ 'ဥန်ဝက်စလေရိုက်စံ' ဂျူနီယာ 'ရှင်ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ခပ်ကြီးကြမ်း

www.burmeseclassic.com

ပဲ၊ ကပ္ပသွားတယ်၊ မဲလည်းကစားတယ်၊ ဆေးလိပ်လည်းသောက်တယ်၊ ဝီစကီတွေလည်း သောက်တာပါပဲ။ အခုတော့ ရှင်ဟာ တရားဟောဆရာဖြစ်နေပြီလေ ဟု ပြောပါသည်။ မြို့ပြောရလျှင် နော်ထရီဒီနိုသည် ကျွန်မနှင့် အလွန်ပင်ကိုက်ညီနေပါသည်။ ဒင်ဇာတွင် ကျွန်မမရရှိခဲ့သော ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝကို အပြည့်အဝရရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းအများစုမှာ ဘွဲ့ကြိုကျောင်းသားများဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှင့်ကျွန်မ အတူတူဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းများမှာ စိန်ခေါ်မှု အပြည့်ရှိသော်လည်း တကယ်တမ်း အခက်ကြီးမဟုတ်လှပေ။ အစိုးရဆိုင်ရာဌာနအတွင်း သင်ကြားရသောအခါ ကျွန်မ၏ ဆိုဗီယက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုမှာ ပို၍ခိုင်မာလာပါသည်။ သို့သော် စီးပွားရေး သင်ခန်းစာများမှာ ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အစိုးရ ဆိုင်ရာဌာန၏ ပါမောက္ခ ဂျော့ရှာရင့်ကကံသည် ကျွန်မအတွက် အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး သူ့သင်ပြမှုကို ကျွန်မသဘောကျပါသည်။ ကရင်မလင်ဆိုင်ရာကိစ္စများသည် ချီးမွမ်းဆုံဩဇာပေးမဟုတ်ဘဲ အလွန်မပီပြင်သော ရုပ်လုံးများသာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နှစ်အတော်ကြာသောအခါ ကျွန်မသည် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာများကို လေ့လာရသည်။ ထိုကိစ္စများသည် ပို၍အခိုင်အမာကိစ္စများဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ရေးတွင် မြင်နိုင်သောလက်နက်များ ရှိသည်။ ဘတ်ဂျက်တွင် ရေတွက်လိုရသော ငွေများရှိမည်။ အလားတူ တရားကိုယ်များကို သင်ဖတ်၍ ရနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံအကြောင်း လေ့လာခြင်းဆိုသည်မှာ ဘရက်ဇလက်မှ ကိုဆီဂင်သို့ ဘာပြောလိုက်သနည်း ဆိုသည်ကို ရုရှားသတင်းစာများရှိ သေးငယ်လှသော သံလွန်စများမှ ခြေရာခံ၍ရှာဖွေရခြင်းဖြစ်ရာ ထိုကိစ္စသည် ကျွန်မတို့အတွက် မဟုတ်ပါချေ။

ကံအားလျော်စွာပင် ရော့ဂျာစကားစကီး (Roger Skarski) က ကျွန်မအား စီးပွားရေးဌာနသို့ ခေါ်ယူပြီး နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးသွင်ပြင်များကို လေ့လာရာတွင် အရေအတွက်ပမာဏ နည်းနာ၏ အကန့်အသတ်ရှိပုံနှင့် ခွန်အား ရှိပုံတို့ကို နားလည်လာအောင် အကူအညီပေးပါသည်။ ကျွန်မသည် သင်္ချာတွင် အတော်လိုက်နိုင်သူဖြစ်သည့်အတွက် စီးပွားရေးဆိုင်ရာ စာရင်းဇယားတွက်ချက်မှုများ အသုံးဝင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မကီတသင်ခန်းစာများတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသလို ရှုပ်ထွေးခက်ခဲသော သီအိုရီများကို ဖြေရှင်းရသည်မှာလည်း ၎င်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာများ၏ ကူညီအားပေးမှုများကြောင့် ကျွန်မနော်ထရီဒီနိုတွင် ဘာသာစုံ 'A' အဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ စီးပွားရေးဘာသာရပ်ဖြင့် Ph.D မယူရန် ကျွန်မဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ 'ဆောက်သံဘင်းကို သဘောကျသော်လည်း ကျွန်မဒင်ဇာသို့ ပြန်သွားရန် စဉ်းစားခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မဘဝတွင် ပထမဆုံးအဖြစ် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကိုင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

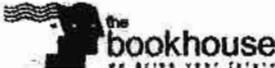
အခန်း- ၂၀

ကျွန်မ၏အလုပ်သင်ကာလ A New Start

၁၉၇၅ နွေရာသီနှောင်းပိုင်းတွင် ကျွန်မဒင်ဗာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ မာစတာဘွဲ့အသစ်စက်စက်သည် ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အလုပ်တစ်ခုရရှိနိုင် မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်မ အိမ်ပြန်လာသည့်အတွက် မိဘများကလည်း ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ် လောက်က ကျွန်မနေခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း အခန်းကို ပြန်ပြုပြင်မွမ်းမံပေးမည့် အစီအစဉ်ကို ကျွန်မလက်ခံခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် အိမ်တွင်တစ်နှစ်တန်သည်သာ နေရန်ရည်ရွယ် ထားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်နေရာရှာဖွေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောထားသည်။

နော်ထရီဒီနီကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မီရှေးလိုမ်းစိက သူ၏ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ အိရစ်ပင်းနစ်က သူ၏ ဒင်ဗာဘွဲ့ကို ဘောလုံးအသင်း၏ ပထမဆုံးပွဲတွင် အပြင်သို့သွားလည်ရန် ဖိတ်ထားကြောင်း၊ ကျွန်မလိုက်မည်ဆိုလျှင် သူတို့ဝမ်းသာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ မီရှေးက ထိုပွဲတွင်ပါဝင်ရန် သူငယ်ချင်း တချို့အား အကြောင်းကြားနေသည်ကို သိသည်။ သို့သော် အိရစ်သည် လူဆိုးကလေး အဖြစ် သတင်းကြီးနေသောကြောင့် ကျွန်မစိုးရိမ်စိတ် အနည်းငယ်ရှိသည်။

သို့သော် ကျွန်မ ထိုပွဲသို့လိုက်မည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုညဘောလုံးပွဲအပြီး တွင် ကျွန်မတို့ အိရစ်၏ သူငယ်ချင်း အတော်များများနှင့် တွေ့ကြသည်။ ထိုညမှာ တကယ်ပြဿနာတက်သော ညဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ဘားတစ်ခုတွင်သွား၍ ကြည့်သည်။ သို့သော် မကြာမီမှာပင် တတိယအကြိမ်နှင့် စတုတ္ထအကြိမ်ကရန်၊ ယမကာသောတံရန် ငွေပြတ်သွားတော့သည်။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ဆိုင်တွင်ထားခဲ့ပြီး အပြင်သွားကာ

ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ငွေထပ်ရှာကြရသည်။ အပြန်လမ်းတွင် မတ်ဒေါ်နယ်ဆိုင်တွင် စားရန်လည်း လိုသေးသည်။ ထိုနေ့က နောက်ဆုံးညနှစ် နာရီလောက်တွင် အိမ်သို့ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ရောက်သည်ကိုပင် ကျွန်မအတော်ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ထိုနေ့မတိုင်ခင်ကတည်းက ကျွန်မကို တွေ့ဖူးကြောင်း ကျွန်မနှင့် တွေ့ချင်ကြောင်း မိရှေးမှ တစ်ဆင့်ပြောလာသည်။ 'မင်းနဲ့အိမ်ကို ငါစကားပြန်ပြောနေတာကိုက မင်းတို့အတွက် ကံကောင်းလှပြီ' ဟု ကျွန်မက မိရှေးကိုပြောလိုက်သည်။

သူမက ထပ်မံ၍ 'ရစ်အာချပ်ရ်' သည် ထိုဆိုးသောအုပ်စုတွင် မပါကြောင်း၊ သူသည်တကယ်တော်သူဖြစ်သည် ဟု ပြောသည်။ သို့နှင့်ကျွန်မသူတို့နှစ်ဦးကို အခွင့်အရေးတစ်ကြိမ်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့လေးယောက် ထိုနေ့က ထွက်လာကြပြီးနောက် မင်နီဆိုးတားတက္ကသိုလ်၏ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် စစ်မှုထမ်းစာရင်းကို ကျွန်မ အတော်စိတ်ဝင်စား လာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ပြန်လာပြီးနောက် တစ်နေ့တွင် ကုန်စုံဆိုင်သို့သွားကာ ကြေးစားဘောလုံးလမ်းညွှန်တွင် သူ၏အမည် ပါမပါကို ကျွန်မ သွားကြည့်ခဲ့သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် 'ရစ်' ကို ထိုဘောလုံးအသင်းတွင် လောလောဆယ် ရှိနေစေလိုစိတ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မကုန်စုံဆိုင်မှ အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ 'ရစ်' သည် သူ၏အပြာနှင့်အဖြူ ရောင်စပ်ချက်ပလက်ကားလေး နှင့် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ မောင်းဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာပြီး ကျွန်မမိဘများနှင့် တွေ့သည်။ သူ၏ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုကို သူတို့အတော်သဘောကျသွားကြသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ နေ့တိုင်းလိုပင် တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မသည် ဘောလုံးသမားများ၏ ဇနီးမယားများကို ဦးဆောင်ရသူဖြစ်လာပါသည်။ တစ်နေ့နေ့များတွင် ကျွန်မသည် မောင့်ဗျူတိုလီဗတ်ဘုရားကျောင်းတွင် ဓမ္မတေးများသီဆိုသည်။ ဒင်ဗာဘရွန်ကို အသင်း အဝေးကွင်းများတွင် ကစားသောနေ့များတွင် ကျွန်မတို့သည် တခြားသောဇနီးမယား အမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ကစားပွဲကို TV မှ ကြည့်ကြသည်။ အိမ်ကွင်းတွင် ကစားသောနေ့များတွင် ဖခင်က ကျွန်မကို ကစားကွင်းတွင် ချထားပေးခဲ့သည်။ ကစားကွင်းအမျိုးသမီးနေရာတွင် ကျွန်မနှင့် အခင်ဆုံးမိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာမည်။ အချို့ယခုထက်တိုင် အခင်ဆုံးများဖြစ်နေ သည့် အမျိုးသမီးများနှင့် အတူထိုင်၍ ကြည့်ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဗစ်ကိုရိုက်၊ ဒိုင်ယာနာကာတာနှင့် ဂျိုက်စ်မော့စက်တို့ ပါဝင်ကြသည်။

'ရစ်' သည် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မလက်ထပ်လိုသောသူကို တွေ့ရှိရပြီဟု ပထမဆုံးအကြိမ် ထင်မြင်မိခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြား သဘောထားအလွန်ကိုက်ညီကြပြီး ကျွန်မမိဘများအပေါ်လည်း သူကချစ် ခင်မှုရှိသည်။ တစ်ရက် ကျွန်မအိမ်ပြန်သွားသောအချိန်တွင် 'ရစ်' ကို ဖခင်နှင့်အတူ ဖဲကစားနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်မမရှိသည့်တိုင်အောင် 'ရစ်' သည် ဖခင်ထံလာ၍ လည်ပတ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်မ၏ တစ်ဦးချင်းဘဝမှ ကျွန်ုပ်နှစ်သိမ့်ဖွယ်ကောင်းနေသော်လည်း ကျွန်မအလုပ်ရှာလို့ မရပါ။ ၁၉၇၅ခုနှစ်ကာလက စီးပွားရေးမှာ တုံ့ဆိုင်းမှုဖြစ်နေသည်။ ၎င်းအပြင် ကျွန်မ၏ရုရှား အထူးပြုဘာသာရပ်မှာ ဒင်ဗာတွင် တောင်းဆိုမှုသိပ်မရှိသည်ကို ကျွန်မအလျင်အမြန် နားလည်လာသည်။ ဝါရှင်တန် DC သို့ပြောင်းရွှေ့ရန် ကျွန်မစဉ်းစားမိသည်။

သို့သော် ရစ်နှင့်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဒင်ဘာဘဝလေးကို မခွဲခွာလိုဘဲဖြစ်နေသည်။ တက္ကသိုလ်ပစ္စည်း ဝယ်ရေးဌာနက ယခင်အလုပ်ဟောင်းဖြစ်သော စာရေးအလုပ်ကိုပေးသည်။ သို့သော် ထိုအလုပ်ကိုလုပ်လျှင် ကျွန်မအတွက် အကြီးအကျယ်နောက်ပြန်ဆုတ်မှုကြီး ဖြစ်တော့မည်။ ကျွန်မ စန္ဒရားသင်ပြပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤနေရာတွင် တောင်းဆိုမှုရှိသော အလုပ်မှာ ဤအလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကံကြမ္မာသည် ကျွန်မအပေါ်တွင်ရော၊ မိဘများအပေါ်ပါ စူးရောက်မှု ရှိလှသည်။ ကျွန်မအကြောက်ဆုံးအလုပ်ကို လုပ်ရတော့မည်။ ၎င်းစန္ဒရားဆရာအလုပ်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအဆွေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ပြီး အရှုံးကို အတော်ခံစားနေချိန် ဖခင်ရောက်လာပြီး ဒီကိစ္စဟာ ယာယီနောက်ပြန်ဆုတ်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ပညာရေးကို ဆက်လက်သင်ယူလိုက် သင်ယူရန် စဉ်းစားနိုင် ကြောင်းပြောသည်။

ကျွန်မသည် ဥပဒေပညာကို သင်ယူရန်လျှောက်ထားခဲ့ပြီး၊ ဒင်ဗာအပါအဝင် ကျောင်းအတော်များများက လက်ခံသည်ကို အဖေကသိထားသည်။ သမီးက ရှေ့နေဖြစ်ချင်သလားဟု အဖေကမေးသည်။ ကျွန်မက ထိုသို့မဟုတ် သော်လည်း ဥပဒေဒီကရီသည် အလုပ်အကိုင်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အသုံးတည့်သည်။ သမီးအမေ့ အဖေတို့နှစ်ယောက်လုံး က သမီးဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ကူညီဖို့အသင့်ပဲ' ဟု ပြောပါသည်။

ခရစ္စမတ်အပြီး တစ်နေ့တွင်ကျောင်း၌ ဒေါက်တာကိုဘီနှင့်တွေ့သည်။ ကျွန်မနော်ထရီဒိန်မှပြန်လာပြီးကတည်းက ဆရာနှင့်တစ်ခါမျှ မတွေ့သေးပေ။ ဆရာသည် သူ၏ထောင့်အခန်းတွင် ယခင်တွေ့နေကျအတိုင်း ဆွယ်တာဝတ်ထားကာ ဆေးတံကို ခဲထားသည်။ ဆရာက ကျွန်မအား အခုဘာလုပ်နေသလဲဟုမေးရာ ကျွန်မကလည်း အားလုံးကိုပြောပြလိုက်မိသည်။ ကျွန်မသည် ဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လိုသော်လည်း ထိုဘာသာရပ်ဖြင့် ဒေါက်တာဘွဲ့အထိ မလုပ်လို၊ ဥပဒေကျောင်းသို့သွားရန် ရှိသော်လည်း ရှေ့နေမလုပ်လို သို့နှင့်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြလိုက်သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ယုံကြည်မှုအကျပ်ဆိုက်နေသော ကျောင်းသားများစွာကို ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့လာခဲ့ရမှုကြောင့် ကျွန်မသည် ကောင်းကောင်းအကြံပေးနိုင်သူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့နှင့်ကျွန်မကိုယ်တိုင်

မရေမတွက်နိုင်သော ကျောင်းသားများကို ကျွန်မအဖေနှင့် ဒေါက်တာကိုဘီတို့ပြောသလိုပင် 'မင်းရှေ့နေမလုပ်လိုဘူးဆိုလျှင် ဥပဒေကျောင်းကို မတက်ပါနှင့်' ဟုပြောရတော့သည်။

ဆောင်းရာသီတွင် စတင်မည့် သင်ခန်းစာအချို့ကို စတင်တက်ရောက်ရန် ဒေါက်တာကိုဘီက ကျွန်မအား အကြံပြုသည်။ Ph.D ဘွဲ့ယူရန် ကတိပြုစရာမလိုဘဲ ဘွဲ့ထပ်ယူရန် ဆက်လက်လိုလားခြင်းရှိမရှိ တွေးမြင်လာမည်ဟုဆိုသည်။ ကျွန်မလေ့လာရာသလောက် ကျောင်းတွင် လူထုစိမ့်ခန့်ခဲ့ရေးဆိုင်ရာ မာစတာဒီဂရီကြောင်း သိရသည်။ ထိုဘာသာရပ်တွင် လက်တွေ့လုပ်ငန်းများလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာရှိရာ နွေဦးတွင် ထိုအတန်းကိုတက်ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။ ကျွန်မကျောင်းတွင်ပြန်နေရခြင်းအတွက် များစွာဝမ်းသာမိသည်။

ထိုနှစ်ဆောင်းရာသီတွင် အန်တီသီရေဆာ အလည်ရောက်လာသည်။ ကျွန်မသည် အဒေါ်နှင့်အနေသိပ်မနီးလှသည့် အတွက် သူပြောပြသော Ph.D ဘွဲ့အတွက် သူမအပြင်းအထန်ကြိုးစားခဲ့ရပုံ၊ နောက်ဆုံးအောင်မြင်ခဲ့ပုံများကို သိပ်သဘောအကျကြီးမဟုတ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းပါမောက္ခချင်း လဲလှယ်မှုအစီအစဉ်များအရ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် လိုင်ဘေးရီယား တက္ကသိုလ်သို့ အကြိမ်ကြိမ် သွားလိုက်ပြန်လိုက်ပြုလုပ်ရပုံများကို ပြောပြရာတွင်မူ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလာပါသည်။ သူမက နောက်ဆုံးပြောသည်မှာ 'ကွန်ဒိုလီစာမင်း Ph.D ဘွဲ့မယူခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါ့အများကြီးဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးလို့ အမြဲစဉ်းစားနေရလိမ့်မယ်' ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်မအပြင်းအထန် စဉ်းစားရပါတော့သည်။ ဒေါက်တာကိုဘီနှင့်လည်း ထပ်မံ၍ တိုင်ပင်ရပါသည်။ နွေရာသီကုန်ဆုံးချိန်တွင် ကျွန်မ Ph.D ဘွဲ့ယူရန် ကတိပြုလိုက်ပြီး ဒင်ဗာရီ နိုင်ငံတကာလေ့လာရေးကျောင်းတွင် တက်ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ (ဪ နောက်ပြီး စန္ဒရားကိုလည်း ဆက်သင်ပေးပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မတူတော့ပါ။ ယခု စန္ဒရားအား သင်ဆရာမလုပ်ခြင်းမှာ ကျွန်မ၏ ကျောင်းစရိတ်ကာမိစေရန်အတွက် သင်ပေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘောလုံးရာသီကုန်ဆုံးသောအခါ 'ရစ်' သည်လည်း မင်နီဆိုးတားတက္ကသိုလ်သို့ပြန်၍ ကျောင်းပြီးအောင် တက်ရန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မစာသင်နှစ်စသောအခါ သူသည်အဝေးသို့ရောက်နေပါတော့သည်။ နွေရာသီ သူလေ့ကျင့်ရေးစခန်းဝင်ရန် ရောက်လာသောအခါ အခြေအနေမှာ ပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်မတို့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြပြီး အပြန်အလှန် ကတိများထားကြပြန်ပါသည်။ သို့သော် 'ရစ်' ၏ ဘဝသည် ရှုပ်ထွေးပြီး သူ့တွင်တာဝန်ယူရန် ကိစ္စများ များပြားလှသည်။

သူသည် ကျွန်မသိခဲ့ဖူးသမျှတွင် အကောင်းဆုံး လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းများ ပြောသကဲ့သို့ သူ့တွင်တစ်ပြိုင်နက်တည်း လုပ်ဆောင်ရန် ကိစ္စများလွန်းနေသည်။ ထိုနှစ်ကျွန်မတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည်လည်း ညင်သာစွာပင်အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပြီး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်သော ဆက်လက်တည်ရှိနေခဲ့လေသည်။

နောက်နှစ်တစ်နှစ်လုံး ကျွန်မသည် ဒင်ဗာကျောင်း၏ သင်ခန်းစာများတွင် နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ ကျောင်းနေပတ်အသစ်များနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ဒင်ဗာကျောင်းသားများတွင် နိုင်ငံတကာကျောင်းသားအတော်များပြီး ကျွန်မ၏အတန်းဖော်များသည် နိုင်ငံတကာ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင် အရေးပါသော နေရာများ၌ ရှိနေတတ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းထဲတွင် ပီနီရှေးလက်ထက် ချီလီမှ ထွက်ပြေးလာရသော ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဟာရာလ်ဒိုမှူးနေရာခံ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအမျိုးသားလိုခြံရေး အကြံပေးအရာရှိဖြစ်သောအချိန်တွင် သူသည် ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ ချီလီသံအမတ်ကြီးဖြစ်နေပြီး၊ အီရတ်စစ်ပွဲ၏ အစောပိုင်းကာလများက စင်တီယာဂိုနှင့် ဝါရှင်တန်ကြားဆက်ဆံရေးများ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုရှိအောင် ကျွန်မအား အကူအညီပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

၁၉၇၆ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် နိုင်ငံခြားရေးဌာန၌ လူမည်းထဲမှ အမြင့်ဆုံးရာထူးရှိသူဖြစ်သော သံအမတ်ကြီး ဟောရေစ်ဒေါ်ဆင်က ဖခင်အား အမေရိကန်သတင်းပြန်ကြားရေးအဖွဲ့ဝင်တို့တွင် ပြင်ပရေးရာ သုံးသပ်သူအဖြစ် တာဝန်ယူပေးရန် ပြောကြားလာပါသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မအတွက် ဝါရှင်တန်နှင့် ထိတွေ့ခွင့်ရရန် အခွင့်အရေးအဖြစ် ယူဆပြီး အဖေက ဝါရှင်တန်သို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခြောက်ပတ်ကြာ ဖခင်၏ လုပ်ငန်းတွင် အမေနှင့် ကျွန်မပါလိုက်ပါသွားရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဒင်ဗာကျောင်းမှာ စက်တင်ဘာလအထိ ပိတ်ထားရာ ကျွန်မအတွက် ကျောင်းပျက်ရက်နှစ်ပတ်သာရှိခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့အတွက် အကျိုးရှိစေခဲ့သည်မှာ ဟိုးရေစ်ဒေါ်ဆင်သည် ကောင်းရာညွှန်ပြတတ်သည့် ဆရာတစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ မိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်းဖြစ်ခဲ့ပြီး ယနေ့ထက်တိုင် ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ လာမည့်ရွှေရာသီတွင် ဝါရှင်တန် နိုင်ငံတော်ရေးရာဌာနတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ထမ်းဆောင်ရန် ကျွန်မ၏လျှောက်လွှာကို ဒေါ်ဆင်က ထောက်ခံပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင် ပထမဆုံးသော အလုပ်ကိုရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

၁၉၇၇ ခုနှစ် ရွှေဦးရာသီတွင် ဒေါက်တာကိုဘီက ကျွန်မကို ခေါ်တွေ့ပါသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ အံ့ဩလောက်ဖွယ်ရာ ပုံမှန်အသားအရေမှ အဝါရောင် သိသိသာသာပြောင်းနေသည်။ ဒေါက်တာကိုဘီက သူထိုနေ့ညနေတွင် ဆေးရုံတက်ရတော့မည်။ သူ့ကိုယ်စားအတန်းကို ကိုင်တွယ်သင်ကြားပေးနိုင်မလားဟု မေးပါသည်။ ထိုသင်တန်းမှာ စကားစ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မက ဆရာပြန်မလားမီအထိ သင်ပေးပါမည်ဟုပြောရာ သူ့ဘယ်အချိန်ပြန်လာနိုင်မည်ကို သူမသိကြောင်းပြောရာ ထိုအချိန်ပိုင်းသည် ကျွန်မအတွက် တကယ်ခြောက်ခြားစရာကောင်းသော အချိန်ဖြစ်ပေသည်။ တကယ်တမ်းလုပ်ဆောင်ရသောအခါ စာသင်ကြားခြင်းမှာ အတော်အလုပ်များပြီး စာသင်ကြားရခြင်းကို ကျွန်မတကယ်ပင် မနှစ်သက်ခဲ့ပါချေ။ သို့သော် ကျွန်မကောင်းစွာသင်ကြားနိုင်ခဲ့ပြီး ထိုအတွေ့အကြုံအတွက် ကျွန်မကျေနပ်ခြင်းဖြစ်ရပါသည်။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မ၏ အလုပ်သင်ကာလအတွက် ဝါရှင်တန်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံး နေထိုင်ရရာ အခန်းသို့ရောက်သောအချိန်တွင် များစွာစိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ အဆောက်အအုံမှာ မစ်ချီလီတာဝါတွင်ရှိပြီး ဌာနနှင့်သိပ်မဝေးလှသောနေရာတွင် ရှိပါသည်။ ဝါရှင်တန်သို့ ယာယီတာဝန်ဖြင့်လာရသော နိုင်ငံခြားရေးဌာန လူငယ်အရာရှိ များမှာ ထိုအဆောက်အအုံတွင်ပင် နေကြရသည်။ ကျွန်မသည်လည်း အတော်များများနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရသည်။ 'အဲလီဇဘက်' ဟုခေါ်သော အမျိုးသမီးကြီးမှာ ၁၉၇၅ ဆိုင်ရီကျဆုံးချိန်တွင် အမေရိကန်သံရုံး၌ ရှိနေခဲ့သည်။ သူမထံမှ သံရုံးမှအရေးကြီးရုံးစာများကို မီးရှို့ပြီး၊ နောက်ဆုံးအသုတ် ဟယ်လီကော်ပတာနှင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့ပုံ၊ အံ့အား သင့်ဖွယ် စာတ်လမ်းများသိရသည်။

နောက်လေးနှစ်အကြာ ကျွန်မရပ်သံကြည့်နေစဉ် တီဟီရန်ရှိ US သံရုံးအား အီရန်တော်လှန်ရေးကာလအတွင်း တိုက်ခိုက်ခံရပုံကိုဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တော်လှန်ရေးအစောင့်တပ်များ လွတ်ပေးလိုက်သော အမျိုးသမီးများတွင် အဲလီဇဘက် ပါနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမကား ကံဆိုးသူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ အဲလီဇဘက်သည် လုပ်နေသော သံရုံးတွင် မလုပ်မိစေရန် ရှောင်မှဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မစဉ်းစားမိခဲ့သည်။

အလုပ်သင်မှာလည်း အနည်းငယ်တော့ ပြင်းစရာကောင်းပါသည်။ ကျွန်မအား ပညာရေးဗျူရိုနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ရေးရာတို့တွင် တာဝန်ပေးထားသည်။ ၎င်းအစီအစဉ်တွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ တတိယကမ္ဘာတွင်ရှိ ယဉ်ကျေးမှုအစီအစဉ် များအကြောင်းကို လေ့လာဆန်းစစ်ရသည်။ ထိုအချက်မှာယနေ့ကာလတွင် ထူးဆန်းနေနိုင်သော်လည်း ထိုစဉ်က မော်စကို သည် အာဖရိကနှင့် လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံများသို့ ဘော်ရှိုင်းဘဲလေးအကအဖွဲ့များနှင့် မော်စကိုဆင်ဖိုနီတီးပိုင်းကြီးများ စေလွှတ်၍ တင်ဆက်လျက်ရှိရာ လူငယ်များအတွင်းရိုက်ခတ်မှုများ ဖြစ်နေချိန်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ကျွန်မသည် ကျူးဘားစစ်သားများ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ သွားရောက်ပညာသင်ကြားကြသော ကိစ္စကို ပို၍အလေးထားလေ့လာခဲ့သည်။

တစ်ဖက်ကပြောလျှင် အလုပ်သင်ဘဝသည် ကျွန်မအတွက် ကြီးမားသောအတွေ့အကြုံကို ရရှိစေခဲ့သည်။ ကျွန်မ တွေ့ဆုံခဲ့ရသော သူများကလည်း ကျွန်မအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုပြခဲ့ကြပြီး ကျွန်မအား သံတမန်လုပ်ငန်းများအကြောင်း ဇွင့်ဟပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ ဝါရှင်တန်ကို သဘောကျပြီး စနေနေ့ နံနက်တိုင်း ဝါးတားဂိတ်မုန့်ဆိုင်သို့သွားပြီး ကော်ဖီ နှင့် မုန့်များစားသည်။ ဤသည်မှာလည်း ထိုဆိုင်တွင် ကျွန်မတတ်နိုင်သော အစားအစာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနောက်ပိုင်း အမျိုးသားလုံခြုံရေး အကြံပေးဘဝနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးတာဝန်များ ထမ်းဆောင်စဉ် ထိုအနံ့အရသာများကို ပြန်လည် မှတ်မိစေပါသည်။ ထိုဝါးတားဂိတ်တွင်ပင် ကျွန်မ ရှစ်နှစ်ကြာနေခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုအလုပ်သင်လများအတွင်း ကျွန်မ ထိုနိုင်ငံခြားရေးလုပ်ငန်းများကို ကျွန်မလုပ်လိုမိတ်မိရတဲ့ စာသင်

www.burmeseclassic.com

ကြားရခြင်းကို ပို၍သဘောတွေ့နေပါသည်။ သို့သော် ဒုတိယနိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ‘ဝါရင်းခရစ်စတိုဖာ’ ကျွန်မတို့ကို လာရောက် တွေ့ဆုံစကားပြောသည်ကို အထူးတလည် သဘောကျခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဘဝတွင် ကျွန်မသည် အလုပ်သင်ဝန်ထမ်းများကို ဂရုစိုက်၍ ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့သည်။ အလုပ်သင်ဘဝတွင် ကောင်းစွာလုပ်ကြရန် သူတို့ကို ကျွန်မပြောခဲ့သည်။ မင်းတို့ရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်နေရာမှာ အဆုံးသတ်မယ်ဆိုတာ မင်းတို့မသိနိုင်ဘူးဟု ပြောခဲ့ရသည်။

ကျွန်မအလုပ်သင်အဖြစ်လုပ်နေပြီး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သတင်းတစ်ခုကြားရသည်။ ဒေါက်တာကိုဘီသည် အကြီးအကျယ် နာမကျန်းဖြစ်လျက်ရှိပြီး ထိုညကိုပင် ကျော်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်မ ကြက်သေသေသွားခဲ့ရသည်။ သူ၏ရောဂါကို နာတာရှည်အသည်းရောင်ရောဂါဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်းမှာ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာသော ရောဂါဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ့တွင် အသည်းရောဂါရှိခဲ့ပြီး ၎င်းသည် လျင်မြန်စွာ ဆိုးဝါးလာခြင်းဖြစ်ပုံရပါသည်။ သူ၏သမီးဖြစ်သူ မက်ဒလင်းအေလ်ဘရိုက်က ဖြစ်နိုင်လျှင် အသုဘအခန်းအနားသို့ လာရောက်ပါရန် ကျွန်မအား ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။ ကျွန်မက လက်ထောက်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးထံ နွေရာသီအလုပ်သင် ဘဝ၏ နောက်ဆုံးတင်ပြချက်တစ်ခုလုပ်ရန်ရှိသဖြင့် မသွားနိုင်ခဲ့ဘဲ ပန်းခြင်းများသာ ပေးပို့ခဲ့ရသည်။ မက်ဒလင်းကလည်း ထိုအခြေအနေကို နားလည်နိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့သော်လည်း ဒင်ဗာသို့ ထိုစဉ်က တစ်ခေါက်ပြန်မသွားနိုင်ခဲ့ခြင်းအပေါ် အပြစ်ရှိသကဲ့သို့ ခံစားမိသည်။ ယခုတိုင် ထိုအတိုင်းခံစားရလျက် ရှိပါသည်။

အခန်း - ၂၁

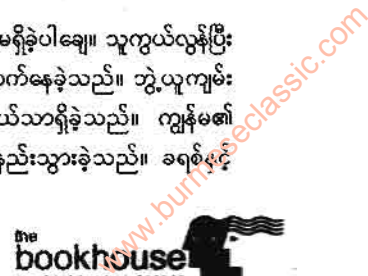
ဆုံးရှုံးသွားသောနှစ်တစ်နှစ်

A Lost Year

ဒေါက်တာကိုဘီမရှိသော ဒင်ဇာသို့ ပြန်လာရသည်မှာ လမ်းညွှန်မည့်သူမရှိသောကြောင့် ဦးတည်ချက်မဲ့သလို ဖြစ်စေပါသည်။ ကျောင်းအတွက် ကျောင်းတာဝန်ခံရှာဖွေရသော ကော်မတီတွင် ကျွန်မပါဝင်ခဲ့ပြီး မိုက်ကယ်ဖရိုင်းနှင့်လည်း ကောင်းကောင်းသိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ သူက ကျွန်မ၏ ပညာရေးလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိပြီး ၁၉၇၈ ခုနှစ် ဒေါက်တာဘွဲ့ယူ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲလမ်းညွှန်မှုနှင့် အကူအညီများစွာ လေးခဲ့လေသည်။ ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဆိုဗီယက်ဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ယူခဲ့စဉ်က သဘောကျခဲ့သော သင်ခန်းစာများကို ကိုင်တွယ်သည့် ပါမောက္ခချားလ်စ်ပိုက်ဘီးလ်နှင့်လည်း ပြန်လည်ဆက်သွယ်မိခဲ့သည်။

ဒင်ဇာတက္ကသိုလ်မှ နိုင်ငံတကာလုံခြုံရေးကိစ္စရပ်များဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူကက်သရင်းကယ်လီဟာကိုလည်း မေရီလင်းတက္ကသိုလ်မှ ငှားရမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ကျူတိုရီရယ်များကို သူမနှင့် ပြုလုပ်ပြီး စစ်ဘက်ရေးရာကိစ္စများအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ 'ဂျိနသန် အက်ဒယ်လ်မင်' ဆရာအဖြစ် ရောက်ရှိလာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အရေးပါသော ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဒေါက်တာကိုဘီကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မရှိခဲ့ပါချေ။ သူကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်မတစ်နှစ်လောက်နီးပါး ဦးတည်ချက်ပျောက်နေခဲ့သည်။ ဘွဲ့ယူကျမ်းပြုစုရန် ခေါင်းစဉ်ရွေးချယ်ရာတွင် တိုးတက်မှုအနည်းငယ်သာရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ပညာရေးတွင် မြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်မှုမှာ သိသိသာသာ လျော့နည်းသွားခဲ့သည်။ ခရစ်နှစ်

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဒေါက်တာကို သိမရှိသည့်အတွက် ဟူညီသော ဆုံးရှုံးမှုကို ခံစားခဲ့ရပြီး ဟစ်ယောက်နှင့်ဟစ်ယောက် နှစ်သိမ့်အားပေးနေခဲ့ကြရသည်။ “ခရစ်ဂစ်ပဆွန်” သည်ကျွန်မထက်စောစွာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံကို လေ့လာနေခဲ့သူဖြစ်ပြီး ရုရှားစကားကို ကောင်းစွာပြောနိုင်သူဖြစ်ကာ ကျွန်မနှင့်လည်း ဒေါက်တာကိုတီလက်အောက်တွင် အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်လာသူဖြစ်ပေသည်။ နေ့တိုင်းလောက်ပင် ကျွန်မတို့သည် စာကြည့်တိုက်တွင် အချိန်အနည်းငယ်သာထိုင်ပြီး၊ နေ့လယ်စာကို အချိန်ရှည်ကြာစွာယူ၍ စားသောက်ကြပြီး နောက်များမကြာမီ ညစာသို့ရောက်သွားခဲ့တော့သည်။

ထိုသို့ ကျွန်မနှင့်ခရစ် ပူးတွဲ၍ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေချိန်မှအပ ကျွန်အချိန်တွင် ကျွန်မအတွက် အားကစားနည်းအသစ်တစ်ခုဖြစ်သည့် တင်းနစ်ကစားခြင်းကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ စက်တီမီးခြင်းသည် အရွယ်ရောက်ပြီးသူများအတွက် မဟုတ်တော့ဟု ကျွန်မဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မတင်းနစ်ကလပ်သို့ ဝင်လိုက်ပြီး၊ တော်ရုံနစ်ရုံကစားလိုက်ရုံဖြင့် တင်းနစ်ကို ကျွန်မ နှစ်သက်သွားခဲ့ပြီး လင်ဒါဇင်နေ၊ ချာလီနီးရေးနီးစသူတို့နှင့် နှစ်ယောက်တွဲပွဲများ ကစားခဲ့ကြသည်။ နိုင်ပွဲများလည်း ရခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် အစောကတည်းက တင်းနစ်ကစားခဲ့ရမှာဟုပင် ထင်မြင်လာခဲ့သည်။

ဘဝသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ လမ်းလွဲမှုများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မအသက် ၂၄နှစ်အရွယ်ရှိလာပြီး အိမ်မှာပင်သင်နေလျက်ရှိကာ စန္ဒရာလည်း သင်ကြားပေးရလျက်ရှိသည်။ ကျောင်းပြီးရန် ကြိုးစားမှုမှာလည်း အနည်းငယ်မျှသာ တိုးတက်မှုရှိခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ ၄ လပတ် သင်တန်းများအတွက် မှတ်ပုံတင်သက်တမ်းတိုးတိုင်း မှတ်ပုံတင်ဌာနမှ ကျွန်မကျောင်းသားသစ်ကတည်းက သိလာသူများက ‘အော်မင်းဒီမှာ ရှိနေသေးတာပဲ’ ဟု ပြောကြသည်။

အရွယ်ရောက်ပြီး ကလေးကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် အိမ်မှာနေထိုင်ရခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် ကြီးမားသော အခက်အခဲ ဖြစ်လာပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်မဘယ်မှာ ဘာလုပ်နေသည်ကို ပြောပြထားလိမ့်မည်ဟု သူတို့က မျှော်လင့်နေကြသည်။ တစ်ရက်တွင် ခရစ်၊ တခြားသူငယ်ချင်းအချို့နှင့် ကျွန်မအပြင်သွားရာ အတော်နောက်ကျမှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအချိန်တွင် မိဘနှစ်ပါးသည် အလွန်စိတ်ပူနေကြသည်။ “ဘာကြောင့်နည်းနည်းလေးမှ အကြောင်းမကြားရတာလဲ” ဟုဆိုကြသည်။

ကျွန်မက အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ အကြောင်းကြားဖို့ မလိုပါဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောခဲ့သည်။ နောက်ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်မ၏မိဘနှစ်ပါးက နှစ်ပတ်လည်ပါတီတွဲတစ်ခုကို သွားကြရာ ည ၁ နာရီထိုးမှ ပြန်လာကြသည်။ ကျွန်မကို အကြောင်းမကြားပါ။ ထိုကိစ္စမျှကိုပိုင်း ကျွန်မတို့သဘောတူညီချက်တစ်ခု ရခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ယောက်မျှ စိတ်ပူမနေစေရန် အကြောင်းကြားကြဖို့ ဖြစ်သည်။

၁၉၅၉ နှစ်ဆန်းရောက်သောအခါ ကျွန်မအတွက် ပို၍အဆင်မပြေဖြစ်လာသလို မိဘများဘက်ကလည်း ထိုသို့

www.burmeseclassic.com

ပင် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မက ထိုအခြေအနေကို အဆုံးသတ်ရန် စီစဉ်လာသောအခါ ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ မေးတော့သည်။ ဤသည်မှ ကျွန်မမိဘများ၏ ပုံစံပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်မကို ဝေဖန်ရမည့်အစား ကျွန်မကို ဆွဲထားရန် ဘာလိုသနည်းဆိုသည်ကို မေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ၏ ရုရှားဘာသာစကားကို တိုးတက်အောင် လုပ်ရန် နည်းလမ်းရှာရန်လိုသည်။ မော်စကိုသွား၍ ပညာသင်လိုသည်ဟုပြောသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်ကာလများက ပြဿနာမှာ ကျောင်းသားဖလှယ်ရေး အစီအစဉ်များတွင် ခေတ်ပေါ်ဆိုဗီယက်နိုင်ငံရေးအစီအစဉ် မပါဝင်ချေ။ ကျွန်မက ဆိုဗီယက်သို့ မရောက်ဖူးဘဲနှင့် ဆိုဗီယက်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ရန် တည်ဆောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏မိဘများက သူတို့၏ ငွေဖြင့်စိုက်ပြီး ကျွန်မအား ထိုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်း ဆိုဗီယက်သို့ ဘယ်လိုနည်း နှင့်မဆို ပို့ပေးမည်ဟုပြောကြသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးမှာ အဓိကနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကွန်မရင်များကို တက်ရောက်ပြီး မော်စကိုတက္ကသိုလ်တွင် ရုရှားဘာသာကို ဆက်လက်လေ့လာရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ပထမဆုံး မော်စကိုအတွေ့အကြုံမှာ ကျွန်မ၏ ခရီးစဉ်ကို ပိုမိုခိုင်မာမှုဖြစ်စေပါသည်။ ရင်ပြင်နီနှင့် ကရင်မလင်နန်းတော်ကို ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရသောအခါ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် လေ့လာရန် မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို သိလာရသည်။ နေထိုင်မှုဘဝမှမူ မလွယ်ကူလှပေ။ လတ်ဆတ်သော အစားအစာများရှားပါးပြီး၊ အကောင်းဆုံးဆိုသော အခန်းများမှာ သာမန်မျှသာဖြစ်သည်။ မီးရထားစီးရခြင်းကိုမူ သဘောကျသည်။ မော်စကိုနှင့် လီနင်ဂရက်ကြား ရုရှားသူငယ်ချင်းများနှင့် မီးရထားစီးရင်းအချိန်ဖြန်းကြသည်။ ကျွန်မ၏ ဘာသာစကားကျွမ်းကျင်မှုမှာ သိသိသာသာ တိုးတက်လာသည်။ ဘာသာစကားပင်ကြားခြင်းကို ကျောင်းခန်းအတွင်းမှ လက်တွေ့ဘဝသို့ ကူးပြောင်းလိုက် သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘွဲ့ယူကျမ်းပြုစုရေးအတွက် ခေါင်းစဉ်ကိုလည်း ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မပြုစုသော အကြောင်း အရာမှာ 'အရှေ့ဥရောပ၏ အရပ်ဘက်၊ စစ်ဘက်ဆက်ဆံရေး' ခေါင်းစဉ်ဖြစ်ပါသည်။ ချက်ကိုဆလိုဘက်ကီးယားနိုင်ငံကို အခြေခံရေးရန် ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ဒင်ဗာဂျီ ရုရှားပါမောက္ခလီဘာဘရွန်းမှာ ချက်လူမျိုးဖြစ်ပြီး၊ သူသည်ချက်ဘာသာရပ် အတန်းကို ကောင်းစွာစတင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်သည်။ ကျွန်မလူစုလိုက်ရာ သင်လိုသူ ကျောင်းသား ငါးယောက် ခန့်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ယနေ့ပြန်ကြည့်သောအခါ သူတို့ဘာကြောင့်သဘောတူခဲ့သည်ကို ကောင်းကောင်းမရှင်းတော့ပါ။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မအတွက်မူ သုတေသနပြုရန်အတွက် ချက်ဘာသာစကားကို တတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနှစ်ဆောင်းရာသီတွင် ကျွန်မအလွန်လုပ်လိုလှသော ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ စင်တာမော်နီကာရှိ RAND တော်ပိုရေးရှင်းတွင် အလုပ်သင်လုပ်ခွင့်ရပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်မစိတ်ဝင်စားနေသော ဆိုဗီယက်၏ စစ်ရေးမပုဒ်

မိတ်၊ ဝါဆောအဖွဲ့အကြောင်း လေ့လာရပါသည်။ RAND တွင် ရရှိလိုက်သော သုတေသနပြုလုပ်ခွင့်သည် ကျွန်မ၏ ဒေါက်တာဘွဲ့ယူကျမ်းအတွက် ခေါင်းစဉ်ရွေးချယ်မှုကို အထောက်အကူပြုခဲ့သည်။

RAND မှ ကျွန်မပြန်လာသောအခါ ကျွန်မဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရန် လိုသည်ဟု ခံစားလာမိခဲ့သည်။ ဒင်ဗာမှာ ထိုစဉ်က နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးဘာသာရပ် သင်ကြားရာတွင် ထိပ်တန်းအဆင့်၌ မရှိခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံးနိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီ ဆိုင်ရာ နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ မွေးထုတ်ရာတွင် ဟားဗတ်မှ ကနေဒီကျောင်းနှင့် ပရင်စတန်မှ ဂုဒ်ရီးပီလ်ဆင်ကျောင်း တို့သည် နာမည်ကြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်မအနေနှင့် နောက်တစ်ဆင့်တက်ရန် အတွေ့အကြုံများစတင်စုဆောင်း နေရသော သဘောပင်ဖြစ်နေပါသည်။

RAND တွင် အလုပ်လုပ်ရာမှ ကျွန်မသည် နာမည်ကြီးလုံခြုံရေးဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ A-Ross-Johnson စသူတို့နှင့် သိကျွမ်းခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မော်စကိုတွင် ရှိစဉ်ကလည်း နိုင်ငံရေးသိပ္ပံနယ်ပယ်တွင် ဆရာတစ်ဆူဖြစ်သော အလက်ဇန္ဒားဂျော့ရှ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ၎င်းမှာ စတင်းဖို့ဒ်တွင် သင်ကြားနေသူဖြစ်သည်။

ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးတွင် တစ်ခုခုကို အခြေကျပြီဟု ယူဆချိန်တွင် အခြားသောလိုအပ်ချက် ပြဿနာများ ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မ၏ ကြိုးပမ်းရုန်းကန်ရန် ကံကြမ္မာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် သည် အများထက်နှစ်ဆလောက်တော်အောင် ကြိုးစားထားသော်လည်း မလုံလောက်သေးသော အခြေအနေဖြစ်လေသည်။ RAND တွင် အလုပ်သင်ဆင်းခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်မဘဝအတွက် အချိုးအကွေ့တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ်များ အစောပိုင်းကာလက လူတိုင်းသည် အမေရိကန်နှင့် ဆိုဗီယက်ကြား ကြီးထွားလာသော တင်းမာမှုများအတွက် စိုးရိမ်လျက်ရှိကြလေသည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ် ဆိုဗီယက်၏ အာဖဂန်သို့ကျူးကျော်မှုက ဆူပါပါဝါ နှစ်နိုင်ငံကြား တင်းမာမှုလျော့ပါးရေးမျှော်လင့်ချက်များ ကုန်ဆုံးသွားစေခဲ့သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း နက်နက်ရှိုင်း ရှိုင်းပင် ခံစားရသည်။ ကျွန်မသည် ဒီမိုကရက်ပါတီသို့ စာရင်းသွင်းခဲ့ပြီး ကျွန်မ၏ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံအဖြစ် ၁၉၇၆ ခုနှစ် သမ္မတရွေးပွဲတွင် သမ္မတကာတာကို မဲပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် တောင်နှင့်မြောက် ပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး စိတ်ကူးရှိနေခဲ့သည်။ သူသည် တောင်ပိုင်း၏ ပထမဆုံးသမ္မတဖြစ်လာရန် ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မသည် သမ္မတကာတာ၏ အာဖဂန်သို့ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ ကျူးကျော်မှုအပေါ် သဘောထားများကို လေ့လာနေခဲ့သည်။ ရုပ်သံမေးခွန်းတစ်ခုတွင် ကျွန်မက သမ္မတအနေနှင့် မည်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်ဆံနေပါသနည်း ဆိုသည်ကို မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။

သမ္မတကာတာက ထိုကျူးကျော်မှုအပေါ် အိုလံပစ်ပွဲကို သပိတ်မှောက်ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်သွားမည်ဟု သို့သောအခါ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်သွားပါတော့သည်။ ၁၉၈၀ ရွေးကောက်ပွဲတွင်မူ ကျွန်မ ရော်နယ်ရီဂင်ကို မဲပေးခဲ့ပြီး နောက်နှစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ရီပါပလီကန်ပါတီသို့ ကျွန်မဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

လုံခြုံရေးအခြေအနေအရ ဖွဲ့စည်းပေးရင်းက ယူဆလာသည်မှာ ၎င်းတို့အတွက် ဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူ သာမက အမာခံတိုက်ခိုက်ရေးဆိုင်ရာ ပေါ်လစီကျွမ်းကျင်သူများပါ လိုအပ်လာသည်ဟု ဖြစ်သည်။ ကက်သရင်းကယ်လီယာ က ကျွန်မနှင့် ခရစ်သည် ဆိုဗီယက်သို့သွားရောက် လေ့လာခဲ့ကြပြီး နိုင်ငံတကာ လုံခြုံရေးနှင့် ဆိုဗီယက်လေ့လာရေးများ အတွေ့အကြုံရှိကြောင်း ထောက်ခံခဲ့သည်။ RAND မှ မထွက်ခွာမီ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အလိုမှာပင် ကျွန်မအား သုတေသနထောက်ပံ့ကြေး ခံစားရမည့် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် လက်ခံကြောင်း အကြောင်းကြားစာ ရရှိခဲ့သည်။ ခရစ်သည်လည်း အလားတူပင် အကြောင်းကြားစာရရှိခဲ့လေသည်။ ဤသို့ ဖွဲ့စည်းပေးရင်း၏ ထောက်ပံ့ကြေးရရှိခြင်းမှာ ဒင်ဗာဂျေကန် ငယ်ငယ်လေးမှ ငါးကြီးကြီးဖမ်းမိခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံး သိကြသည်။ 'ခရစ်' ကမူ MIT သို့ သွားမည် ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဟားဗတ်၊ UCLA ကိုလံဘီယာနှင့် စတင်းဖို့ဒ်အပါအဝင် လေးနေရာသို့ ဆက်၍ သွားနိုင်သည်။

ကျွန်မက UCLA ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ RAND ကို ကျွန်မသဘောကျသော်လည်း ကာလီဖိုးနီးယား တောင်ပိုင်းသို့ နောက်ထပ်မသွားလိုတော့ပေ။ ကျွန် သုံးနေရာကို ဆက်လက်စုစမ်းခဲ့သည်။ ဟားဗတ်က ကျွန်မ၏ စာကိုအကြောင်း မပြန်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေများက ထိုကိစ္စအပေါ် ဒွါဟဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မပြန်စာမရခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုလံဘီယာကို အဖေက သဘောမတူခဲ့ပါ။ အကြောင်းမှာ အန္တရာယ်များလှသော နယူးယောက်နှင့် နီးသောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ ကံအားလျော်စွာ စတင်းဖို့ဒ်မှ ပြန်စာရရှိခဲ့သည်။ လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးနှင့် ပျက်သိမ်းရေး အစီအစဉ် လက်ထောက် ဒါရိုက်တာ 'ကျွန်ချစ်ဘလက်ကာ' ထံမှ ချစ်စဖွယ်စာကလေးကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ စတင်းဖို့ဒ်မှ ကျွန်မအား ဒေါက်တာ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းသားအဖြစ် လက်ခံခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ကစ၍ အလက်ဇန္ဒားဂျော့ရို၏ ပြောကြားချက်အရ ကျွန်မအား စောင့်ကြည့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု လက်ထောက်ဒါရိုက်တာက ပြောပါသည်။

အခန်း-၂၂

ဆီနီတာစတင်းဖို့ဒ်၏ ယာတောကျောင်း

Senator Stanford's Farm

စတင်းဖို့ဒ်မှ ကျွန်မကို စာသင်သားအဖြစ် လက်ခံလိုက်သဖြင့် ၁၉၈၀ ဆောင်းရာသီတွင် ကျွန်မ စတင်းဖို့ဒ်သို့ ထွက်ခွာရတော့မည့်သတင်းက ကျွန်မ၏မိဘများ အတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်မှုရော၊ ဝမ်းနည်းရမှုကိုပါ ခံစားရစေသည်။ RAND သို့ မသွားမီ လပေါင်းများစွာကတည်းက Science Applications Incorporated (SAIC) ကုမ္ပဏီတွင် အချိန်ပိုင်းအလုပ်ဆင်းနေခဲ့သည်။

SAIC မှာ ဆိုဗီယက်စစ်ရေးပေါ်လစီများကို ဂိမ်းသီအိုရီနည်းဖြင့် ချဉ်းကပ် လေ့လာသော ဒင်ဗာရှီ ယူနစ်အသေးကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုဌာန၏ အကြီးအကဲ ဂျွန်ဘာတီလီဂါက ကျွန်မ၏ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အလုပ်များကို သဘောကျပြီး ကျွန်မ သွေ့ရပြီးချိန်တွင် အချိန်ပြည့်အဖြစ် ခန့်ထားရန် လိုလားနေခဲ့သည်။

ကျွန်မက SAIC အကြောင်း ဖခင်ကို ပြောပြသောအခါ ဒီအချိန်မျိုးကိုပဲ သူစောင့်မျှော်နေတာ ဖြစ်သည်ဟုပြောသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က အတော်ကောင်းသော အိမ်တစ်လုံး နောက်ဆုံးတွင် ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဖေက ကျွန်မအား သူတို့နှင့် လာနေရန်ကြိုဆိုကြောင်းပြောသည်။ 'ဒါပေမဲ့ သမီးလည်း တိုနဲ့နေရတာ ငြီးငွေ့လှပြီလို့ ထင်တယ်' ဟုပြောပြီး နှစ်ယောက် ရယ်မောမိ ကြသည်။ သို့သော် ယခုအိမ်ခွဲနေရန် ကိစ္စမှာ ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ကျောင်းသွားတက် ရမည့်ကိစ္စဖြင့် အစားထိုးလိုရပြီဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စကို အမွေအား နှစ်ယောက်သားအတူတူ ပြောကြရန် စီစဉ်ထားသည်။ စတင်းဖို့ဒ်စာသင်နှစ်မှာ တစ်နှစ်သာဖြစ်သော်လည်း ဖခင်က ကျွန်မ ဒင်ဗာရှီ မည်သည့်

အခါမှပြန်လာမည်မဟုတ်ဟု ယူဆပြီး အလွန်ပူဆွေးနေရပုံရလေသည်။ အဖေ၏ ကျန်းမာရေးမှာလည်း စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေရှိလာသည်။ အခြားအားကစားသမားများကဲ့သို့ပင် ဖခင်မှာလည်း ဒူးပြဿနာဆိုးဆိုးဝါးဝါးရှိလာသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာသည့်အလျောက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ခြင်းများ ရပ်လိုက်သဖြင့် ကိုယ်အလေးချိန်တက်လာသည်။ အသက် ၅၄ နှစ်အရွယ်တွင် အဖေသည် သွေးတိုးရော၊ ဆီးချိုပါရှိ လာသည်။

အဘိုးတုန်းကလည်း နှလုံးရောဂါနှင့်ပင် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေသည်လည်း ကိုယ်အလေးချိန်လျှော့ရန် သူ့စိတ်ကို သူမနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ အဖေ၏ အစားအသောက်အပေါ် မထိန်းနိုင်သောအကျင့်ကြောင့် ကျွန်မနှင့် မကြာခဏ စကားများရသည်။ အဖေသည် သူတို့၏ တောင်ပိုင်းသားအကြိုက်ဖြစ်သော ဝက်သားချောင်းနှင့် အကြော်အလှော်အစား အစာများဆိုလျှင် တား၍မရတော့။

မည်သို့ဆိုစေ စတင်းဖို့ဒ်တွင် တက်ရမည့်အခွင့်အရေးမှာမူ လက်လွတ်၍မဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့သိကြသည်။ သင်တန်းကို ဆောင်းတွင်းကျမှတက်ရန် ရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။ SAIC တွင် အချိန်ပိုင်းအလုပ် နည်းနည်းပို လုပ်ပြီး ငွေစုသွားရန် စဉ်းစားထား၍ဖြစ်သည်။ ထိုသင်တန်းမှာ ထောက်ပံ့ကြေးမကောင်းလှပေ။ တကယ်မှာ ကျွန်မသည် အမြဲခွဲခွာသွားခြင်း ဖြစ်သွားနိုင်သောကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် အိမ်တွင်မိဘများနှင့်အတူ အချိန်အနည်းငယ် ပိုနေရရန် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက စတင်းဖို့ဒ်ရှိ လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးအစီအစဉ် ဒါရိုက်တာ ဝျွန်လူးဝစ်နှင့် တွေ့ပြီး ကျွန်မ ဇန့်နဝါရီတွင် ကျောင်းစတင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ အချိန်ရွှေ့ဆင်းခြင်းသည် ပြဿနာ မရှိကြောင်း သို့သော် နိုင်ငံဘာလအတွင်း ပါလိုအယ်လ်တို့တွင် ကျင်းပမည့် ကွန်ဖရင့်များရှိရာ ထိုကွန်ဖရင့်များတွင် လူအများအပြားနှင့် သိကျွမ်းနိုင်မည်ဖြစ်၍ ၎င်းအချိန်တွင် လာစေလိုသည်ဟုပြောသည်။

ကျွန်မ စတင်းဖို့ဒ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်း၏လှပမှုများက ကျွန်မကို လွမ်းမိုးသွားခဲ့ပြီး ကျောင်း၏ နာမည်ကျော်ကြားမှုကလည်း တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်စရာပင်ဖြစ်နေသည်။ စတင်းဖို့ဒ်သည် ဧက ၈၁၈၀ ကျယ်ဝန်းပြီး မြောက် ကာလီဖိုးနီးယားတောင်ခြေတွင်ရှိကာ ဆိန်တံတာလေးလင်းစတင်းဖို့ဒ်နှင့် သူ့ဇနီးဂျိန်းလက်သရောင်စတင်းဖို့ဒ်တို့ ပိုင်ဆိုင် သော ယာတောများမှ တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် တိုက်ဖျက်ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသောသူတို့၏ တစ်ဦးတည်း သော သားကိုရည်စူး၍ ၎င်းပိုင်မြေများကို တက္ကသိုလ်ဆောက်ရန် လျှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတက္ကသိုလ်ကို အရပ်သုံး အခေါ်မှာ 'ယာတောကျောင်း' ဟုခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ စတင်းဖို့ဒ်သည် ၁၉၅၀ လောက်အထိ ဒေသတက္ကသိုလ်တစ်ခု အဖြစ်သာရှိနေခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မှ ၎င်း၏သိပ္ပံနှင့် အင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ်များတွင် ထူးချွန်မှုကြောင့် တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကြီးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၀ လောက်တွင်မူ အီလစ်တက္ကသိုလ်တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့ပြီး ၎င်း၏အဓိကပြိုင်ဘက်များမှာ အိုင်ဗီလိဂ်အဖွဲ့ဝင်ထိပ်သီးကျော်များဖြစ်လာတော့သည်။

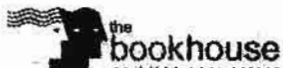
ကျွန်မ ထိုကျောင်းသို့ ရောက်လာရခြင်းအတွက် ယခင်ကတစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ရဘူး။ မလုံခြုံမှုမျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ စတင်ဖို့ဒ်တွင် ဒေါက်တာဘွဲ့ယူ သင်တန်းတက်ခွင့်ရခြင်းမှာ ကျွန်မအတွက် မယုံနိုင်စရာပင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျောင်းက မှားပြီးရွေးလိုက်တာလားဟုပင် ထင်မှားခဲ့ရသည်။

ကျွန်မနေထိုင်ရာ ဂါလ်ဝက်စ်ဟောက်စ်မှာ သံကျောက်များနှင့် ဆောက်ထားသော တစ်ထပ်အိမ်ပုလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့သင်ယူရမည့် လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အစီအစဉ်နေရာများနှင့် မဝေးလှသော နေရာတွင် တည်ရှိသည်။ ထိုအိမ်ကလေးတွင် ကျွန်မအား အတန်းဖော်အမျိုးသမီး သုံးဦးက ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ် မတိုင်မီကတွင်မူ လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးအစီအစဉ် သင်တန်းများတွင် အမျိုးသမီးများ မပါဝင်ခဲ့ဟု ယူဆရသည်။ ယခုမူ သင်တန်းသူလေးဦးရှိလာသည်။ တစ်ဦးမှာ အရပ်မြင့်မြင့် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ပြင်သစ်စကားကို ကောင်းစွာပြောတတ်သူ ဂျင်နီနီလန် ဖြစ်သည်။ သူမကား နိုင်ငံတော်ရေးရာဝန်ကြီးဌာနတွင် အရေးပါသော နေရာကိုရရှိထားသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဒုတိယတစ်ယောက်မှာ ဂလိုရီယာဒေမီဖြစ်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့်အသားညိုညိုဖြစ်ကာ ဘာမဆိုဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သည်ဟူသော အနောက်တိုင်းစိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်ကပင် သူမအား ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ပြိုကွဲပြီးနောက်ပိုင်း လွတ်လပ်သွားသော ကာဇတ်စတန်စသော နိုင်ငံများရှိ နျူကလီးယားလက်နက်များကို ဆိုဗီယက်သို့ ပြန်လည်ရရှိအောင် စေ့စပ်ညှိနှိုင်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ တတိယတစ်ယောက်ဖြစ်သူ စင်သီယာရောဘတ်မှာ အရပ်ပုပုနှင့် စကားပြောအလွန်မြန်သော နယူးယောက်မြို့သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူ၊ ဆိုဗီယက်စကား ကောင်းကောင်းပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ လေးယောက်သည် ထူးဆန်းသော အုပ်စုကလေးဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မတို့အချင်းချင်းကြား မသိမသာပြိုင်ဆိုင်မှုရှိသော်လည်း ယောက်ျားများကြီးစိုးထားသော အမျိုးသားလုံခြုံရေးပေါ်လစီ နယ်ပယ်တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တည်ဆောက်ကြရာ၌ ညီအစ်မများသဖွယ် အပြန်အလှန်မျှဝေသော စိတ်ဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ ထိုဌာနတွင် ကျွန်မတို့သည် အလွန်စမတ်ကျလှသော အလွန်ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်ရှည်ရှိသည့် လက်ထောက်ဒါရိုက်တာ 'ချစ်ပဲလက်ကား' နှင့် ခိုင်ခိုင်မာမာ လက်တွဲမိကြပြီး ကျွန်မတို့၏ ခေါင်းကိုင်ဖခင်သဖွယ် ဖြစ်လာပါသည်။

'ပါလိုအယ်လ်တို' ကို ခွဲခွာရန်အချိန်မှာ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။ ဒင်ဗာမှ မခွဲခွာမီ ကျွန်မ၏ဘွဲ့ယူကျမ်းကို အချိန်မီပြီးအောင် တက်သူတစ်ရိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းများစွာကိုလည်း နှုတ်ဆက်ရပါ

www.burmeseclassic.com

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

သည်။ သို့သော် ဇန်နဝါရီလသို့ နီးကပ်လာသောအခါ ကျွန်မ ထွက်ခွာရန်ကိစ္စကို စောင့်ဆိုင်း၍ မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာရသည်။

နှစ်သစ်ကူးအပြီး နှစ်ရက်အကြာ ကျွန်မ အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ အမေသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် အတော်မသက်သာသောပုံစံဖြင့် လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမက ဗိုက်နာနေသည်ဟုပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ညလယ်လောက်ရောက်သောအခါ အဖေက ကျွန်မအခန်းသို့ရောက်လာပြီး အမေအဖျားတက်နေကြောင်း ၁၀၃ F အထိ ရောက်နေကြောင်းပြောပြီး အရေးပေါ်အခန်းသို့ပို့ရန် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်မကလည်း အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဆေးရုံသို့လိုက်လာမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မနှင့် အဖေတို့နှစ်ယောက်ဆေးရုံ လူနာစောင့်ခန်းတွင်ထိုင်၍ ဆုတောင်းနေကြသည်။

အမေသည် ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားထားရာ ယခုဝေဒနာမှာ ထိုကင်ဆာနှင့်များပတ်သက်နေမလားဟု ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိုးရိမ်သွားကြသည်။ စမ်းသပ်ခန်းမှ ဒေါက်တာဟယ်ဗင်ဂန် ထွက်လာသောအခါ ထိုစိုးရိမ်စိတ် ပို၍ တိုးလာစေခဲ့သည်။ ဆရာဝန်၏ အဆိုအရ အမေ၏ဗိုက်ထဲတွင် အစိုင်အခဲတစ်ခုတွေ့နေသည်ဟုပြောသည်။ သူ ထိုအရာကို ခွဲထုတ်မည်ဟု ပြောပါသည်။ "ထိုအလုံးသည် ကင်ဆာနှင့်များ ပတ်သက်နေမလားဟု အဖေကမေးရာ ဆရာဝန်က သူလည်း မသိသေးကြောင်းပြောပြီး ခွဲစိတ်ခန်းပြင်ရန် အမြန်ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းပြင်ပတွင် စောင့်ရသောအလုပ်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံး အလုပ်ဟုထင်ပါသည်။ စိတ်ထဲတွင်ဘာမှမရောက်သော်လည်း ထိုင်လိုက် စာအုပ်ဖတ်လိုက်နှင့် လုပ်နေရသည်။ သူနာပြုဆရာမကို အကြိမ်ကြိမ် သွားမေးနေမိသည်။ သူမကလည်း ခွဲစိတ်နေတုန်းဟုသာ ပြန်ဖြေပါသည်။ နောက်ဆုံး ဒေါက်တာဟယ်ဗင်ဂန် ထွက်လာပါသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ချက်ချင်းသက်သာရာရသွားသော လက္ခဏာကို တွေ့မြင်ရသည်။ အမေသည် လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ကတည်းက အူအတက်ပေါက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် အဆိပ်များ ပြန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ သူကောင်းသွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရက်အနည်းငယ်တော့ ဆက်ဖျားနေလိမ့်မယ်ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မ ပါလီတိုအယ်လ်သို့သွားရန် ရက်အနည်းငယ်နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ အမေက ကျွန်မအားသွားရန် တိုက်တွန်းနေသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ အားအင်အလွန်ပင် ချည့်နေသည်။ ကျွန်မလေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာသောနေ့မှာ အမေ အရေးပေါ်ကြပ်မတ်ကုသဆောင်မှ ထွက်ခွာကာစဖြစ်ပြီး အဖျားတက်နေတုန်းဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း ကျွန်မ ဖုန်းဆက်မေးတိုင်း အခြေအနေမှာ ပို၍ပို၍ ကောင်းလာနေသည်ကို တွေ့ပါသည်။

အမေ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဆိုမှ ကျွန်မစိတ်အေးရပါတော့သည်။ နောက်နှစ်လလောက်နေလျှင် ဒင်ဗာသို့ပြန်ပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် အိမ်ပြန်၍ အမေ့ကို ကြည့်မည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။

ပါလိုအယ်လ်တို့တွင် ကျွန်မတို့သည် အယ်လ်မာရွာရှိ တိုက်ခန်းတွဲတွင် နေကြရသည်။ ကျောင်းဝင်းနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးပြီး၊ မီးရထားသံလမ်းနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ဖြစ်နေသည်။ ထိုတိုက်ခန်းတွဲမှနေ၍ ဝယ်သူတစ်ခါမျှ လာပုံမရသော ဓာတ်ဆီဆိုင်၊ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် တရုတ်စားသောက်ဆိုင်ကို လှမ်းတွေ့နိုင်သည်။ ထိုနေရာကို ဂျင်နီက 'ငွေလရောင်နန်းတော်' ဟု အမည်ပေးထားပြီး ထိုနေရာတွင် ရေကူးကန်တစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်မလည်း အသက် ၂၅နှစ်ရောက်မှ ရေကူးစသည်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်မ ကားအသစ်တစ်စီးမဝယ်နိုင်သောကြောင့် မိဘများ၏ ကားအဟောင်းကို ဝမ်းမြောက်စွာပင် လက်ခံရယူခဲ့သည်။ နော်ထရီဒိန်တွင် သုံးခဲ့သော 'ဘောရစ်' အမည်ရပုံစံဟောင်းအိုမီဂါကားလေးမှာ သုံး၍မရတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် နေ့တိုင်းပင် ကျွန်မသည် စတင်းဖို့ဒ်သို့ အစိမ်းရောင် ချက်ဗလက်အင်ပါလာကားကြီးကို မောင်း၍လာရာ ကျွန်မအခန်းဖော်များက ထိုကားကို ဘောလုံးကွင်းကြီးဟုခေါ်ကြသည်။

ဂါလ်ဗက်စ်ဟောက်စ်သည် အလုပ်လုပ်ရန် အလွန်ကောင်းသောနေရာဖြစ်ပြီး၊ အထောက်အကူပြု ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သော ဘာဘာရာဂျွန်ဆင်၊ ဂယ်ရီတိုးမင်း၊ နန်စီအိုကိုမိုတို စသူတို့လည်း ရှိကြသည်။ ကျွန်မဘွဲ့ယူစာတမ်းမှာလည်း အလျင်အမြန်ပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ထိုပြီးမြောက်မှုသည် ကျွန်မအား ဒင်ဗာမှ လွတ်မြောက်စေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဘွဲ့ယူစာတမ်းကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မရေးရန် ကျွန်မ၏ အဖော်များအား အကြံပေးရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မသည် နံနက်အစောကြီးထလေ့ရှိပြီး စည်းမျဉ်းများကို လေ့လာပြီး၊ နံနက်တိုင်း နာရီအနည်းငယ်ရေးလေ့ရှိရာမှ သိရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့တွင် ကျွန်မသည် အစောဆုံးထ၍ အလုပ်လုပ်သူဖြစ်ပြီး၊ မွန်းမတည့်မီတွင် အလုပ်အများကြီးပြီးအောင် လုပ်ထားနိုင်သည်။ ဂျင်နီ၊ ဂလိုနီယာနှင့် စင်ဒီတို့ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့တွေ့ရှိလာသည်မှာ ဒုံးပျံကာကွယ်ရေးမှ ရုပ်ရှင်များအကြောင်းအထိ ခန်းမတွင် ဆွေးနွေးပွဲများတွင် ကျွန်မတို့၏ လုပ်ဆောင်နိုင်မှုများမှာ နှေးကွေးနေသည်ကို တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ညစာစားပွဲ ပြုလုပ်ကြသည်။

'ချစ်ပီ' နှင့် သူ၏အဖော် လူးဝစ်အိုလစ်ဗီတို့နှင့် ကျွန်မတစ်သက်တာ မိတ်ဆွေအဖြစ် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့စုံတွဲ၏ အိမ်တွင်မကြာခဏ ညစာဖိတ်ကြားခြင်းခံရပြီး၊ လူးဝစ်၏ စတီရီယိုစက်ဖြင့်ကလေးလည်းရသည်။ ကျွန်မတို့စတင်းဖို့ဒ်ကို ချစ်သွားပါသည်။

ထိုသို့ဆိုသဖြင့် ကျွန်မ၏ ဒင်ဗာလေသံမှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံးတက္ကသိုလ်ကြီးသို့ ရောက်လာရသည့်

www.burmeseclassic.com

အတွက် ကျွန်မ၏ မလုံခြုံမှုကို ကျော်လွှားသွားနိုင်ပြီဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပေ။ သမ္မတကာတာ၏ ကာကွယ်ရေးအငယ်တန်း အတွင်းဝန်တာဝန်ယူခဲ့သူ နာမည်ကြီးအမျိုးသားရေးဆိုင်ရာ ပေါ်လစီမိတ်ကာတစ်ဦးဖြစ်သူ 'ဘီလ်ပယ်ရီ' ထိပ်တန်းသိပ္ပံပညာရှင်နှင့် လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ 'ဆစ်ဒ်ဒရေလ်' စသူတို့ သင်ကြားသောအတန်းများတွင်ဆိုလျှင် ကျွန်မအဖို့ ထိတ်လန့်မှုအတန်ငယ်ရှိနေခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်မသည် အထက်လွှာပညာရေးလောကအတွင်း နေသားတကျ ဖြစ်လာသည်ဟု စံစားလာရသည်။ ကျောင်းသားတိုင်းသည် သူတို့၏ ဘွဲ့ယူစာတမ်းများအတွက် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်ကြရသည်။ ၎င်းလေ့ကျင့်ခန်းသည် ဘွဲ့ယူစာတမ်းကို အပြီးသတ်နိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း သွေးပျက်ဖွယ် အတွေ့အကြုံဖြစ်လေသည်။ လူပြည့်ကျပ်နေသော ကွန်ဖရင့်ခန်းမအတွင်းစားပွဲထိပ်ဆုံးတွင်ထိုင်၍ ကျွန်မဖြည်းဖြည်းချင်း ဖက်ပြနေရင်း ကျွန်မ၏ တင်ပြချက်အပေါ် ထောက်ခံမည့် လက္ခဏာမည့်မျှရှိသည်ကို အက်ခတ်ကြည့်ရှုရသည်။ တစ်ဝက်လောက်ရောက်သောအချိန်တွင် ထိုနေ့က အလယ်အပတ်ရောက်နေသော ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကျွန်မပြောသည်ကို နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ "

ကျွန်မ၏ စစ်ဘက်အရပ်ဘက်ဆက်ဆံရေးသည် အဆိုပါတပ်အရာရှိတစ်ဦး၏ ထောက်ခံမှုရရှိပါက ကျွန်မ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကောင်း၍သာ ဖြစ်ရပါမည်။ ထိုယုံကြည်မှုရှိလာခြင်းက ကျွန်မအားကျန်သော အပိုင်းများဆက်၍ ဖတ်ခြင်းနှင့် အမေးအဖြေများပြုလုပ်ခြင်းတို့အတွက် တွန်းအားဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ အစီအစဉ်ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်မ၏ခေါင်းစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံ မှတ်ချက်တောင်းခံရန်သွားသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်မ၏ ဆီမီနာအပြီး ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အကြာတွင် အစီအစဉ်ဆိုင်ရာ ဒါရိုက်တာ 'ပျန်လူးဝစ်' က သူ၏ရုံးခန်းတွင် လာတွေ့ရန် ခေါ်ပါသည်။ ပျန်သည် နာမည်ကြီး တရုတ်ပြည်ဆိုင်ရာပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ စကားကို ဖြတ်တောင်းပြတ်တောင်းပြောတတ်ပြီး ၊ တစ်ခါတစ်ရံလိုက်၍ နားထောင်ရန် ခက်ခဲလာပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း လူမှားနေတတ်သည်။

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် 'ဂျင်နီ' ကို 'ဂလိုရီယာ' ဟုခေါ်လိုခေါ် ကျွန်မကိုပင် 'ဂျင်နီ' ဟုလာ၍ ခေါ်ဖူးလေသည်။ သို့သော် ပျန်သည် အံ့ဩလောက်အောင် အမြင်စူးချာသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အင်စတီကျူးရှင်များ တည်ဆောက်ရာတွင် အလွန်စွမ်းရည်ထက်မြက်သူဖြစ်သည်။ စတင်ပို့တွင် စောစောရောက်လာပြီး နောက်ပိုင်း နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာသူများသည် ပျန်၏ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

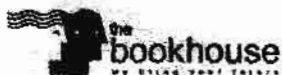
ကျွန်မတို့ရောက်သွားသောအချိန်တွင် စတင်ဖို့ဒ်၏ နိုင်ငံတကာလုံခြုံရေးဆိုင်ရာ အစီအစဉ်ကို နိုင်ငံအတွင်း အခိုင်မာဆုံး အနေအထားရောက်အောင် တစ်ဦးတည်းကြံနေချိန်ဖြစ်သည်။

ဥန်က ကျွန်မ၏ ဆီမီနာတင်ပြချက်အပေါ် အချို့နေရာတွင် မကြိုက်သော်လည်း သိသိသာသာအကောင်းမြင် အကဲဖြတ်ချက်ဖြင့် စတင်ဆွေးနွေးပါသည်။ ကျွန်မအား နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဌာနမှ လာမည့်အပတ်အတွင်း ၎င်းတို့၏ အမှုထမ်းများ အတွက် ဆီမီနာတစ်ခုပြုလုပ်ပေးရန် ဖိတ်ကြားပါသည်။ ကျွန်မက ယခုလတ်တလော ဆီမီနာတစ်ခု ပြီးသွားခဲ့သည့် အတွက် နောက်တစ်ခုပြုလုပ်ရန် အချိန်လိုပါသည်ဟုပြောရာ သူက ကိစ္စမရှိပါ။ ပရိသတ်ချင်း မတူသည့်အတွက် ထို အစီအစဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်နိုင်မည်ဟုပြောသည်။ ကျွန်မသဘောတူလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ဂါလ်ပက်စ်ဟောလ်တွင် တင်ပြချက်များကိုပင် ထပ်မံ၍ တင်ပြခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံ No.160 ရှိ မဟော်ဂီရောင် အစည်းအဝေးခန်းအတွင်း တက်ရောက်သူမှာ မများလှသော်လည်း ပိုမို၍ စေ့စပ်စူးစမ်း သော အမြင်များဖြင့် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးနှင့် လက်နက်ဖျက်သိမ်းရေး၊ ထိုကဲ့သို့သော ဘာသာရပ် တစ်ခုမကသည့် ပုံညာရပ်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်များနှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်ဌာနများကဲ့သို့ ဌာနများက သံသယအမြင်များဖြင့် ကြည့်မြင်လေ့ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့အမြင်အရ ထိုဘာသာရပ်များသည် ပေါ်လစီပိုင်းဆိုင်ရာ အာရုံပြု ချဉ်းကပ်မှု လွန်ကဲနေပြီး ဘာသာရပ်တစ်ခုအပေါ် သုတေသနပြုလုပ်မှု မလုံလောက်ဟု ယူဆကြသည်။ စတင်ဖို့ဒ်တွင်လည်း ထိုဌာနဆိုင်ရာများကသာ ဆရာများ ငှားရမ်းနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ငှားရမ်းရာတွင်လည်း ဒင်ဗာကဲ့သို့သော နေရာမှ ငှားရမ်းခြင်းမှာ အလွန်ရှားရှားပါးပါး ကိစ္စသာဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မ၏ တင်ပြချက်ပြီးဆုံးသွားသော အချိန်တွင် ပထမဆုံးတက်လာသော မေးခွန်းမှာ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဌာနမှ ဥက္ကဋ္ဌ ဟိန်ဒီအူလူထံမှဖြစ်သည်။ ဟိန်ဒီသည် ဂျာမန်ဂျူးအနွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာတွင် အပြုအမူဆိုင်ရာ တော်လှန်ပြောင်းလဲမှု (Behavioural revolution) ကို စတင်ပေါက်ဖွားစေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဟိန်ဒီ၏ ယုံကြည်ပုံမှာ ရိုးရိုး သာဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးကို လေ့လာခြင်းသည် သိပ္ပံပညာရပ်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ မည်သည့်အဖိုးတန်စိတ်ကိန်းမဆို အနည်းဆုံး တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ပမာဏလို တိုင်းထွာနိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ သုံးသပ်ပုံနှင့် ဖော်ပြပုံတို့မှာ သူ့အတွက် သိပ္ပံနည်းကျမှုအရာတွင် မလုံလောက်ဟု ယူဆသည်။ လေ့လာရေးနယ်ပယ် ရွေးချယ်မှုအပေါ် လည်း အထင်သေးဟန်ရှိသည်။ ဥပမာ ရုရှား (သို့) တရုတ်ပြည်၏ ဘာသာစကားယဉ်ကျေးမှု စသည်တို့ကို လေ့လာခြင်း မျိုးဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ဟိန်ဒီ၏ လုပ်ငန်းကို နားလည်ထားခဲ့ပြီး ထိုသို့သော ပြဿနာမေးခွန်းများကို မျှော်လင့်ထားပြီး

ဖြစ်သည်။ သူ၏ဆေးတံအတွင်းသို့ ဆေးများသိပ်ထည့်နေပြီးမှ သူက 'မင်းပြောတဲ့ အထဲက ဘယ်အချက်က သိအိုရီ ဆိုင်ရာ တန်ဖိုးတစ်ခုခုကို တိုင်းထွာဖော်ထုတ်ဖို့ မလုံလောက်ဘူးဟု ဆိုပါသည်။ ထိုသို့သော တိုက်ခိုက်မှုကို ကျွန်မမျှော်လင့် ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ 'နော်ထရီဒီနီ' တွင် ကျွန်မလုပ်ခဲ့သော လေ့လာမှုများက အစချီ၍ ပြောပြခဲ့ပြီး၊ ကျွန်မအနေနှင့် ဆိုဗီယက်အာဏာနှင့် ချက်စစ်တပ်၏ တုံ့ပြန်မှုကြား၊ ဆက်ဆံမှုကို ပမာဏအားဖြင့် ပြောပြနိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်မအနေနှင့် တည့်ဆောက်ပုံဆိုင်ရာ အသေးစိတ်မေးခွန်းများ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး၊ အခြားတစ်ဖက်မှ ရှုမြင်သော ရှင်းလင်း ဖွင့်ဆိုချက်များကို စစ်ဆေးသုံးသပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း ကျွန်မလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဟိန်ဇိက ဦးခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက် လုပ်နေသည်။ နောက်မှကျွန်မသိရသည်မှာ ထိုအမှုအရာမှာ ထောက်ခံသည် ဆိုသော လက္ခဏာဖြစ်သည်။ ကျွန်သော အမေးအဖြေများမှာ ချောချောမွေ့မွေ့ပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဂျွန်က ကျွန်မအား ထပ်၍ခေါ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဌာနအနေနှင့် နိုင်ငံတကာနိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ခန့်ထားရန်ရှိရာ ဟိန်ဇိက ကျွန်မအား ထိုအလုပ်အတွက် လျှောက်ထားစေလိုသည်ဟု ပြောပါသည်။ 'ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက နိုင်ငံတကာလုံခြုံရေးကို လုပ်နေတာ လေ' ဟု ဂျွန်အား ကျွန်မက ပြန်ပြောခဲ့သည်။

'အဲဒါဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လျှောက်ကြည့်လိုက်ပါ' ဟု ဂျွန်ကပြောသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်မအနေနှင့် အသစ်တစ်ခု စတင်လိုက်ပြီး စာတမ်းတစ်ခုရေးကာ ထိုဌာနသို့ တင်ပြလိုက်ရပါ သည်။ အဖြေပြန်လာသည်မှာ သူတို့သည် နိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒသမားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ ဖြစ်စေ ၎င်းတို့က ကျွန်မ၏အလုပ်အပေါ် သဘောကျပြီး 'ခု' နှစ်စာ ခန့်အပ်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်မည်ဟု ဆိုသည်။ အစိပွယ် မှာ ထိုအလုပ်မှာ အမြဲတမ်းခန့်ထားခြင်းမဟုတ်သေးဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မက လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာတွင် လက်ထောက်ဒါရိုက်တာအဖြစ် ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။ 'ချစ်' မှာမူ တွဲဖက်ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။ ကျွန်မထိုအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း ဂျွန်အား ပြောလိုက်ပြီး ဟိန်ဇိကနှင့် ထိုကိစ္စကို ပြောလိုက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ဧပြီလ၏ နေ့သားပြီး နွေးထွေးနေသော ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ကျောင်းဝင်းအတွင်း ဖြတ်လျှောက်ရင်း ကျွန်မကို စတင်းဖို့ဒ်မှာ ဆရာအဖြစ် ဆက်သွယ်လာခြင်းမှ အမှန်တကယ်ပင် ဟုတ်ပါစဟု ကျွန်မစဉ်းစားနေမိသည်။ 'ဒါ တကယ် ဖြစ်နေတာလား' ဟုပင် ကျွန်မနှုတ်မှ ရေရွတ်မိသည်။ ကျွန်မ No.160 အဆောက်အအုံ၏ တတိယထပ်ရှိ ဟိန်ဇိက၏

အခန်းသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ပင်မတက္ကသိုလ်အဆောက်အအုံကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ အစောက မေးခွန်းကိုပင် ရေရွတ်နေမိသည်။

ထို့နောက် ဟိန္ဒူအခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကာ ထိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူကအချိန်ပိုင်း ရာထူးခန့်အပ်မှုကို မပြောပေ။ 'မင်း စာသင်ကြားရတဲ့အလုပ်မျိုးကို စိတ်ဝင်စားသလား' ဟုမေးသည်။ ပထမတွင် ကျွန်မကြားလိုက်သော စကားမှန်ရဲ့လားဟု ထင်မိသည်။ 'ကျွန်မကို လက်ထောက်ဒါရိုက်တာအဖြစ် ပုံမှန်သင်ကြားရေးလမ်းကြောင်းတွင် ခန့်အပ် ရန်ဆိုလိုပါသလား' ဟုမေးလိုက်ရာ ဟိန္ဒူက 'ဟုတ်တယ်' ဟုပြောသည်။

ထို့နောက် သူကကျွန်မအား ရှင်းပြသည်။ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဌာနရှိ ဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူ အလက်ဇန္ဒား ဒါလင်းနှင့် အခြားဆရာများစွာက ကျွန်မ၏ ဆီမီနာတွင် တင်ပြပုံကို သဘောကျပြီး ကျွန်မအား ခန့်ထားလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ သူတို့က ကျွန်မ၏ လုပ်ငန်းများကို အကဲဖြတ်လေ့လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုဗီယက်လေ့လာရေးနှင့် နိုင်ငံတကာ လုံခြုံရေးဘာသာရပ်နယ်ပယ်မှ ကျွမ်းကျင်သူများနှင့် တိုင်ပင်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ၏ ဒေါက်တာဘွဲ့ ယူစာတမ်းကိုလည်း ဖတ်ရှုခဲ့ ကြသည်။ ဤသည်မှာ စတင်ဖို့ဒ်၏ လုပ်လေ့လုပ်ထရိုသောပုံစံဖြစ်သည်။

တစ်နိုင်ငံလုံး ကြေညာ၍ လျှောက်လွှာများခေါ်ယူကာ ရွေးချယ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်သော ပုံစံဖြစ်သည်။ 'ဒီဖိုင်တွေ ဟာ တို့ခန့်ထားဖို့ အကြီးအကျယ်ရှာဖွေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ဖိုင်တွေပဲ' ဟု စာတွဲဖိုင်တစ်ထပ်ကြီးအားပြပြီး ပြောပါသည်။ ၎င်းဖိုင်များမှာ ကျွန်မအတွက်ရှိသော ဖိုင်များထက် သုံးဆခန့် ပို၍ထူနေပါသည်။

ထို့နောက် လိုရင်းအချက်များကို ပြောသည်။ 'မင်းအနေနဲ့ နားလည်ထားရမယ့်က မင်းကိုခန့်အပ်တဲ့အချိန်မှာ မင်းအနေနဲ့ အထူးတလည် လုပ်ဆောင်စရာ ဘာမျှမလိုဘူး။ တခြားသူတွေလိုပဲ မင်းလည်း မြုပ်ရင်မြုပ်သွားမယ်။ ကူးခတ်နိုင်ရင် ကူးခတ်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့သလဲဆိုတာ အရေးမပါတော့ဘူး။ ၃၀%မှသာ ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ဆရာအဖြစ် ဖြစ်မြောက်သွားကြတယ်။ သုံးနှစ်ကြာရင်တော့ ပြန်ပြီးသုံးသပ်တဲ့ အချိန်တစ်ခုရှိလိမ့်မယ်။ ဒီအချိန်ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်' ဟုပြောသည်။

'ကျွန်မ သိပါပြီ၊ ဒါဟာမျှတပါတယ်။ သုံးနှစ်ကြာသောအခါမှာ ဆရာအနေနဲ့ ကျွန်မလုပ်ဆောင်ချက်တွေအပေါ် သဘောကျနိုင်မှာ ဖြစ်သလို ဆရာအပေါ်လည်း ကျွန်မပြန်ပြီး သဘောကျဖို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်' ဟုပြောလိုက်ရာ ဟိန္ဒူက ပြုံးပါသည်။ အီလီတက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုတွင် ဆရာခန့်အပ်ခြင်းကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည်ဘယ်သောအခါ မျှ တန်ပြန်စုံစမ်းနေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ စတင်ဖို့ဒ်၏ အသားရောင်ကွဲပြားသူများဆိုင်ရာ ဆက်ဆံရေးအရာရှိ 'စီစီလီယာ

www.burmeseclassic.com

ဘာစီယာဂါ* က ကျွန်မနှင့်အတူ နေ့လယ်စာစားရန်ခိုဏ်းပါသည်။ ကျွန်မတို့ဆရာများ ကလပ်သို့သွား၍ စကားအနည်းငယ် ပြောဖြစ်သည်။ သူမက ကျွန်မကို တွေ့လိုခြင်းမှာ ကျွန်မကိစ္စသည် ထူးခြားနေသောကြောင့်ဟု ဆိုပါသည်။ အများအားဖြင့် သူကဌာနဆိုင်ရာများအား လူနည်းစုများအား ခန့်ထားရန် တိုက်တွန်းရလေ့ရှိသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဌာနဆိုင်ရာက သူမထံသို့လာ၍ ချဉ်းကပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုအနေနှင့် လူနည်းစုတစ်ယောက်ကို ခန့်ထားလိုပါက တက္ကသိုလ်အနေနှင့် ထိုရာထူးအတွက် ငွေတစ်ဝက်ကို စိုက်ထုတ်ပေးရသည်။ ထိုသို့သော မကံလုံးရှိသည့်တိုင် ဌာနများက လက်တွန့်နေကြသည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု သူမက မေးပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ဇာတ်လမ်းဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြရသည်။ သို့သော် ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်ကို အမှန်တကယ်ပင် နားမလည်တော့ကြောင်း ပြောပြရသည်။

နှစ်များစွာကြာသောအခါမှ တခြားတစ်ဖက်မှ ကျောင်းဆရာငှားရမ်းသော ပုံစံများကို သိလာပြီး အထူးသဖြင့် စတင်းဖို့ဒ်၏ စီမံအုပ်ချုပ်ပုံများကို တွေ့မြင်လာပြီးနောက်မှ ဘာဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို အတိအကျ နားမလည်လာတော့သည်။ စတင်းဖို့ဒ်သည် သူ၏ဆရာများ အသွင်မတူကွဲပြားမှုများကို ဦးစားပေးသောအားဖြင့် လူနည်းစုများကို ပုံမှန်လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများနှင့် မဖြတ်သန်းစေဘဲ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဌာနသည် ငယ်ရွယ်သော လူမည်းဆိုဗီယက် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးကို တွေ့ရှိခဲ့ပြီး အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုအဖြစ် ငှားရမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မအကြောင်းရေးသားချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်စွာပင် ကျွန်မသည် ထိုသို့သော အသားရောင် ခွဲခြားရေးဆန့်ကျင်ချုပ်ငြိမ်းမှုကို အပြင်းအထန် ထိုးနှက်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ တက္ကသိုလ်များသည် မတူကွဲပြားမှုများ လိုအပ်ချက်ကို တခြားသောနည်းလမ်းပေါင်းစုံ ဘာကြောင့်အသုံးမပြုပါသနည်း။ လက်ထောက်ပါမောက္ခအသစ်တစ်ယောက် အနေနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရလျှင် မည်သို့သော ကတိကဝတ်များရှိပါစေ စွန့်စားရမူကတော့ ရှိနေသည်သာဖြစ်သည်။ တချို့မှာ အောင်မြင်သွားပြီး တချို့မှာ မအောင်မြင်ကြပေ။ ရာထူးသက်တမ်းအတွင်း လုပ်ဆောင်မှုများက သက်သေဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ စတင်ငှားရမ်းခြင်းနှင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်သောနေ့ကြား အဖြစ်အပျက်များစွာ ရှိပေလိမ့်မည်။

စတင်းဖို့ဒ်၏ ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်ခံပြီးရက်များ မကြာမီအတွင်း အီစတတ်စ်ရက်တွင် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပြီး မိဘများအား ပြောပြခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းထဲတွင်ထိုင်၍ စကားပြောကြစဉ် အမေက ညစာကိုပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မက သူတို့၏ အကြံဉာဏ်ကို လိုချင်နေသည်။ စတင်းဖို့ဒ်က ကျွန်မကို လိုလားနေမှုအပေါ် ကျွန်မတုန့်လှုပ်နေမိသည်။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပညာရေးတွင် ဖြည့်ဆည်းစရာများရှိနေသည်။ RAND နှင့် သိပ္ပံပစ္စည်းများဆိုင်ရာကုမ္ပဏီကလည်း ကျွန်မအား အလုပ်ကမ်းလှမ်းလျက်ရှိသည်။ ဘာကိုရွေးချယ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အဖေက လစာတွေ ဘယ်လောက်စီ ပေးသလဲဟု မေးသည်။ RAND က ဒေါ်လာ ၂၆၀၀၀ ပေး၍ စတင်းဖို့ဒ်က ဒေါ်လာ ၂၁၀၀၀ ပေးကြောင်းပြောရာ သူက ၂၁၀၀၀ ကိုပဲ ယူလိုက်ပါဟုပြောရာ ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကျွန်မအား လစာနည်းခြင်းကို ရွေးခိုင်း၍မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မထင်ထားသည်မှာ အဖေသည် ကျွန်မကို ဒင်ဗာတွင် နေစေလိုသည်ဟု ယူဆထား၍ဖြစ်သည်။ 'ဘာကြောင့်လဲ' ဟု ကျွန်မကမေးရာ 'စတင်းဖို့ဒ်ဖြစ်နေလို့ပေါ့' ဟု အဖေက ပြောသည်။ ကျွန်မက အမေ့အား လုပ်ထုံးလုပ်နည်းမှာ ပုံမှန်အတိုင်းမဟုတ်ကြောင်း အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေး အတွက် ကျွန်မကို ခန့်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ 'အဲဒီကိစ္စအတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ သူတို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ ငါတို့ကို ပယ်ထုတ်ထားတာပဲ သွားသာသွားလိုက်ပါ။ မင်းဘယ်လောက် တော်တယ်ဆိုတာ သူတို့ကိုပြလိုက်ပါ' ဟု အဖေက ပြောသည်။

အီစတာပွဲတော်အပြီးရက်များတွင် ကျွန်မ စတင်းဖို့ဒ်သို့ ပြန်သွားပြီး ကျွန်မ၏ ဘွဲ့ယူစာတမ်းကို တစ်နေ့လျှင် အချိန် ၇ နာရီမှ ၈နာရီလောက်ပေး၍ အဆုံးသတ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏စာတမ်းအတွက် ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးသော ကော်မတီ မှာလည်း ကောင်းပါသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်မ မိုက်ကယ်ဖရိုင်းထံမှ အလွန်ခက်ခဲသော ဂုဏ်ထူးကိုရရှိစေသည့် တန်ဖိုးဖြတ်မှု များပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒင်ဗာအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ ထွက်ခွာပြီး တောင်ပိုင်းကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားခဲ့ရာ ကျွန်မအား သူ့ရှိသော ပါမောဒီးနားသို့လာ၍ ထင်မြင်ချက်များလာယူရန် ခေါ်ပါသည်။ ထိုည သူ့အိမ်တွင် ညစာစားပြီးနောက် သူ၏ထင်မြင်ချက်များကို ပြောပါသည်။ ကျွန်မ၏စာတမ်းမှာ ပြည့်စုံသလောက်နီးပါးကောင်းသည်ဟု သူ့တင်ပြပုံကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပင် တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုညက ကျွန်မ ဆရာဖရိုင်း၏အိမ်တွင် တည်းခိုသည်။

ညဘက်ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း ကျွန်မတကယ်ပဲ Ph.D ဘွဲ့ကိုရတော့မည်။ လူတိုင်းအငမ်းမရ ရောက် လိုလှသော စတင်းဖို့ဒ်မြေကိုလည်း ခြေချနိုင်တော့မည်။ ကျွန်မ ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့၍ ဆုတောင်းလိုက်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အခန်း-၂၃

ကျွန်မ၏ လူသစ်တန်းဘဝ

My Rookie Season

ဩဂုတ်လတွင် ကျင်းပသော ဒင်ဗာဘွဲ့နှင်းသဘင်မှာ အမှန်တကယ်အားဖြင့် ပွဲလမ်းတစ်ခုအနေနှင့် ကျင်းပခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ အထက်တန်းနှင့် ဘွဲ့ရယူခဲ့သော ကိစ္စများမှာ သေးငယ်သောကိစ္စများ ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ယခု Ph.D လက်ခံရယူသောပွဲနှင့် စတင်ဖို့ဒီတွင် အလုပ်ခန့်အပ်ခံရသော ကိစ္စများမှာ ကျွန်မတို့ တစ်မိသားစုလုံး ကြိုးပမ်းရယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မ သုံးနှစ်သမီးမှ စတင်လာခဲ့သော အကြံပညာရေးမှသည် အစအဆုံးမိဘများ၏ ထောက်ပံ့မှုများ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသည်။

ထိုပွဲလမ်းများ မကျင်းပမီ တစ်ညအလိုက ဒင်ဗာရှိ အရေးပါသော မိသားစုတစ်စုက တက္ကသိုလ်သို့ လှူဒါန်းထားသော ဖိလစ်မဆင်ခန်းမကြီး၌ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုညတွင် အခမ်းအနားမှူးက အလုပ်ခန့်အပ်ခြင်းခံရသော Ph.D ဘွဲ့ရသူများ၏ စာရင်းကို ဖတ်ကြားခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏နာမည်နှင့် စတင်ဖို့ဒီတွင် ခန့်အပ်ခံရသည်ဆိုခြင်းကို ဖတ်ကြားလိုက်သောအခါ ဟာခနဲ အံ့သြဝမ်းသာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘနှစ်ဦးကလည်း ပီတိပြုံးများဖြင့် ပြုံးလျက်ရှိကြသည်။

ထိုအခမ်းအနား၏ အထူးတလည်အမှတ်ရစရာမှာ ထိုကိစ္စတစ်ခုတည်းသာ မဟုတ်ပါ။ ဤအကြိမ်တွင် အဖေသည် ဒင်ဗာဆရာများအဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခြင်း မရှိဘဲ၊ မိခင်နှင့်အတူ ထိုင်လိုသည်ဟုဆိုကာ ပရိသတ်ထဲတွင်နေသည်။ ဖခင်သည် တက္ကသိုလ်နှင့် ဝေးကွာနေသလောဟု ကျွန်မသံသယဖြစ်မိပြီး ထိုကိစ္စက ကျွန်မကို စိတ်ဝှက်စေပါသည်။

သူငယ်ချင်းအများအပြားမှာ ဒင်ဗာမှ ပြင်ပနေရာများသို့ ရောက်ရှိနေကြသဖြင့် ဘွဲ့နှင်းသဘင်သို့ တက်ရောက် နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ မိဘများက ထိုညတွင် ကျွန်မတို့ အကြိုက်ဆုံးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ညစာစားပွဲကြီး ကျင်းပပေးခဲ့သည်။

ထိုညစာစားပွဲတွင် အရက်ခွက်မြှောက်၍ ဆုတောင်းသောက်သုံးရာတွင် အဖေမှာ ခက်ခဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခဏအကြာတွင်မူ သူ၏ပုံမှန်အနေအထားကို ပြန်ရပြီး *သမီးအမေ့အဖေဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သမီးဟာ ထူးခြားတဲ့ ကလေးဆိုတာ သိတယ်။ သမီးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ကလေးပဲ* ဟုပြောသည်။

ထိုစကားကို ကျွန်မ သူငယ်ချင်းများနှင့် မိသားစုများရှေ့တွင်လည်းပြောရာ ကျွန်မက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း သည့်အနေဖြင့် *ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ကလေးတွေပါပဲ* ဟု ကြားဖြတ်ဝင်ပြောပေးရသည်။ သို့သော် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ညတွင်လည်း အဖေက ထိုစကားကိုပင် ထပ်၍ပြောလာပြန်ရာ ကျွန်မက ရရှိသောလက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အရွှန်းဖောက်ကာ ပြောဆိုမှုများ ပြုလုပ်ရသည်။ ဖရောင်းတိုင်စင်များ၊ ငွေထည်ပစ္စည်းများကအစ အစုံအလင် ပါနေသဖြင့် *လက်ဆောင်တွေက အိမ်တစ်အိမ်စာ ဖြစ်နေပြီ* သတို့သမီးနှင့် မှားနေပြီ စသဖြင့် ဝင်ဖြေပေးရသည်။

ကျွန်မ စတင်းဖို့ဒ်သို့ ပြန်လာပြီး ဂလော်ရီယာဒပ်ဖီနှင့်အတူ အိမ်တစ်လုံးငှားနေရသည်။ ကျောင်းဝင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် တည်ရှိသော အမြဲတမ်းမြင်နေရသည့် အိမ်အဟောင်းတစ်လုံးဖြစ်သည်။ ကျွန်မအဖို့ ပထမ သုံးလအတွင်း စတင်းဖို့ဒ်၌ စာသင်ပြရန် မလိုသေးပေ။ ဤသည်မှာလည်း ပုံမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ စတင်းဖို့ဒ်ကျောင်းသားများအား သင်ကြား ခြင်းမပြုမီ အသစ်ခန့်ထားလိုက်သော လက်ထောက်ပါမောက္ခအား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်အောင် အခွင့်အရေးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မအနေနှင့် ပထမနှစ်အတွင်း သင်ခန်းစာ သုံးခုကို သင်ကြားရန်လိုပါသည်။ ကံမကောင်းစွာပင် ပထမဘွဲ့ယူကျောင်းများတွင် သင်ကြားရန်တာဝန်အတွက် ကျောင်းသားများ အမှန်တကယ်ပြင်ဆင်ပေးထားခြင်း မရှိပေ။ အကောင်းဆုံးဟုဆိုရလျှင် တော်သောဘွဲ့ယူကျောင်းသားတစ်ယောက်က သင်ကြားရေးလက်ထောက်သဖွယ် ဆရာအား အကြိမ်အနည်းငယ်ကူညီပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမဘွဲ့ယူ ပညာရေးဖြစ်စဉ် တစ်ခုလုံးမှာ သုတေသနမှတ်တမ်းများပြုစုခြင်းအတွက်သာ အားထည့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အိလစ်တက္ကသိုလ်များ၏ လက်ထောက်ပါမောက္ခခန့်ထားခြင်းမှာ ဤအခြေခံပင်ဖြစ်သည်။ ထိုရက်များက ထိုသို့သော ဆရာတစ်ယောက် တကယ်တမ်း သင်ကြားနိုင်သလားဟုပင် မေးမည့်သူမရှိပေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရလျှင် သူတို့လည်း မသင်ကြားနိုင်ကြပါ။

မည်သည့်သင်ခန်းစာ သုံးရက် သင်ကြားရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ရန် ကျွန်မက ဟိန့်စ်နှင့် အတူထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ဘွဲ့ယူစာတမ်းခေါင်းစဉ်ဖြစ်သော အရပ်ဘက် စစ်ဘက်ဆက်ဆံရေး ဘာသာရပ်ကို ရွေးချယ်ရန် စဉ်းစားသည်။

၎င်းဘာသာရပ်တစ်ခုအနေနှင့် တတိယကမ္ဘာအပေါ် ထားရှိသော ဆိုဗီယက်ပေါ်လစီသည် ကျွန်ုပ်မသင်ကြားနိုင်သော ဘာသာရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်မအနေနှင့် 'အိလီနိုင်ငံရေး' ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် သင်ကြားနိုင်မည်လောဟု ဟိန့်ဇိက မေးပါသည်။ ထိုသို့သော အတန်းမျိုးတွင် မည်သို့ပြုလုပ်ရသည်ကို ကျွန်ုပ်မအသေအချာမသိသော်လည်း 'ရသည်' ဟု ချက်ချင်းပင် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မအတွက် သက်သက်သာသာဖြစ်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆသောကြောင့်လောမသိ ဟိန့်ဇိက ထိုဘာသာရပ်ကို နွေရာသီတွင် ပူးတွဲသင်ကြားပေးသည်။

ကျွန်ုပ်မအတွက်မူ သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရပြီး အလိုက်သင့်ပင် သဘောတူကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မအနေနှင့် အရပ်ဘက်-စစ်ဘက်ဆက်ဆံရေးကို ဆောင်းရာသီတွင် သင်ကြားရမည်။ နွေဦးတွင် တတိယကမ္ဘာရှိ ဆိုဗီယက်ပေါ်လစီနှင့် အိလီနိုင်ငံရေးကို ဟိန့်ဇိနှင့် အတူတွဲဖက် သင်ကြားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းရာသီ ၄ လပတ် စာသင်ရက်မှာ နီးကပ်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မအဆိုပြုထားသော အရပ်ဘက် စစ်ဘက်ဆက်ဆံရေးသင်ခန်းစာမှာ ကျောင်းကက်တလောက်တွင် ဖော်ပြထားခြင်း မရှိသေးပေ။ ကျွန်ုပ်မအား ပုံမှန်မဟုတ် သော ခန့်အပ်ခွဲမှုက ပုံမှန်ယန္တရားအတွင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြရန် ပျက်ကွက်နေစေခဲ့ပုံရသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ကသိကအောက် ဖြစ်နေသော ဟိန့်ဇိကဌာနမှ ကျွန်ုပ်မ၏ လက်ချာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကြေညာပေးပါလိမ့်မည်ဟုဆိုသည်။

ဇန်နဝါရီလ အတွင်းတွင်မူ ကျောင်းသား ခြောက်ယောက်၊ ဟုတ်ပါသည်။ ကျောင်းသား ခြောက်ယောက် စတင်၍ အတန်းတက်ရန် စာရင်းသွင်းလာပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မ၏ ပထမဆုံး စတင်ဖွဲ့ခါအတန်းကို ဓာတုဗေဒသင်သော အဆောက်အအုံဟောင်းအတွင်း ကျောင်းသား ခြောက်ယောက်နှင့် စတင်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မအတန်းကို တစ်ပတ်လျှင် ၃ကြိမ် သင်ကြားရသည်။

ထိုသင်တန်းအတွက် ကျွန်ုပ်မသည် ညဉ့်နက်သန်းကောင်အထိ စာဖတ်ရသည်။ ကျွန်ုပ်မတာဝန်ယူထားသော အချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ထပ်ခါထပ်ခါ ဖတ်ရမှတ်ရသည်။ နေ့တိုင်းပင် ကျွန်ုပ်မမှာ အမောတကြီး ရုန်းကန်နေ ခဲ့ရသည်။

စာသင်လ ၄ လပတ်အတွင်း ၂ ပတ်ခန့် ဝင်ရောက်လာသောအခါ ဌာနဆိုင်ရာ ဆရာများအစည်းအဝေးကို ကျင်းပခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မ ထိုဘာသာရပ်နယ်ပယ်ဆိုင်ရာ မဟာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအထဲတွင် ဆေးမွန်မာတင်လစ်ပီဆစ်၊ ဂါဘရီယယ်အယ်လ်မုန်၊ ရောဘတ်ဇော့သ်၊ ဟိန့်ဇိအူလူနှင့် အလက်ဇန္ဒာကျော့ရှ်တို့ ပါဝင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်မတစ်ယောက်သာ မှားယွင်း၍ ခန့်ထားမိသောသူ တစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ 'မာတင်လစ်ပီဆစ်' က ကျွန်ုပ်မအားပြုံး၍

‘ပထမစာသင်နှစ် သင်ရတာ ငရဲရောက်သလို ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား’ ဟုမေးသည်။ ကျွန်မက ရယ်နေလိုက်သည်။ သူပြောသည်မှာ သွေးထွက်အောင် မှန်ပါပေသည်။

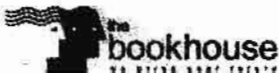
ထိုလေးပတ်ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဌာနတွင်၊ ဘဝတွင် နေသားကြ၍လာပါသည်။ ဌာနအတွင်း အငယ်တန်း ဆရာများအဖြစ် အမျိုးသမီးထဲမှ ဂျူဒီဂိုးလ်စတိန်းနှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သာရှိသေးသောကြောင့် အမြဲတမ်း လွယ်ကူ အဆင်ပြေနေသည် မဟုတ်တော့။ ဟိန်ဒီက ကျွန်မတို့ဆရာများအား လူကြီးလူကောင်း (Gentlemen)ဟု ဝုဏ်ပုဒ်တပ်၍ ခေါ်ဝေါ်သော်လည်း ကျွန်မတို့အတွက် အထောက်အကူမဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မသည် စာအသင်အပြ ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမြင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးကျောင်းသားများက အမှတ်ပေးကြသဖြင့် ဒုတိယနှစ်သင်သောအခါ ကျောင်းသား ၅၀ အထိ တိုးလာခဲ့သည်။ တတိယနှစ်ယောက်သောအခါ ‘နိုင်ငံရေးတွင် စစ်တပ်၏အခန်းကဏ္ဍ’ ခေါင်းစဉ်ကို သင်ကြားသော အခါ စာရင်းသွင်းသော ကျောင်းသားများလွန်နေသဖြင့် ဝင်ခွင့်ကို ‘၁၂၀’တွင် ကန့်သတ်လိုက်ရသည်။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် တတိယကမ္ဘာ့အကြောင်းသင်သော သင်ခန်းစာတွင် ကျွန်မက လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးအား အနီ၊ အဝါ၊ အစိမ်းနှင့် အမည်းရောင်ရောထားသော ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည့်ပုံကို ထိုးပြခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ အာဖရိက လွတ်မြောက်ရေး၏ သင်္ကေတဖြစ်ရာ ကျွန်မအပေါ် သံသယများဖြင့် ကြည့်မြင်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူ ‘ဂျာဒါယီဖရေဇာ’ က ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ဆရာမပြောနေတာတွေ ကျွန်မမကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြောနေတာကို ကိုယ်သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို အများကြီး သင်ပြပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်’ ဟုပြောသည်။

သူမသည် နောက်ဆုံးတွင် အာဖရိကရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် နိုင်ငံတော်လိုခြံရေးကောင်စီတွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ ပြီး တောင်အာဖရိကဆိုင်ရာ သံအမတ်နှင့် နိုင်ငံတော်ရေးရာဝန်ကြီးဌာန၏ အာဖရိကန်ရေးရာ လက်ထောက်အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူမ၏ Ph.D ဘွဲ့ယူရေးမှာ ကျွန်မ၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် စတင်ဖို့ခံမှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် သမ္မတဘွတ်ရှ်၏ ရှစ်နှစ်သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး တာဝန်များထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ယခုသူမသည် ကာနက်ဂျီမီလန်တွင် ပါမောက္ခတာဝန်ယူလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မသည် ကျောင်းသားများအတွက် လမ်းညွှန်ပြသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပြီး တချို့မှာ ယခုထိ အနီးကပ်ဆက်ဆံမှု ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ဥပမာ ‘ကိုရီချာကီ’ ဆိုလျှင် အမျိုးသား လုံခြုံရေး ကောင်စီတွင် ကျွန်မအတွက် အလုပ်များ ကူညီလုပ်ပေးခဲ့သလို နိုင်ငံတော်ရေးရာဝန်ကြီးဌာနတွင်လည်း အလားတူ ကူညီပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်ကပြောလျှင် ကျွန်မ၏ ပထမတစ်နှစ်တာ အတွေ့အကြုံမှာ ကျေနပ်ပွယ်ကောင်းသော်လည်း အလွန်ပင်ပန်းခက်ခဲသောနှစ် ဖြစ်ပေသည်။ သင်ကြားရေးပိုင်းတွင် အထောက်အကူဖြစ်စေရန်အတွက် သင်၏ သုတေသနစာတမ်းများနှင့် ရှေ့သို့တွန်းတင်နိုင်ရန် ဖျော်လင့်ထားရမည်။ သင်၏တန်ဖိုးကို သက်သေပြရန် ဥနှစ်တာမျှသော ပြန်လည်သုံးသတ်မှု မတိုင်မီ ဆရာအသစ်များအတွက် ဖိအားမှာ ကြီးမားပြင်းထန်လှသည်။ ၎င်းပြင် ငယ်ရွယ်သော ဆရာတစ်ဦးအတွက် ၎င်း၏ Ph.D ဘွဲ့ကို မရရှိမီအတွင်း သင်ကြားမှုကို စတင်သည်မှာလည်း ပုံမှန်အလေ့အထ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မမှာမူ ကျွန်မနှင့်တန်းတူများထက် သာလွန်သည်မှာ ဘွဲ့ယူစာတမ်းခေါင်းစဉ် ရွေးချယ်ပြီးစီးခဲ့ပြီး အချောကိုင်ခြင်း၊ ထုတ်ဝေခြင်း တို့ကို စောစွာပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလက ကျွန်မ၏ ဘွဲ့ယူစာတမ်းကို ထိုနှစ်ပိုင်းတွင် အချိန်ယူ၍ ပြင်ဆင်ခြင်း ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူများထံ ပို့၍ သုံးသပ်ချက်များရယူရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ဝှန်လူးဝစ်နှင့် အလက်ဇန္ဒာဂျော့ရိုတို့ကို လက်ရေးမူများအား ဖတ်ရှုပြီး ကျွန်မ ပြန်လည်မပြင်ဆင်မီ ထင်မြင်ချက်ပေးရန် ပန်ကြားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက ပြင်ဆင်ချက်မပါဘဲ ဒီအတိုင်း ထုတ်ဝေရန် အကြံပြုခဲ့ကြသည်။ သူတို့အကြံဉာဏ်အတိုင်း ကျွန်မလိုက်နာလိုက်ပြီး လက်ရေးမူများကို ထုတ်ဝေသူတက္ကသိုလ် သုံးခု၏ ပုံနှိပ်တိုက်များသို့ ပို့လိုက်တော့သည်။ ပရင်စတန်တက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက်က ကျွန်မ၏ စာတမ်းအား စာအုပ်တစ်အုပ် အဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်မ အလွန်အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ အယ်ဒီတာ အင်ဒီသက်ချာက ပြင်ဆင်ရန်များ လိုအပ်သော်လည်း သူတို့က ကန့်ထရိုက်က ချက်ချင်းချပေးလိုက်သည်ဟု ပြောသည်။ တက္ကသိုလ်ပုံနှိပ်တိုက် များတွင် ပရင်စတန်သည် ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်ဖြစ်ရာ ထိုပုံနှိပ်တိုက်မှ ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးစာအုပ် ထုတ်ဝေခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် အကြီးအကျယ် အောင်မြင်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်စေပေသည်။

ကျွန်မ၏ ပထမစာသင်နှစ်အတွင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး ဒေါ်နယ်ကနေဒီနှင့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းအုပ် ဖြစ်လာသူ ဂျင်ရီဆီစသူတို့နှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခွင့်ရအောင် တောင်းခံခဲ့သည်။ ဆိုင်းမဆင့်ဝန်ဆောင် လက်ထောက်ကထိက တစ်ဦးက တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းခံလာခြင်းမှာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူတို့က ထိုသို့မယူဆခဲ့ပါ။ နှစ်ဦးစလုံးက ကျွန်မအား အရေးပါသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဆက်ဆံခဲ့ကြပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မက ဆရာငယ်များအား တက္ကသိုလ်အတွင်းရှိ လူများနှင့် သိကျွမ်းရန်နှင့် ဆရာကြီးများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိအောင် လုပ်တတ်ရန် လိုကြောင်း အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျောင်းအုပ်ချုပ်သူ အကြီးအကဲနေရာရောက်လာသောအခါတွင်လည်း လူငယ်ဆရာများတွေ့ဆုံခွင့်တောင်းပါက အမြဲအချိန်ပေး၍ တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ လူဖြူအမျိုးသားဆရာငယ်များအပါအဝင် အများအပြားကို ကျွန်မ တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာမှာလည်း ကောင်းကောင်းတိုးတက်လျက်ရှိသည်။ စီမံအုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို ကျွန်မနှစ်သက်သည်။ ၎င်းတို့မှာ စာသင်ကြားခြင်းနှင့် သုတေသနအလုပ်များကြားမှ ကောင်းမွန်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်မသဘောကျခဲ့သည်။ ဂါလ်ဗက်စ်ဟောက်စ်တွင်နေစဉ် ကျွန်မ၏ လူမှုရေးဘဝမှာလည်း လူအများနှင့် ဆက်ဆံရမှုများကြောင့် ပြောင်းလဲမှုများဖြစ်လာခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာ လုံခြုံရေးနှင့် ပတ်သက်သော အမေရိကန် ကျွမ်းကျင်သူများ၊ အာရှဘက်မှလာသော စည်ပညာရှင်များစသဖြင့် လူအများအပြားနှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ ထိုအထဲတွင် ဂျပန်ကာကွယ်ရေး တပ်ဖွဲ့မှ ကာနယ်တစ်ဦးလည်း ပါဝင်ခဲ့ပြီး သူနှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ထံမှ ထိုအချိန်က အလွန်တံခါး ပိတ်ထားခဲ့သော အင်စတီကျူးရှင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဂျပန်စစ်တပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်းစွာ လေ့လာနိုင်ရန် အကူအညီများ ရခဲ့သည်။

မှန်တန်းမကျဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များမှာ တရုတ်ပြည်မှလာသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ပြီး၊ ဂါလ်ဗက်စ်ဟောက်စ်တွင်နေစဉ် အမှတ်ရစရာ အကောင်းဆုံးကိစ္စများမှာ သူတို့နှင့် ပတ်သက်နေသည်။ ထိုအထဲတွင် မော်ဝတ်စံအပြာကိုဝတ်ပြီး၊ ကျွန်မတို့ စင်တာကို အမြဲလာလေ့ရှိသူ မဒမ်ကျိုးဆိုသူအမျိုးသမီးတစ်ဦးပါဝင်သည်။ သူမသည် တကယ့်ပါတီတာဝန်ရှိသူမှန်း ကျွန်မတို့သိကြသည်။ သူမကို တခြားသော တရုတ်အမျိုးသားများအား စောင့်ကြည့်ရန် စေလွှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် သူမသည် ကျွန်မ၏ ရုံးခန်းရှေ့တွင်လာရပ်ပြီး သူ 'လေနှင့်အတူ' ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြည့်ခဲ့ရကြောင်း၊ အရင်းရှင်လူတန်းစားက လူမည်းများအား ဖိနှိပ်ပုံကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တွေ့မြင်ရသည်ဟုပြောသည်။ ကျွန်မက သူ့ကို လူအများစုက ထိုဇာတ်ကားအပေါ် ရက်ဘတ်တလာနှင့် စကားလက်တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းအကြောင်းအဖြစ်သာ ရှုမြင်ကြကြောင်း သူမကို ပြန်ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ အမေရိကန်ရှိ လူမည်းများ၏ သမိုင်းကြောင်းကို တကယ်စိတ်ဝင်စားပါ သလားဟု ပြန်မေးလိုက်ရာ 'ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး' ဆိုပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

လတိုင်းလောက် ညစာစားပွဲများနှင့် ပါတီပွဲများ ရှိနေပြီး ဂျွန်လူးဝစ်၏အိမ်တွင် သီချင်းများဆိုကြသည်။ ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ရမည့် သိပ်သည်းစုစည်းသော အသိုက်အမြိုကလေးတစ်ခုကို အစစ်အမှန်ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် မိတ်ဆွေသစ်များလည်း အလွယ်တကူရရှိခဲ့သည်။ အာရှရေးရာကျွမ်းကျင်သူ လူငယ်ဝင်ဒီ ဖရီမင်နှင့် ပူးတွဲ၍ ကျောင်းကပွဲများတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

စတင်းဖို့ဒ်၏ အားကစားပွဲများမှာလည်း တခြားမှတ်ကျောက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက တစ်ရာသီခွဲလက်မှတ်များ ဝယ်ထားပြီး၊ တက္ကသိုလ်တွင် ဂျာနယ်လစ်သင်တန်းတက်နေသူ 'ရင်ဒီဘင်း' နှင့် အတူသွား၍ကြည့်ကြသည်။ ရင်ဒီမှာလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် တရားဟောဆရာတစ်ဦး၏သမီးဖြစ်ပြီး သူမ၏ ဖခင်သည်လည်း ကျွန်မ၏

www.burmeseclassic.com

ဖခင်ကဲ့သို့ပင် အားကစားဝါသနာပါအောင် မြေတောင်မြောက်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ရင်ဒီသည် ကျွန်မ၏ အနီးကပ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ဘုရားကျောင်းနှင့်လည်း ပြန်လည်ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ အစပိုင်းတွင် စကော့တလန်ပုံစံ 'ပရက်စ်ဘိုစ်တေးရီယန်' ဘုရားကျောင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ 'ဘက်ပတစ်' ဘုရားကျောင်းတွင် တက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် 'ဂျေရှဆလင်ဘက်ပတစ်' ဘုရားကျောင်းနှင့် ဆက်သွယ်မိပြီး ထိုဘုရားကျောင်းတွင် ခြောက်လခန့် စန္ဒရားတီးပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် 'ပရက်စ်ဘိုစ်တေးရီယန်' ဘုရားကျောင်းတွင် အပတ်စဉ် မှန်မှန်တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မတစ်လျှောက်လုံး ဝတ်ပြုနေကျ 'မင်လိုပျဲခဲပရက်စ်ဘိုစ်တေးရီယန်' ဘုရားကျောင်းနှင့် ဆက်သွယ်မိခဲ့သည်။ စတင်ဖွဲ့ခံနှင့် ကာလီဖိုးနီးယားသည် ကျွန်မအတွက် အလွန်ကောင်းမွန်သော နေရာတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေသည်။

ကျွန်မ မရှိသည့်အတွက် ဒင်ဗာတွင် အခက်အခဲအနည်းငယ်တော့ရှိသည်။ သို့သော် ဖြစ်ချင်တော့ ဒင်ဗာနှင့် တစ်လျှောက်လုံးမကိုင်ညီခဲ့သော မိခင်သည် ယခုအခါ အရမ်းအဆင်ပြေနေသည်။ မိခင်သည် ပိုမိုအလယ်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာမလုပ်နေပြီး ယခုဒင်ဗာတက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်မ Ph.D ယူခဲ့သော နိုင်ငံတကာဆိုင်ရာ လေ့လာရေးဘာသာရပ်ဖြင့် မာစတာဘွဲ့ယူရန် ပြီးစီးလှဖြစ်နေသည်။ ထိုဘွဲ့မှာ အထက်တန်းပြဆရာများအား နိုင်ငံတကာရေးရာများ သင်ကြားရာတွင် အထောက်အကူရစေရန် ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အမေသည် ထိုဘာသာရပ်ကို နှစ်သက်သဘောကျလျက်ရှိပြီး၊ ထိုသင်တန်းများက အမေအား ကျွန်မ၏ကမ္ဘာနှင့်လည်း ပိုမိုနီးကပ်လာစေပါသည်။ သူမ၏ အကြံပေးမှာ ကျွန်မ၏ အတန်းဖော် 'စတီဗ်လာမီ' ဖြစ်ပြီး၊ အမေကို ကောင်းစွာအားပေးကူညီခဲ့သည်။ အမေ၏ သင်တန်းမှာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး၊ သူတို့ပြုစုထားသော သင်ရိုးအထောက်အကူ အချက်အလက်များ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အမေ၏ ပညာရေးကျွမ်းကျင်မှု ဝေဆာပွင့်လင်းလာသည့်အတွက် ကျွန်မများစွာပျော်ရွှင်မိပါသည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ် အမေ၏ဘွဲ့ယူအခန်းအနားကို ဒင်ဗာတွင် ကျင်းပရာ ကျွန်မသွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

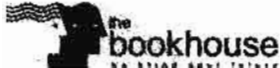
အဖေအတွက်မူ အခြေအနေသည် အဆိုးဘက်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ ၁၉၈၂ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတစ်မနက်တွင် ကျွန်မရှိရာ ဂါလ်ဗက်စ်ဟောက်စ်သို့ အဖေ ဖုန်းဆက်လာသည်။ သူ၏အသံမှာ အလွန်စိတ်ပျက်သံပေါက်နေသည်။ တက္ကသိုလ်မှ သူ့အတွက်အလုပ်မရှိတော့ကြောင်း ပြောလာသည်ဟုဆိုသည်။ ရှောင်ဖရစ်ချာဒ်ကျောင်းအုပ်ဖြစ်လာသောအခါ အဖေသည် သူ့အတွက် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအတွင်း ဘာသာရေးဘဝဆိုင်ရာ ဒါရိုက်တာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် အမှန်ဆိုရလျှင် ဒင်ဗာသည် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကျောင်းတစ်ခုမဟုတ်ရာ၊ အဖေအတွက် အလုပ်မှာ အနည်းငယ်သာရှိပါသည်။ အဖေသည် လျော့လှဲနေသော ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်များအား စုစည်းကာ

အားရက်များတွင် ဘုရားကျောင်း အထူးဝတ်ပြုပွဲများ ကျင်းပခဲ့သည်။ သို့သော် ဖခင်မှာ ဒင်ဗာမှ တဖြည်းဖြည်း ဘေးသို့ရောက်လာနေပြီး ယခုနောက်ဆုံးသတင်းမှာ ရုတ်တရက်ရောက်လာခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။

အချိန်ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲဟု ကျွန်မကမေးရာ၊ ထိုစာသင်နှစ်ကုန်တွင် သူထွက်မည်ဟုဆိုရာ အချိန် ခြောက်လခန့်သာ ကျန်သည်။ အဖေက သူ၏အသက်အာမခံကြေးများပါ ဆုံးရှုံးအံ့ခံဖြစ်သွားသည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ အမေ၏ အသက်အာမခံမှာ ဒင်ဗာကျောင်းမှထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း အဖေအတွက်ပါ ဖြည့်စွက်ပေးရန်မှာ အခက်အခဲ ရှိနေသည်။ ကျွန်မက အဖေအား ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်မှ အနားယူလိုက်ရန် အကြံပြုလိုက်သည်။ ထိုသို့အနားယူလိုက်ပါက ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်ခွင့်နှင့် သူ၏ပင်စင်ပါ ခံစားခွင့်ရနိုင်ကြောင်း ပြောပြရသည်။ အဖေအတွက် အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ အနားယူရေး ရှေ့နေတစ်ယောက်ငှားရမ်း၍ အကူအညီယူခဲ့ရသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ အဖေအား လုပ်သက်မပြည့်သော်လည်း ပင်စင်ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေးကိစ္စမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မ ထိုတက္ကသိုလ်ကို အတော်စိတ်ဆိုးမိပါသည်။ နှစ်များစွာကြာပြီးနောက် ကျွန်မ၏ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့မှုများကြောင့် ထိုတက္ကသိုလ်က အသိအမှတ်ပြုခြင်းမတိုင်မီ *ရော့စ်ပရစ်ချာ့ခ်* အနားယူသွားပါသည်။ ကျွန်မအား ထူးချွန်သော ကျောင်းသူဟောင်းအဖြစ် အီဗန်ဆု (Evans Award) ကို ချီးမြှင့်ရန် ကမ်းလှမ်းလာသောအခါ ကျွန်မက ကျွန်မအဖေကိုပါ အသိအမှတ်ပြုမှသာ လက်ခံမည်ဟု တောင်းဆိုချက်တစ်ခုနှင့် လက်ခံခဲ့ပါသည်။ ယနေ့အချိန် အထိတိုင် ကျွန်မသည် ထိုကျောင်း၏ ဘွဲ့ယူသင်တန်းများအတွက် နိုင်ငံတကာလေ့လာရေးဘာသာရပ်တွင် အဓိကကူညီပံ့ပိုး သူ ဖြစ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မ၏ ဆရာဒေါက်တာကိုဘီကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ဂုဏ်ပြုလိုသောအားဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး၊ ထိုတက္ကသိုလ်နှင့် ပိုမိုကျယ်ပြန့်နီးစပ်သော ခံစားမှုမျိုးမရှိခဲ့ပေ။

အဖေ အနားယူလိုက်ရသောကြောင့် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ တသိတစ်တန်းကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်က မိဘများဝယ်ယူခဲ့သော အိမ်အတွက် ဘဏ်ချေးငွေများကို သူတို့၏လစာများဖြင့် ဆက်လက်မပေးသွင်းနိုင်တော့ပေ။ သို့သော် အဖေသည် ဘဏ်ကိုအကြောင်းကြားရန် အလွန်မာနကြီးနေသဖြင့် ကျွန်မက ဝင်၍ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည်။ ဘဏ်မှ ထိုအိမ်အား ဝယ်မည့်သူတစ်ယောက်ရှာ၍ လက်ပြောင်းပေးခဲ့သည်။ ထိုနှစ်ခွဲရာသီတွင် ကျွန်မဒင်ဗာသို့ ပြန်၍ မိဘများအတွက် မူလသူတို့နေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် သပ်ရပ်ကောင်းမွန်သော ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတစ်ခု ရှာဖွေပေးခဲ့ရသည်။ သေးငယ်သော ဧည့်ခန်းအတွင်း ပြတ်သိပ်ထည့်ထားရသော ပရိဘောဂများ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ စန္ဒရားကြီးကိုကြည့်၍ ကျွန်မအလွန်စိတ်ဆင်းရဲသွားခဲ့သည်။ အမေသည် အမြဲတမ်း အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်လိုသူဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ထိုအိမ်ကို ပြန်လည်ရောင်းချပစ်ခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

အားလုံးက ကျွန်မမရှိလျှင် အိမ်ကျယ်ကျယ် မလိုအပ်တော့ဘဲ ဤနေရာသည် ပို၍ကောင်းသည်ဟု ဟန်ဆောင် ပြောနေကြသည်။ အိမ်အဟောင်းမှာ ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ရန် ခက်ခဲလှပြီး၊ အဖေအတွက်လည်း လှေကားများမတက်ရသဖြင့် ချွေးနာသက်သာသွားစေပါသည်။ သို့သော် အိမ်ကိုဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းမှာ အဖေအတွက် ခါးသီးသော ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုဖြစ်ပြီး၊ အဖေအတွက်လည်း မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မအတွက် စက်တီစီးသင်တန်းများ၊ စန္ဒရားသင်ပေးခြင်း၊ ဈေးကြီးသော စိန့်မေရီကျောင်းတွင် ထားခဲ့ခြင်း စသည်များက နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အတွက် ငွေကြေးလုံလောက်မှု မရှိအောင် ဖြစ်သွားစေခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ အမေနှင့်အဖေသည် သူတို့၏ဘဝတွင် နေသားကျသွားပါသည်။ အမေက စာကိုဆက်၍ သင်ပြီး အိမ်၏ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကို ထမ်းရသည်။ ဖခင်သည် အတိုင်ပင်ခံလုပ်ငန်းများဖြင့် အေးချမ်းမှုရနေသည်။ အထူးသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့နေသော လူငယ်များအတွက် အလုပ်အကိုင်များ ရှာဖွေပေးခြင်းကို အကျိုးအမြတ်မယူဘဲ လုပ်ဆောင်ပေး နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မကလည်း မိဘများကို ကျွန်မတတ်နိုင်သလောက် ဘဏ္ဍာရေးအရ ကူညီပေးခဲ့သည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှ ၈၄ ကြား ကျေးဇူးတော်နေ့တိုင်းတွင် သူတို့က ကျွန်မရှိရာ ကာလီဖိုးနီးယားသို့ အလည်လာကြသည်။ သူတို့မျက်နှာ မငယ်ရအောင် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်များကို ဖော်စီးစွာပေးပို့သည်။ ကျွန်မ၏ မိန့်ခွန်းတစ်ခုမှဖြစ်စေ၊ ဆောင်းပါးများမှဖြစ်စေ အပိုပင်ငွေရတိုင်း ဘယ်ကရသည်ကို မပြောဘဲ သူတို့ထံပို့ပေးလေ့ရှိပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် အိမ်တစ်လုံးဝယ်ရန် ပြုလုပ်လိုက်သည်မှစ၍ ဘဏ္ဍာရေးကျပ် တည်းလာခဲ့သည်။ ဖရင်စတန်က ကျွန်မ၏ စာအုပ်အား ထုတ်ဝေရန် ကန်ထရိုက်ယူလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်မ သုံးနှစ်အကြာ ပြန်လည်သုံးသပ်မှုအပြီး ဆရာအဖြစ် ခန့်ခွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပထမအရစ် ပေးသွင်းရန်ငွေအတွက် အဘိုး၏ ရန်ပုံငွေကလေး ထဲမှ စိုက်ထုတ်ပေးရန် အန်တီသီရေဆာထံ အကြောင်းကြားရသည်။ အန်တီကမူ ကျွန်မ၏တာဝန်ကြီးလှသော အိမ်ဝယ်ယူ မှုအတွက် စိုးရိမ်နေသည်။

‘အိမ်က ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ’ ဟု အန်တီကမေးသည်။ ကျွန်မက ဒေါ်လာတစ်သိန်းနှစ်သောင်းလေးထောင် ဟု ပြန်ဖြေရာ မင်းရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ ဒီအိမ်တန်ဖိုးဟာ များလွန်းနေတယ်လို့ မထင်ဘူးလားဟုပြောသည်။ အန်တီသီရေဆာမှာ အီလိပျိုက်စ်ပြည်နယ်၊ အက်ဒွပ်ဗဲလေးတွင် အိမ်ခန်း ၅ခန်းပါ အိမ်ကြီးဖြစ်နေသော်လည်း ယခုကျွန်မဝယ်မည့် အိမ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းပါ အိမ်ကလေး၏ တစ်ဝက်လောက်ပင် မတန်ဟု ကျွန်မက ယူဆထားသည်။ ကံအားလျော်စွာ အဖေ ကလည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံပေးသဖြင့် ကျွန်မ No-74 မီးယားစ်မစ်ချဲလ် အိမ်ကလေးကို ဝယ်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်မထိုနေရာကလေးကို သဘောကျသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှနေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ကွန်ဒိုတိုက်အားလုံးကို မြင်နေရသည်။

ထိုအတွက် ကျွန်မလပေါင်းများစွာ သွားတိုက်ဆေးကိုပင် အကြွေးဝယ်ကတ်ဖြင့် သုံးနေရခဲ့ရသည်။ သို့သော် ရေရှည်တွင် မူ ထိုမြုပ်နှံမှု ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

နောက်နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်မဘဝသည် အဆင်ပြေလာခဲ့ပြီး စတင်းဖိုးဒ်တွင်လည်း စာဆက်၍ ကောင်းစွာ သင်ကြားနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံးစာအုပ်ဖြစ်သော Uncertain Allegiance, The Soviet Union and the Czechoslovak Army ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် ကျွန်မအတွက် ကြိုတင်ရ ရှိထားသော စာအုပ်အား အမှေကို ပေးနိုင်ခြင်းအတွက် ကျွန်မအလွန်ကြည်နူးမိခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်သော ဝေဖန်ချက်များမှာ အလွန်ကောင်းပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ရှေ့ဆောင်ဂျာနယ်တစ်ခုဖြစ်သော Political Science Review ၏ ဝေဖန်ချက်မှာ အလွန်ကောင်းသည်။ ဤသည်မှာ လာမည့်သုံးနှစ်တာ အကဲဖြတ်မှုအတွက် အလွန်ကောင်းမွန်သော အထောက်အကူဖြစ်ပေသည်။

ထိုစာအုပ်တွင် ကျွန်မသည် နိုင်ငံတကာအသိအမှတ်ပြုမှုကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်။ အီတလီ၊ ဘယ်လာရီးယိုတွင် ကျင်းပသည့် မျက်နှာသစ်ပညာရှင်များ ကွန်ဖရင့်သို့ တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုအစည်းအဝေးမှာ တစ်ပတ်ခန့်ကြာမြင့်ပြီး တိုမိုရေကန်ကြီးကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရသော ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးတွင် ကျင်းပခြင်းဖြစ်ကာ၊ အစည်းဝေးစရိတ်လည်း ကောင်းကောင်းပေးသည်။ ကျွန်မမီလန်သို့သွားကာ အမေအတွက် သားနား ကောင်းမွန်လှသော 'ပါရာဂါမို' လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးဝယ်၍ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ အမေက ဒီလိုကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်မျိုး သူတစ်ပါးမျှ မရဘူးကြောင်းပြောပြီး သွားလေရာတွင် ထိုလက်ကိုင်အိတ်ကို ကိုင်ပါသည်။ ကျွန်မအမေ အတွက် အထူးတလည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးလိုက်ခြင်းအတွက် များစွာပျော်ရွှင်မိသည်။

ကျောင်းစာသင်နှစ်ပြီးဆုံးကနီး တစ်ရက် ကျွန်မစားပွဲတွင် ထိုင်နေစဉ် ကျောင်းအုပ်ကြီးထံမှ အခေါ်ရောက်လာ သည်။ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ကြီး ဂိုးနီးဖက်တာက ကျွန်မအား စာသင်မှုထူးချွန်ဆု 'ဂိုးရက်စ်' (Gores Award) ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုဆုမှာ တက္ကသိုလ်အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်ပြုမှုဖြစ်သည်။ ထိုဆုကို ဘွဲ့နှင်းသဘင်အခမ်း အနားတွင် အပ်နှင်းမည်ဖြစ်ရာ မိဘများ၊ တက္ကသိုလ်စရိတ်ဖြင့် လာလိုပါသလားဟု မေးသည်။

ကျွန်မက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်တွင်ရှိနေမည့် အချိန်ကိုစောင့်ပြီးမှ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ကျွန်မ သူတို့ကို မမြင်ရသော်လည်း မိဘနှစ်ပါးစလုံးဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ကျနေမည်ကို ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးဦးစလုံးအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ရက်သတ္တအနည်းငယ်ကြာသောအခါ စတင်းဖိုးဒ် ဘေ့စ်ဘောအားကစားကွင်းအတွင်း ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်ပြင်အောက်ဝယ် ကျင်းပသည့် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းအနားသို့

ကျွန်မတို့ သုံးဦးစလုံး တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအတို့အတူတကွ အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့ရက်များတွင် တစ်ရက်အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။

အခမ်းအနားပြီးဆုံးချိန်တွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ကျွန်မအတွက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူကြောင်း ပြောကြသည်။ သူတို့ကား အစစ်အမှန်ပင် ကျွန်မအတွက် ဝမ်းမြောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အမြဲတမ်းပင် ချစ်သောပန်းသီးမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ စီနီယာပါမောက္ခတစ်ယောက်က ကျွန်မအား 'အခုလို စာသင်ကောင်းတဲ့ဆရာအဖြစ် တံဆိပ်တပ်ခံလိုက်ရရင် ရာထူးတက်ရေးကိစ္စမှာတော့ မလွယ်တော့ဘူး' ဟုပြောပါသည်။ ဘယ်လောက်မိုက်မဲလှသည့်စကားပါလဲ၊ သို့သော် သူဆိုလိုသည်ကို ကျွန်မနားလည်ပါသည်။ ထိုနှစ်ကာလပိုင်းများဝယ် အခြေအနေမှာ ပြောင်းနေသည်။ သို့သော် သုတေသန တက္ကသိုလ်ကြီးများသည် ရာထူးခန့်ထားရေးကို အရင်ပြုလုပ်ကြပြီးနောက်မှ သုတေသနလုပ်ငန်းကို ပြီးမြောက်အောင် မြင်စေရန် တွန်းအားပေးလုပ်စေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ လက်ထောက်ပါမောက္ခဘဝတွင် စာသင်ကောင်းနေသည်ဆိုခြင်းမှာ သုတေသနလုပ်ငန်းတွင် လုံလောက်အောင် နှစ်မြှုပ်လှုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိဟုဆိုသော သဘောပါနေသည်။ ဂျူနီယာဆရာတစ်ဦးမှာ နှစ်မျိုးလုံး ထူးချွန်ရန် မဖြစ်နိုင်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စကို ကျွန်မက 'ဟုတ်တယ်' ဖရင်စတန်တက္ကသိုလ်က ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်ကို ကန့်သတ်ရိုက်ယူလိုက်တဲ့ ကိစ္စက ကျွန်မအတွက် သုတေသနအမှတ်အလုံအလောက်ရမယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်' ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရာ သူလည်း ဘာမျှမတုံ့ပြန်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်သွားပါတော့သည်။

အခန်း-၂၄

အမှောင်မှိုက်ဆုံးနေရက်များ
The Darkest Moment of My Life

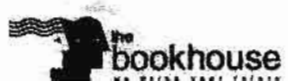
၁၉၈၅ ခုနှစ်ကို ကျွန်မ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ယုံကြည်မှုများစွာဖြင့် စတင်ခဲ့သည်။ အခြားသောဆရာပေါက်စ အများ အပြားမှာ သူတို့၏ ပထမ ဥနှစ်တာကာလအကဲဖြတ်မှုအတွက် ပထမဆုံးစာအုပ် ထုတ်ဝေ ရန် ထုတ်ဝေသူကို ကြိုးစားရှာဖွေလျက်ရှိကြသည်။

ကျွန်မအတွက် ပထမဆုံးစာအုပ် ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ဤပြင်ပတွင် ကျွန်မထိပ်မှရောက်နေပါသည်။ ဒုတိယ သုတေသနပရောဂျက်တစ်ခုအတွက် ကျွန်မ ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မ၏ သုတေသနလုပ်ငန်းအတွက် ထောက်ပံ့ကြေး ကို ဂုဏ်သတင်းကြီးလှသော ဟူးဗား အင်စတီကျုမှ ကျခံမည့်အာမခံထားရာ ကျွန်မ အတွက် အဆင်ပြေနေပါသည်။

ဝင်ငွေလည်း အတန်အသင့်ရနေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် ကား တစ်စီးဝယ်လိုက်သည်။ ဒုံးကျည်တင်သင်္ဘောပုံစံရှိသော ဗြူကားတစ်စီးဖြစ်ပြီး ကျွန်မက 'မီရှာ' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ၎င်းမှာ မီခေးလ်ကိုဇာချောင်း၏ ရုရှားနာမည်ပြောင် ဖြစ်ပါသည်။

ဥနှစ်တာကာလအတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အနားယူသင့်သည်ဟု ယူဆပြီး အီစတာပွဲတော်တွင် ကျွန်မအိမ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန် ရောက်ပြီး တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တွင် ထင်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်မထိုင်၍ TV ကြည့်နေစဉ် အမေသည် လက်မောင်းနှင့် ခြေထောက်တို့တွင် ပွန်းပဲ့သောဒဏ်ရာများနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ "ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ" ဟု ကျွန်မကမေးရာ 'ဧည့်တံ

www.burmeseclassic.com

အဝတ်လျှော်ခန်းသို့ သွားရာလမ်းတွင် ချော်လဲခဲ့သည်ဟု ပြောသည်။ အသက်ကြီးလာ လို့ လူကလေးလာပြီ။ ဒါဟာ ဒီလထဲမှာ ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်တာပဲဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မကလည်း အထွေအထူး မစဉ်းစားမိဘဲ ဪ သူ့သတိမထားလိုက်လို့ဘဲဟုသာ ထင်မိခဲ့သည်။ အမေသည် တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်တွင်အလုပ်များလုပ်ရာတွင်ပင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို စီးထားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်းစားမှု သည် ဖြေရှင်းချက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အိစတာပွဲတော်ပြီးနောက် ကျွန်မ ပါလိုအယ်လ်တိုသို့ ပြန်ရောက်ပြီး လေးလပတ် စာသင်ရက်ကုန်ဆုံးသွားချိန်တွင် နွေရာသီအလည်ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

ဇူလိုင်လ မရောက်မီကလေးတွင် အဖေက ဖုန်းဆက်လာသည်။ သူ၏အသံသြကြီးမှာ တုန်ခါနေသည်။ 'အဖေထင်တယ်။ သမီးအမေကို ဆရာဝန်နဲ့ ပြရတော့မယ်' ဟုပြောသည်။ သူထပ်ပြီးချော်လဲတယ်။ မေ့လည်းအရမ်း မေ့တတ်နေတယ်။ အရင်တစ်ရက်က အယ်လာဘားမားက အဖေတို့ အိမ်နီးခြင်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အကြောင်း သူပြော တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀နှစ်လောက်က ဆုံးသွားပြီး' ဟု အဖေကပြောသည်။

ဇူလိုင်လ ၅ရက်သည် ကျွန်မဘဝတွင် အမှောင်မဲဆုံးနေ့ဟုပင် ဆိုရပါမည်။ ဒေါက်တာဟယ်မင်တန်က အမေ၏ X-Ray ကိုကြည့်ရာ ဦးနှောက်တွင် အကျိတ်ကြီးတစ်ခု တွေ့ရသည်ဟု အဖေက လှမ်း၍ပြောသည်။ ဆရာဝန်က ဤအကျိတ် မျိုးမှာ ခွဲစိတ်၍မရနိုင်သော ကင်ဆာအကျိတ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြောပါသည်။

အမေတွင် ရင်သားကင်ဆာဖြစ်ကတည်းက ဤအချိန်ရောက်လာမှာကို ကျွန်မစိုးရိမ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခင် အခါ ကုသပြီးကတည်းက ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း အတော်ကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်တစ်ကြိမ် အဆုတ်၌ အကျိတ်ကလေးတစ်ခု ခွဲစိတ်ခဲ့ရစဉ်ကလည်း စိုးရိမ်ခဲ့ရပါသေးသည်။ သို့သော် ၁၉၈၄ ခုနှစ် နွေရာသီကာလအတွင်း ကင်ဆာဆေးသွင်းကုသခံခဲ့ပြီး ဆောင်းရာသီတွင် အလုပ်ပြန်ဝင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် တစ်ကြိမ်ပြန်ပေါ်လာသော ကင်ဆာသည် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ပြန်၍ ပေါ်လာမည်ကို ကျွန်မ၏ မသိစိတ်က စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။ ယခုအဆုံးဆုံး အခြေအနေကို ကျွန်မရင်ဆိုင်ရလျက် ရှိပါတော့သည်။ အမေကမူ သူဦးခေါင်း တွင် တွေ့ရသော အကျိတ်ကလေးမှာ သိပ်စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေမဟုတ်ဟု သိထားသည်။

ဒင်ဗာသို့ရောက်သောအခါ အဖေက လေဆိပ်တွင် လာကြိုသည်။ ဆေးရုံသို့ တိုက်ရိုက်တန်း၍သွားကြသည်။ ဆေးရုံတွင် အမေကို ထပ်မံစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်နေသည်။ အခန်းမှအလင်းရောင်ခပ်မှိန်မှိန်သာ ထွန်းထားသည်။ ထူးထူး ခြားခြား အမေသည် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်မတို့ ၁၈၈၈ကားပြောကြသည်။ ထိုခဏတာတွင်မူ အဖေ့လေသံတွင် သိသိသာသာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ

ပျက်ယွင်းမှုကို မတွေ့ရှိရပါ။ ကျွန်မက ဒေါက်တာဟယ်မင်တန်အား အမေဘယ်လောက် ထပ်နေရနိုင်သနည်းဟုမေးရာ ဆရာဝန်က 'တချို့လူတွေ တစ်နှစ်လောက်နေသွားရတာတော့ တွေ့ဖူးတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်ထက်တော့ မပိုဘူးလို့ထင်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းမိဘူး ခင်ဗျာဟုပြောသည်။ ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ခွဲစိတ်ရန်လမ်းကို မရွေးချယ်တော့ဘဲ အကြိတ်သေးငယ်သွားစေရန် ဆေးသွင်းခြင်းနှင့် ဓာတ်ကင်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ အမေ၏ အသက်ကို ဆွဲထားနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

နေ့တိုင်းပင် အမေဆေးကုသမှုခံယူရာဆေးရုံတွင် ကျွန်မအတူတကွ နေပေးခဲ့သည်။ ဆေးများ၏ သက်ရောက်မှု မှာ အတော်ပင် ဆိုးဝါးပါသည်။ လှပသော အမေဆံပင်များ အထွေးလိုက် ကျွတ်ကျကုန်သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်က ဆေးသွင်းစဉ်ကလည်း အမေဆံပင်များ ကျွတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်က အမေကြိုက်သော ပုံစံရှိ ဆံပင်တုကိုရှာဖွေရင်း ပျော်ရွှင်ရယ်မောခဲ့ရသေးသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ထိုစဉ်ကနှင့် မတူပေ။ ဆံပင်များမှာ အားလုံးနီးပါး ကျွတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ် အမေသည် သူ့ဆံပင်တစ်အုပ်ကြီးကိုကိုင်ပြီး ငိုနေသည်ကို မြင်ရ၍ ကျွန်မအလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ ရသည်။

ဒင်ဗာတွင်နေခဲ့သော ထိုတစ်လသည် ကျွန်မဘဝတွင် အခက်ခဲဆုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင် ရာ အရလည်း သိသိသာသာပင် ယုတ်လျော့အားနည်းလာခဲ့သည်။ တစ်ရက်တွင် သူ စန္ဒရားခုံတွင် ထိုင်နေသည်။ မည်သို့တီးရမည်ကို သူမမှတ်မိတော့ပေ။ ကျွန်မက သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ကို ခလုပ်များပေါ်တွင် နေရာချပေးလိုက် သည်။ အမေ စ၍တီးသည်။ ပထမနတ်စံအနည်းငယ်ကို တီးသည်။ ထို့နောက် အံ့ဩလောက်ဖွယ်ရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးသည်။ နောက်တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်။ 'ငါတီးနိုင်ပြီ' ဟု အမေကထ၍ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။ အမေတစ်ဖန်ပြန်၍ တီးလိုက်သောအခါ 'အမေဘယ်လောက်ဆက်နေနိုင်မယ်ဆိုတာ ဘုရားသခင်ပဲသိမှာပါ အမေ' ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲက ပြောရင်း အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ပါးပြင်တွင်ကား မျက်ရည်များ ရွှဲလျက်ရှိပါတော့သည်။

အဖေနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည် ဆိုသည်နှင့် ပတ်သက်၍ များများစားစား မပြော ဖြစ်ကြတော့ပါ။ အမေ သက်သောင့်သက်သာ နေရရေးကိုသာ ကျွန်မတို့ အာရုံစိုက်နေကြရသည်။ အမေ၏ ဖာ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ ဇူလိုင် ၂၁တွင် ကျရောက်သော ထိုထမင်းခင်းတွင် အဖေက အရက်ခွက်ကို မြောက်လိုက်ပြီး 'ပျော်ရွှင်မှုများ ပြန်လာပါစေ' ဟုဆုတောင်းလိုက်ပြီး၊ အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အမေက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းဟန်တော့မပြပါ။ သူ့သေရတော့မည်ကို အမေပြည့်ပြည့်ဝဝ သိပုံမရဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

အမေ၏ ညီမများဖြစ်သော ဂီးနှင့်မာတီတို့ ဇူလိုင်လကုန်တွင် ရောက်လာသောအခါမှ ကျွန်မ ပါဂျီးအယ်လ်တို့

သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မဒင်ဗာသို့ နောက်ထပ်တစ်လလောက် ပြန်လာနေဖို့ လိုသည်ဟု အဖေ့ကို ကျွန်မပြောသည်။ ကျွန်မ၏ အချိန်ဇယားအရ နွေရာသီတွင် စာသင်ချိန်နှစ်ပတ်ခန့် ဝင်ပြီးနောက်၊ ကော်နဲလ်သို့ သွားရောက်ကာ ကွန်ဖရင့် တစ်ခုတက်မည်။ ပြီးလျှင် ဒင်ဗာသို့ ဩဂုတ်လလယ်လောက်တွင် ပြန်လာလိုရသည်။

အမေအခြေအနေ အလွန်ဆိုးဝါးနေသည်ကို သိသော်လည်း အမေအား ဆုံးရှုံးရမှာကို ကျွန်မလုံးဝမယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မယခု သိလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ စတင်ဖို့ဒ်ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ရေဒီယိုဓာတ်ရောင်ခြည်ကျွမ်းကျင်သူ ဆရာမ ဆာရာဒေါနယ်ဆန်နှင့် ဆက်သွယ်၍ အမေ့ကို ပါလ်လိုအယ်လ်တိုသို့ခေါ်ကာ ကုသလျှင် ကောင်းမကောင်း တိုင်ပင်ခဲ့သည်။ သူမက ဒေါက်တာဟယ်မင်တန်နှင့် တိုင်ပင်လိုက်သောအခါ သူ့ရဲ့ကုသမှုတွေကို ဒင်ဗာမှာပဲ ပြီးဆုံးအောင် လုပ်တာကောင်းသည်ဟု အဖြေထွက်လာပါသည်။ တစ်ရက် ကျွန်မ ရုံးခန်းတွင် ထိုင်နေစဉ် 'ဟာဘ်အက်ဘရင်' ရုံးခန်း ရှေ့သို့ ရောက်လာပါသည်။ သူသည် ကမ္ဘာ့သီ ရေဒီယိုလိုဂျစ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ နျူကလီးယားစစ်ပုံတစ်ခုမှ ဖြစ်ပေါ်လာ နိုင်သော အကျိုးသက်ရောက်မှုများကို လေ့လာသည့်စင်တာတွင် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။ 'ဟာဘ်' သည် ကျွန်မအမေ အကြောင်းကို သိထားပြီးဖြစ်ကာ ကျွန်မအပေါ် ကူညီလိုသူဖြစ်သည်။

အမေအတွက် အခွင့်အရေးရှိနိုင်သေးသည်ဆိုသော ကျွန်မ၏ အကောင်းမြင်ကို သူက ပြန်လည်လမ်းဖွင့်ပေး နိုင်မည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ 'အမေရဲ့ဦးနှောက်အကျိတ်ဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ဘူးလို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောကြတယ်' ဟု ကျွန်မကဆိုရာ ဟာဘ်က 'ဒါဆိုရင် အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့ မြန်မြန်သာ ခေါ်လိုက်' ဟု ဆိုပါသည်။

နွေရာသီသင်ခန်းစာ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို စတင်ဖို့ဒ်တွင် သင်နေချိန်မှာ ဩဂုတ်လ ၁၈ရက်၊ စနေနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မထွက်ခွာရန် စီစဉ်ထားပြီး ကော်နဲလ်ခရီးစဉ် အသွားလမ်းတွင် ဒင်ဗာညီ တစ်ညအိပ် ကာ အမေ့ကို ကြည့်မည်။ နှစ်ရက်တာ ကွန်ဖရင့်အတွင်း ကျွန်မ စာတမ်းတစ်စောင်ဖတ်ကာ ဒင်ဗာသို့ ပြန်လာပြီး တစ်လခန့် နေမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။ ယူးဗားအင်စတီကျူတက် သုတေသနရန်ပုံငွေထောက်ပံ့မှုရထားသည့်အတွက် ဆောင်းရာသီအမီ စတင်ဖို့ဒ်သို့ စောစောပြန်ရောက်ရန်မလိုပေ။ ထို့အပြင် ကွန်ဖရင့်အသင်းနှင့် နွေရာသီသင်ခန်းစာတို့ မှ ကျွန်မအတွက် အပိုင်ငွေရရှိဦးမည်ဖြစ်ရာ ထိုငွေဖြင့် ကျွန်မ၏မိဘများကို ထောက်ပံ့ရန် ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

အမေသည် ထိုရက်သတ္တပတ် ကုန်ရက်များတွင် ပို၍ဆိုးလာပုံရသည်။ ထိုစနေနေ့က ကျွန်မနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်းဖြင့်စကားပြောရာတွင် လေသံမှာ အတော်အားနည်းနေပုံရသည်။ ဝါကျတစ်ကြောင်းကို တစ်ဆက်တည်း မပြောနိုင်ဘဲ နားနားပြီး အသက်ရှူနေရသည်။

ထိုနေ့ည အိပ်ရာမဝင်မီ ကျွန်မက အဖေအား 'အမေ့ကို ဘာကြောင့်ဆေးရုံမပို့တာလဲ' ဟုမေးရာ အဖေက

‘သူမသွားချင်ဘူး’ ဟုပြန်ပြောသည်။ ‘သူနည်းနည်းကောင်းလာပါတယ်’ ဟု အဖေက ပြောသည်။ ညဘက်တွင် ဖုန်းဖြည့်သံက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်မကို လန့်နိုးလာစေပါသည်။

‘အန်း အသက်မရှူတော့ဘူး’ ဟုအဖေက ပြောသည်။

‘ဘာပြောတယ်’ ဟု ကျွန်မက ကောင်းကောင်းအိပ်ချင်မပြေသေးသဖြင့် ပြန်မေးလိုက်ရာ

‘သမီးအမေ အသက်မရှူတော့လို့ အခုအရေးပေါ်လူနာတင်ကား ခေါ်ထားတယ်’ ဟု ပြောပါသည်။ အဖေ၏အသံ မှာ အတော်တုန်လှုပ်နေသော်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်တော့ ရှိပါသည်။ ကျွန်မ အမှောင်ထဲတွင်ထိုင်၍ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းပါသည်။ ဘုရားသခင်အား ကျွန်မအမေကို ခေါ်မသွားရန် အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းမိပါသည်။

တစ်နာရီလောက် မပြည့်မီမှာပင် အဖေထံမှ အမေဆုံးကြောင်း ဖုန်းလာပါသည်။ ကျွန်မ ဒင်ဗာသို့လိုက်သွားရာ သူငယ်ချင်းဘီဘာလေက လေဆိပ်တွင် လာကြိုပါသည်။ အဖေက တံခါးဝတွင် ကျွန်မကို ကြိုဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဖက်ထားပြီး မျက်ရည်များက ညင်သာစွာစီးဆင်းလာပါတော့သည်။ အဖေပထမဆုံးပြောသောစကားက ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စေခဲ့ပါသည်။

‘သမီးအမေဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာပဲ သူဟာ အဖေတို့နဲ့ အတူနေဖို့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ တယ်။ အပြင်းအထန်ကို တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့တာပါ’ ဟုပြောသည်။ အဖေပြောတာ မှန်ပါသည်။ ပထမအကြိမ် ကင်ဆာရောဂါ နှင့် တိုက်ပွဲဝင်စဉ်ကစ၍ သူမရောဂါကြောင့် ဖြစ်လာမည့်ကိစ္စများ ကျွန်မတို့မိသားစုအတွင်း ဝင်ရောက်လာမည်ကို ငြင်းဆန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမေသည် အလွန်စိတ်မာသူဖြစ်ပြီး သူ၏ရောဂါကို အရှုံးမပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဖေက သူ၏စိတ်ခံစားချက်များကို ဆက်ပြောသည်။ သူ့အတွက် အမေကိုဆုံးရှုံးရပေမယ့် ဘုရားသခင်ကိုမူ သူ၏ဆုတောင်းကို အဖြေပေးခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်။ ‘ဘာဆုတောင်းလဲ’ ဟု ကျွန်မကမေးရာ ‘တစ်ယောက်က ဘုရားသခင်ထံမှ အဖေ့ကို ၁၅နှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ထားမသွားပါရစေ နဲ့လို့ တောင်းဆိုခဲ့ဖူးတယ်’ ဟုပြောရာ ကျွန်မအတွက် အပြင်းဆုံးရိုက်ချက်ပင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မ ၁၅နှစ်သမီးအရွယ်တွင် အမေကွယ်လွန်သွားခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူး တင်မိပါသည်။

ကျွန်မ လူလားမြောက်သည်အထိ အမေတွေ့မြင်သွားရပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံးစာအုပ်ကို အခုမှထံ ပေးခဲ့ရသည်။ အမေသည် ကျွန်မရရှိခဲ့သော အကောင်းဆုံးသိုးရက်စံစာသင်ကြားရေးဆု အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရ

www.burmeseclassic.com

သည်။ ကျွန်မ စတင်ဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင် အောင်မြင်နေပုံကို အဖေနှင့်အတူ တွေ့မြင်ခွင့်ရသွားခဲ့ခြင်းများအတွက် ကျွန်မဝမ်းမြောက်ရပါသည်။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်မ အလွန်အမင်း ပူဆွေးခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်မမိဘများ၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်ပြီး အမေ၏ ခုတင်ဘေးတွင် ကျွန်မထိုင်နေမိသည်။ အခန်းတွင်း၌ အမေပိုင်ဆိုင်မှုများ ရှိနေပါသည်။ မိသားစုဓာတ်ပုံများ၊ အမေ့ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားသေတ္တာကလေးနှင့် ကျွန်မငယ်စဉ်ကစ၍ အမေအလွန်ဂုဏ်ယူနှစ်သက်ခဲ့သော မဟော်ကနီရောင် ပရိဘောဂများ စသည်စသည်တို့ကို ကျွန်မ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည်။ အမေ၏ ဝိညာဉ်သည် ကမ္ဘာမြေနှင့် ချည်နှောင်ထားမှုများကို ချိုးပျက်၍ လွတ်မြောက်သွားသည်ဟု ကျွန်မ ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက် (သို့) တစ်စုံတစ်ခုသည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကျွန်မ အသေအချာကို ခံစား သိရှိလိုက်သည်။ ထိုအချိန်သည် အလွန်အံ့ဩထူးဆန်းဖွယ်အချိန်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျွန်မအသေအချာ မည်သို့ဖော်ပြရမည်ကို မပြောပြတတ်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ အမေကွယ်လွန်နေချိန်တွင် ကျွန်မအိမ်၌ မရှိခဲ့ပါ။ အမေ ကျွန်မကိုများစောင့်ဆိုင်းနေလေ သလား။ ကျွန်မ ရုတ်တရက်ပင် ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခူးထောက်လိုက်ပြီး 'အမေ၏ ထာဝရဝိညာဉ်ကို ဘုရားသခင်စောင့်ရှောက်တော်မူပါ' ဟု ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

အဖေနှင့် ကျွန်မတို့ အမေ့ဈာပနအခမ်းအနားကို အကျဉ်းချုံ့ ကျင်းပရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခမ်းအနားပြီးမှ သာ သတင်းစာတွင် အမေ့နာရေးကြော်ငြာကို ထည့်ခဲ့သည်။ အမေ့တွင် မိသားစုမှလွဲ၍ ပြင်ပတွင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေသိပ် မရှိလှပေ။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ ၅၀ ခန့်နှင့် အမေ့၏ ညီမများ၊ မောင်များနှင့် ကျွန်မတို့ဝမ်းကွဲမောင်နှမများ မောင့်ဗျူး ဘိုလီဗတ်စကော့တလန်ပုံစံဘုရားကျောင်းတွင် စုဝေးကျင်းပခဲ့ပြီးနောက် သုသာန်၌မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့က အမေ့ကို လှပသောမီးခိုးရောင်နှင့် အမည်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပေးထားပြီး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ပါ စီးပေးထားသည်။ ဘဝတစ်သက်တာ ပြီးဆုံးသွားသည့်တိုင် အမေသည် သူ့ကိုယ်သူ လှပနေဆဲဖြစ်သည်ဟု ခံစားမိစေ မည် ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ရွယ်လှပသော ဆရာမလေးဘဝက အမေ့ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအတွေးက ကျွန်မအား အမေ့ကို အနီရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရမှာဟု တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်းစားမိစေ ပါသည်။

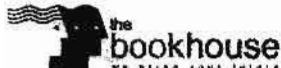
အခန်း- ၂၅

စတင်ဖို့ဒ်သို့ ဖခင်ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း The Moving Van Is Here

ချစ်ခင်နှစ်သက်သူတစ်ဦး ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းအတွက် အခက်အခဲဆုံးအချိန် မှာ ဝိုင်းဝန်းအားပေးနှစ်သိမ့်သူများ ပြန်သွားပြီး တစ်ယောက်တည်းကျန်သောအချိန် မျိုးတွင် ကြုံရလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ အမေ့ကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ခဲ့ပြီးနောက် နောက်ဆုံးကျန်ရစ်သူ မိသားစုဝင်မှာ ကျွန်မ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ဒင်းနစ် ဖြစ်ပြီး၊ သူလည်း တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပြန်သွားပါသည်။ အဖေနှင့်ကျွန်မလည်း နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် တကယ့်ကို ဘာမျှလုပ်စရာမရှိလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

ကျွန်မတို့ ရုပ်သံကြည့်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ နောက်ဆုံး အပြင်ထွက်၍ ညစာစားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မည်သည့်အခါမျှ နှုတ်ဆိုတ်နေခြင်းမရှိခဲ့သော ကျွန်မနှင့် အဖေကြား ယခုပြောရန် စကားမရှိတော့၊ အဖေက ဗောဒိကာကိုသာ ထပ်မှာနေသည်။ အဖေ့ကို တော်လောက်ပြီဟု ကျွန်မက ပြောရသည်။ ထို့နောက် အဖေ့ကို ကျွန်မနှင့်အတူ ရှိနေစေချင်သည်* ဟု ပြောလိုက်သည်။ အဖေအရက်ကို ဆက်မသောက်တော့။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အသက်အာမခံကိစ္စများ၊ ငွေကြေး ဆိုင်ရာကိစ္စများ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ကြသည်။ အဖေက သူ့အမေနှင့်ညီမရှိရာ အီလီနွိုက်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်မည်ဟုပြောသည်။ အသက် ၈၀တွင်းလည်း ရောက်နေပြီဖြစ်သော အဘွားသည် အတော်ပင်ချည့်နဲ့နေသည့်အတွက် အဖေက အမေ့စရာပန်နပ်အင်္ကျီနှင့် တားထားခဲ့သည်။ အီလီနွိုက်ခရီးစဉ်မှာ အဖေအတွက် ကောင်းနိုင်ပါသည်။

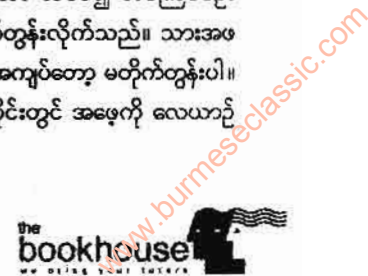

သို့သော် အဖေ့ကိုတစ်ယောက်တည်းထား၍ စတင်းဖို့ဒ်သို့ပြန်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်လေးနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က အိမ်ထဲကနေတစ်ဆင့် တစ်ခါတည်း စတင်းဖို့ဒ် သို့လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှင့်နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်အတူနေရန် အကြံပြုလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို 'ရင်ဒီ' က လေဆိပ်တွင် လာကြိုခဲ့သည်။ နောက်နှစ်များစွာ ကြာသောအခါ ရင်ဒီက အဖေ့ကိုကြည့်၍ အဲဒီလောက် ကြေကွဲခဲ့စားနေတာမျိုး သူတစ်ခါမျှမတွေ့ဖူးကြောင်း ပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဒေါက်တာဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ်များ၊ တက္ကသိုလ်မှ လူကြီးများ၊ အပေါင်းအဖော်များမှ တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်သူအား ပြောလေ့ရှိသောစကားများအတိုင်း အဖေ့ကို 'တစ်နှစ်လောက်အတွင်း ဘာကိုမျှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်း မပြုရန်' ပြောဆိုကြသည်။ သို့သော် အလွန်အပေါင်းအသင်းခင်တတ်သော၊ ပေါ်ပြူးလာဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့အဖေအဖို့ အမေဆုံး သွားခြင်းမှာ အလွန်အမင်းအထီးကျန် ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ဒင်ဗာတွင် သူ့အတွက် တွယ်တာစရာ မရှိတော့သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မခံစားမိပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေနှင့် နောက်နှစ်လောက်တွင် (သို့) တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ပြောင်းရွှေ့ လိုစိတ် ရှိလာစေရန် ပါလိုအယ်လ်တိုတစ်ဖိုက် လှည့်ပတ်ကြည့်ရန် သဘောတူခဲ့သည်။

အဖေ့ရှိစဉ် တစ်ညနေတွင် ကျွန်ုပ်တို့က အိမ်တွင်ပါတီပွဲ အသေးလေးတစ်ခု ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ စတင်းဖို့ဒ်မှ လူမည်းကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သူ ဟာရီးလ်ဗျိုက်က အဖေနှင့်သက်တူရွယ်တူအချို့ကို ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။ အဖေ့အတွက် ထိုညနေသည် ပျော်ရွှင်စရာအတို ဖြစ်ခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်တွင် ကျင်းပသော နောက်ဆက်တွဲပွဲများတွင် အဖေသည် လူထုဝန်ထမ်းရေးရာစင်တာမှ ဒါရိုက်တာကက်သရင်းမီလ်တန်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းစင်တာ၏ တာဝန်မှာ စတင်းဖို့ဒ် ကျောင်းသားများအား အရပ်ဘက်ဝန်ထမ်းအခွင့်အလမ်းများရရှိအောင် ဆက်သွယ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ကက်သရင်းနှင့် အဖေတို့နှစ်ယောက်သား သဘောချင်းအလွန်တိုက်ခိုင်းသွားခဲ့သည်။ အဖေပြန်လာသောအခါ စတင်းဖို့ဒ်အတွက် ကျယ်ပြန့်သော အသိုက်အဝန်းရရှိအောင် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ဆိုသော စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ အပြည့် ပါလာခဲ့လေသည်။

ရက်သတ္တပတ်အချို့ကြာသောအခါ အဖေက ဒင်ဗာသို့ပြန်ရန် အချိန်ကျပြီဟု ဆိုလေသည်။ သူသည် အမှန်တကယ်ပင် ပါလိုအယ်လ်တိုကို သဘောကျကြောင်း၊ ဒီနေရာကို ပြောင်းလာရန် စဉ်းစားမည်၊ သို့သော် ထပ်မံ၍ တစ်ကြိမ်စဉ်းစားဦးမည်ဟု ပြောသွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အဖေ့ကို ပြောင်းရွှေ့လာရန် အားပေးတိုက်တွန်းလိုက်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ အတူတကွ နေထိုင်ရန် လိုပါသည်ဟု ပြောရသည်။ သို့သော် အတင်းအကျပ်တော့ မတိုက်တွန်းပါ။ သူ့အနေနှင့် အချိန်ယူဆုံးဖြတ်ရန် လိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုနှစ်စက်တင်ဘာအစောပိုင်းတွင် အဖေ့ကို လေယာဉ်ပျံပေါ် တင်ပေးလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူ အမြဲစိုးရိမ်နေခဲ့လေသည်။

ကျွန်မနှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ဆက်သွယ်ခဲ့ရာ အဖေအရက်သောက်ထားသည်ဟု ကြိမ်းသေပြောနိုင်ပါသည်။ အခြားအရာများထက် သူ့စိတ်အခြေအနေကို ပို၍စိုးရိမ်မိပါသည်။ ထို့နောက် သူ၏ကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ်မိသည်။ သူ၏ တပည့်ဟောင်းများက သူသည် အားလုံးနှင့် အဆက်ပြတ်နေသည်ဟု ကျွန်မထံ အကြောင်းကြားလာရာ ပို၍စိုးရိမ်မိပါတော့သည်။ အခြားသူများက မည်သို့ကြိုးစားပါစေ အဖေသည် အိမ်ထဲမှထွက်ဟုဆိုပါသည်။

ကျွန်မသည် လူပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် ပါလိုအယ်လ်တိုတွင် ရှိနေသော်လည်း ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကမူ ဒင်ဗာတွင် ဖခင်နှင့်အတူ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်ကိုယ်တိုင်လည်း အလွန်ခက်ခဲသော အချိန်ပိုင်းကို ဖြတ်သန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟူးဗား၏အလုပ်ထဲတွင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နှစ်မြှုပ်ထားသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုက ထိန်းမရအောင် လွမ်းမိုးလာတတ်သည်။ ကျွန်မတွင် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနှင့် လုပ်စရာအပြည့်ရှိနေသော်လည်း မယုံနိုင်လောက်အောင် ရင်တွင်း၌ ဟာနေသည်ကို ခံစားရသည်။ တစ်ညနေ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုမှ ပြန်ထွက်အလာတွင် အသက် ၇၀လောက်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့သည်။

သူမသည် လေဒီရှူးကို သက်သောင့်သက်သာ ဝတ်ဆင်၍ သွားနေသည်ကို တွေ့ရပြီး၊ အမေသည် ဤအရွယ်သို့ မရောက်နိုင်တော့ပါကလားဟု ကျွန်မတွေးမိကာ ထိုနေရာမှ အမြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး မော်တော်ကားအတွင်းဝင်ကာ အားရပါးရ ငိုလိုက်မိပါတော့သည်။

အောက်တိုဘာပထမအပတ်အတွင်း ရင်ဒီက ဘောလုံးပွဲတစ်ခု သွားကြည့်ရန် အဖော်ညီပါသည်။ ဘောလုံးပွဲမှာ 'စင်စင်နီတီ' မြို့တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ရာ ထိုမြို့တွင် ရင်ဒီ၏ မိသားစုများရှိရာ တည်းခိုရန်လည်း အဆင်သင့်ရှိသဖြင့် ထိုခရီးကို သွားရန်စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ 'စင်စင်နီတီ' သို့ရောက်ပြီး နောက်နေ့နက်တွင် အဖေ့ထံလှမ်း၍ ဆက်သွယ်ကြည့်ရာ သူ၏အသံမှာ အခါတိုင်းအချိန်များနှင့်မတူ ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးနေသည်။

'အဖေဘာတွေလုပ်နေသလဲ' ဟု ကျွန်မကမေးရာ 'ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေတာ။ သယ်မည့်လူတွေက မနက်ဖြန် လာကြလိမ့်မယ်။ အဖေ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဆိုရင် 'ပါလိုအယ်လ်တို' ကိုရောက်ပြီဟုပြောပါသည်။ အဖေသည် ကက်သရင်းဗီလ်တန် မှတစ်ဆင့် စဉ်ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်မှ ကျွန်မသိရသည်မှာ သူသည် ဒင်နာပွဲများအတွင်း ဟာရီးလ်ဗျိုက်နှင့် သိကျွမ်းလာခဲ့ပြီး လွတ်ပေါ်ဝဲလ်နှင့် ဘက်တီအလန်စသော သူငယ်ချင်းသစ်များ ရရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဖေသည် အယ်လ်မာရွာတွင် တိုက်ခန်းငှား၍နေရန် စီစဉ်ထားရာ ကျွန်မသိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မက အဖေနှင့်အတူနေလိုသည်။ သို့သော် သူ့ကျွန်မရှိရာသို့ ပြောင်းလာသည့်အတွက်မူ တကယ်ဝမ်းသာမိပါသည်။ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အတွင်း အဖေသည် နေသားကျလာခဲ့သည်။ ကျောင်းသားရေးရာဌာနလုပ်ငန်းများကို

စောက်ချလုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး၊ တစ်ဖန် မိတ်ဆွေများပေါများလာခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် အဖေသည် ကျောင်းသားအားကစား ကောင်စီတွင် စတင်ပါဝင်လာသည်။ အဖေသည် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း မိတ်ဆွေပွဲရာတွင် အလွန်လှင်မြန်သူဖြစ်လေသည်။ မိသားစုပရိဘောဂများနှင့် ပြည့်နေသော သူ၏အခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်းဝယ် လူပေါင်းစုံပြည့်နေလေသည်။ အထူးသဖြင့် လူလတ်ပိုင်းအမျိုးသမီးများဖြစ်ပြီး အဖေအတွက် အစားအစာများ ယူဆောင်လာကြသည်။

အပြန်အလှန်အားဖြင့် ဖခင်က သူတို့အား ညစာလိုက်ကျွေးမွေးပြီး ဗယ်လင်တိုင်းနေ့ ချိုချဉ်များလက်ဆောင် ပေးသည်။ ခြောက်လလောက်ကြာသောအခါ အဖေက ကျွန်မအား 'အဖေမှာ ချိန်းတွေ့စရာလူရှိပြီလို့ သမီးမထင်ဘူးလား' ဟုမေးပါသည်။ ကျွန်မက ထင်သည်ဟုပြောလိုက်သည်။ အဖေသည် သူပြောသည့်အတိုင်း တကယ်ဖြစ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်မအလွန်ဝမ်းသာမိပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ 'အင်ဂျလီနားကစ်ချင်' ဖြစ်သည်ဟု ဖခင်က ပြောပါသည်။

ထိုကာလများသည် ကျွန်မတို့အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးရသော နေ့ရက်များဖြစ်တုန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံးမှာ အမေသေဆုံးပြီးနောက် ရောက်လာသော ပထမဆုံး ခရစ္စမတ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်အားလပ်ရက်များတွင် တော့ ကျွန်မတို့ ခရစ္စမတ်အစဉ်အလာများအတိုင်း လုပ်ဆောင်စရာများကို လုပ်ဆောင်ကြပါသည်။ ကျွန်မအိမ်နှင့် အဖေအိမ်နှစ်လုံးစလုံးကို မွမ်းမံဆင်ယင်ကြရသည်။ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်များ ဝယ်ကြသည်။ သို့သော် ခရစ္စမတ်ပွဲ တော်အတွက် နောက်ဆုံးဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်သောအချိန်တွင်မူ အမေမရှိတော့သော လစ်ဟာမှုကြီးက လွှမ်းခြုံလာခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှာ ကျွန်မ၏ စီနီယာဆရာဖြစ်သူ 'ဂျင်ထရစ်ရှကာ' က သူ့မိသားစုနှင့်အတူ ညစာသုံးဆောင်ရန် ဖိတ်ကြားသည်။ ကျွန်မနှင့်ကတည်းက စဉ်းစားထားသည်မှာ ကျွန်မနှင့်အဖေတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေရန်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့ညစာစားပြီးချိန် ငြိမ်းသက်စွာ ထိုင်နေရင်း အပြင်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဂျင်ထရစ်ရှကာ ကိုယ်တိုင်လည်း အချို့ပွဲလာစားမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် 'ဂျင်ထရစ်ရှကာ' မိသားစုက ထိုသို့ကျွန်မတို့အတွက် ခက်ခဲလှ သော အချိန်တွင် ဖိတ်ကြားခဲ့ခြင်းအပေါ် ယနေ့တိုင် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ဖခင်၏ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်တည်မတ်လာမှု အလွန်ကောင်းလာသည့်အတွက် ကျွန်မအတွက် ခရီးသွားရန် ပိုမိုလွတ်လပ်လာသည်။ ယိုကိုခုကာရီ ဂျပန်အမျိုးသားကာကွယ်ရေးအကယ်ဒမီတွင် ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် သုံးပတ်ကြာ သွားရောက်ရန် အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဂျပန်သို့တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူးပါ။ အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် ထိုပတ်ဝန်းကျင်သည် ကျွန်မအတွက် ခက်ခဲသောနေရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်၏ ဝက်စ်ပျို့ဒ်ကဲ့သို့သော ထိုဂျပန်

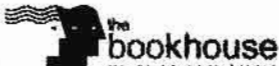
အကယ်ဒမီတွင် အမျိုးသမီးဆရာမတစ်ဦး တစ်ခါမျှ မသင်ကြားဖူးပေ။ တကယ်ဆိုလျှင် ထိုကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ ကျွန်မမတိုင်မီ မည်သည့်အမျိုးသမီးတစ်ဦးတလေမျှ ခြေချခဲ့ဖူးပုံမရပေ။

ထိုကျောင်းတွင်း ပြဿနာများကို ကျွန်မတစ်ယောက်မှအပ မည်သူမျှ ဝင်ခွင့်မရှိသော အမျိုးသားများချည်း နေသော အခန်းများတွင် ဖြေရှင်းကြရခြင်းဖြစ်သည်။ တံခါးဝတွင် ရေးသားထားသော အမှတ်အသားကို ကျွန်မနားမလည် ခဲ့ပေ။ တကယ်တမ်း ထိုအမှတ်အသားမှာ 'မဝင်ရ' ဆိုသော စကားလုံးဖြစ်နေပါသည်။ ၁၉၉၂ခုနှစ်တွင်မူ ထိုအကယ်ဒမီ သည် အမျိုးသမီးကဒက်များကို လက်ခံလာသည့်အတွက် ကျွန်မအလွန်ဝမ်းမြောက်ခဲ့ရသည်။

ဂျပန်တွင် အသားကျလှသော ရာထူးအဆင့်ဆင့် ခွဲခြားဆက်ဆံမှုအတိုင်း လိုက်နာရန်မှာလည်း ကျွန်မအတွက် အတော်ခက်ခဲသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ စစ်တပ်အကယ်ဒမီတိုင်းတွင် ထိုသို့အဆင့်အတန်းအလိုက် ဆက်ဆံခြင်းရှိသော် လည်း ဂျပန်တွင်မူ ထိုကိစ္စကို ပို၍ချဲ့ကားထားသည်ဟုထင်သည်။ ဆိုပါစို့ ကျွန်မသည် အဆင့်အတန်းအလိုက် ဦးညွှတ် အလေးပြုရသော ကိစ္စများတွင် တိတိကျကျ လိုက်နာရန် တစ်ခါမျှ သင်ကြားခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ တစ်ရက်တွင် အိမ်ရှင်ပါမောက္ခက ကျွန်မအလေးပြုပုံမှာ သိပ်ကိုင်းလွန်းသည်။ ကဒက်များကို ဒါ့ထက်ပိုကိုင်းရန် ပြောဖို့လိုသည်ဟု ဆိုပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ တွင် ကျွန်မအလေးပြုသောအခါ ခါးညွတ်ခြင်းကို လျှော့လိုက်ပါသည်။

ဤကိစ္စမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မြင့်မားသော အဆင့်နေရာမှာ ရာထူးအဆင့်နိမ့်သော အမျိုးသားများကို ကိုင်တွယ်ရခြင်းဆိုသော ပုံစံကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာတစ်ခုအဖြစ် ယူဆရန် ခဲယဉ်းပေသည်။ တစ်ယောက်သော အိမ်ရှင်ပါ မောက္ခတစ်ဦးက ကျွန်မအား သူ့အိမ်တွင်ဖိတ်၍ ညစာကျွေးသောအခါ သူ၏အမျိုးသမီးက ညစာကို ပြင်ဆင်ပေးပြီး သူမကိုယ်တိုင်ကမူ မီးဖိုခန်းထဲတွင် စားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မအတော်စိတ်ပျက်မိပါသည်။

ခြံ၍ဆိုရလျှင် အတွေ့အကြုံတစ်ခုလုံးမှာ စိတ်ပျက်ပြီးငွေဖွယ်ရာဖြစ်ပြီး ကျွန်မသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်ခန်းသို့ ပြန်ရန်ကိုသာ စိတ်စောနေမိသည်။ ကျွန်မ၏ ခရီးစဉ်ပြီးဆုံးသွားသောအချိန်တွင် တစ်ယောက်သော ပါမောက္ခက ကျွန်မ၏ သင်ကြားမှုသည် အလွန်အလွန်ကောင်းမွန်ကြောင်းပြောပြီး 'ပိုပြီးအရေးကြီးတာကတော့' ဟုဆိုပြီး အလွန်အလေးထားပြီးပြောသော အင်္ဂလိပ်လေသံဖြင့် 'ဒါဟာ ဂျပန်တွေကို လူမည်းတွေအားလုံး ညံ့ဖျင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ပြလိုက်တာပဲ' ဟုဆိုပါသည်။ သူ့မြောက်ပင်ပြောဆိုမှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ သို့သော် သူ၏ကြင်နာမှုအတွက် ကျွန်မကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်မသည် ပြောင်းလဲတိုးတက်နေသော ဂျပန်သို့ မကြာခဏဆိုသလို ရောက်ရှိခဲ့ရာ အစောဆုံးအခေါက်က အဆိုးမြင်ခဲ့မှုများ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပါသည်။ နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက်အတွင်း အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲသွားသော နိုင်ငံတစ်ခုကို တွေ့ရသည့်အတွက် ကျွန်မဝမ်းသာအားရဖြစ်မိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ပါလိုအယ်လ်တိုသို့ ပြန်လာပြီး မကြာမီတွင်ပင် ကျွန်မခရီးတစ်ခုထွက်ရပြန်သည်။ ဤအကြိမ်မှာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သို့ဖြစ်ပြီး ဆင်ဖြူရယ်ဟမ်တင်တန်၏ သုတေသနစင်တာဖြစ်သော နိုင်ငံတကာရေးရာလေ့လာရေးစင်တာတွင် ခြောက်ပတ်ကြာ ဧည့်ပါမောက္ခရာထူးထမ်းဆောင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဟမ်တင်တန်မှာ စစ်ဘက်အရပ်ဘက် ဆက်ဆံရေးဘာသာရပ်တွင် ဆရာတစ်ဆူဖြစ်သည်။

သူ၏မှတ်တမ်းတင်လောက်သောစာအုပ်မှာ 'စစ်သားနှင့်နိုင်ငံတော်' (The Soldier and the State) ဆိုသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ၁၉၅၇ ခုနှစ်လောက်က ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း စာပေနယ်တွင် ယနေ့ထက်တိုင် အရေးပါသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မလည်း ဆရာနှင့်သိကျွမ်းလိုပြီး သူ၏အကြံဉာဏ်ကိုလည်း ရယူလိုပါသည်။ ဤဆက်ဆံမှုကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သွားစေခြင်းသည် ကျွန်မ၏ အနာဂတ်အတွက် သော့ချက်ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို ကျွန်မနားလည်သည်။

ထိုအချိန်က ဆရာကြီးများ၏ ဆုံးဖြတ်သုံးသပ်ပုံမှာ တက္ကသိုလ်မှ စာထုတ်ပေး၍ ထင်ရှားသောစိနီယာဆရာကြီးများအား သူတို့၏ နယ်ပယ်တွင် မည်သူ့ကိုပို၍ ဆရာလောင်းအဆင့် ပေးလိုသည်ကို မေးပါသည်။ ဂျူနီယာများထဲမှ အဆင့် ၁ (သို့) ၂ လောက်မရရှိသူသည် ဆရာအဆင့်ကို မရရှိနိုင်ပေ။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ စိနီယာဆရာကြီးတစ်ဦးက 'ထိုဆရာငယ်၏ စာတမ်းကို သူရင်းရင်းနှီးနှီး မတွေ့ဖူးပါ' ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ဆမ်ဟမ်တင်တန်သည် ကျွန်မ၏ စာတမ်းနှင့် ရင်းနှီးပြီးဖြစ်နေပုံရသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆလိုက်ပါသည်။

အလက်ဇန္ဒားကျော့ရှုကလည်း ကျွန်မကို ဆစ်နှင့်ဆက်သွယ်ပေးရန် သဘောတူခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မ၏ ဆိုဗီယက်ယူနီယံရှိ စစ်ဘက်အရပ်ဘက် ဆက်ဆံရေးနှင့် အမေရိကန်၏ ပုံစံကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာထားသော စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရန် အဆိုပြုထားချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအဆိုပြုထားသော စာတမ်းသည် ကျွန်မ၏ ဖွဲ့စည်းပုံဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမှု သီအိုရီများမှာ ဟမ်တင်တမ်လေ့လာချက်များနှင့် ဆက်စပ်နေပြီး ထိုအချက်များသည် သူ၏အဆိုပြုချက်များနှင့် မည်သို့ထောက်ခံနေသည် (သို့) စိန်ခေါ်မှုများဖြစ်နိုင်သည်ကို ရှင်းပြထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည်လည်း သိပ်သဘောကောင်းမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ကာ ကျွန်မအား ဟားဗတ်သို့ ဖိတ်ကြားပြီး သူနှင့်အတူလေ့လာရန် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်က ဟားဗတ်သည် ကျွန်မ၏ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်လာမှုအတွက် များစွာအရေးပါခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအတန်းတော်တော်များများကို လက်ချာပေးခဲ့ရပြီး ကျောင်းသားများ၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ အလွန်ကောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကျွန်မသည် စတင်းဖို့ဒ်နှင့်ပို၍ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သည်ဟု စံစားမိသည်။ စတင်းဖို့ဒ်သည်

ကိန်းကြီးခန်းကြီး မနိုင်ပေ။ ကျွန်မသဘောမတွေ့လှသောအချက်မှာ ဆရာများအစည်းအဝေးတွင် တင်ပြရန်ရှိသော မေးခွန်းများကို စာအိတ်တွင် အသေအချာထည့်ပိတ်၍ စီနီယာဆရာများ၊ ဂျူနီယာဆရာများ၊ ဘွဲ့ယူပြီးပုဂ္ဂိုလ်များ အစဉ်လိုက်မေးရပြီး နောက်ဆုံးအချိန်ရပါက ပထမဘွဲ့ယူကျောင်းသားများကို မေးခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

ဟားဗတ်တွင် ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ‘ခရစ်စတင်’ နှင့် အတူနေရသည့်အတွက် အလွန်ဝမ်းမြောက်မိသည်။ သူမသည် MIT မှ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပါမောက္ခ ‘စတိဗ်ဇေယာ’ နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သူတို့ ဆာဒ်ဘာရီတွင် နေကြသည်။ ထိုမြို့ကလေးမှာ နယူးအင်္ဂလန်နယ်အတွင်း ထောက်လှမ်းရေးကာလက စွမ်းစွမ်းတစ်ပါးဝင်ခဲ့ကြမှုကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော မြို့ကလေးဖြစ်သည်။ ထိုမြို့၏ အိမ်အများစုကို မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များက ပိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရင့်သစ္စာခံများ တစ်ယောက်မျှ ပိုင်ခဲ့ပုံမရပေ။ စတိဗ်၏အဆိုအရမူ လွတ်လပ်ရေးကြေညာအပြီး ၁၇၇၆ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင်မှ ဘုရင့်သစ္စာခံ အချို့ ၁၂ မြို့တွင် ငှားရမ်းနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။

တစ်ညနေတွင် အိမ်သို့စောစောပြန်ရောက်ခဲ့ပြီးနေ့စဉ် အချက်ပေးခလုတ်ကို မတော်တဆ နှိပ်မိခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ရဲများအလာကို စောင့်နေခဲ့ပြီး မည်သို့ရှင်းပြရမည်ကို စဉ်းစားလိုက်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ခရစ်စတင်၏ အိမ်နီးချင်းက ကျွန်မကို လာရောက်အာမခံပေးခဲ့သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုစဉ်က ဘော်စတန်၏ အိမ်တည်ဆောက်ပုံများမှာ လုံးဝခွဲခြားမှုမရှိသည့်ရှိခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ်ကြာသောအခါ ကျွန်မ MIT တွင် သွားရောက်စာသင်ကြားရသည်။ ဆရာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ကျွန်မကို ထိုစရိယာတစ်ပိုက်လှည့်ပြခဲ့သည်။ ဒီနေရာကတော့ ဂျူးအုပ်စု၊ ဟိုနေရာကတော့ အီတာလီယံအုပ်စုစသဖြင့် မိတ်ဆက်ပြနေရာ နောက်ဆုံးကျွန်မက ‘ကဲဒါဖြင့်ရင် လူမည်းတွေဘယ်မှာနေသလဲပြောပါ။ ဒါမှ ကျွန်မနေရမယ်နေရာကို သိရမှာပေါ့’ ဟု ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ရသည်။ ယခုမူ အတော်ပြောင်းလဲနေပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်မအမြင်တွင် ထိုသို့လူမျိုးအရ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ခွဲခြားနေထိုင်ကြခြင်းမှာလည်း ဘော်စတန်၏ ကောင်းမွန်ချက်တစ်ခုအဖြစ် ခံစားမိပါသည်။

အခန်း - ၂၆

ပင်တဂွန်တာဝန်များ Inside the Pentagon

၁၉၈၅ ခုနှစ်အတွင်း ကျွန်မသည် ဟူးဗားပညာသင်ဆုနှင့် နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးကောင်စီ (Council on Foreign Relations) ၏ ပညာသင်ဆုများ ရရှိ ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဆုနှစ်ဆုရခဲ့သော်လည်း နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးကောင်စီ၏ဆုကို တစ်နှစ်ရွှေ့ဆိုင်းထားရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ၎င်းကောင်စီမှာ နိုင်ငံတကာဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေးတွင် ထင်ရှားသော အမေရိကန်ပညာရှင်ပုဂ္ဂိုလ်များပါဝင်သည့် ဉာဏ်ကြီးရှင်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ၎င်းအဖွဲ့ကို ၁၉၂၁ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်ခဲ့ပြီး၊ နယူးယောက်တွင် အခြေစိုက်ပါသည်။ နိုင်ငံတကာ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင် ဂုဏ်သိက္ခာအရှိဆုံးအဖွဲ့အစည်းကြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထို CFR ၏ ပညာသင်ဆုကို အငမ်းမရလိုချင်ကြသည်မှာ အံ့ဩစရာတော့မဟုတ်ပါချေ။ လူငယ်ဆရာများနှင့် အလယ်အလတ်ဆင့်ရှိ ကျွမ်းကျင်သူများကို ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်ပြီး ဤဆုမှာ ဖက်ဒရယ်အစိုးရအတွက် တစ်နှစ်တာ လုပ်ကိုင်ပေးရန် အလုပ်ခန့်ထားပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မကိုမူ နိုင်ငံတော်ရေးရာဝန်ကြီးဌာနနှင့် ပင်တဂွန်ရှိ အမျိုးသားလုံခြုံရေးကောင်စီတွင် တာဝန်ပေးခြင်းခံရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မသည် ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ပူးတွဲစစ်ဦးစီးချုပ်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးချင်နေသည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်မအတွက် အရပ်ဘက်အေဂျင်စီများတွင် လုပ်ကိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းများရနိုင်သော်လည်း စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အလမ်းမရနိုင်တော့၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ အရင်တစ်နှစ်က ပူးတွဲစစ်ဦးစီးချုပ်

နှင့်အတူ အောင်မြင်စွာ အလုပ်လုပ်သွားသော စတင်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်မှ ဆရာ 'စကော့တ်' ကို ကျေးဇူးတင်ရလိမ့်မည်။ သူ၏ အောင်မြင်မှုကြောင့် ကျွန်မအား စစ်ဘက်မှ ခန့်ထားရန် သဘောတူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

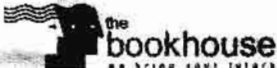
အရပ်သားဝန်ထမ်းများ အသုံးတည့်ကြောင်း စစ်ဘက်မှ သဘောပေါက်လာသည့်အတွက် 'စကော့တ်' အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောခဲ့ပြီး ယခုမှ အရပ်သားလူမည်းအမျိုးသမီးကိုသုံးရန် အဆင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လာရပေသည်။ စတင်းဖို့ဒ်မှလည်း ကျွန်မ၏ ဒုတိယနှစ်ပင်တဝှက်တွင် ပညာသင်ဆုဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုအတွက် ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မအား ထိုသို့အချိန်ကြာမြင့်စွာ မိခင်တက္ကသိုလ်နှင့် ခွဲခွာနေပြီး ဆရာအဖြစ် ဆက်လက်အာမခံပေးခဲ့ခြင်းမှာ တက္ကသိုလ် ၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးလှခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မဘက်ကမူ ဖခင်အား ထပ်မံခွဲခွာရမည့်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။ အဖေ ပါလိုအယ်လ်တိုသို့ ရောက်ရှိလာ သည်မှာ ၁၀လခန့်ရှိလာပြီး ထိုအတောအတွင်း ကျွန်မခရီးထွက်ရသည်မှာ '၃'ကြိမ် ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မက အဖေကို ညစာစားသုံးရန် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ချိန်းလိုက်ပြီး စစ်ဦးစီးချုပ်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရန်ကိစ္စမှာ ကျွန်မအတွက် မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကျွန်မဝါရှင်တန်သို့ တစ်နှစ်တာသွားရောက်လျှင် ဖခင်စိတ်ဆိုးမည်လောဟုမေးရာ အဖေက မဆိုးပါဘူးဟုပြောပြီး ကုန်ကျစရိတ်များကို ကျွန်မတတ်နိုင်ပါမည်လောဟုသာ မေးပါသည်။ သူတကယ်စိတ်မဆိုး ကြောင်း ကျွန်မ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလိုက်ရသည်။ သူကျွန်မကို တကယ်သွား၍ အတွေ့အကြုံရစေလိုနေသည်။

ပူးတွဲစစ်ဦးစီးချုပ်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရသော တစ်နှစ်တာမှာ ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် နျူးကလီးယားနှင့် ဓာတုဗေဒဌာနခွဲတွင် အလုပ်လုပ်ရသည်။ ထိုဌာနမှ အကယ်၍ အမေရိကန်မှ နျူးကလီး ယားလက်နက်အသုံးပြုလိုက်ပါက ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မည့်အခြေအနေများကို ခွဲခြမ်းလေ့လာရန်ဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့် လူတိုင်းက မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ကြရသော စစ်ပွဲအမျိုးအစားအတွက် ကျွန်မက လမ်းညွှန်များ တိုးတက်လာစေရန် ကူညီရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့သော နျူးကလီးယားစစ်ပွဲမျိုးကို ပုံဖော်စိတ်ကူးရခြင်းမှာ အလွန်ခက်ခဲလှသော်လည်း ဤအဖွဲ့ကလေးမှာ နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် စီစဉ်ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြရသည်။ နျူးကလီးယားဖျက်သိမ်းရေးကိစ္စများ ဆိုင်းငံ့ထားချိန်တွင် ဤကိစ္စမှာ ထိတ်လန့်ဖွယ် ဟာသတစ်ခုလိုဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒုံးကျည်များသည် မော်စကိုသို့ ဦးတည်သွားနေပြီး၊ မော်စကိုမှလာသော ဒုံးကျည်များသည်လည်း ဝါရှင်တန်သို့ ဦးတည်လာနေသော အချိန်မျိုးတွင် စီမံကိန်းအစီအစဉ်များမှာ ရှန်ပီနိုပူလင်းဘ ဖွင့်ဖောက်လိုက်ပြီး၊ ဆဲဆိုခြင်းအမှုကိုပြုကာ ကမ္ဘာကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

အတူအလုပ်လုပ်ရသော အရာရှိများအားလုံးကို ကျွန်မသဘောကျပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ဒုတိယလိပ်မျိုးကြီး

အဆင့်ရှိသူများနှင့် ရေတပ် တပ်မှူးများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အလုပ်ကို စူးစိုက်လုပ်ကိုင်နိုင်သူများ စမတ်ကျသူများ ဖြစ်ကြပြီး ပင်တဂွန်တွင် ယာယီရုံးတာဝန်များ လာရောက်ထမ်းဆောင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ပင်တဂွန်တွင် အခြေခံစခန်း တစ်ခုကို ကွပ်ကဲနိုင်လောက်သော အဆင့်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်အဆင့်အများအပြားရှိနေပြီး၊ ၎င်းတို့အား ဒုဗိုလ်အဆင့်လောက် လုပ်နိုင်သော တာဝန်များကို ခိုင်းစေထားခြင်းဆိုသည်မှာ လုံးဝမမှန်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များ သည်လည်း ဝါရှင်တန်မှခွဲခွာပြီး စစ်သင်္ဘောတစ်စီး (သို့) လေတပ်သွယ်တစ်ခုကို သွားရောက်အုပ်ချုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင် ရန် စိတ်အားထက်သန်နေသူများဖြစ်ကြသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ ဇွေရာသီက ကျွန်မထိုဌာနသို့ ရောက်ရှိသွားသောအချိန်တွင် ကျွန်မ၏ ရုံးအဖွဲ့ဝင်များက ကျွန်မကို မည်သို့ကိုင်တွယ်ဆက်ဆံရမည်ကို မသိခဲ့ကြပေ။ ပထမဆုံးနေ့တွင် သူတို့က ကျွန်မအား နောက်ဆုံးရောက်လာသူ လူသစ်သည် ကော်ဖီဖျော်သောတာဝန်ကို ယူရမည်ဟုပြောသည်။ ထိုတာဝန်အပေါ် ကျွန်မက ချေးများနေမလား (သို့) လိင်ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်းဟု အထွန့်တက်လေမလား ဟု သူတို့တွေးထင်ခဲ့ကြပုံရသည်။ ကျွန်မ ကော်ဖီဖျော်ပေးခဲ့ပါသည်။

တကယ်ကို အပြင်းစားကော်ဖီကို ဖျော်ပေးခဲ့ရာ နောက်သူတို့ကျွန်မကို ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းတော့ပေ။ ကျွန်မ၏ စုပေါင်းဘောလုံးပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရခဲ့မှုကလည်း အထောက်အကူပြုခဲ့သည်။ အားကစားသည် လူများကို အလျင်အမြန် စုစည်းညီညွတ်မှုဖြစ်စေသည်။ မြို့၌ဆိုရလျှင် ကျွန်မအတွက် အကြီးစားအတွေ့အကြုံဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်ရုံးအဖွဲ့ဝင် တပ်သားများအပေါ် ကျွန်မလေးစားမှုကရှိခဲ့လားလား။ ကျွန်မအတွက် မိတ်ဆွေဟောင်းများစွာရှိစေသည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်မှာ လေတပ်ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမိုက်ကယ်ဟောဒင်ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်များစွာကြာသောအခါ ဂျော့ဒ်ဗလျူဘွတ်ရှ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးတွင် ကျွန်မတို့အတူတကွ တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မက အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေးအဖြစ် နောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး မိုက်ကယ် အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကျင့်စီဒါရိုက်တာအဖြစ် နောက်ပိုင်းတွင် CIA အကြီးအကဲ ဖြစ်လာသည်။

ကောလင်းပါဝဲလ်ကို စတွေ့သည်မှာလည်း ဤအချိန်များတွင်ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ အထက်အရာ ရှိဖြစ်သူ၊ ပူးတွဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဦးစီးချုပ်အတွက် မဟာဗျူဟာစီမံကိန်းများနှင့် ပေါ်လစီများဆိုင်ရာ ဒါရိုက်တာအဖြစ် ထမ်းဆောင် သူ ဒုဗိုလ်ချုပ်ဒေးလ်ဝက်က သူ့ရုံးခန်းသို့ခေါ်သည်။ သူသည် မှန်တေတေ၊ ခပ်ပြတ်ပြတ်သမားဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ အပေါ်တွင်တော့ ကြင်နာမှုရှိသူဖြစ်သည်။

သူ့ရုံးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဒုတိယအမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေး ဗိုလ်ချုပ် ကောလင်းပါဝဲလ်က အိမ်ဖြူတော်ရှိ

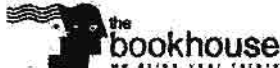
သူရုံးခန်းသို့ လာတွေ့ရန် ဖိတ်ကြားထားသည်ဟု ပြောပါသည်။ ကောလင်းပါဝင်သည် ပင်တဂွန်တွင် အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုမျှအရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်မကို တွေ့ချင်သည်ဆိုသည်မှာ အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေသည်ဟု ကျွန်မက ဗိုလ်ချုပ်ဒေးလ်ဗက်ဆာကိုပြောသည်။ ကျွန်မချက်ချင်းပင် ပါဝင်၏ ရုံးခန်းသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူ့အား အိမ်ဖြူတော်အနောက်ဘက်ခြမ်းထောင့်ရှိ သူ၏ရုံးခန်းတွင် တွေ့ရပါသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်း၏ အစပင်ဖြစ်သည်။ ဝါရှင်တန်တိုက်တွင် ကျွန်မသည် အားထားရနိုင်သည့် စောင့်ကြည့်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အရေးကြီးသတင်းစကားကို ဖြန့်ချိပေးသူမှာ ကောလင်းပါဝင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ကြင်နာမှုနှင့် လမ်းညွှန်ပြသမှုတို့အပေါ် ကျွန်မဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မ၏ ဝါရှင်တန်နေ့ရက်များမှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်၏ ကျန်းမာရေးပြဿနာကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။ တစ်ညနေ ပင်တဂွန်မှ မီးရထားဖြင့် ကျွန်မနေထိုင်ရာ ဗင်နက်စ်လမ်းတိုက်ခန်းသို့ အပြန်လမ်းတွင် ဗိုက်နာသော ဝေဒနာကို စတင်ခံစားရသည်။ အစပထမတွင် ဗိုက်တွင်ဖြစ်သော တုပ်ကွေးရောဂါတစ်မျိုးကြောင့်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ထိုရက်သတ္တပတ်လုံးဆက်၍ နာနေခဲ့ရာ အူအတက်ရောင်ခြင်းဟု ထင်ပြန်သည်။ ကျွန်မရုံးမှအနားယူပြီး ဆရာဝန်နှင့်တွေ့ကာ စစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ရတော့သည်။ စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုများပြုလုပ်အပြီး ဆရာဝန်က ရောဂါမှာ အမျိုးသမီး ၇၀-၈၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် အဖြစ်များသော သားအိမ်တွင် အလုံးတည်သော ရောဂါဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထို့နောက် သားဖွားမီးယပ်ဆရာဝန်နှင့် ထပ်မံပြော သားအိမ်ကို ထုတ်ပစ်ရမည်ဖြစ်နေပါသည်။

ဤသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်သတင်းဆိုးဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်လျှင် ကျွန်မသည် တစ်လျှောက်လုံး ယူဆခဲ့သည်မှာ တစ်ချိန်တွင်လက်ထပ်မည်၊ သားသမီးများထွန်းကားမည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအတွက် အထူးခြားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာဖွေနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မအတွက် မိဘများ၏ နှံ့သြဖွယ်ကောင်းမွန်လှသော အိမ်ထောင် ရေးက ဥပမာအဖြစ် ရှိနေခဲ့၍ဖြစ်သည်။ လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မ၏ လုပ်ငန်းများကို နောက်ပြန်ဆုတ်သွားစေမည် ဟု မည်သည့်အခါကမှ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ဤနေရာတွင် တစ်ဖန်တွေ့နိုင်သည်မှာ ကျွန်မ၏ မိဘများသည်လည်း အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကောင်းမွန်သော လုပ်ငန်းကိုင်ငံငန်းများနှင့် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ဘဝကိုထူထောင်လာနိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

သို့သော် ကျွန်မက မိတ်ဆွေများကို ပြောလေ့ရှိသည်မှာ စိတ်ခံစားမှုဖြင့် လက်ထပ်ခြင်းအမှုကို မပြုသင့်ဘဲ၊ မိမိနှင့် သင့်တော်ကိုက်ညီသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတွေ့မှသာ အိမ်ထောင်ပြုသင့်သည်ဟုဖြစ်သည်။ ကိုယ်နှင့်သင့်တော်သူကို

www.burmeseclassic.com

မတွေ့ပါက တစ်ဦးတည်းနေသွားခြင်းက ပျော်ရွှင်မှုကို ပိုမိုရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟုဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၈၆ ခုနှစ်ကာလ အသက် ၃၁နှစ်အရွယ်တွင် ကလေးမရနိုင်တော့ဟုဆိုသော အခြေအနေက အလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မက ပါလိုအယ်လ်တီသို့လမ်း၍ ဤရောဂါမျိုးအတွက် အခြားသော ချည်းကပ်နည်းရှိမရှိ စုံစမ်းပါသည်။ သူတို့က ကျွန်မကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးရှိသူများအတွက် အခြားနည်းလမ်းဖြင့် ကုသရန် ကြိုးပမ်းနေသူ လူငယ်ဆရာဝန် တစ်ဦးရှိကြောင်း၊ သတင်းပို့လာသည်။

ထိုသမားတော်နှင့် တွေ့ဆုံစစ်ဆေးရာ သူက ကျွန်မ အခြေအနေအတွက် အတိအကျ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသော်လည်း ဤသို့သော ခွဲစိတ်မှုမျိုး များစွာအောင်မြင်ထားမှုရှိသည်ဟုပြောရာ ကျွန်မချက်ချင်းဆိုသလို အားတက်လာပြီး၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း ထိန်းချုပ်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ ဌာနခွဲမှူးအား ကျွန်မအိမ်သို့ ရက်သတ္တပတ်အချို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ခွင့်တိုင်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျေးဇူးတော်နေ့အလွန်ကာလလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မဌာနသို့ ဇန်နဝါရီလအတွင်း ပြန်လာမည်ဟု ဌာနမှူးကို သတင်းပို့ခဲ့သည်။

ပါလိုအယ်လ်တီတွင် လေဆိပ်၌ အဖေကလာကြိုနေသည်။ လေဆိပ်တွင်ပင် ကျွန်မက ကျွန်မ၏ရောဂါအခြေ အနေကို ရှင်းပြရသည်။ 'စိုးရိမ်ရတတ်သလား' ဟု အဖေကမေးသည်။ 'ဒီလိုရောဂါမျိုးက ၁%လောက်ပဲ ဆိုးတဲ့အခြေ အနေမျိုးရှိတတ်တယ်' ဟု ကျွန်မကလည်း ဆရာဝန်များပြောသမျှ ပြန်ပြောရသည်။ မခွဲစိတ်မီ ၂ရက်ခန့်အလိုတွင် ကျွန်မအမေ့ကို အိပ်မက်မက်သည်။ အမေက ကျွန်မအား အားလုံးအဆင်ပြေ ကောင်းမွန်သွားလိမ့်မည်ဟုပြောသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် ဤကဲ့သို့ အိပ်မက်မျိုးတစ်ခါမျှ မမက်ခဲ့ဖူးပေ။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ခွဲစိတ်မှုစတင်ခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်မှုမှာ ဂုဏ်ရီခန့် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသတိရလာ သောအခါ ဆရာဝန်က ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်မလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဖေနှင့် တခြားလူ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်မှာ ဂျွန်လူးဝစ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ မေ့ဆေးမပြုယုံတပြယ် အချိန်တွင် မျက်နှာသွင်ပြင်များမှာ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ ရုပ်ရှင်ကားများထဲကလို မပီမသဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်မမျက်စိမှိတ်လိုက်သောအခါ ပြန်၍အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ခွဲစိတ်မှုမှာ အောင်မြင်သော်လည်း ပြန်လည် နာလန့်ထရန်မှာမူ ခက်ခဲလှသည်။ ကျွန်မ၏ အစာချေစနစ်ကို ရပ်ထားသဖြင့် နှာခေါင်းမှပိုက်ဖြင့် သွင်းရန်ကို လိုအပ်လာ သည်။ ထိုကိစ္စမှာ အလွန်ပင် မသက်သာရှိလှသဖြင့် နှစ်ရက်လောက်ကြာသောအခါ 'ဒီပိုက်ကို မဖြုတ်ပစ်ရင်တော့ ကျွန်မ သေရလိမ့်မယ်' ဟု ဆရာဝန်ကို ပြောရပါတော့သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်မအခြေအနေမှာ တိုးတက်လာပြီး ဆရာဝန်ကလည်း ပိုက်ကိုဖြုတ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်

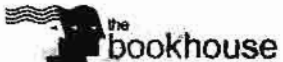
ပါသည်။ ကျွန်မမှာ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်လှသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် ပိုက်ဖြတ်မပေးသည့် ဆရာဝန်အပေါ် မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် သေဆုံးသွားနိုင်သည်ကို သူစိုးရိမ်မိခဲ့သည်ဟု နောက်တွင် ဆရာဝန်က ကျွန်မကိုပြောပြခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့သော ဆေးကုသမှုဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးက အဖေ့ကို များစွာစိတ်ပူပန်မှုဖြစ်စေခဲ့လေသည်။ တစ်ပတ်လုံး သူဆေးရုံတွင် ရှိနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မခွဲစိတ်ပြီး ၇ရက်လောက်ကြာသောအခါ အဖေ့ကို အိမ်ပြန်နားရန် ကျွန်မပြောရသည်။ ထိုအပတ်သောကြောင့် အဖေအိမ်ပြန်သွားပြီး နောက်ဆရာဝန်က ကျွန်မအား စနေနေ့တွင် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပြုဟု ပြောသည်။ ထိုနောက် မကြာမီမှာပင် ယနေ့ဆင်းလိုက် ဆင်းနိုင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်မသည် အဖေ၏ တိုက်ခန်းရှိရာသို့ ဆေးရုံမှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ စတင်းဖိုဒ်ရီ တိုက်ခန်းမှာ အခြားဆရာတစ်ယောက်ကို ငှားထားခဲ့သဖြင့် အဖေနှင့် အတူနေရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့နက် ၃နာရီလောက်မှာ အဖေက ကျွန်မကိုနှိုး၍ သူ့အခြေအနေ မကောင်းကြောင်း အခု ၉၁၁ ကိုခေါ်ထားကြောင်း ပြောသည်။ အနာသက်သာဆေးများကြောင့် မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေသည့်ကြားက ကျွန်မသည် အဖေရှိရာနေ့ညိုခန်းတွင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် လဲလျက်ရှိသည်။ သူ့ရင်ဘတ်မှ အောင့်လျက်ရှိကြောင်းပြောသည်။ မကြာခင် လူနာတင်ကား ရောက်လာပြီး အဖေ့ကို ဆေးရုံသို့ အလျင်အမြန်ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။ ကျွန်မလည်း အဝတ်အစားလဲပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍လိုက်သွားခဲ့ရာ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဆေးရုံသို့ရောက်သည်။ ကျွန်မတို့ရောက်သွားချိန်တွင် စတင်းဖိုဒ်ဆေးရုံ၌ အဖေ့ကိုစစ်ဆေးစမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်နေကြသည်။ ခဏအကြာတွင် ဆရာဝန်ထွက်လာပြီး အဖေသည် အပြင်းစားနှလုံးတိုက်ခိုက်မှုခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၂၄နာရီအတွင်း အရေးပေါ်အခြေအနေတွင် ရှိနေသည်ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်မက သူငယ်ချင်း 'ရင်ဒီ' ကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်ရာ သူမချက်ချင်းရောက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ညလုံးထိုင်စောင့်ကြပါသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာဝန်များက အဖေနှင့် တွေ့ခွင့်ပေးသည်။ အဖေသည် အနည်းငယ် အားပျော့သွားသလိုရှိသော်လည်း သူ၏စိတ်ဓာတ်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကောင်းမွန်နေသည်။ 'ဒီတစ်ချိန်တော့ အဖေ့ကိုသတ်ပေးလိုက်တာပဲ အဖေ့ ကကြမ္မာအပေါ် အရဲကိုးနေတာ ကြာခဲ့ပြီ' ဟုပြောပါသည်။ အဖေ နှလုံးခုန်မှန်လာပြီး၊ စကားပြန်ပြောနိုင်လာသည့်အတွက် ကျွန်မအတော်ပင် စိတ်သက်သာရာရခဲ့သော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်က ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး အဖေ့ကို ဆုံးရှုံးရမှာအတွက် အလွန်ပင်သောကရောက်နေမိသည်။ အမေဆုံးပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် အဖေ့ကိုပါ ဆုံးရှုံးရပါက ကျွန်မမည်သို့မျှ ရပ်တည်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

အဖေ၏နှလုံးမှာ အတော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအခြေအနေသို့ ရောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး သွေးကြောပိတ်ဆို့သော အဆင့်သို့

ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ရောက်နေသည်။ ထို့ပြင် သွေးတိုးနှင့် ဆီးချိုကပါရှိနေသည်။ ရေရှည်တွင်မူ အဖေကျန်းမာရေးမှာ စိုးရိမ်ရပါသည်။ သို့သော် အနည်းဆုံး ယခုသူ့အသက်ရှင်နေသည်။ ကံကြမ္မာကို လှည့်စား၍ ရနေသေးသည်။ အနိမ့်ဆုံးယခုအချိန်အထိ သူ့အနိုင်ရနေပါသည်။

နှစ်ဆန်းသည်နှင့် ကျွန်မဝါရှင်တန်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ပူးတွဲစစ်ဦးစီးချုပ်အတွက် လုပ်ငန်းများ ပြန်လည်စတင်လုပ် ကိုင်ခဲ့သည်။ ရုံးတွင်နေ့စဉ်လုပ်ငန်းများတွင် ပိုမိုပါဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် သီးသန့်အလုပ်များတွင် ပုံမှန်အလုပ်များ အပြင် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် အလုပ်များပါ ပါဝင်ခဲ့သည်။

ထူးခြားသောကိစ္စတစ်ခုမှာ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ပူးတွဲစစ်ဦးစီးချုပ်တို့အတွက် သမ္မတရော်နယ်ရိုဂင်၏ အိုင်ဒီယာဖြစ်သော 'ပေါက်ကွဲစေသော ခုံးကျည်များကင်းမဲ့သည့်ကမ္ဘာ' အယူအဆကို ကွန်ဖရင့်ခန်းမများထက် ကြီးမားသော တဲကြီးအတွင်း ရှင်းလင်းတင်ပြရသော ဖြစ်စဉ်ဖြစ်သည်။ ဤတဲကြီးအတွင်းတွင် ထူးခြားသော စစ်ရေးဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်အတော် များများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် တင်ဆက်မှုမပြီးမချင်း တုန်လှုပ်မှုမရှိသလောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုတင်ပြမှု အပြီး ညသန်းခေါင်ယံတွင်မူ 'ကျွန်မအတွက် ဤနေရာသို့လာ၍ စစ်တပ်အတွက် လုပ်ကိုင်ပေးရသည်မှာ ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်များလှသည်' ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်မအတွက် ဆိုးဝါးသော အကျိုးသက်ရောက်မှုများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာနိုင် ပေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထိုတင်ပြမှုအပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် စတင်းဖို့ဒ်နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဌာနမှ ကျွန်မထံပုန်းဆက်လာသည်။ ဌာနက ကျွန်မကို မဲပေး၍ ဆရာအဖြစ် ထောက်ခံအတည်ပြုကြကြောင်း အကြောင်းကြားလာခြင်းဖြစ်သည်။ အို ကျွန်မက နောက်အပတ်ထဲကျမှခွဲမယ်လို့ ထင်နေတာ' ဟု ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေမှုကို မပေါ်လွင်စေရန် ထိန်း၍ပြောလိုက်သည်။ အကြောင်းကြားသူ စတိမ်းကား ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ 'မဟုတ်ဘူး ဒီအပတ်ထဲမှာပဲ' ဟု ရယ်မောရင်းပြောလေသည်။

စတင်းဖို့ဒ်သိပ္ပံနှင့် လူမှုဗေဒဆိုင်ရာကျောင်း၏ အကြီးအကဲ၊ တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံး၏ ပါမောက္ခချုပ်နှင့် အကြံပေး ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်များ (ရွေးကောက်တင်မြှောက်ထားသော စီနီယာဆရာကြီး ဂျဦး ပါဝင်သည်) သည် ဌာနဆိုင်ရာ၏ ထောက်ခံ ချက်ကို တောင်းခံလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ထိုထောက်ခံချက်ကို ပယ်ချခြင်းမှာ ရှားရှားပါးပါး ကိစ္စသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စတင်းဖို့ဒ်တွင် ဆရာဖြစ်ရာ သေချာနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မက အဖေနှင့် သူငယ်ချင်းချစ်ပ်တို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။ အမှန်တကယ်မှာ ကျွန်မ၏ တဲကြီးအတွင်း တင်ပြမှုများအတွက် အလုပ်များနေခြင်း ကြောင့် ဌာနတွင် မဲခွဲသောကိစ္စကို မေ့နေခဲ့မိသည်။

ထိုသို့ မေ့လျော့နေခြင်းမှာလည်း တစ်ဖက်ကကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်မဆက်လက် ခန့်အပ်ခံရသည် လော၊ အဖြုတ်ခံရမည်လောဆိုသည်ကို ကျွန်မ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များက မည်သို့ဆုံးဖြတ်ကြမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ စောင့်ဆိုင်းရခြင်း မရှိခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မအတွက် ဝါရှင်တန်ရှိ ကျွန်သောအချိန်ပိုင်းများမှာ မြင့်တက်ဖို့သာ ရှိခဲ့သည်။ ပင်တဂွန်ရှိ ကျွန်မလုပ်ငန်း များအတွက် ဖြည့်စွက်ချက်အနေနှင့် ၁၉၈၇ နွေဦးရာသီတွင် အမျိုးသားရုပ်သံဝေဖန်ချက်ကဏ္ဍတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် တင်ဆက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

နွေဦးရာသီ၏ နေသာသောနေ့များမှ တစ်ရက်တွင် ရုံးခန်းအတွင်းရေးမှူးမှ ABC ရုပ်သံ၏ အဓိကတင်ဆက်သူ ပီတာဂျင်နှင့်က တွေ့ဆုံလိုကြောင်း အကြောင်းကြားလာခဲ့သည်။ ဤမျှ နာမည်ကြီးသော သတင်းသမားကြီးက နေ့လယ်စာ စားရင်းတွေ့ဆုံလိုသည့်အတွက် ကျွန်မပင် အံ့အားသင့်မိခဲ့သည်။ သူတို့က မျက်နှာသစ်များကို ရှာဖွေလျက်ရှိသည်ဟု ပြောသည်။

ABC သတင်းဌာန၏ အကြံပေးဖြစ်ပြီး ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်၏ ဆိုဗီယက်ရေးရာဌာနပါမောက္ခ ဘော့ပ်လက် ဗိုးလ်က ကျွန်မကို ထောက်ခံပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ပီတာဂျင်နှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် ဂျင်နရယ်ဗက်ဆာ ထံမှ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံခဲ့ပြီး၊ အမေရိကန်ဆိုဗီယက်ဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ဝေဖန်ချက်ကို ထုတ်လွှင့်ရန် သဘောတူညီခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မအတွက် ပထမဆုံး တစ်တိုင်းပြည်လုံးနှင့် ထိတွေ့ခွင့်ရခြင်းဖြစ်ပြီး တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော မီဒီယာ အတွေ့အကြုံကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ဤအတွေ့အကြုံက ကျွန်မအတွက် ပီတာဂျင်နှင့်လည်း တစ်သက်တာခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ရရှိစေခဲ့လေသည်။

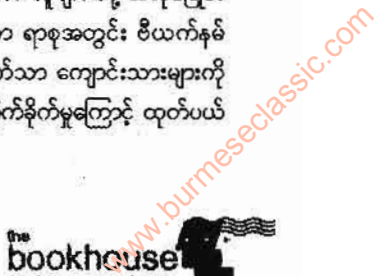

အခန်း-၂၇

စတင်းဖို့ဒ်သို့အပြန် Back to Stanford

၁၉၈၇ စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်မ ပါလိုအယ်လ်တိုသို့ပြန်လာပြီး တွဲဖက် ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပါသည်။ ဝါရှင်တန်အတွေ့အကြုံအပေါ် အခြေခံ၍ သုတေသနလုပ်ငန်းအသစ်တစ်ခုကို စတင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် 'အေမီဇေးဂတ်' ကဲ့သို့ သော ကျောင်းသားများပါဝင်သည့် ဘွဲ့ယူကျောင်းသားများအတွက် သင်တန်းပေးခြင်း များ ပြုလုပ်သည်။ ယခု 'အေမီဇေးဂတ်' သည် UCLA တွင် ပါမောက္ခဖြစ်လျက်ရှိနေ သည်။ ၎င်းပြင် ကျွန်မသည် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဌာနအတွက် ကျောင်းသားသစ် လက်ခံရေး လုပ်ငန်းစဉ်များကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုရသော အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ တာဝန်ကိုလည်း ယူထားရသည်။ ကျွန်မသည် စတင်းဖို့ဒ်ဘောလုံးအသင်းအတွက် နည်းပြအသစ် ရှာဖွေ ရေးကော်မတီတွင် ဝင်၍လုပ်လိုက်သေးသည်။

တက္ကသိုလ်ဆရာများအပေါ် လူများ၏ ဆက်ဆံပြုမူပုံမှာ အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင် ပါသည်။ သုတေသနစာအုပ်များ ထုတ်ဝေရန် ဖိအားများ ဆက်လက်ရှိနေသော်လည်း ယခင်ကထက်ပို၍ လုံခြုံမှုကို ခံစားရမည်ဖြစ်သည်။ သင်၏ ကံကြမ္မာမှာ နှစ်များစွာ မသေချာ၊ မရေရာဖြစ်နေနိုင်သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် တက္ကသိုလ်မှ သင့်ကိုရာသက်ပန် အလုပ်ခန့်အပ်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ပါမောက္ခအဖြစ်ရောက်ရှိပြီးသော သူများအဖို့ အလုပ်ပြုတ် သည်ဆိုသည်မှာ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးခဲ့သော ရာစုအတွင်း ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကာလက ပါမောက္ခ H ဘရစ်ဖရင့်ကလင် တစ်ယောက်သာ ကျောင်းသားများကို သွေးထိုး၍ တက္ကသိုလ်၏ ကွန်ပျူတာစင်တာကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ထုတ်ပယ် ခြင်းခံရဖူးသည်ဟုသိရသည်။

ထိုသို့ရာထူးသက်တမ်း ခန့်ထားခြင်းများမှာ အငြင်းပွားဖွယ်ပြဿနာမျိုးလည်းရှိသည်။ အများအပြားက ယူဆသည်မှာ ဆရာတစ်ယောက်အား ထိုသို့အမြဲတမ်းခန့်ထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူတွင် တာဝန်ယူစိတ် လျော့နည်း ပျင်းရိလာနိုင်သည်ဟု ဖြစ်သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ဆရာများကို အမြဲတမ်းရာထူးခန့်ထားခြင်းမှာ အသက် ၃၀ ကျော် လောက်တွင်ဖြစ်ပြီး သူ့အား နောက် ၁၀စုနှစ်များအတွက်ပါ ဝယ်ယူထားလိုက်သော သဘောဖြစ်ပေသည်။ ဤစနစ်မှာ မူလစဉ်းစားစဉ်က ဆရာများအား နိုင်ငံရေးဖိအားများမှ ကာကွယ်ရန်အတွက်ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ ရာထူးသက်တမ်းအတွက် ကာကွယ်ပြောဆိုသူများ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထောက်ပြပြောဆိုခဲ့သော ကိစ္စမှာ စတင်းဖို့ဒ်တွင် တကယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၀၀ ခုနှစ်လောက်က ကျောင်းတည်ဆောက်သူ ဂျိန်းလက်သရောက အက်ဒွပ်အေရော့စ်အား ၎င်း၏နိုင်ငံရေးအမြင်ကြောင့် အတင်းနှုတ်ထွက်ခိုင်းခဲ့ဖူးသည်။ ထိုခေါ်ဆိုကြသော ရော့စ်အရေးအခင်း သည် တက္ကသိုလ်များတွင် ပညာရှင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုင်ရာ မေးခွန်းပေါ်ထွက်လာစေခဲ့မှုအတွက် အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ယနေ့ကာလ ပညာရေးတွင်မူ ထိုဖြစ်ရပ်မျိုး မရှိသလောက်ဖြစ်သွားသည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်လောက်မှစ၍ တက္ကသိုလ်ဆရာများအတွင်း လစ်ဘရယ်ဝါဒသာ လွှမ်းခြုံနေခဲ့သည်။ ကျောင်းသား များသည် ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော အမြင်များ သင်ယူခွင့်ရပြီး၊ လစ်ဘရယ်ရေးရိုးစွဲဝါဒကို စိန်ခေါ်သော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး သည် ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် ပို၍အနှံ့အပြား လက္ခဏာဆောင်လာသည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ ကွန်ဆာဝေးတစ်ဖြစ် သော ဆရာများအနေနှင့် ၎င်းတို့၏ အယူအဆများကို တင်ပြရန် စိုးရွံ့မှုများ ရှိသည်ဆိုသော အချက်ကိုမူ ကျွန်မယုံကြည်ခြင်း မရှိပေ။ တချို့ဆရာများကလည်း နိုင်ငံရေးဒီဘီတီများတွင် သူတို့သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ဆာလုပ်၍ပြောကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွန်မအနေနှင့်မူ ထိုသို့လုပ်ရန် မလိုဟု ယူဆပါသည်။

ထိုရာထူးသက်တမ်း ခန့်အပ်ခြင်း၏ တကယ်အကြောင်းတရားမှာ ကျွန်မအမြင်အရ ဆိုရပါက ဆရာတစ်ယောက် ၏ ပညာရေးဆိုင်ရာ အောင်မြင်မှုကို နှစ်စဉ် သို့မဟုတ် ၅နှစ်ပြည့်တိုင်း တန်ဖိုးဖြတ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စွမ်းဆောင်ရည်များ၏ အတက်နှင့်အကျမှာ ဆရာတစ်ဦးသည် အသက် ၃၀လောက်တွင် အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်ပြီး ၆၀မတိုင်မီ တွင် ထိုအဆင့်ကို ပြန်၍မရနိုင်တော့ဟု ဆိုသောသဘောဖြစ်နေပေသည်။

ဂျူနီယာဆရာများအနေနှင့် ၎င်းတို့ဆိုင်ရာဘာသာရပ်၏ သိပြီးသား အကန့်အသတ်ဘောင်အတွင်းသာ ကိုယ့်စွမ်းဆောင်ရည်ကို သက်သေပြရမည်ဖြစ်သည်။ ရာထူး သက်တမ်းခန့်အပ်ခြင်းက အငြင်းပွားဖွယ်ဖြစ်သော (အို) စမ်းသပ်ရခြင်းမရှိသေးသော ကိစ္စများဖြစ်စေကာမူ အိုင်ဒီယာများကို လွတ်လပ်စွာ ဖော်ထုတ်သင်ကြားခွင့်ရှိလာစေသည်။ ထိုကိစ္စများမှ တစ်ခါတစ်ရံ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အသစ်တွေ့ရှိမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဆရာများကို ၎င်းတို့၏

ရာထူးသက်တမ်းအတွင်း ပြဿနာများကို ရှောင်ကွင်း၍ သင်ကြားခြင်းကို ခွင့်ပြုမထားသ၍ တက္ကသိုလ်နှင့် ထိုဆရာများအတွက်ပါ ရာထူးသက်တမ်းစနစ်၏ အကျိုးကို ခံစားနိုင်ကြမည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။

ကျွန်မ ဝါရှင်တန်တွင်ရှိစဉ် အမေသည် ပါလိုအယ်လ်တို၌ ကောင်းစွာအလုပ်လုပ်နေနိုင်သည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ကျွန်မအလွန်ဝမ်းသာစိသည်။ သူသည် တက္ကသိုလ်၏ ကျောင်းသားရေးရာဌာနနှင့် စတင်းဖို့ဒ်၏ အားကစားဌာနတို့တွင် မိတ်ဆွေများစွာ ရရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် အဖေနှင့် တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် အသေအချာစီစဉ်၍ တွေ့ဆုံလေ့ရှိသည်။ ဖုန်းဖြင့် နေ့တိုင်းပြောကြသော်လည်း သီးခြားနေကြကာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးနေကြသည်။ သို့သော် ၁၉၈၈ အစပိုင်းလောက်တွင် သမ္မတရွေးကောက်ပွဲဆိုင်ရာ မဲဆွယ်စည်းရုံးမှုများ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။ ရော်နယ်ရီဂင်၏ လက်အောက်တွင် ဒုတိယသမ္မတရာထူး တာဝန်ယူခဲ့သော ဂျော့အိပ်ချ်ဒဗလျူဘွတ်ရှ်ရှိသည် ရီပါပလီကန်သမ္မတလောင်း ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မသည် ဂျော့ဘွတ်ရှ်နှင့် မတွေ့ဖူးသော်လည်း သူ၏အဓိက နိုင်ငံခြားရေးရာ ပေါ်လစီအကြံပေးဦးလျှပ်ဘရင့်စကော့စရာစ်ကိုသိသည်။ ဘရင့်သည် နိုင်ငံခြားရေးရာပေါ်လစီသမားများတွင် အမြင်ကျယ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ သမ္မတဂျာနယ်ဖို့ဒ်လက်ထက်တွင် အမျိုးသားလုံခြုံရေးဆိုင်ရာ အကြံပေးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ် နွေရာသီက 'ဘရင့်' စတင်းဖို့ဒ်သာ လာရောက်စဉ် ကျွန်မသူနှင့် တွေ့ဖူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က သူသည် သမ္မတရီဂင်၏ ဗျူဟာမြောက်အင်အားများအတွက် လွတ်လပ်သော ကော်မရှင်တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူနေချိန်ဖြစ်သည်။ သမ္မတရီဂင်၏ မဟာဗျူဟာကာကွယ်ရေးစနစ် (SDI) ကို စတင်ရန် ကြေညာချက်ကြောင့် နိုင်ငံရေး မကျေနပ်ချက်အများအပြား ဖြစ်ပေါ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ စတားဝါး (Star Wars) ဟုခေါ်ကြသော ခုံးကျည်ကာကွယ်ရေးစနစ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ဥရောပရှိ အမေရိကန်မဟာမိတ်များနှင့် အများစု အမေရိကန် အမျိုးသားလုံခြုံရေးတာဝန်များကပါ SDI စနစ်ကို အလုပ်မဖြစ်နိုင်၊ အန္တရာယ်များလှသည်ဟု ဆန့်ကျင်နေကြသည်။ 'ဘရင့်'၏ ကော်မရှင်က အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာများ၊ ကွန်ဂရက်အမတ်များနှင့် နိုင်ငံရေးရာ ပေါ်လစီအင်အားကြား ကွဲလွဲချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ပါတီလုံးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အားစု၍ပေါင်းကူးပေးနိုင်ခဲ့သည်။

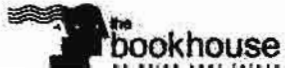
အမေးအဖြေကဏ္ဍရောက်သောအခါ ကျွန်မက ဤကော်မရှင်မှာ သမ္မတလုပ်ဆောင်ရန် ရည်ရွယ်သည်များကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးရသော အပေါ်ယံဟန်ပြအဖွဲ့အစည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ကွန်ဂရက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံမှုများကို ဥပက္ခာပြုခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ စူးရှသော မှတ်ချက်ကြောင့် 'ဘရင့်' အဖို့ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုကိစ္စကို အခုပြန်စဉ်းစားသောအခါ ကျွန်မဘက်က အနည်းငယ် ရိုင်းပျာသလိုဖြစ်ခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူ့ဘက်မှ စိတ်ပျက်သွားသည့်ပုံမပြဘဲ ကျွန်မနှင့် စကားပိုင်းကို ဆက်လက်ဆွေး

နွေးခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် ဆက်လက်၍ ထိတွေ့နေခဲ့ပြီး ကျွန်မကိုလည်း နှစ်ပါတီစလုံးကို ကိုယ်စားပြုသော ဝါရင့်အမျိုးသားလုံခြုံရေးဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူများ အက်စ်ပင်မဟာဗျူဟာအုပ်စုတွင် ခန့်အပ်ပေးခဲ့သည်။

နောက်တစ်နှစ် အက်စ်ပင်တွင် ရက်သတ္တပတ်ချိ၍ ကြာမြင့်သော နွေရာသီဆွေးနွေးပွဲများ တက်ရသောအခါ တွင်မှ 'ဘရင့်' သည် အလွန်ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိလာရသည်။ ကျောအိတ်ချိဒဗလျူထွတ်ရှိ သမ္မတအဖြစ် ရွေးခံရသောအခါ 'ဘရင့်' က ကျွန်မအား အမျိုးသားလုံခြုံရေးကောင်စီသို့ လာရောက်ရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။ 'ဂျင်ဘောကာ' ကလည်း သူနှင့်ဆက်သွယ်ပြီး နိုင်ငံတော်ရေးရာ ဝန်ကြီးဌာန၌ ပေါ်လစီ စီမံကိန်းများဆိုင်ရာ ဒါရိုက်တာ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုဌာနမှ နိုင်ငံတကာမဟာဗျူဟာများနှင့် ပတ်သက်သော အတွင်းပိုင်းဉာဏ်ကြီး ရှင်ဌာနတစ်ခုကို ကူညီကြည့်ကြပ်ရန်လည်း ပါဝင်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်မ ပူးတွဲစစ်ဦးစီးချုပ်အတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က သိကျွမ်းခဲ့သော အထက်လွှတ်တော်အမတ် 'ဘီလ်ကိုဟင်' ကလည်း ကာကွယ်ရေးဌာနအတွင်းဝန် ဝန်ထောက်ဝါ၏ကိုယ်စား ပင်တဂွန်တွင် အလုပ်တစ်နေရာပေးရန် ကျွန်မကို ကမ်းလှမ်းခဲ့သေးသည်။ ကျွန်မ ဝါရှင်တန်သို့ လုပ်ငန်းများ၏ အလားအလာကို သုံးသပ်ရန် ခရီးတစ်ခု ထွက် ခဲ့ပြီးနောက် အမျိုးသားလုံခြုံရေးကောင်စီ၊ ဆိုဗီယက်နှင့် အရှေ့ပရောပလေလာရေးဌာန၏ ဒါရိုက်တာအလုပ်ကို လက်ခံလိုက် ပါသည်။ တခြားအလုပ်များအားလုံးမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော်လည်း အိမ်ဖြူတော်ဝန်ထမ်းလုပ်ရခြင်းလောက် မည်သည့်အလုပ်မျှ မကောင်းနိုင်ပေ။ ၎င်းပြင် ကျွန်မ ထိုဌာနမှ လူပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း သဘောကျသည်။ ဗျူရိုကရေစီနိုင်ငံ ရေး 'ခါးပတ်နက်' အဆင့်ရှိသူ၊ ဝါရင့်အစိုးရဝန်ထမ်းဟောင်းနှင့် သံတမန်ဟောင်းတစ်ဦးလည်းဖြစ်သူ 'ရောဘတ် ဘလက်ဝဲလ်' ကျွန်မတို့၏ ကြည့်ကြပ်သူ ဒါရိုက်တာဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် လက်ထောက်အမျိုးသား လုံခြုံရေးအကြံပေး 'ရောဘတ်ဂိတ်စ်' လက်အောက်ရောက်သူဖြစ်ခဲ့သည်။ ၎င်းနှင့်ဆိုဗီယက်လေ့လာရေး နောက်ခံသမိုင်း ကြောင်းများ မျှဝေဆွေးနွေးနိုင်ပြီး ၎င်း၏မာကျောကျောရှိသော ဟာသများကိုပါ ခံစားလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်မအလုပ်လက်ခံလိုက်ကြောင်း ပြောသောအခါ အဖေက အံ့ဩဟန်မပြပါ။ 'သမီးထပ်သွားရဦးမှာပေါ့လေ' ဟုဆိုကာ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ သူကျေနပ်ကြောင်း ကျွန်မသိစေရန် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ တတိယအကြိမ်မြောက် လေးနှစ်တာ ခွင့်ယူခြင်းမှာ စတင်ဖို့ဒ်အတွက် အလွန်အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျောင်းအုပ်ကြီး 'ဂျင်ရော့စ်' က ကျွန်မ၏ တက္ကသိုလ်မှ လစာခွင့်ကို ထောက်ခံပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ဝါရှင်တန်သို့ ဦးတည်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း- ၂၈

ဝါရှင်တန်သို့ နောက်တစ်ခေါက် D.C. Again

အမျိုးသားလုံခြုံရေးကောင်စီအလုပ်မှာ ခက်ခဲပြီး၊ ထင်သလောက် စွဲမက်ဖွယ် မကောင်းကြောင်း ကျွန်မ အလျင်အမြန်သိရှိလာရသည်။ နိုင်ငံတော်ရေးရာဝန်ကြီးဌာန နှင့် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနတို့ကဲ့သို့ ဗြူရှီကရေစီယန္တရား အလွှာအဆင့်ဆင့် ရှိမနေဘဲ အမျိုးသားလုံခြုံရေးကောင်စီ (NSC)၏ ဝန်ထမ်းမှာ နည်းပါးလှသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ တစ်ဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာပါသည်။ ကျွန်မသည် ရုံးအမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်နှင့် တခြားအကူနှစ်ယောက်သာ ကျွန်မကို ထောက်ပံ့ ကူညီမည့်သူရှိသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ လိုအပ်သည်မှန်သမျှကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်လုပ်ရန် လိုသည့် သဘောဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရေးကြီးအချက်အလက်များကို သမ္မတထံ တိုးတိုး ကြိတ် ပြောရခြင်းမျိုးနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ သမ္မတ၏ စာရွက်စာတမ်းများကို ကော်ပီ ကူးပေးရခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ယောဘုယျအားဖြင့် NSC အမှုထမ်းများမှာ သမ္မတ၏ ဖုန်းခေါ်ဆိုမှုများ တွေ့ဆုံပွဲများအတွက် မှတ်စုများ ပြင်ပေးရခြင်းနှင့် အမြဲတမ်းမှတ်တမ်းတင်ထားရမည့် မှတ်စုမှတ်တမ်းများ ပြုစုပေးရခြင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးဌာန၏ ဦးစားပေးအစဉ်များအတိုင်း အခြားသော အစိုးရအေဂျင်စီများနှင့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းပေါ်တွင် ရှိနေစေရန် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းများနှင့် သမ္မတလုပ်လိုသော အလုပ်များကို ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင် ပေးရခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

NSC ဝန်ထမ်းများအဖို့ တာဝန်အများအပြားရှိသော်လည်း အာဏာပိုင်မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

အနည်းငယ်သာရှိသည်။ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် အတည်ပြုလုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိသလို ကွန်ဂရက်အပေါ်လည်း တာဝန်ခံပေးရန် မလိုပေ။

ကွန်မ လေ့လာမိသော အဓိကအကျဆုံးအချက်မှာ အလုပ်များကို ဒေချင်စီများမှတစ်ဆင့် ဖြတ်သန်းလုပ်ဆောင်ရန် ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ကိုယ်စား (သို့) ၎င်းတို့ကို ဝန်းရံ၍ လုပ်ဆောင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဆိုသောအချက် ဖြစ်ပါသည်။ NSC အမှုထမ်းများမှ အမျိုးသားနိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီများကို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းအစား လက်တွေ့ဆုံးဖြတ်ပါဝင်လုပ်ဆောင် ခြင်းမျိုးသည် ပြဿနာဖြစ်လေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် သမ္မတအတွက် အခက်တွေ့စေသည်။ အီရန် ကွန်ထရော အရေးအခင်းမှာ ထိုသို့သောကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်။

NSCမှ အငြင်းပွားဖွယ် ပေါ်လစီကို အိမ်ဖြူတော်သို့ တီထွင်ဖန်တီး သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အီရန်သို့ လက်နက်ရောင်းချရငွေများကို နီကရာဂွာအတိုက်အခံ ကွန်ထရောပုဂ္ဂိုလ်များထံ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့ခြင်းကို NSC အမှုထမ်း များက လျှို့ဝှက်လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးကိုပင် အသိမပေး၊ ကွန်ဂရက်ကိုလည်း အသိမပေးဘဲ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စပေါ်ပေါက်သွားသောအခါ ရီဂင်အစိုးရအတွက် ပြုတ်သလောက်နီးနီး အကူအညီပေး တွေ့စေခဲ့လေသည်။

ဘရင့်စကော့ရော့စ် ယခင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဟောင်း အက်ဒ်မန်မတ်စ်နှင့် ယခင်ဆီနိတ်တာဝန်တာဝါတို့ ဦးဆောင်သော ကော်မရှင်က ထိုမကောင်းသတင်းကျော်စောလှသော ကိစ္စအား စုံစမ်းဖော်ထုတ်အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘရင့်က NSC အမှုထမ်းများအား မိမိနေရာတွင်သာ ရှိနေစေရန်၊ သမ္မတအတွက်သာ တိုက်ရိုက်အမှုထမ်းရန် နှင့် နိုင်ငံတော်ရေးရာဝန်ကြီးဌာန (သို့) ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနလက်ထောက် အတွင်းဝန်များနှင့် ပြိုင်ဘက်ကဲ့သို့ မပြုမူမိစေရန်လိုကြောင်း သတိထားခဲ့သည်။

NSC တွင် အလုပ်ချိန်မှာ ရှည်ကြာလှပြီး၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနှင့် အသေးစိတ်ကိစ္စများကို အနီးကပ် အလေးထားလုပ်ဆောင်ရန်လိုပြီး၊ အမှားများအတွက် အနည်းငယ်သာ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် သမ္မတ၏ဓာတ်ပုံများ ထုတ်ပြန်ရာကအစ နာမည်ပျက်လှသော အာဏာရှင်များမှ တန်ပြန်လုပ်ဆောင်မှုများ မပြုလုပ်နိုင်ရန် ဓာတ်ပုံများကို စိစစ်၍ ထုတ်ပြန်ရသည်။

NSC အမှုထမ်းများအနေဖြင့် သမ္မတ၏ ဧည့်သည်စာရင်းများကိုပင် စစ်ဆေးအတည်ပြုရန် လိုအပ်သည်။ သို့မှသာ အဓိကကျသော အရာရှိများအား ချန်လှပ်ထားခဲ့ခြင်းမှာ (သို့) အငြင်းပွားဖွယ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဖိတ်ကြားခဲ့ခြင်းများ ကြောင့် နိုင်ငံတကာအရေးများတွင် မတော်တဆဖြစ်တတ်သော အမှုအခင်းများကို ကာကွယ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အရေးကြီးပေါ်လစီများ လုပ်ဆောင်ရန် အလွန်နည်းပါးသောအချိန်မျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ ပထမဦးဆုံး ကျွန်မ၏တာဝန်မှာ ကျွန်မဝါရှင်တန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့်ကြား ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အသေးစား အကျပ်အတည်းလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

၎င်းမှာ USSR တစ်နေရာရှိ မုန့်ဖုတ်သမဝါယမတစ်ခုမှ သမ္မတဘွတ်ရှ်၏ ရွေးကောက်ပွဲအောင်နိုင်မှုအတွက် အလွန်ကြီးမားသော ပေါင်ချိန် ၄.၅ခန့်ရှိ ကိတ်မုန့်ကြီးတစ်လုံး ပေးပို့လိုက်သည်။ ထိုကိတ်မုန့်ကြီးရောက်လာသောအခါ အစိတ်စိတ်အမြဲအမြဲ ကွဲကျေလျက်ရှိပြီး ပိုးမွှားများပါဝင် ရောက်လျက်ရှိသည်။ လျှို့ဝှက်လုံခြုံရေးများက ဘရင့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဘရင့်က ဝိတ်စ်ကို ခေါ်လိုက်ရာ ဝိတ်စ်က ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မက ထိုလက်ဆောင် ပစ္စည်းကြီးကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်ပြီး စွန့်ပစ်လိုက်ရန် အကြံပြုလိုက်သည်။

သို့သော် မစွန့်ပစ်မီ အလွယ်တကူ မှတ်မိစေရန် အိမ်ဖြူတော်အတွင်း ထိုကိတ်မုန့်ရောက်လာပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက် ယူထားလိုက်ပြီး ရုရှားသို့ ဓာတ်ပုံကို ပေးပို့လိုက်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုပုံကိုကြည့်ပြီး အတွေးများ ပွားတတ်သော ရုရှားများ အဖို့ အလွန်အံ့ဘွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်မလည်း အလုပ်သစ်နှင့် ဘဝသစ်ကို ဝါရှင်တန်တွင် စတင်ခဲ့ရာ ကွန်နက်တိကပ်ရပ်ကွက်တွင် တိုက်ခန်း ၄ား၍နေခဲ့သည်။ နံနက်တိုင်း အိမ်ဖြူတော်သို့ ခြောက်နာရီသုံးဆယ်မိနစ်တွင် အရောက်သွားပြီး အများအားဖြင့် ၉ နာရီကျော်မှသာ ရုံးဆင်းလေ့ရှိသည်။ NSC ဌာနသည် လူများကို ပေါင်းသင်းသလို အနုတ်အဖယ်ခံရမှု ပြင်းထန်သော နေရာအဖြစ် သိကြသည်။ လူတစ်ယောက်နှင့် တနင်္လာနေ့တွင် တွဲလုပ်ပြီး သောကြာနေ့တွင် ထိုသူကို မတွေ့ရတော့သော ဖြစ်ရပ်မျိုးမှာ သိပ်မထူးလှသလိုဖြစ်သည်။ မည်သူကမျှ ဘာကိစ္စဖြစ်ပျက်ခဲ့သနည်းဆိုသည်ကို မေးမည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူ (သို့) သူမသည် အိမ်ဖြူတော်မျက်နှာပျက်စေလောက်သော (သို့) သမ္မတကို မျက်နှာပျက်စေလောက်သော ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့်အမှားကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟုသာ ယူဆထားကြလိမ့်မည်။

ဖြေးဖြေးချင်း ကျွန်မ၏ အခြေအနေကို ကျွန်မ တွေ့မြင်လာပြီး 'ဘရင့်' သည် ကျွန်မအပေါ် အတော်ယုံကြည်မှု ရှိသည်ကို ကျွန်မသိလာရသည်။ ကျွန်မသူ့ကို ကြည့်ညှိလေးစားမိပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မ၏ အစီရင်ခံစာများကို 'ဘော့ဘလက်ဝီလ်' မှတစ်ဆင့် တင်ပြခြင်းအားဖြင့် သူနှင့်ကျွန်မကြား ရင်းနှီးသောဆက်ဆံရေးကို ဂရုစိုက်၍ ဟန်ချက် ညီအောင် ထိန်းထားရပါသည်။

ဘော့ဘနှင့်ကျွန်မ ဆက်ဆံရေးမှာ အဆင်ပြေသော သဘောရှိပါသည်။ သို့သော် သူသည် အဆင့်နေရာအဖြစ် အစွဲရှိသူဖြစ်သည့်အလျောက် 'ဘရင့်' က သူ့ကိုကွေ့ပတ်ပြီး ကျွန်မထံ ရောက်လာခဲ့လျှင် အနည်းငယ် ကျွမ်းတိုသလောက်

ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ဘော့ဘ်အား ကျွန်မအပေါ် ယုံကြည်စေလိုသည်။ ကျွန်မ၏ ‘ဘရင့်’ နှင့် ရင်းနှီးမှုကို အသုံးချ၍ ‘ဘရင့်’ က သူ့အပေါ် ဆန့်ကျင်လာအောင်လုပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိစေလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မထိုကိစ္စကို ကောင်းမွန်စွာဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပြီး ဘော့ဘ်နှင့်ကျွန်မကြား မိတ်ဆွေဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ဘရင့်သည် NSC အမှုထမ်းများအား လူမြင်ကွင်းများမှ ခွဲ၍နှိုင်းယှဉ်ချက်အားဖြင့် လူမသိ၊ သူမသိနေစေလို ပုံရသည်ကို ကျွန်မခံစားမိသည်။ သူက ဝါရှင်တန်၏ အရေးအကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များကို သတ်မှတ်ထားပြီး လူအနည်းငယ်သာ ဓာတ်ပုံများတွင် ပါဝင်စေလိုသော သဘောရှိသည်။ သို့သော် မီဒီယာများက ကျွန်မအပေါ် အလွန်စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

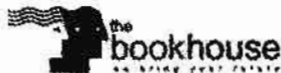
ဝါရှင်တန်ပို့စံသတင်းစာက ဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူအသစ်ဖြစ်သည့်စတင်းဖို့ဒ်မှ ပါမောက္ခလူမည်း အမျိုးသမီးအား ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတွေ့ဆုံမေးမြန်းလိုကြောင်း ပြောလာသောအခါ ‘ဘရင့်’ ထံ ကျွန်မတင်ပြရပါသည်။ ‘ဘရင့်’ က ထိုကိစ္စကို လုပ်သင့်ကြောင်း သဘောတူပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်သတင်းစာထွက်လာသောအခါ ကျွန်မအံ့အားသင့် သွားရသည်။ ကျွန်မ ဆိုဗီယက်ထုတ် ပရာဗဒါသတင်းစာကို ဖတ်နေသော ပုံအကြီးကြီးတစ်ခုကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထား သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သမ္မတ၏ အမှုထမ်းတစ်ဦးအနေနှင့် လူမသိ၊ သူမသိနေရန်လိုခြင်းနှင့် လုံးဝပင် ဆန့်ကျင်နေပါတော့သည်။ ‘ဘရင့်’ က ကျွန်မကိုခေါ်၍ ထိုသတင်းစာပါ အကြောင်းအရာမှာ အလွန်ချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်းသော ကိစ္စဖြစ်သည်ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာရခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ဘော့ဘ်ဖြစ်သူ ‘ဘော့ဘ်ဘလက်ဝဲလ်’ က ထိုကိစ္စအပေါ် ကိုးကားပြောဆိုလာခြင်းမရှိသည့်အတွက် ကျွန်မစိုးရိမ်နေရပါသေးသည်။

ထိုသတင်းပါပြီး မကြာခင်ကာလမှပင် နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးခေါင်းဆောင်နှင့် ဂုဏ်သရေရှိဝါရှင်တန် ရှေ့နေ တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗာနွန်ဂျော်ဒန်က နေ့လယ်စာစားရင်း ကျွန်မနှင့်တွေ့ရန် ဖိတ်ကြားပြီး ဝါရှင်တန်တွင် မည်သို့ရှင်သန်နေထိုင် ရမည်ကို ပြောပါသည်။

သူက ကျွန်မအား အကြံဉာဏ်အတော်များများပေးသည်။ ထိုအထဲတွင် ဝါရှင်တန်သည် ဝီလီဘရီတီများကို ဖန်တီးတင်မြှောက်ပြီးနောက် ဆုတ်ဖြုတ် နိမ့်ကျသွားအောင် လုပ်တတ်ကြောင်း သတိပေးချက်လည်း ပါဝင်သည်။ သို့နှင့်အလွန်အထီးကျန်နိုင်သော မြို့ကြီးတွင် တနွန်နှင့် သူ၏ဇနီး အန်နီတို့သည် ကျွန်မအတွက် အံ့ဩဖွယ်ရာ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဝါရှင်တန်ရှိ ထိရောက်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်မှုများအပေါ် ဖျက်ဆီးသလို မဖြစ်စေရန် ဝီလီဘရီတီ အဆင့်မရောက်အောင် နေပါသည်။ ကျွန်မဘာကြောင့် စိုးရိမ်မိသည်ကို မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။ တကယ်တမ်း ကျွန်မတွင်

ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ကော့ကတေးလံပါတီများ ဒင်နာပွဲများတက်ရောက်ရန် အချိန်ပင်မရှိပေ။ ထိုပွဲများက လူကိုပို၍ လူသိများလာစေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရုံးလုပ်ငန်းများနှင့် သာမန်နိုင်ငံရေးများမှအပ ကျွန်မအနေနှင့် အခြားသော ပိုမိုအဆင့်မြင့်သည့် လုပ်ငန်းများ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနတွင် ရရှိနိုင်သည်ကိုကျော်၍ ဘာကြောင့် သမ္မတရုံးတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့ရသည်ဆိုသော ကိစ္စကိုပို၍ အမှတ်ရစေမည့် အဖြစ်အပျက် ကာလတချို့ ရှိခဲ့ပါသည်။

ပထမဆုံး ထိုသို့သော အတွေ့အကြုံမှာ ဆောင်းနောင်းရာသီ ဖေဖော်ဝါရီလ သောကြာနေ့ ညနေခင်းတွင် ဘရင့်က ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး သမ္မတက ဆိုဗီယက် ကျွမ်းကျင်သူ အုပ်စုများကို တွေ့ဆုံရန် ဖိတ်ကြားကြောင်း ပြောပါသည်။ တွေ့ဆုံရန်နေရာမှာ 'ကင်နီဘန်ပို့တ်' ဟုခေါ်သော စခန်းတစ်ခုတွင်ဖြစ်ပြီး ဆိုဗီယက်၏ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေ များကို ဆွေးနွေးလိုသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွမ်းကျင်သူအချို့ကို စုစည်းပြီး သမ္မတအိမ်ရှိရာ ဝါကာပွိုင့် (Walker's Point) သို့ ခေါ်လာရန် ဘရင့်က ကျွန်မကို တာဝန်ပေးသည်။ ကျွန်မ အလွန်အမြန်ရှာဖွေကြောင်းကြားရန် စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း အိမ်ဖြူတော်လက်ထောက်များ က စီစဉ်လိုက်ရာ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မိန်းပြည်နယ်၊ ပွိုလ်လင်းလေဆိပ်တွင် အခြားဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူ ငါးဦးနှင့် ဆုံမိကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ ထိုမှတစ်ဆင့် ရေခဲဖုံးလွှမ်းနေသော လမ်းအတိုင်း ဝါကာပွိုင့်သို့ သွားရောက်ကာ သမ္မတအား သူ၏အိပ်ခန်းအတွင်းမှာပင် အကျဉ်းချုံးတင်ပြခြင်း ပြုလုပ်ရသည်။ ထိုအချိန်က အနွေးဓာတ်ပေးထားသော အခန်းမှာ ထိုအခန်းတစ်ခန်းသာ ရှိပါသည်။

ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးအကြိမ် သမ္မတနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံမှုမှာ များစွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ သူသည် အလွန်ကြင်နာတတ်ပြီး ကျွန်မလုပ်ဆောင်သမျှအပေါ် လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိလှသည်။ 'ကာလီဖိုးနီးယားက နေထွက်ခွာပြီးတို့ကို ကူညီဖို့ သဘောတူခဲ့တာ အလွန်ကောင်းတာပဲ' ဟု ကျွန်မကိုပြောသည်။ သမ္မတက ကျွန်မကို နောက်များနေသလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သူသည် သမ္မတတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့၌ သာမက သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရသော အခြားကာလများတွင်ပါ လေ့လာမိသည်မှာ သမ္မတကျောအိတ်ရုံဒဗလျူတွတ်ရှိသည့် အရည်မွန်ဆုံးနှင့် ကိုယ့်ဂုဏ်ကို ကိုယ်မဖော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူက လူများကို ခေါင်းဆောင်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မကို များစွာသင်ကြားပေးခဲ့သည်။ သူသည် သာမန် ရိုးရိုးအောင်မြင်မှု ကလေးများအတွက်ပင် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များမှ ခေါင်းဆောင်များထံ ဂုဏ်ပြုချီးကျူး သဝဏ်လွှာများ မရေမတွက်နိုင်အောင် ပေးပို့ခဲ့သည်။ ကျွန်မနောက်ပိုင်းတွင် နားလည်လာသည်မှာ ထိုခေါင်းဆောင်များနှင့် နောင်တွင်ခက်ခဲ

သော လုပ်ငန်းတာဝန်များ ထမ်းဆောင်ရန် လိုအပ်လာသောအခါ အဆင်ပြေစေရန်အတွက် ဆက်ဆံရေးများ ထူထောင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မပင်လျှင် အလုပ်တစ်ခုကို ကောင်းအောင်လုပ်ဆောင်လိုက်တိုင်း မကြာခဏ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မှတ်ချက်များ ရလေ့ရှိသောအခါ ထိုကြင်နာသောအလေ့အထနှင့် ယဉ်ကျေးမှုတို့က သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရခြင်းကို ပျော်ရွှင်မိပေသည်။ အရေးအကြီးဆုံးမှာ အမေရိကန်သံတမန်ရေးဆိုင်ရာ သူ၏ပုံမှန်ယဉ်ကျေးဖော်ရွေမှုသည် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးတော်လှန်ပြောင်းလဲမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ရာတွင် အားသာချက်ဖြစ်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် အရှေ့ဥရောပပြိုကွဲသော ကာလများအတွင်း သမ္မတနှင့်အကြိမ်များစွာ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ကင်နီဘန်ဆိပ်ကမ်းကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဆိုဗီယက်ဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး ဂျက်မက်လော့က်သမ္မတထံ အစီရင်ခံရန် ရောက်လာရာ ကျွန်မကိုလည်း ပါဝင်စေခဲ့သည်။ သမ္မတ၏ဘဝပုံရိပ်ခန်းအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်ခဲ့ခြင်းကို ဘယ်သောအခါမျှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်တော့ပါ။

ထိုနေရာသို့ရောက်ရှိရုံနှင့်ပင် ကျွန်မအပျော်လွန်နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ဆွေးနွေးပွဲထိုင်နေစဉ် အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့အခန်းအတွင်း ပြင်သစ်ဟန်ပြတင်းများမှ နေရောင်ခြည်တန်းများ ထိုးလျက်ရှိသည်။ အစည်းအဝေး သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်ပြီးသွားချိန်အထိ ကျွန်မမှတ်တမ်းတစ်ခုမှ မယူထားရသေးသည်ကို ရုတ်တရက်သတိရလိုက်သည်။ အဲလစ်နှင့်အံ့ဖွယ်ကမ္ဘာထဲကလို ကျွန်မလည်း ကွန်ဒီနှင့် အံ့ဖွယ်ကမ္ဘာထဲမှ အမြန်ရုန်းထွက်လိုက်ရပြီး ရှေ့ကပြေးသွားသော အကြောင်းအရာများ မှတ်မိသမျှ ပြန်ရေးရပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာတွင် မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့အလုပ်ထဲတွင် ရောက်နေကြောင်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးသန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်ရပါသည်။

သို့သော် တကယ့်အခြေအနေမှာ အစိမ်းသက်သက် စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲရောက်သလိုပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ကျွန်မ ဝါရှင်တန်သို့ ရောက်သောအချိန်က မည်သို့မျှ ကြိုတင်ခန့်မှန်းမထားသော သမိုင်းဝင်အဖြစ်အပျက်ကြီးများတွင် ကျွန်မပါဝင်က ပုံဖော်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်စရာအကြောင်းမရှိခဲ့ပေ။ ထိုဆယ်စုနှစ်အစပိုင်းလောက် ရော့နယ်ရိုက်သည် ဆိုဗီယက်အာဏာကို စိန်ခေါ်ရန် အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ဖြူတော်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီ သူ့အောင်မြင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် မစ်ခေးလ်ကိုဘာချော ဆိုဗီယက်ယူနီယံကွန်မြူနစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အတွင်းပိုင်း အလျင်အမြန်ပြိုကွဲလာမှုများကို ရင်ဆိုင်ရင်း ကိုဘာချောသည် ပြည်တွင်း၌ ကွန်မြူနစ်အာဏာပိုင်စနစ် အုပ်စိုးမှုစတင်လျော့ကျလာစေခဲ့ပြီး ပြည်ပအင်အားများနှင့် ပြန်လည်သင့်မြတ်ရေးများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရုရှားဘာသာ

ကွန်ဒိုလီစာရိတ်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

အရ 'ပါရက်စတိုက်ကာ' (ပြန်လည်တည်ဆောက်ခြင်း) နှင့် ဂလပ်စ်နော့ (ပွင့်လင်းမှု) လမ်းစဉ်ကို ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၎င်းပေါ်လစီသည် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ အနောက်အပေါ် ရန်လိုလာခဲ့မှုများကို မှောက်လှန်ပစ်စေခဲ့ပြီး၊ နိုင်ငံခြားရေး ပေါ်လစီမြင်ကွင်းများကို အလျင်အမြန်ပြန်လည်ပုံသွင်းလာစေခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းအချက်များကိုကြည့်၍ ၁၉၈၈ ခုလောက်ကတည်းက နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျော့ရှလ်စ်နှင့် သမ္မတ ရီဂင်တို့က ကိုဘာချော့ အခြားခေါင်းဆောင်များနှင့်မတူသော ရုရှားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ သည်။ အမေရိကန်ဆိုဗီယက် ဆက်ဆံရေးအေးခဲနေမှုများ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ဘရင့်စကော့ခရော့စ်နှင့် ဘော့ဂ်ဂိတ်တို့ကလည်း သမ္မတသည် မော်စကိုအပေါ် အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းလာသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အပါအဝင် အားလုံးက ဆိုဗီယက် ပေါ်လစီအပြောင်းအလဲများ အစစ်အမှန်ဖြစ်လာရေးအတွက် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် စဉ်းစားမှု များရှိခဲ့ကြသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် အရှေ့ဥရောပတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အပြောင်းအလဲများ ကောင်းမွန်စွာ ဖြစ်ပေါ် လာရေးအတွက် ချဉ်းကပ်ပုံနည်းလမ်းများကို ဖြည်းဖြည်းသာ လုပ်ဆောင်လိုခဲ့ကြသည်။

ပေါ်လစီမိတ်ကာများက အခြေအနေများကို အရှိန်လျှော့ချလိုသည့်အခါ ပေါ်လစီပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရန် ညွှန်ကြားတတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ ၁၉၈၉ ခုနှစ်လောက်က ဘရင့်စကော့ခရော့စ်လုပ်ခဲ့သော ပုံစံဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား US ဆိုဗီယက် ဆက်ဆံရေးနှင့် အရှေ့ဥရောပနှင့် အမေရိကန်ဆက်ဆံရေးများကို ပြန်လည်စစ်ဆေးသုံးသပ်စေ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အကျင့်စီအတွင်းပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်အတူ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ခန့် အစည်းအဝေး ထိုင်ပြီး၊ အမေရိကန်ပေါ်လစီ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးကို သုံးသပ်ခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးသပ်နေကြစဉ်မှာပင် သမိုင်းသည် ရှေ့မှလျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလျက်ရှိသည်။ ဧပြီလအတွင်းမှာပင် ပိုလန်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် တိုင်းပြည်အတွင်း ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု လျော့ပါးလာခဲ့ပြီး၊ မြေအောက် ဆော်လစ်ဒါရေတီအလုပ်သမား သမဂ္ဂခေါင်းဆောင် လက်စ်ဝါလစ်ဆာနှင့် စားပွဲပိုင်းထိုင် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့ကြရသည်။ ၎င်းဆွေးနွေးပွဲများသည် ဆော်လစ် ဒါရေတီ အလုပ်သမားများအတွက် အကြီးအကျယ်အကျိုးကျေးဇူးများပြီး လွတ်လပ်သော ရွေးကောက်ပွဲဖြင့် ပိုလန်အစိုးရကို ရွေးချယ်ရန်အထိ အာဏာခွဲဝေခြင်းအစီအစဉ်များ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဝါရှင်တန်တွင် ထိုအခြေအနေများကို မည်သို့တုံ့ပြန် မည်ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံခြားရေးရာဝန်ကြီးဌာနမှ သတိထားရန် တိုက်တွန်းခဲ့ပြီး၊ ပေါ်ထွက်စ ဝီမိုကရေစီအင်အား များအပေါ် သေးငယ်သော ခြေလှမ်းလောက်သာ လှမ်းထားရန် ထောက်ခံချက်ပေးသည်။

သို့သော် ထိုစားပွဲပိုင်း ဆွေးနွေးပွဲ၏ ရလဒ်များမှာ အလှည့်အပြောင်း အမှတ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။ ပိုလန်ဆိုင်ရာဌာနခွဲမှ နိုင်ငံခြားရေးအရာရှိ ဒင်နီယယ်လ်ဖရိုဒ်နှင့် ကြိတ်ချ်တိုင်ပင်ခဲ့ပြီး၊ ဘော့ဂ်ဘလက်ဝဲလ်နှင့်

ဘော့ပိတ်စ်တို့ကို တိုက်တွန်းက သမ္မတကို ပို၍ထဲထဲဝင်ဝင် ပါဝင်သော လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ရန် ကျွန်မတို့ စီစဉ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုဆွေးနွေးပွဲများ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သမ္မတ၏ သတင်းပြန်ကြားရေးတာဝန်၌ 'မာလင်ဖစ်ချ်ဝါးတား' အတွက် ကြေညာချက်တစ်စောင် ကျွန်မတို့ရေးပေးခဲ့သည်။ ထိုကြေညာချက်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် ထိုစားပွဲပိုင်း သဘောတူညီချက်များကို ကြိုဆိုရုံသာမက အရှေ့ဥရောပ လွတ်မြောက်ရေးဖြစ်ပေါ်လာစေရန်အတွက်ပါ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်လိုသည်ဟု ပါရှိခဲ့သည်။ မာလင်က ထိုကြေညာချက်ကို သူ၏နံနက်ပိုင်းသတင်းထုတ်ပြန်ရေး အစီအစဉ်တွင် ထည့်သွင်းဖတ်ကြားလိုက်သည်။

ကံမကောင်းချင်တော့ ပိုလန်ဆွေးနွေးပွဲမှာ ညစာအတွက် ရပ်နားထားလိုက်၊ သဘောတူညီချက်ရရန် အပြီးမသတ်သေးဘဲ မြင်နေသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း သူတို့အမြန်အဆုံးသတ်လိုက်ကြပြီး ကံအားလျော်စွာ ကျွန်မတို့၏ မှားယွင်းချက်ကို မည်သူမျှ သတိမပြုမိလိုက်ကြပေ။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုကိစ္စသည် ပြဿနာမဟုတ်တော့ဘဲ အမေရိကန် သမ္မတသည် ဥရောပ၏ သမိုင်းဝင်အပြောင်းအလဲကြီးတွင် မှန်သောဘက်မှ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ပေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သမ္မတဘွတ်ရှ်သည် ပိုလန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိန့်ခွန်းတစ်ခုပေးရန် မစ်ချီဂန်ပြည်နယ်၊ ဟမ်းထရက်မြို့သို့ သွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာကို ရွေးချယ်ရခြင်းမှာ ပြည်တွင်းရှိ ပိုလန်အမေရိကန်အသိုင်းအဝိုင်း အများဆုံး နေရာထိုင်ရာ ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့ကို ဂုဏ်ပြုရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မလည်း သမ္မတနှင့်အတူ ပါသွားပြီး ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အဲယားဖွဲ့စိမ်း လေယာဉ်ကြီးကို စီးဖူးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မအိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုတစ်နေ့တာအဖြစ် အပျက်အချုပ်ကို ဖခင်ထံ ဖုန်းဆက်၍ပြောပြလိုက်သည်။

ပူပူလောင်လောင် ပိုလန်အမေရိကန်စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၏ ဒုတိယထပ်တွင် နေ့လယ်စာစားသောက်ခဲ့ရုံမျှပင် ပြောပြခဲ့သည်။ သို့သော် သမ္မတက ပိုလန်ပြည်သူများဟု ပြောရာတွင် ပအဝယ်အသံဖြင့် ထွက်ရမည့်အစား ပအကြီးသံဖြင့် မှားယွင်းအသံထွက်ခဲ့မှုကိုမူ မပြောပြခဲ့ပါ။ ထိုမိန့်ခွန်းပြောနေသော အချိန်တွင် ဘရုတ်စကော့ရော့စ်က ကျွန်မဘက်သို့လှည့်၍ ပကို ကက်ပီတယ် ပအကြီးဖြင့် ရေးပေးလိုက်မိသလားဟု မေးလိုက်ပါသည်။

မူရင်းစာတွင် ပအကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်မလည်း အမှားကိုတာဝန်ယူ ဝန်ခံလိုက်ရပါသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မအတွက် ပထမဦးဆုံး သင်ခန်းစာရသော အတွေ့အကြုံဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း NSC ဝန်ထမ်းများအား ၎င်းအဖြစ်အပျက်ကို အခြေပြု၍ ဆိုရိုးတစ်ခုချပေးခဲ့သည်။ 'သမ္မတ၏အောင်ပွဲသည် NSC ဝန်ထမ်းများအတွက် အမှားဖြစ်သည်' ဟူ၏။

နောက်နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့၏ ပေါ်လစီပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်းများ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီး သမ္မတသည် လည်း ထိုအခြေခံများပေါ်မှာ ရပ်တည်၍ မိန့်ခွန်းအတော်များများပြောခဲ့သည်။ ထိုသို့အမေရိကန်ဆိုဗီယက် ဆက်ဆံရေး အခန်းကဏ္ဍသစ်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းရာတွင် ဆိုဗီယက်တို့အနေနှင့် အပြောင်းအလဲနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးတကြီးသဘောထားရန်လိုသော စံအမှတ်များ တစ်တတန်းကြီး ချမှတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုဖြစ်စဉ်ကို ကျွန်မ စတင်သုံးနှုန်းခဲ့သော 'အချုပ်အနှောင်ဘောင်များ၏အလွန်' သို့ရွေ့လျားမှုဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြ သည်။ ဆိုဗီယက်တို့က ကျွန်မတို့၏ စမ်းသပ်မှုများကို ကျော်လွှားသွားနေကြသည့်အတွက် မိန့်ခွန်းများကို ပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်လာသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့အတွင်း သတိအထားဆုံးအချိန်ဖြစ်နေသည့်တိုင် အပြောင်းအလဲများသည် အစစ်အမှန်ဖြစ်သည်ကို သိနေခဲ့ကြသည်။

ယခုပေါ်လာသော မေးခွန်းမှာ ဆိုဗီယက်တို့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးသွားရန် ဆန္ဒရှိကြသနည်း ဆိုသည်ပင်ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ပို၍အတိအကျဆိုရလျှင် မစ္စတာကို ဘာချောဖိသည် ၎င်းဖွင့်ထုတ်လိုက်သော အဖြစ်အပျက်များမှ ခွဲဖြာလာသော ကိစ္စများအပေါ် ကိုင်တွယ်နိုင်သော အနေအထားတွင် မည်မျှကြာကြာ ရှိနေဦးမည်ဆိုသည်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ဝါရှင်တန်သို့ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အဖြစ်အပျက်အတော်များများနှင့် ကင်းကွာသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်မူ ညတိုင်း ဖုန်းဖြင့်အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားပြောလေ့ရှိသည်။ အဖေ၏ဘဝတွင် ကလာရာဘောဘီဆိုသူ အမျိုးသမီးသည် အတော်နေရာယူလာကြောင်း ကျွန်မပြောနိုင်ပါသည်။ သူမသည် အဖေ ဗော်လ်တီယာ အလုပ်သွားလုပ်ရာ ရက်စံဝုဒ်ခရိုင်ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ကလာရာသည်လည်း ဘာမင်ဂမ်တွင် မွေးဖွားသူ တစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

သူမသည် ဘုရားကျောင်းသို့ မှန်မှန်သွားသော အေးဆေးသော၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် ယခင်ခင်ပွန်းနှင့် ကွာရှင်းထားပြီး ဂရက်အမည်ရှိ သားတစ်ဦးရှိသည်။ သူမကို ဝါရှင်တန်သို့ ကျွန်မမသွားခင်ကတည်းက ကျွန်မသိသည်။ အဖေ့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသော အမျိုးသမီးအများအပြားထဲမှ အဖေသည် သူ့ကိုပို၍ အရေးပေးသည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိခဲ့သည်။

တစ်ည အဖေထံ စကားပြောသောအခါ သူ့အသံမှာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် အဖေသမီးကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စတစ်ခု ပြောချင်တာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက အလုပ်အလွန်များတယ်။ ဘယ်အချိန် အိမ်ပြန်လာနိုင်မလဲ မသိဘူး။ ကလာရာနဲ့ အဖေ လက်ထပ်ချင်တယ်ဟု ပြောပြီးရပ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလာမည်ကို စောင့်နေပုံရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မဘာမျှမပြောနိုင်မီ သူကပင်ဆက်၍ အမေအပေါ်ထားရှိသော သူ၏အချစ်မှာ အလူး

တလည် မေတ္တာတရားမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်အရာကမျှ အစားထိုး၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်မက ကြားဖြတ်၍ 'ဒက်ဒီ ကျွန်မသိပါတယ်' ဟုပြောလိုက်သည်။

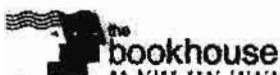
ကျွန်မလည်း ကလာရာကို သဘောကျကြောင်း၊ သူတို့လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ကျွန်မဝမ်းမြောက်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် ကျွန်မအနေနှင့် အဖေ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် မေးခွန်းထုတ်ရန် မည်သည့် အကြောင်းအချက်မျှ မပေါ်လာခဲ့ပေ။

သူတို့၏ တရားဝင်လက်ထပ်ပွဲကို ၁၉၈၉ ဇူလိုင် ၁ ရက်တွင် ကလာရာ၏ အိမ်ရှိရာ ပါလိုအယ်လ်တို၌ ကျင်းပခဲ့သည်။ အသိသက်သေမှာ ဂရက်နှင့် ကျွန်မတို့ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မက သူတို့အတွက် ဧည့်ခံပွဲကို စတင်ဖွဲ့ခဲရာများ ကလပ်၌ ကျင်းပရန် စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲတွင် ကျွန်မသိလာရသည်မှာ ကျွန်မဝါရှင်တန်သို့ ရောက်နေစဉ်အတော အတွင်း အဖေ၌ မိတ်ဆွေသစ်အများအပြားရှိလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် ကျွန်မဝမ်းသာရပါသည်။ ကလာရာသည် ဖခင်အပေါ် အလွန်ကောင်းပြီး မေတ္တာတရားကြီးမား လှသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမသည် အဖေကို ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်မည့်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရက်များအတွင်း ကျွန်မနှင့် ကလာရာမှာလည်း နီးနီးကပ်ကပ် ရှိခဲ့ကြသည်။ ဝန်ခံရလျှင်တော့ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ကျွန်မဆောင်တအနည်းငယ် ရသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖခင်အတွက် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ရခြင်းကို ကျွန်မ ဝမ်းသာသော်လည်း အသက် ၆၁နှစ်အရွယ် အလွန်ငယ်သေးသော အချိန်တွင် အမေကျွန်မတို့ကို ခွဲခွာသွားသော အနာဟောင်းကို ပြန်လည်အမှတ်ရစေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း - ၂၉

ကားလ်မက်စ်မချွန်မှန်းခဲ့သောအရာများ *I Don't Think This Is What Karl Marx Had in Mind*

ကျွန်မ ပါလိုအယ်လ်တိုတွင် နှစ်ရက်သာ နေခဲ့သည်။ အလျှင်အမြန် ပြောင်းလဲလာသော နိုင်ငံတကာဖြစ်ရပ်များကြောင့် အိမ်အတွက် ကျွန်မ အချိန်လုံးဝမပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ဥပေပတွင် ဖြစ်ပျက်နေသောကိစ္စများကို ထောက်ခံကြောင်း ပြသသည့်အနေဖြင့် အရှေ့ဥပေပသို့ အလည်အပတ်သွားရောက်ရန် သမ္မတဘွတ်ရှ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဇူလိုင်လ ၉ရက်နေ့ ကျွန်မတို့ပိုလန်သို့ ရောက်သောအချိန်နှင့် နောက် နှစ်ရက်အကြာ ဟန်ဂေရီသို့ ရောက်သောအချိန်တို့တွင် အရှိန်အဟုန်နှင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော အပြောင်းအလဲများ၏ သဘောသဘာဝများ ဖယ်ရှားခံရခြင်းမှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ဟန်ဂေရီသည် ထိုစဉ်က အပြောင်းအလဲများ၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရှိနေသည်။ စစ်အေးကာလအနက်ရှိုင်းဆုံး အချိန်မှာပင် မော်စကိုထံမှ လွတ်လပ်မှုအချို့ရရန် စီမံနေခဲ့ရသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ဟန်ဂေရီသည် ဆိုဗီယက်ကို တိုက်ရိုက်စိန်ခေါ်လာပြီး ပါတီစုံရွေးကောက်ပွဲများဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ ပို၍အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ကိစ္စမှာ ဩစတြီးယားနိုင်ငံနှင့် ကြားကာရုထားသော သံဆူးကြိုးများကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ဘုဒါပက်စ်တွင် ရှိနေစဉ်မှာပင် ဟန်ဂေရီဝန်ကြီးချုပ် မစ်ကလော့စ်နိုမက် က ထိုသံဆူးကြိုးအပိုင်း အစတစ်ခုကို သမ္မတဘွတ်ရှ်ထံ ပေးအပ်ခဲ့သေးသည်။ သူတိုင်းပြည်သည် သံကန့်လန့်ကာကြီးကို ဆွဲကိုင်ဖျက်ဆီးခဲ့သော ပထမဆုံးနိုင်ငံဖြစ်ပြီဟု ဂုဏ်ယူစွာ သမ္မတဘွတ်ရှ်အား ပြောခဲ့သည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်က စစ်အေးတိုက်ပွဲ စတင်ခဲ့သော နေရာသည် ပိုလန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု စစ်အေးအဆုံးသတ်နိုင်သော နေရာသည် ပိုလန်ပင်ဖြစ်နိုင်သည်ကို ရှင်းရှင်းလင်း

လင်း တွေမြင်လာခဲ့ရပေပြီ။ ပူလောင်အိုက်စပ်သော ညနေခင်းတစ်ခုတွင် သမ္မတလေယာဉ် အဲယားဖို့စ်ဝမ်းသည် ဝါဆောမြို့ သို့ ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်က မာရှယ်လော့အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ဗိုလ်ချုပ် ဝိုစီယက်ဂျာဇွတ်စ်စကီး သည် ယခုပိုလန်သမ္မတဖြစ်လျက်ရှိပြီး သမ္မတဘွတ်ရှ်ကို ကြိုဆိုလျက်ရှိသည်။ ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့များက ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် ချီတက်အလေးပြုခဲ့ကြပြီး နှစ်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံတော်သီချင်းများကို တီးမှုတ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မနောက်ဆုံးအခေါက် ထိုလေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံကို အမှတ်ရနေမိသည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ် ဆိုစီယက်ယူနီယံ မှ ပြန်လာသောအခါ ထိုလေဆိပ်တွင် ရပ်နားရန် အစီအစဉ်မရှိသော်လည်း ကျွန်မတို့၏ ပစ္စည်းများအားလုံးကို ထားရစ်ခဲ့ ကာ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းခဲ့သည်။ ခရစ်၊ လီဆာနှင့် ကျွန်မတို့ သုံးဦးစလုံးသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းထိုင်ကာ ကျွန်မတို့ ကွန်မြူနစ်အာဏာပိုင်များ၏ အဖမ်းခံရပြီလောဟု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြသည်။

ခဏအကြာတွင် ထို့ပြင်သစ်လေကြောင်းလိုင်းပေါ်သို့ ကျွန်မတို့ကို ပြန်တက်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ လေယာဉ်ပျံ လေထဲသို့ ထိုးတက်သွားသောအခါ ကျွန်မတို့ ဘေးမသီရန်မခဲ ပြန်ပါလာသည့်အတွက် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းလုံးက ပိုင်းဝန်းဩဘာပေးခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ယခုအခါ ပိုလန်ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် ရက်စက်မှုများကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပုံရသည်။ ထိုညက ကျင်းပသော နိုင်ငံတော် ညစာစားပွဲတွင် ဝမ်းများပြတ်တောက်သွားခြင်းကို ကြုံရသည်။ ဤသည်မှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ လာလတ်သော ကံကြမ္မာ၏ ရှေ့ပြေးပေလောမဆိုနိုင်ပေ။ နောက်တစ်နေ့ 'ဆိုလစ်ဒါရေတီ' တို့ အခြေစိုက်ရာ 'ဂဒင့်စ်မြို့' သို့ ရောက် သောအခါ ပါတီ၏ ပြိုကွဲပျက်စီးမှုသည် ပို၍ထင်ရှားလာသည်။

သမ္မတရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ကြိုဆိုသောအား ပျင်းရိဖွယ်အခမ်းအနားသို့ မြို့တွင်းရင်ပြင်သို့ရောက်သောအခါ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပိုလန်အလုပ်သမားတို့၏ သောင်းသောင်းပြင် ကြိုဆိုပုံမှာ ကွာခြားလှသည်။ အမေရိကန်အလံကို ဝှေ့မမ်းပြီး ဘွတ်ရှ်၊ ဘွတ်ရှ်၊ ဘွတ်ရှ်ဟု အော်ဟစ်ကြိုဆိုကြသည်။ လွတ်လပ်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေးဟု ကြွေးကြော်နေကြရာ 'ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားများ သွေးစည်းကြ' လို့ပြောခဲ့စဉ်က ကားလ်မာ့စ်ဟာ ဒီကီစွမ်းကို စဉ်းစား မိခဲ့မယ်လို့ ကျွန်မမထင်ဘူး' ဟု ဘော့ဘလက်ဝဲလ် ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောမိသည်။

၁၉၈၉ ဩဂုတ်လကုန်သို့ ရောက်လာသောအခါ ထိုလူပွဲများမှ အရှိန်အဟုန်များသည် ပိုလန်၊ ဟန်ဂေရီတို့တွင် ရပ်တန့်မနေဘဲ စစ်အေးကာလ၏ ဗဟိုချက်ဖြစ်သော ဂျာမနီသို့ပါ ပြန်လည်ရိုက်ခတ်လာခဲ့ပြီး အရှေ့ဂျာမနီနှင့် အနောက် ဂျာမနီကြား နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ကြာ ခွဲခြားထားခဲ့သော စည်းမျဉ်းကျိုးပျက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က နိုင်ငံတကာနိုင်ငံရေး တွင် ဂျာမနီသည် အစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်နေခြင်းမှာ မွေးရာပါလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ဂျာမနီသည်

ပြန်လည်ပေါင်းစည်းလာရမည်ဟု နှစ်တိုင်းပင် အနောက်ဂျာမနီခေါင်းဆောင်များက ပြောဆိုခဲ့ကြဖူးသည်။ သို့သော် မည်သူကမျှ မယုံကြည်ခဲ့ကြ။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် နှစ်ခြမ်းကွဲနေသော ဘာလင်မြို့ကြီးအတွက် ပိုမိုထိရောက်စွာ လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်နိုင်စေမည့် လုပ်ငန်းစဉ်များ ချမှတ်နိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၃ စက်တင်ဘာလတွင် အရှေ့နှင့်အနောက်ဂျာမနီတို့သည် သီးခြား ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများ ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ ဆိုလ်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွင် သီးခြားနိုင်ငံများအနေနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည်။ (အရှေ့ဂျာမနီသည် ထိုစဉ်က အားကစားတွင် စူပါပါဝါဖြစ်သည်။)

နှစ်နိုင်ငံအနေဖြင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ အတူရပ်တည်နိုင်ကြရန် လေ့လာကျင့်သုံးခဲ့ကြသော်လည်း နှစ်နိုင်ငံကွဲထွာနေ မှုက တည်ငြိမ်မှုရအောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ကြရသည်။ NATO ၏ အကောင်းဆုံးတပ်ဖွဲ့များနှင့် ဝါဆော၏ အကောင်းဆုံးတပ်ဖွဲ့များ နှစ်နိုင်ငံနယ်နိမိတ်တွင် အမြင့်ဆုံးတပ်လှန့်ထားသော အနေအထားဖြင့် စောင့်ကြပ်ခဲ့ကြရသည်။ အမေရိကန်နှင့် ဆိုဗီယက်တို့ကြား စစ်ဖြစ်နိုင်ဖွယ်အခြေအနေမရှိသော်လည်း အကယ်၍ ဖြစ်လာပြီဆိုပါက အဖြစ်နိုင်ဆုံး အခြေအနေမှာ ဤနှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်တွင် ရင်ဆိုင်ထားသော ရှေ့တန်းတပ်ဖွဲ့များမှပင် စတင်လာခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ပိုလန်နှင့် ဟန်ဂေရီတို့တွင် ကွန်မြူနစ်ဝါဒပြိုကွဲလာသည့်တိုင် ဆိုဗီယက်တို့ဘက်မှ ဂျာမနီပြန်လည်ပေါင်းစည်း ရေးကို စဉ်းစားပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သူ အနည်းငယ်သာရှိပေသည်။ ပြည်တွင်းတွင် ကျဆင်းမှုများ ရှိနေသည့်တိုင် ဂျာမနီကို အောင်ပွဲခံခဲ့ခြင်းသည် သူတို့၏ 'မဟာမျိုးချစ်စစ်ပွဲကြီး' အတွက် အဆောင်လက်ဖွဲ့တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ကရင်မလင်အတွက် အရှေ့ဂျာမနီသည် ဂုဏ်ယူစရာနေရာဖြစ်နေသည်။ အရှေ့အုပ်စုအတွင်း အရှေ့ဘာလင်ကို အအောင် ခြင်ဆုံးနေရာအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်ပြီး ဆိုဗီယက်ထက်ပင် တိုးတက်စွမ်းဆောင်ရည်ရှိပုံကို ဖော်ပြနိုင်လျှင် ကွန်မြူနစ်ဝါဒအလုပ် ဖြစ်နေကြောင်း သက်သေပြသလို ဖြစ်မည်ဟု ၎င်းတို့က ယူဆနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၉ ဆောင်းရာသီတွင် ဂိုဘာချော၏ ပေါ်လစီသက်ရောက်မှုများပေါ်တွင် စပြုလာသည်။ အရှေ့ဂျာမနီ၏ ခေါင်းအားဆုံးခေါင်းဆောင် အဲရစ်မွန်နက်ကာသည် မော်စကို၏ လစ်ဘရာယ်ဖြေလျှော့ရေး ပေါ်လစီများကို မိမိနိုင်ငံ၌ လက်ခံကျင့်သုံးခြင်းမရှိသည့်အတွက် နုတ်ထွက်ရန် ဖိအားပေးခြင်းခံလာရသည်။ အခြားသော ဝါဆောစာချုပ်အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံ များကဲ့သို့ (အထူးသဖြင့် ဟန်ဂေရီကဲ့သို့) နယ်စပ်ထိန်းချုပ်မှုများကို အားဖြည့်ထားရန် ငြင်းဆန်လာမှုများကြောင့် အရှေ့ ဂျာမနီမှာ လူရာပေါင်းများစွာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။

အရှေ့ဂျာမနီ၏ တရားဝင်အမည်ဖြစ်သော ဂျာမနီဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံမှာ ဒီမိုကရက်တစ်ဖြစ်မှုမှလွဲ၍ အခြားကိစ္စများသာ အကုန်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဟန်ဂေရီများပြုလုပ်သကဲ့သို့ အခြားသော ဥရောပနိုင်ငံများသည်လည်း

အရှေ့ဂျာမနီ၏ နယ်စပ်စောင့်လုပ်ပေးနေခြင်းကို ရုပ်တန်လိုက်သောအခါ အရှေ့ဂျာမနီမှ လူများထွက်ခွာမှု ပိုမိုလျင်မြန်လာပြီး အခုလိုက်အပြိုလိုက် ထွက်ခွာကြသောအဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ်က သတင်းစာကာတွန်းတစ်ခုတွင် 'ဂျာမနီ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းခြင်း' ဆိုသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် အနောက်ဂျာမနီတွင် လူများစုပြုံရောက်ရှိလာပြီး အရှေ့ဂျာမနီတွင် လူမရှိတော့ဘဲ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေပုံကို ဖော်ပြထားသည်။ ဤကာတွန်းမှာ အဖြစ်မှန်နှင့် အတော်ပင်နီးစပ်ပေသည်။

GDR ခေါ် အရှေ့ဂျာမနီသည် အလျင်အမြန် သေဆုံးလျက်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်က လုံးဝမဖြစ် နိုင်ဟု ယူဆခဲ့သောအရာများ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာလျက်ရှိသည်။ အောက်တိုဘာလအကုန်တွင် ဂျာမနီ၌ ကျင်းပသော အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျွန်မတက်ခဲ့ရသည်။ အများအားဖြင့် အတ္တလန်တစ်မြစ်ကျော် ဆွေးနွေးပွဲများမှာ ဝါဆာစာချုပ်ဝင် နိုင်ငံများနှင့် NATO ကြား လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးနှင့် ဆက်ဆံရေးကိစ္စများသာဖြစ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ နိုင်ငံရေး အရ ကွဲပြားနေသော အရှေ့နှင့်အနောက် ဂျာမနီများကြား ဆိုရှယ်လစ်နှင့် ကွန်ဆာဝေးတစ်တို့ကြား ပြောဆိုဆွေးနွေးမှုများ ပြုလုပ်လိုလာသည်။

အမေရိကန်အဖို့မူ ဘေးမှပွဲကြည့်သူအဖြစ်သာ နေပေးရန်ဟု ကျွန်မခံစားမိသည်။ အိမ်သို့အပြန်ခရီး လေယာဉ် ပေါ်တွင် ဂျာမနီပေါင်းစီးရေးနှင့် ပတ်သက်သော အစီရင်ခံစာမှတ်စုများ သမ္မတထံ တင်ပြရန်စီစဉ်ရာတွင် ဂျာမနီပေါင်းစည်း ရေးသည် ရုတ်တရက်ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု တင်ပြရန် ထည့်သွင်းထားသည်။ သို့သော် ထိုအစီရင်ခံစာမပို့မီမှာပင် ကြိုတင် ခန့်မှန်း မထားသောအရာများဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသည်။ ဘာလင်တံတိုင်း ပြိုကျသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခုလို နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်အတွင်း နိုင်ငံတကာသမိုင်း၌ အရှိန်အဟုန်အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်ပျက်ခဲ့မှုများအတွက် GDR ၏ တင်းကျပ်လှသော ဗြူရိုကရေစီယန္တရားကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။ သူတိုင်းပြည်မှ နိုင်ငံသားများ အခုလိုက် အပြိုလိုက် ထွက်ခွာမှုကို တားဆီးနိုင်ရန်အတွက် အရှေ့ဂျာမနီအစိုးရသည် ပိုမိုပျော့ပျောင်းသော ခရီးသွားရေး ပေါ်လစီအသစ်တစ်ခု ချမှတ်ခဲ့သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ပြည်ပသို့ သွားလိုက်ပြန်လိုက်ပြုလုပ်စေခြင်းအားဖြင့် နောက်ဆုံး တွင် မိမိအိမ်သို့သာ ပြန်ရောက်လာစေရန်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနသည် အဆိုပါတင်းကျပ်မှု လျှော့ပေါ့ ရေးအစီအစဉ်ကို အရှေ့အနောက်ဂျာမနီနယ်စပ်များတွင် ကျင့်သုံးခဲ့သော်လည်း ဘာလင်တွင်မူ ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။ ဤသည်မှာ ၎င်းတို့ ချမှတ်ထားသော စည်းမျဉ်းမူကြမ်းများနှင့် ကင်းလွတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုပေါ်လစီကို ၁၉၈၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၉ ရက်တွင် ရေးဆွဲခဲ့သော်လည်း ၎င်းဝန်ကြီးဌာနအနေနှင့် ဤပေါ်လစီကို မည်သို့အကောင်အထည်ဖော်ရမည်ဆိုသော ရှင်းလင်းသည့် ညွှန်ကြားချက်များ မရှိပေ။ ထိုညက ပါတီ၏ သတင်းထုတ်ပြန်ရေး အတွင်းရေးမှူးက နေ့စဉ်အခြေအနေငြိမ်သက်အောင် ပြောကြားနေခြင်းအစား အဆိုပါမူကြမ်းကို

ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

စကားပြောစင်မြင့်မှ ဖတ်ပြခဲ့ရာ ထိုမူကြမ်းသည် သတင်းသမားများအတွက် များစွာအံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ၎င်းအနေနှင့် ဆိုလိုချက်များကို ရှင်းမပြနိုင်မှန်း ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားခဲ့ကြသည်။

သို့သော် အခြေအနေမှာ များစွာနောက်ကျခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လူအုပ်ကြီးသည် ဥရောပအား ဆယ်စုခုနှစ်များစွာ ခွဲခြားထားခဲ့ရာ အမှတ်အသားနေရာကြီးဖြစ်သော ဘာလင်တံတိုင်းကြီးဘက်သို့ စုပြုံရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။ ပြည်ထဲရေး မှ အစောင့်တပ်များမှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိတော့၊ အလွန်ကြီးမားသော လူအုပ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ အစောင့် တပ်မှူးသည် သမိုင်းဝင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။ လူအုပ်ကို ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုရန်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ဘာလင်တံတိုင်း ပြိုကျသွားပြီး၊ လူထုများလည်း ပျော်ရွှင်စွာ အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဝါရှင်တန်စံတော်ချိန် ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် ဖုန်းမြည်လာသည်။ နေရာမှာ အိမ်ဖြူတော်တွင်းရှိ သမ္မတ၏ ဝန်ထမ်းများသာ အလုပ်လုပ်သော စုပေါင်းအုပ်ချုပ်ရေးရုံးခန်းအဆောက်အအုံဟောင်း နေရာတွင်ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်၏ လက်ထောက်ဘောဂံတစ်၏ လက်အောက်အရာရှိက ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ရာ တစ်ဖက်မှ 'ဗိုလ်ချုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ဘလက်ဝဲလ် တို့ကို သမ္မတကို ဘာလင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို လာပြောပြပါလို့ ပြောခိုင်းပါတယ်' ဟု ဘုရင့်၏ရုံးမှ ဒိုင်ယာနီက ဆိုပါသည်။ ကံမကောင်းစွာပင် ထိုအချိန်က ကျွန်မတို့အခြားကိစ္စတစ်ခုနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၍ အခြေအနေ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို မသိပေ။ 'ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ' ဟု ကျွန်မက ပြန်မေးလိုက်သည်။ 'CNN ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ ဘာလင်တံတိုင်းပြိုကျသွားပြီ' ဟု သူမက ပြန်ပြောသည်။

ဘောဂံက တုံ့ဆိုင်းစွာဖြင့် သူ၏ပုဂ္ဂိုလ်များကို CIA ဆက်သွယ်နေသည်။ ဖိလစ်ပိုင်ကိုနှင့် NSC အရှေ့ဥရောပ ဆိုင်ရာ ဒါရိုက်တာဘောဂံဟတ်ချင်တို့ကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် ဆက်သွယ်နေစဉ် ကျွန်မက သတင်းဖော်ပြချက်များကို စစ်ဆေးနေသည်။ အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် ကျွန်မတို့ ဘုရင့်၏ ရုံးခန်းသို့ရောက်သွားခဲ့ကြပြီး၊ အလွန်တော်သော NSC ဝန်ထမ်းများသည် CNN ၏ သတင်းထူး၊ သတင်းဦးအပေါ်မှ အချက်အလက်များ ဖော်ထုတ်နေရတော့သည်။ သမ္မတက သတင်းသမားများနှင့်အတူ ဘဲဥပုံရုံးခန်းအတွင်း ရောက်ရှိနေပေပြီ။ သူသည် ယခုအဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ တုံ့ပြန်ထင် မြင်ချက်ကို အလွန်သတိထား၍ပြောသည်။ ဤသို့သော တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာမှုအတွက် သူအလွန်ဝမ်းမြောက်ကြောင်း သတင်း ထောက်များကို ပြောနေသည်။ 'တို့အနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီအရွှေ့ကို ရှေ့ရောက်အောင် တွန်းပေးနေကြတဲ့လူတွေကို ပုဏ်ပြုရမယ်၊ ဥရောပတစ်ခုလုံး လွတ်လပ်လာဖို့ဆက်ပြီး အားပေးရမယ်' စသဖြင့် ပြောရသည်။

အချို့သော ပညာရှင်အသိုင်းအဝိုင်းက လွတ်လပ်မှုများက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အောင်ပွဲခံလာနိုင်သည့်အပေါ် တုံ့ပြန်မှုများ နှေးကွေးအားပျော့နေသည်ဟု သမ္မတအပေါ် ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။ တကယ်အဖြစ်မှာ သမ္မတအနေနှင့် ဆိုလိုတာ

တို့ကို အချက်ပေးသလို မဖြစ်စေလိုခြင်းနှင့် အနောက်ဂျာမန်တို့အနေနှင့် နှစ်နိုင်ငံပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးအတွက် အချိန် သိပ်မကြာစေဘဲ အတင်းတွန်းအားပေးလုပ်ဆောင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်လာစေရန် ချိန်ဆနေခြင်းဖြစ်သည်။

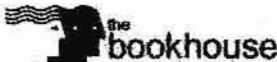
အနောက်ဘက်ခြမ်း (အိမ်ဖြူတော်၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ရုံးခန်းများမှ ဥရောပရေးရာ ကိုင်တွယ်သော ရုံးများပါဝင်သည်) နှင့် ပြောဆိုရာတွင်မူ သူ၏ဂျာမန် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးအပေါ် ထောက်ခံမှုသည် လုံးဝပြတ်သား သည်။ သမ္မတသည် ဂျာမန်ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးအတွက် ထောက်ခံသော (သို့) ကန့်ကွက်သော အမြင်များ အသေအချာ ခွဲခြမ်းလေ့လာမှုများကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်မဟုတ်ပေ။

သူသည် မူများအပေါ် အခြေခံသော သူ၏အထဲအသည်းထဲကလာသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျာမန်သည် ၎င်းတို့ပြည်သူများ လိုလားသကဲ့သို့ပင် အမြန်ဆုံးပေါင်းစည်းရမည်ဟု သမ္မတက ကျွန်မတို့ကို ပြောပါသည်။ သူသည် ဂျာမန်၏ ဒီမိုကရေစီကို ယုံကြည်မှုရှိသည်။ ပေါင်းစည်းရေးကိစ္စအတွက် ဘာကိုမျှ စိုးရိမ်ရန် မလိုဟု အခိုင်အမာ ယူဆထားသည်။

ဤသည်မှာ အရှိန်အဟုန်ပြင်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ပေသည်။ ဂျော့ဘွတ်ရှ်အတွက် ဂျာမန်ပြန်လည်ပေါင်းစည်း ရေးသည် မေးခွန်းတစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ ထိုအခြေအနေကို မည်သို့ဖြစ်လာအောင် လုပ်မည်နည်းဆိုသည်ကသာ ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်တို့သည် အနောက်ဂျာမန်သမ္မတ ဟဲလ်မွတ်ခိုး၏ဘက်တွင် ခိုင်ခိုင်မာမာရပ်တည်ပေးမည်ဖြစ်သည်။ ကွန်ဆာဗေးတစ်ခရစ်ယာန် ဒီမိုကရက်တစ်ယူနီယံခေါင်းဆောင် ဟဲလ်မွတ်ခိုးသည် ခိုင်မြဲသော အမေရိကန်လိုလားသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ဦး၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက် မည်သို့မျှ မမှော်လင့်နိုင်သော အခွင့်အရေးများကို ရယူဆုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ခက်ခဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်ရလျက်ရှိသည်။ အမေရိကန်က ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးကိစ္စ ကို မထောက်ခံမှာ သူ့အနေနှင့် ပူပန်ရန်လည်း မလိုတော့ပေ။

သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့က သမ္မတအနေနှင့် ကနေဒီနှင့် ရီဂင်တို့လုပ်သလို ထိုအရှိန်အဟုန်ပြင်းလှသော နေ့ရက်များအတွင်း ဘာလင်သို့သွားသင့်သည်ဟု အကြံဉာဏ်ပေးကြသောအခါ သမ္မတက လက်မခံခဲ့ပါ။ ဒါဟာ ဂျာမန်တွေ ရဲ့ အချိန်ပဲဟု သူ၏ရိုးသားနှိမ်ချသော ပင်ကိုစရိုက်အတိုင်း ပြောခဲ့သည်။ တို့က အဲဒီမှာ ဘာသွားလုပ်မလဲ။ တံတိုင်းကြီး ပေါ်မှာတက်ပြီး ကရုမာလားဟု ပြောလေသည်။

ဘလက်ဝဲနှင့် ကျွန်မတို့လည်း အနောက်ခြမ်း အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ ကျွန်မတို့ ရုံးခန်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့လည်း ဘလက်ဝဲ၏ ရုံးခန်းတွင်း မီးလင်းရွေ့ရှိ ဆိုဖာကြီးများတွင် စေ့ကနဲဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး ပင်ပန်းငှမ်းနယ် ခြင်းရော၊ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ခြင်းပါ တစ်ပြိုင်နက် ခံစားရလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်မတို့ ဘာလင်မှ အလွန်ထူးခြားလှသော

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ကလေး ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဓာတ်ပုံများ ဆက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဘော့ပံက ကျွန်မအား သမ္မတအတွက် တစ်စုံတစ်ခုရေးသားပေးရန် ပြောသည်။ ထိုအချိန်က အားလုံး၏ စိုးရိမ်မှုမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံက မည်သို့တုံ့ပြန်လာမည်နည်းဆိုသော ပြဿနာဖြစ်သည်။

‘ဒီညအိမ်ပြန်ခင် အပြီးရေးပါ’ ဟု သူကပြောသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်ုပ်တို့တာရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ‘သမ္မတကြီးရှင်’ ဟု အစချီလိုက်သည်။ ကျွန်မ တကယ်ပြောလိုသော ကိစ္စမှာ ကျွန်မတို့ ကောင်းမွန်သော အနာဂတ်ကို ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်သေးခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ အရုံးခံ၍မဖြစ်ပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂိုဘာချောက အင်အားကြီး သုံးနိုင်ငံဖြစ်သော ပြင်သစ်၊ UK နှင့် အမေရိကန်တို့သို့ ပေးပို့သော စာကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ မစ္စတာခိုးလိတ်သို့လည်း ပို့၍ပြင်းထန်ဟန်ရှိသော စာတစ်စောင် မိတ္တူပို့ပေးခဲ့သေးသည်။ ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်၏ အကြံပြုချက်မှာ လတ်တလောအဖြစ်အပျက်ကာလများအတွင်း ဂျာမနီပြန်ပေါင်းစည်းရေးကို ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်လာပါက နိုင်ငံရေးအစွန်းရောက်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်လာစေပြီး ၎င်းသည် ဗဟိုဥရောပ၏ တည်ငြိမ်မှုကို ပျက်ယွင်းစေမည်သာ သူမက ကမ္ဘာ့အခြားအစိတ်အပိုင်းများအထိပါ မတည်မငြိမ်ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု ရေးသားထားသည်။

ဤရေးသားချက်မှာ မကောင်းသော လက္ခဏာဆောင်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သိသလောက်မူ ဂိုဘာချောသည် ခြိမ်းခြောက်တတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ ပေါင်းစည်းရေးကို မည်သို့စီမံမည်နည်းဆိုသည်ကို ကျွန်မတို့ စဉ်းစားလာရတော့သည်။ ကျွန်မတို့သည် သမ္မတ၏ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော အမြင်ပေါ်တွင် ရပ်တည်နေကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိကြသည်။

သို့သော် ပြင်သစ်နှင့် ဗြိတိန်၏ သဘောထားများက မည်သို့နည်း၊ အထူးသဖြင့် ဗြိတိန်မှ မာဂရက်သက်ချာ အနေဖြင့် ဤပေါင်းစည်းရေးအစီအစဉ်ကို အစီအစဉ်ကောင်းတစ်ခုအနေနှင့် လက်ခံမည်လောဆိုသည်မှာ မသေချာလှပေ။ သက်ချာက သူငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ဂျာမနီတို့သည် သူတို့မိသားစုအား ဝမ်းနိုးကျွင်းအတွင်းရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့ကြသည်ဟု ပြောနေတုန်းဖြစ်သည်။ ဟန်ချက်ညီစွာ စီစဉ်တွင်နိုင်မှုမှာ ကြီးစွာသော တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ပြီး ဆိုဗီယက်ယူနီယံဘက်ကရော မည်သို့နည်း၊ မော်စကိုသည် တကယ်ပင် ဂျာမနီပေါင်းစည်းရေးကို မြင်တွေ့ရန်ပြင်ဆင်ထားပြီး ပြီလော၊ ဆိုဗီယက်အကျိုးစီးပွားများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကျွန်မတို့ သတိထားနေရသည်။ နျူကလီးယားလက်နက် သုံးသောင်းငါးထောင်ကျော်နှင့် လက်နက်ကိုင်အင်အား ငါးသန်းကျော်ရှိသော ဆိုဗီယက်ယူနီယံသည် အားအင်ချည့်နဲ့လျက်ရှိသော်လည်း မျက်ကွယ်ပြုထား၍ မရသော အင်အားများဖြစ်လေသည်။

အမေရိကန်သည် ဂျာမနီအတွက် အားထားမရှိရာအဖြစ် လိုလျက်ရှိနေသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့အနေနှင့်လည်း အမေရိကန်အကျိုးစီးပွားများ ကာကွယ်နိုင်မှုရှိမရှိကိုလည်း ကြည့်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အား ဂျာမနီတို့က ပေါင်မုန့်

တစ်ခြမ်းသာပေးသော ဆက်ဆံရေးမျိုးကို ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။ ဥပမာအားဖြင့် ဣမန်အား NATO ၏ ပြင်ပသို့ ရောက်ရှိသွားသော တစ်စုစည်းတည်းသော နိုင်ငံအဖြစ် မတွေ့မြင်လိုပေ။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ဆုတ်ခွာသွားသည့်တိုင် အမေရိကန် အင်အားများသည် ဥရောပတွင် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားရဦးမည်ဖြစ်သည်။ စစ်အေးသည် အနှစ်လေးဆယ်အကြာတွင် အောင်ပွဲခံရသလောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ပြီးဆုံးခါနီးကျမှ ကြီးမားသော အမှားမျိုး မဖြစ်စေလိုပေ။

သမ္မတဘွတ်ရှ်က ဂိုဘာချောနှင့် တွေ့ဆုံရန် လိုအပ်နေပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်များသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်လျက်ရှိပြီး သမ္မတအနေနှင့် ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်များ၏ သဘောထားကို သိရှိနိုင်ရန် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံလိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရိုးစင်းသော ပုံစံဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သော်လည်း ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးကြား အလွတ် သဘောဆန်ဆန် တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ နေရာမှာ မော်လတာကျွန်းနိုင်ငံလေးတွင်ဖြစ်ပြီး နေ့စွဲမှာ ၁၉၈၉ ဒီဇင်ဘာ ၂-၃ရက်များတွင် ဖြစ်သည်။ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စကြီးများကို အကာအကွယ်ဖြစ်စေရန်အတွက် တွေ့ဆုံပွဲကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ လျှို့ဝှက်ထားရန် စီစဉ်ထားကြသည်။

ကံမကောင်းစွာပင် ကျွန်မတို့သည် ပြဿနာနှစ်ရပ်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းတွက်ချက်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့။ ပထမအချက်အနေနှင့် ကျွန်မတို့သည် ကမ္ဘာနှစ်ခုမှ ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံပွဲကို မပေါက်ကြားအောင် ထိန်းထားရန် မလွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ပေါက်ကြားသွားပါက ထိပ်သီးတွေ့ဆုံပွဲအပေါ် ခန့်မှန်းတွက်ချက်မှုများ ပို၍ကြီးမားလာနိုင်ပြီး ထိုလျှို့ဝှက်ထား မှုကိုယ်၌က အဖြစ်အပျက်များကို ပို၍မီးထိုးပေးသလို ဖြစ်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ မော်လတာသည် လှပသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ဒီဇင်ဘာလတွင်မူ ရာသီဥတုက ဆိုးလွန်းသည်။ ကျွန်မတို့၏ အတွင်းရေးမှူးများကို လာမည့်ထိပ်သီးဆွေးနွေးပွဲအကြောင်း ပြောပြသောအခါ ထိုဒေသတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးသူတစ်ယောက်က 'ရှင်ရူးနေသလား မော်လတာရဲ့ ဒီဇင်ဘာလရာသီဥတုကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးဘူး လား' ဟုပြောသည်။ သူမပြောတာ မှန်ပါသည်။ မှန်တိုင်းများနှင့် အေးစက်သော လေပြင်းများ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် အမေရိကန်ဖျက်သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်တွင် ပြုလုပ်ရန်ရှိသော ထိပ်သီးညစာစားပွဲနှင့် ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ဆိုဗီယက်စစ်သင်္ဘောမဂ္ဂဇင်း ဂေါ်ကီပေါ်တွင် တွေ့ဆုံကြရသည်။ သမ္မတ၏ ထိုးထွင်းဉာဏ်မှာ မှန်ကန်လှသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သူနှင့် ဂိုဘာချောကြား ဆက်ဆံရေးတွင် ယုံကြည်မှုကို ထူထောင်လိုက် နိုင်သည်။ စစ်အေးကာလ၏ နောက်ဆုံးမိုးသက်မှန်တိုင်းများကို ထိုယုံကြည်မှုဖြင့် သူတို့ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းဂေါ်ကီသင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်မ ဂိုဘာချောကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့လီစာရိုက်စစ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ပတ်သက်၍ ကျွန်မသိလိုသမျှအားလုံး သူပြောပြပါသည်။ သမ္မတက ကျွန်မအား ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသော အချိန်တွင် 'သူ့အများကြီး သိထားပြီးသားဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်' ဟု ပိုဘာချောက ဟာသပြောခဲ့သည်။

ပထမတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသွားပြီးနောက်တွင် ပြည်ထဲရေးဌာနမှ 'ရှင်ဘောက်' က ဂျာမနီနှင့် ပြည်ထောင်စည်းစည်းရေးနှင့်ပတ်သက်သော နှစ်အပေါင်းလေးဆိုသော လုပ်ငန်းစဉ်ကို တင်ပြလာသည်။ ဂျာမနီနှစ်နိုင်ငံ ပေါင်းစည်းရေးကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဟာမိတ် လေးနိုင်ငံ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့်အတူ ဆောင်ရွက်ကြရန်ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အသေအချာဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခြင်း မပြုခဲ့ရသည့်အတွက် NSC အတွင်း မကျေလည်မှုအချို့ ရှိခဲ့သော်လည်း ထိုအချိန်သည် ဗျူရိုကရေစီနိုင်ငံရေးလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ ပြုလုပ်နေရန် အချိန်မရှိခဲ့ပေ။ သမိုင်းသည် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလျက်ရှိလေသည်။

ထိုနှစ်အပေါင်းလေး ညှိနှိုင်းမှုကြောညာချက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ညနေတွင် ဘရန်က ကျွန်မကိုခေါ်၍ ကျွန်မအား အိမ်ဖြူတော်ကိုယ်စား ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရေးအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ရန် ပြောပါသည်။ ဒါဟာ ဂျာမနီကိစ္စပဲ၊ ကျွန်မက ဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူလေဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောရာ ဘရန်က သူသိကြောင်း၊ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အတွက်မူ ဂျာမနီပေါင်းစည်းရေးသည် ဆိုဗီယက်ပြဿနာပင် ဖြစ်ကြောင်းပြောပါသည်။

သူပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန ကောင်စစ်ဝန် ဘော့ပမိုးလစ်၊ ဥရောပ၊ ကနေဒီယန်ကိစ္စများဆိုင်ရာ လက်ထောက်အတွင်းရေးမှူး ရေမွန်ဆိတ်တို့နှင့်အတူ ဂျာမနီပေါင်းစည်းရေး ညှိနှိုင်းမှုအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့သည် စစ်အေးပြီးဆုံးခြင်းမှ ခွဲဖြာလာသော ပြဿနာကလေးများနှင့် နေ့စဉ်ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရလျှင် ၎င်းပြဿနာများမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလောက်အောင်ပင် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မတို့ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် မတ်လနှင့် စက်တင်ဘာလကြား ဂျာမနီသို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားကြရသည်။ ဂျာမနီသို့ နံနက်စောစောတွင်ရောက်ပြီး၊ တစ်နေ့ကုန်အစည်းအဝေးထိုင်ပြီး ညဘက်တွင် ဂျာမန်ဟင်းလျာများကို ကြိုတင်မိတ်စားသောက်ပြီး နောက်နေ့နံနက် အိမ်သို့ပြန်ရသည်။ အစည်းအဝေးများ ရှည်ကြာဦးမယ်ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့အတွက် အစည်းအဝေးအချို့တွင်သာ ပါဝင်ရန် အဆိုပြုခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မတို့လာရသော ခရီးမှာ ဝေးလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၎င်းအပေါ် ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ တုံ့ပြန်ချက်မှာ ထိုသို့ပြောမည့်အစား အမေရိကန်ကို ဥရောပအင်အားကြီးနိုင်ငံတစ်ခုကိုသို့ ယူဆထားနေခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်တာက ပိုကောင်းသည်ဟုဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော ထေလုံးများကို လျစ်လျူရှု၍ ကျွန်မတို့လည်း ဆိုးဝါးလှသော အချိန်ဇယားများအတိုင်း ငြိမ်ခံ၍ လုပ်ကြရပါတော့သည်။

၁၉၉၀ ခုနှစ် မေလတွင်မူ ဂိုဘာချောသည် ထိပ်သီးဆွေးနွေးပွဲအပြည့်အဝ ပြုလုပ်ရန် ဝါရှင်တန်သို့ ရောက်လာ ပါသည်။ အနောက်အုပ်စုတွင် သူသည် ရေပန်းစားသလောက် ရုရှားတွင်မူ သူ့နာမည်ကျဆင်းလျက်ရှိနေသည်။ ထိုခရီးစဉ် တွင် ဆိုဗီယက်သမ္မတ အား ကျားကန်ထောက်ကူပေးရန် ကျွန်မတို့ အထူးစီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းမှာ စစ်အေးတိုက်ပွဲကို ငြိမ်းချမ်းစွာ အဆုံးသတ်ရန်မှာ သူသည် အဓိကအကျဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂိုဘာချောနှင့် လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေး သဘောတူစာချုပ်ကို ခမ်းနားလှသော အစီအစဉ်များဖြင့် အိမ်ဖြူတော် အရှေ့ခြမ်းခန်းမတွင်လည်းကောင်း၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော နိုင်ငံတော် ညစာစားပွဲဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကင်ဒေးဗစ်ခန်း ခရီးစဉ်သည်လည်းကောင်း၊ သူ၏အရေးပါမှုနှင့် သမ္မတဘွတ်ရှ်နှင့် ဂိုဘာချောကြား ထူးခြားပြောင်းမြောက်လှသော ဆက်ဆံရေးတို့ကို ဂုဏ်ပြုဖော်ဆောင်နေခြင်းတို့ ဖြစ်ပေသည်။

အမေရိကန်သို့ရောက်စဉ်အတွင်း နိုင်ငံခြားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနှင့် နိုင်ငံတွင် အခြားနေရာများသို့ ခရီးသွားလှည့်လည်ခြင်းမှာ လုပ်လေ့ရှိသော ကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ရောက်ရှိနေသော ကျော့ရှလ်ဗီက ဂိုဘာချောအား အနောက်ဘက်ကမ်းခြေဘက်သို့ လည်ပတ်ရန် ဖိတ်ကြားခဲ့ပြီး၊ စတင်းဖိုးဒ်တွင် မိန့်ခွန်းပြောကြားရန် စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ဂိုဘာချောဝါရှင်တန်သို့ မရောက်မီ ရက်အနည်းငယ်အလိုတွင် သမ္မတက ကျွန်မအား ဘဲဥပုံရုံးခန်းသို့ ခေါ်၍ စတင်းဖိုးဒ်သည် ကျွန်မ၏ အိမ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂိုဘာချောနှင့်အတူ ပါလိုအယ်လ်တိုသို့ လိုက်ပါသွားစေလိုကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

ကျွန်မ အိမ်ဖြူတော်၏ တောင်ဘက်မြက်ခင်းပြင်တွင် မရင်းဝမ်း (Marine One) အမည်ရှိ ရေတပ်ဟယ်လီကော် ပတာနှင့် အတူသွားရန် ဂိုဘာချောနှင့် သူ၏ဇနီးရေဇာကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် အံ့သြဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ ကျွန်မ၏ အဓိကဘာသာရပ်ကို ပြောင်းလဲလိုက်နိုင်ခဲ့ပြီဟု။

ဂိုဘာချောသည်လည်း ကာလီဖိုးနီးယားတွင် လည်ပတ်ရသည်ကို သဘောကျပုံရပါသည်။ ထိုခရီးစဉ်သည် ကျွန်မဘဝအတွက်လည်း အောင်မြင်မှု အမှတ်အသားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ အဖေအတွက်လည်း စတင်းဖိုးဒ် အောက်မေ့ဖွယ် အထိမ်းအမှတ်ခန်းမအတွင်း ကျင့်ပသည့် ဂိုဘာချော၏ မိန့်ခွန်းကို တက်ရောက်နားထောင်ခွင့်ရသည့်အတွက် မမေ့နိုင်သော နေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဖေသည် သမီးဖြစ်သူက အမေရိကန်သမ္မတ၏ကိုယ်စား ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်၏ဘေးတွင် ထိုင်ရ သည်ကို ကျွဲမြင်ရသည့်အတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

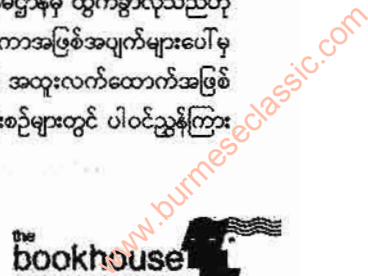
သို့သော် ကံမကောင်းစွာပင် ဆန်ဖရန်စစ္စကို လေဆိပ်အဝင်တွင် ဂိုဘာချောအား နှုတ်ဆက်ရန်အသွား လျှို့ဝှက် လုံခြုံရေးအေးဂျင့်တစ်ယောက်၏ အကြမ်းပတမ်း တားဆီးခံရမှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသူသည် လူစာရင်းတွင် ကျွန်မ၏

အမည်ကို မတွေ့မိ၍လော (သို့) သမ္မတ၏ ဆိုစီယက်ရေးရာ အကြံပေးသည့် လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို သူမယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေ၍လော ဆိုသည်ကို ကျွန်မမရှင်းပေ။ မည်သို့သော အကြောင်းရင်းကြောင့်ဖြစ်စေ အဖြစ်အပျက်မှာ သမ္မတကိုယ်တိုင် ရှိနေသောအချိန် (သို့) သူ၏ရုံးအဖွဲ့မှူး၊ ဂျွန်ဆူနုနှင့်အတူ ရှိနေချိန်မျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ ထိုအေးဂျင့် အနေဖြင့် သင့်တော်မှန်ကန်စွာ ဆက်ဆံသင့်သည်ဟု ကျွန်မယူဆပါသည်။

၁၉၉၀ အောက်တိုဘာ ၃ရက်တွင် ဂျာမနီသည် NATO အတွင်းဝယ် အပြည့်အဝပြန်လည်ပေါင်းစည်းသွားသောကြောင့် ကျွန်မတို့၏ အတ္တလန်တိတ်မြောက်ခရီးစဉ်များလည်း ရပ်စဲသွားသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်ကတည်းက ပြိုကွဲသွားခဲ့သော နိုင်ငံသည် ဂျာမနီဖက်ဒရာယ်သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် တရားဝင်ပေါ်ထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ နှစ်နိုင်ငံပေါင်းဖက်လိုက်ခြင်းမျိုးထက် ဝယ်ယူသိမ်းသွင်းလိုက်ရသော သဘောဖြစ်ပေသည်။ အတိုချုပ်ဆိုရလျှင် ဥရောပရှိ ဆိုစီယက်အင်အားများနှင့်အတူ GDR ဆိုသော အမည်ပါ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဂျာမနီ၏ အချုပ်အခြာအာဏာ အပြည့်အဝ ရရှိစေသော အာမခံမှုနှင့် ဆိုစီယက်အင်အားများ အဆုံးသတ်မှုတို့ကို စက်တင်ဘာ ၁၂ရက်က ဖော်စကိုတွင် သဘောတူညီခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းအနားတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသူ ဂျင်ဘောကာ၏နောက်တွင် ရပ်နေရင်း ကျွန်မက ဝိုဘာချောကို လှမ်း၍ကြည့်မိသည်။ သူသည် အလယ်အလတ်ဆင့် ဆိုစီယက်အရာရှိများကြားတွင် ခပ်လျှိုလျှိုရပ်နေသည်။ သူဘာတွေ စဉ်းစားနေမည်နည်းဟု ကျွန်မတွေးမိသည်။ နောက်ထပ်ရက်တရက် စဉ်းစားလိုက်မိသော အတွေးမှာ 'သူကောမည်မျှ ကြာကြာခံဦးမည်နည်း' ဆိုသော အတွေးဖြစ်ပါသည်။

အရှေ့ဥရောပ လွတ်မြောက်လာခြင်းနှင့်အတူ ဂျာမနီပြည်ပါ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းနိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်မလည်း စတင်ဖို့ဒ်သို့ပြန်ရန် စတင်စဉ်းစားလာရပါသည်။ အများစုတက္ကသိုလ်များမှာ နှစ်နှစ်တာစည်းမျဉ်းသာ ရှိကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဆရာတစ်ဦးသည် သူ၏ဆရာဖြစ်မှုသက်တမ်းကို မထိခိုက်ဘဲ တစ်ဆက်တည်း ခွင့်ယူနိုင်သော ကာလမှာ ၂နှစ်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ကိစ္စတွင် စတင်ဖို့ဒ်သည် အလွန်ပျော့ပျောင်းစွာ စဉ်းစားပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ပညာသင် ကြားခြင်းဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းသို့ ပြန်သွားရန် လိုအပ်လာပြီဟု ခံစားမိလာခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၉၀ စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်မဘာရင့်နှင့် သွားတွေ့၍ နောင်နှစ်အစပိုင်းတွင် ကျွန်မဌာနမှ ထွက်ခွာလိုသည်ဟု ပြောသည်။ သူက ကျွန်မအားဆက်၍ နေပေးရန်ပြောသည်။ သူ့အနေနှင့် လက်ငင်းနိုင်ငံတကာအဖြစ်အပျက်များပေါ်မှ ဝန်ထမ်းများကို ပြန်လည်တည်ဆောက်လိုသည်ဟုပြောသည်။ သူက ကျွန်မအား သမ္မတ၏ အထူးလက်ထောက်အဖြစ် ရာထူးတိုးပေးမည်ဖြစ်ပြီး၊ လက်ရှိထမ်းဆောင်နေသော ဥရောပအား ဆိုစီယက်မှ ခွဲခွာရေးလုပ်ငန်းစဉ်များတွင် ပါဝင်ညွှန်ကြားနေရသော အလုပ်ကို ရပ်စဲလိုက်မည်ဟု ပြောပါသည်။

ထို့ပြင် ဆဒန်ဟူစိန်သည် ဩဂုတ်လအတွင်းကပင် ကူဝိတ်ကို ကျူးကျော်ခဲ့ပြီး အမေရိကန်က ၎င်းအားဆန့်ကျင်ရန် မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု ဖွဲ့နေရသည်။ အခြေအနေမှာ အရှေ့အလယ်ပိုင်းတွင် စစ်ဖြစ်လာရန်ရှိနေလေသည်။ ဘရင်အနေနှင့် ထိုပြဿနာဘက်သို့ အာရုံစိုက်ရန် လိုလာပြီး၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် ပတ်သက်၍ သူယုံကြည်ရသော လူတစ်ယောက်ကို ထားလိုနေသည်။

ကျွန်မက ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော ပင်လယ်ကွေ့စစ်ပွဲ အခြေအနေအောက်တွင် ဆိုဗီယက်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်၍ အချိန်အနည်းငယ်နေလေးမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ နောက်ထပ်ကြီးမားသော စိန်ခေါ်မှုမှာ ဒဏ်ရာအနာတရအကြီးအကျယ် ရသွားသော ဆိုဗီယက်ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။ မော်စကိုသည် သူ၏ဖက်ဒရာယ်သမ္မတနိုင်ငံကြီးကို စီမံအုပ်ချုပ်ရာတွင် အခက်အခဲများ ရင်ဆိုင်လျက်ရှိသည်။ ဆိုဗီယက်အင်အားများ ဥရောပ၌ ကျဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း အထူးသဖြင့် ဘောလ်တစ်နိုင်ငံများဘက်တွင် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ 'ဆိုဗီယက်ယူနီယံဟာ ပြိုကွဲတော့မယ်၊ ဒီဖြစ်ရပ်ကြီးကို တားဆီးနိုင်ဖို့ ကျွန်မမှာ အင်အားမရှိပါဘူး' ဟု ဘရင်ကို ကျွန်မပြောခဲ့သည်။

၁၉၉၁ ဧပြီလ မတိုင်မီအထိ ကျွန်မဆက်၍ နေရပါသည်။ ထိုနှစ်၏ ပထမပိုင်းမှာပင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံသည် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဓောတ်ထိုးမိုးဖျော် ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မသည် လက်ထောက်အသစ်ဖြစ်သူ နစ်ဘန်းနှင့်အတူ ပူးတွဲ၍ ကျွန်မတို့၏ ပေါ်လစီရေးရာ ထိန်းညှိမှုများ ပြုလုပ်ရသည်။ ယခင် ၁၉၈၉ ခုနှစ်တုန်းကလည်း ဘော့ဘ်ဂိတ်က ကျွန်မအား သေးငယ်ပြီး အလွန်လျှို့ဝှက်သောအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ပြိုကွဲလာနိုင်ချေအလားအလာများနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီအမတ်များက ဂိုဘာချောအား ဖြုတ်ချရန် လုပ်ခဲ့ပုံများကို လေ့လာစေခဲ့သည်။

ယခု ထိုအလုပ်မျိုး ပြန်လုပ်ရန် ဖြစ်လာပြန်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် ယိုဖိတ်ပေါက်ကြားမှုများကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်ရန် အထူးသတိပြုရန်လိုပြီး တစ်ဦးချင်းသီးသန့်တွေ့ဆုံမှုများသာ ပြုလုပ်ကာ ကျွန်မတို့၏ အချိန်ဇယားများကို လှည့်မခံဘဲ လုပ်ခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်မတို့က သမ္မတအနေနှင့် ဂိုဘာချောမှအပ အခြားသော ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်များနှင့်လည်း တွေ့ဆုံရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ ဆိုဗီယက်သမ္မတသည် ယခုအခါ ဆိုးကျိုးရိုက်ခတ်ချက်များကြောင့် ထိတ်လန့်လာသော ကျွန်ဆာဗေးတစ်များ၏ အခြေအနေကို ရပ်တန့်သွားအောင် (သို့) အပြောင်းအလဲများကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ဆောင်လိုမှုနှင့် တစ်ဖက်က ဆိုဗီယက်ယူနီယံခေတ်ကုန်ဆုံးသွားပြီဟု ယူဆလောက်အောင် အရှိန်မြန်မြန်ဖြင့် သွားလိုငှားသော ရက်ဒီကယ်သမားများကြား မသက်မသာကြားညှပ်လျက် ရှိနေသည်။

ဘောရစ်ယာလ်ဆင်သည် ထိုသို့သော ရက်ဒီကယ်ခေါင်းဆောင်များမှ တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သူသည်

ထိုအချိန်ကမူ မျက်စိနောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ရုရှားသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံအောက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့လိုနေပြီဟု တောင်းဆိုနေသူဖြစ်သည်။ ယာလ်ဆင်သည် ဂိုဘာချော့၏ ခါးသီးသောပြိုက်ဘက်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည့်အတွက် ၁၉၈၉ ခုနှစ်က သမ္မတဘွတ်ရှ်နှင့် တွေ့ဆုံလိုသည်ဟု ၎င်း၏တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံရန် လက်တွန့်နေခဲ့ကြသည်။

သမ္မတသည် ဂိုဘာချော့အပေါ် အလွန်လေးစား စာနာမှုရှိသူဖြစ်ရန် ၎င်းမျက်နှာပျက်စရာ အလုပ်မျိုးကို မလုပ်လိုခဲ့ပေ။ ကျွန်မတို့သည် ထိုပြဿနာကို အမှန်ကန်ဆုံး ကုသရန် ကြိုးစားခဲ့ကြရသည်။ အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေး အရာရှိနှင့် သမ္မတတွေ့ဆုံစဉ်တွင် ထုတ်ပြန်ကြေညာခြင်း မပြုသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချနိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ယာလ်ဆင် သည် NSC အကြံပေးအရာရှိနှင့်သာ တွေ့ဆုံခွင့်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် မစ္စတာယာလ်ဆင်အား အိမ်ဖြူတော်အနောက်ဘက်ခြမ်း မြေညီထပ်တွင် ကျွန်မ ကြိုဆိုရပါသည်။ သူကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် သူ့လက်ထောက်အား 'ဒါ သမ္မတနဲ့ တွေ့ဖို့ဝင်တဲ့ တံခါးမဟုတ်ဘူး' ဟု ရုရှားလိုပြော လိုက်သည်။ ရေတပ်သားနှစ်ယောက်အစောင့်ချထားသော အဝင်တံခါးမကြီးမှ ဝင်ရမည်ဟု သူ့မျှော်လင့်ထားသည်မှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ စကားပြန်က ဘာမျှမပြောနိုင်မီ ကျွန်မကဝင်၍ 'မစ္စတာယာလ်ဆင် ဗိုလ်ချုပ်စကော့ခရော့ဖ်နှင့် တွေ့ဆုံရမှာပါ' ဟု ရုရှားလိုပြောလိုက်သည်။

'စကော့ခရော့ဖ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ' ဟု ယာလ်ဆင်က အော်၍ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်ုပ်တွေလောက်အောင်အထိ အရေးပါတဲ့သူလားဟု ပြောလေသည်။ အရပ် ဖိပေကျော်၊ ပေါင်ချိန် ၂၅၀လောက်ရှိမည်ဟု ယူဆရပြီး အလွန်ကြီးမား သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မျက်နှာကြီး နီရဲလျက် ထိုနေရာတွင် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ရပ်နေလေသည်။

ကျွန်မကလည်း စိတ်လောလာသည်။ 'မစ္စတာယာလ်ဆင်' ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မအင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သည်။ 'ဗိုလ်ချုပ်စကော့ခရော့ဖ်ဟာ အလွန်အလုပ်များသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ချိန်းဆိုထားတဲ့အတိုင်း မလုပ်လိုဘူးဆိုရင် ကျွန်မကိုပြော ပါ။ တွေ့ဆုံပွဲကို ဖျက်လိုက်ပြီး သင့်အနေနဲ့ ဟိုတယ်ကို ပြန်သွားလို့ရပါတယ်' ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

သူသည် ခဏကြာ ရေရွတ်နေလိုက်ပြီး ဒေါသထွက်နေသောဟန်ဖြင့် 'သူဘယ်မှာလဲ' ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်မေး လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်မက သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်ပြီး ဘရင့်၏ရုံးခန်းသို့ ဒရူတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သလောက် နီးပါးတွဲ၍ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

ဘရင့်သည် ထိုအခြေအနေများကို မသိဘဲ သူ့ကို နွေးထွေးစွာပင် ဆက်ဆံပါသည်။ ယာလ်ဆင်က ထိုင်ချလိုက် ပြီး သူ၏ရုရှားနှင့် ပတ်သက်သော စိတ်ကူးများကို ဆက်တိုက်ပြောပါတော့သည်။ အလုပ်ကို အလွန်ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသူ ဘရင့်မှာ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ယာလ်ဆင်ကမူ ဘရင့်အိပ်ပျော်နေသည်ကို သတိမပြုမိဘဲ သူ၏တင်ပြ

ချက်တွင်သာ လုံးဝနှစ်မြုပ်ပြောဆိုနေခဲ့သည်။ တွေ့ဆုံပွဲ မိနစ်သုံးဆယ်လောက်ကြာသောအချိန်တွင် သမ္မတက တံခါးကို ဖွင့်၍ မြူးကနဲဝင်လာလိုက်သည်။ ယာလ်ဆင်သည် ခုန်၍ထလိုက်ခါ အကြီးအကျယ်ပြုံးပြီး၊ လွတ်လပ်သော ကမ္ဘာ၏ ခေါင်းဆောင်အား ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သူကဆက်၍ သူ့အစီအစဉ်များကို ပြောပါသည်။ နောက်ထပ် မိနစ် ၃၀လောက်ကြာသောအခါ သူ့တင်ပြမှုပြီးဆုံးသွားသည်။ သမ္မတလည်း ပြန်သွားပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုရသွားသော ယာလ်ဆင်အား ကျွန်မကတွဲ၍ ကားတွင်းသို့ ပြန်ပို့လိုက်ရပါသည်။

ယာလ်ဆင်နှင့် ပထမဆုံးတွေ့ကြုံရသော အတွေ့အကြုံမှာ ကျွန်မအတွက် သိပ်အကောင်းကြီးမဟုတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် နောက်တစ်နှစ် ကျော်ကြားသော အချိန်တွင်မူ ယာလ်ဆင်သည် ရဲရင့်စွာပင် မော်စကိုလမ်းမပေါ်ရှိ တင့်ကားပေါ်သို့ တက်ကာ ဆိုဗီယက်လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များကို ရင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။ ယာလ်ဆင်သည် အပြစ်အနာအဆာအချို့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ခဲ့လျှင်တောင်မှ သူသည် သမိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာပါသည်။ သူသည် ရုရှားတွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံကို ဖြိုချ၍ ဒီမိုကရေစီကို ထူထောင်သူဖြစ်လာလေသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းလို ဖြစ်နေစေကာမူ ယာလ်ဆင်နှင့် အမေရိကန်သမ္မတ တို့နှစ်ဦးအား စောစောတွေ့ဆုံနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးနိုင်ခဲ့မှုအပေါ် ကျွန်မအလွန်အားရမိခဲ့သည်။

မျှော်လင့်ထားခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ၁၉၉၁ ဇန်နဝါရီတွင် ဆဒန်ယူနီနီနှင့် စစ်ပွဲစတင်ခဲ့သည်။ ဤအဖြစ်အပျက် ကြီးမှာ သမ္မတနှင့် ဘရင့်တို့၏ သတင်းများတွင် လွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။ ကျွန်မမှာမူ ဘောလ်တစ်နိုင်ငံများအတွင်း ဆက်တိုက်ဆို သလို ဖြစ်လာသော အကျပ်အတည်းများနှင့် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည်။ ဘောလ်တစ်လွတ်လပ်ရေးများနှင့် ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသော ဂိုဘာချောသည် အချိန်နောက်ကျမှ ၎င်းတို့ကို ဖြိုခွဲရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ဆိုဗီယက်နောက်ခံပြု လစ်သူရေးနီးယမ်း လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များ၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် '၁၃' ဦးသေဆုံးခဲ့ရပြီး လူ '၁၀၀' ကျော် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ လစ်သူရေးနီးယမ်းမြို့တော် TV မျှော်စင်တွင် ဆန္ဒပြနေသူများအား တင့်ကားများဖြင့် နှိမ်နင်းခဲ့သည်။

ကျွန်မ ဘရင့်ထံသွားပြီး ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ကိုင်တွယ်ရမည်ကို ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သမ္မတ က ပြင်းထန်သော တုံ့ပြန်မှုပြုလုပ်သင့်သည်ဟု ကျွန်မက သူ့ကိုပြောသည်။ ကရင်မလင်၏ ရက်စက်မှုများသည် အမေရိကန်၏ အလိုတူအလိုပါ သဘောမျိုး မော်စကိုက ယူဆလာခြင်းမျိုးကို ခွင့်ပြုရန် မသင့်ပေ။ နေ့တိုင်းပင် အိမ်ဖြူတော် သတင်းထုတ်ပြန်ရေးအဖွဲ့မှ 'မာလင်' က နှစ်ဖက်စလုံးအား ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ကြရန် ကြေညာချက်များ ထုတ်ပြန်ဖတ်ကြားနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့က အပြစ်မဲ့သော ကန့်ကွက်သူများနှင့် ၎င်းတို့၏ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနကြား ဘာမျှကွာခြားမှုမရှိကြောင်းပြော ကျွန်မ၏ နောက်ထပ်စိုးရိမ်မှုတစ်ခုမှာ လစ်သူရေးနီးယမ်း (သို့) လတ်ဝီးယားတစ်ခုခု ဘက်ဆီသို့ ဆိုဗီယက်တို့ တပ်အင်အားအပြည့်အစုံနှင့် ဝင်ရောက်လာမှာကိုဖြစ်သည်။

ဘောဂိတ်ကလည်း ကျွန်မနှင့် သဘောညီပါသည်။ ကျွန်မတို့က ဆိုဗီယက်၏ အပြုအမူကို ပြစ်တင်ရှုံ့ချပြီး ဆက်လက်၍ အကြမ်းဖက်မှုများ ပြုလုပ်ပါက အမေရိကန်ဆိုဗီယက်ဆက်ဆံရေး ထိခိုက်စေနိုင်သည်ဟု ထုတ်ပြန်ကြေညာရန် ပြုလုပ်ကြသည်။ ဘရင့်ကမူ ထိုကိစ္စကို ဆန့်ကျင်သည်။ သူက ဆဒန်ဟူစ်ကို ဆန့်ကျင်ရာတွင် မော်စကို၏ ပူးပေါင်းပါဝင်မှုကို အားကိုးနေရသည့်အတွက် စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်လစီမိတ်ကကများအနေနှင့် အပြိုင်ဖြစ်နေသော ဦးစားပေးအစီအစဉ်များကို ရင်ဆိုင်တတ်ကြရသည်။ ထိုအကျပ်အတည်းနှစ်ခုတွင် ဆဒန်ဟူစ်ကို ဆန့်ကျင်သော စစ်ပွဲကပို၍ အရေးကြီးသည်ကို ကျွန်မသိပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မတို့ သမ္မတထံသို့သွား၍ ပေါ်လစီမူနှစ်မျိုးကို တင်ပြကြသည်။ ဘဲဥပုံရုံးခန်းအတွင်း သမ္မတ၏ စားပွဲဘေးတွင် ရပ်နေစဉ် သမ္မတမှာ အလွန်ပင်ပန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့များကို စစ်မြေပြင်သို့ ပို့ခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ သမ္မတဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသော အထီးကျန်အဆန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ပေသည်။ ဤကိစ္စများသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြန် စစ်သားဟောင်းကြီးအပေါ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများသဖွယ် ပိနေစေလေသည်။ သမ္မတက ပြင်းထန်သောမူကို ရွေးလိုက်ပြီး တို့ ဒီအပြုအမူတွေကို ရှုံ့ချရမယ်။ သမ္မတက သတင်းဌာနများသို့ 'ဤအဖြစ်အပျက်သည် ဆိုဗီယက်ကို မည်သို့မျှ အထောက်အကူမပြုဘဲ အမေရိကန်နှင့် မော်စကို ကြားဆက်ဆံရေးကိုသာ ထိခိုက်စေလိမ့်မည်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

မော်စကိုအနေနှင့် မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဤကြေညာချက်အပေါ် ထင်သလောက်အလေးထား လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မက သမ္မတကို ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မမှားပါသည်။ ထိုညက ဝိတကုင်းနင်း၊ ဒင်ရာသာ နှင့် တွမ်ဘရိုကော (ရုပ်သံကြေညာသူများဖြစ်သည်) တို့က အမေရိကန်ဆိုဗီယက် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံမှုကို ကျွန်မတို့ ဆဒန်ဟူစ်နှင့် ရင်ဆိုင်သကဲ့သို့ပင် ဦးစားပေး တင်ဆက်သွားကြခဲ့ကြသည်။ ဘရင့်မှာမူ စိုးရိမ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် ထိုလုပ်ဆောင်ချက်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဘောလံတစ်တွင် အကြမ်းဖက်မှုများ ဆက်လက်မြင့်တက်လာလျက်ရှိသည်။ နောက်တစ်ပတ်အတွင်း ဆိုဗီယက် အထူးတပ်များ၏ နှိမ်နင်းမှုကြောင့် လတ်ဗီးယားတွင် ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦး အပါအဝင် လူ ငါးဦးသေဆုံးခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ သတင်းပေးပို့ချက်အရ လတ်ဗီးယန်းဟိုတယ်တစ်ခု၏ရှေ့တွင် သတင်းထောက်တစ်ဦး မျက်နှာကို သေနတ်ဖြင့် အပစ်ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ထိုရက်စက်မှုများကြောင့် ကရင်မလင်နန်းတော် တွင် လူထောင်ပေါင်းများစွာတို့က ဆိုဗီယက်တို့၏ နှိမ်နင်းမှုများကို ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့သော အံ့ကြွမှုများဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော်လည်း ဆိုဗီယက်တို့သည် လစ်သူရေနီးယန်းနှင့် လတ်ဗီးယားတို့သို့

တပ်အင်အား အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ ကျွန်မအနေနှင့် စိတ်မချနိုင်သေးသော်လည်း သမ္မတ၏ ရှင်းလင်းစွာ ပြောဆိုထားခဲ့မှုက မော်စကိုအား အကြမ်းဖက်မှုများအတွက် ၎င်းတို့ပေးဆပ်ရမည့် တန်ဖိုးကို ပြန်လည်သတိရစေခဲ့သည် ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုနေ့နဂါရီလ အဖြစ်အပျက်များ နောက်ပိုင်းတွင် ဘောလတစ်နိုင်ငံများ လွတ်လပ်လာတော့မည့်ကိစ္စမှာ ပို၍ ရှင်းလင်းလာခဲ့ပြီး ဂိုဘာချောအတွက်လည်း နေ့ရက်များစွာ မကျန်တော့သည်ကို တွေ့လာရလေသည်။

စစ်ပွဲများ နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ပြီး ကျွန်မလည်း တာဝန်များမှ နုတ်ထွက်ကာ အိမ်သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ သမ္မတက ကျွန်မပါဝင်ခဲ့သော အခန်းကဏ္ဍများနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှသော စာတစ်စောင်ကို ပေးပို့ခဲ့သည်။ 'ဆိုဗီယက်ယူနီယံရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ အခုထိ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးပေမယ့် သင့်ဟာ ဥရောပတစ်ခုလုံးအတွက် လွတ်လပ်မှုနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတဲ့ သမိုင်းဝင်အိပ်မက်များကို ရရှိလာစေရေး တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ်' ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ခွဲခွာရမှုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသော်လည်း လုပ်ငန်းပြီးမြောက်အောင်မြင်မှုများအတွက်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ခံစားမိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ မထွက်ခွာမီ တရုတ်အလိုတွင် သမ္မတကတော်ဘာဘာရာဘွတ်ရှ်က ဇည့်ခန်းဆောင်တွင် လက်ဖက်ရည်ပွဲဖြင့် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ 'ရှင်ဟာ ဘွတ်ရှ် မိသားစုတွေအတွက်တကယ် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးပါပဲ ရှင့်ကို တွေ့ရတာ ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်မယ်လို့ မယူဆပါဘူး' ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

အခန်း-၃၀

မိခင်တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ရောက်ခြင်း Back in California

ကျွန်မ စတင်ဖို့ဒ်သို့ မောပန်းစွာပြန်ရောက်လာခဲ့သော်လည်း ကျေနပ်မှုအပြည့် ရရှိခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်သည် ကျွန်မအပေါ် သဘောထားကြီး လိုက်လျောမှုကို ထပ်မံ ဖော်ပြခဲ့သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ဆောင်းရာသီမတိုင်မီအထိ အတန်းဝင်ရန် မလိုသေးပေ။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မ၏ သုတေသန စာတမ်းအတွက် အလုပ်လုပ်ချိန်ရစေသည်။ ထို စာတမ်းက လာမည့်စာသင်နှစ်တွင် ကျွန်မအား ပါမောက္ခရာထူးအပြည့်အဝ ရရှိစေမည် စာတမ်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဘဝအတွက် ပြောရလျှင် ကျွန်မ လုပ်ငန်းတာဝန်များ ကြီးမားလာသည့်အတွက် No. 74 ပီးယားစ်မစ်ချ်လ်ရိပ်သာတွင် မနေလိုတော့ဘဲ အိမ် အသစ်တစ်လုံး ရှာဖွေရန် လိုအပ်လာပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်း ငှားရမ်း နေထိုင်သော လူငယ်စုံတွဲနှစ်ဦးက ကျွန်မအိမ်ကို ဝယ်ယူလိုသည်နှင့် ကြိုနေသည်။

ဒက်ဒီနှင့် ကလာရာတို့က ကျွန်မအိမ်ဝယ်ပြီး ပြင်ဆင်လို့ မပြီးမချင်း သူတို့နှင့် အတူလာနေရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုကာလမှာ ကျွန်မထင်သည်ထက်ပို၍ ကြာသွားခဲ့ သည်။ သူတို့နှင့်အတူ ငါးလလောက် နေလိုက်ရသည်။

ကလာရာ၏ ရက်ရောမှုကို ကျွန်မအတွက် အသုံးမချလိုသဖြင့် သူတို့အား အိမ်ငှားခပေးနေခဲ့သည်။ ထိုအိမ်တွင် ကျွန်မအတွက် လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရပြီး ချက်ချင်း ပင် ဖခင်နှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေလယ်စာစားရင်း အချိန်များကို အတူတကွ ပြုန်းတီးခွင့် ရခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ မိတ္တူဖြစ်သူ ကလာရာနှင့်လည်း ပို၍နီးစပ်လာခဲ့သည်။ ဖခင်နှင့် လက်ထပ်စဉ်ကာလက သူမအကြောင်း ကျွန်မသိပ်မသိခဲ့ပေ။

ဝါရှင်တန် (သို့) အိမ်ဖြူတော်အလုပ်များနှင့်လည်း ကျွန်ုပ်အဆက်မပြတ်ခဲ့ပါ။ ၁၉၉၁ ဩဂုတ်လတွင် ဂိုဘာချော အာဏာသိမ်းခံရသည့် ကိစ္စဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး၊ ဆိုဗီယက် ယူနီယံတစ်စုလုံး ပြိုကွဲသလောက် ဖြစ်လာရန် ဦးတည်နေသည့် ကာလဖြစ်နေသည့်တိုင် ကျွန်ုပ် ထိုအလုပ်မှ ထွက်ခွာလာခြင်းအပေါ် နောင်တမရမိပါချေ။

နေ့ဦးနှင့် နေ့ရာသီတစ်ခုလုံး ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပေါ့လစ်ဖန်တီးရာ ကမ္ဘာကြီးနှင့် ဝေးကွာနေသည့်တိုင် ABC သတင်းဌာနအတွက် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် သတင်းခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသုံးသပ်ချက်များ တင်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် တတ်နိုင်သလောက်ကိုသာ လုပ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး အဝေးမှနေ၍ အဖြစ်အပျက်များအပေါ် လွှမ်းမိုးရန် ကြိုးစားသည့် သဘောမရှိခဲ့ပေ။ တကယ်တမ်းဆိုလျှင် အခြေအနေသစ်များမှာ ကျွန်ုပ်ကို အမြင်ပွင့်စေပါသည်။ အိမ်သို့ပြန်လာပြီး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်တွင် ဂျော့ရှ်ရှလ်စ်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျော့ရှ်ကို ၁၉၈၂ ခုနှစ် အိမ်ဖြူတော်သို့ သူသွားရောက်ပြီး နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးတာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် အချိန်ကစ၍ သိခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ငန်းများ အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုရှိခဲ့ပြီး ဝါရှင်တန်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ထိတွေ့မှု ရှိနေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဂျော့ရှ်သည် ချက်ဗာဂျန် ကော်ပိုရေးရှင်း ကြီးတိုင် ဒါရိုက်တာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထိုဘုတ်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ရန် ကျွန်ုပ်ဆန္ဒရှိပါ သလော ဟုမေးလာသည်။

ချက်ဗဂျန်သည် ကာဇက်စတန်ရှိ တာဂျစ်ရေနံမြေတွင် ရှယ်ယာများဝယ်ယူရန်ရှိနေရာ ထိုအချိန်က ကာဇက် စတန်သည် ဆိုဗီယက်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသေးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ ဆိုဗီယက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်မှုသည် သူတို့အတွက် အသုံးဝင်နိုင်သည်ဟု ဂျော့ရှ်က ယူဆခြင်းဖြစ်သည်။

ချက်ဗဂျန်၏ CEO ကင်ဒါးရီအပါအဝင် သူ့အဖွဲ့တို့နှင့် တစ်နေ့တာ တွေ့ဆုံအပြီးတွင် ကျွန်ုပ်စိတ်အား ထက်သန်စွာပင် သဘောတူလက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်သည်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ ကော်ပိုရိတ်ဆိုင်ရာ လူတော်များ စွာရှိသည့်ကြားထဲမှ အသက် ၃၆ နှစ်အရွယ် တက္ကသိုလ်မှ တွဲဖက်ပါမောက္ခတစ်ယောက်ကို ကုမ္ပဏီတွင် ခန့်အပ်ခြင်းမှာ ကုမ္ပဏီအတွက် ခြေလှမ်းကျကျ လှမ်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ချက်ဗဂျန်ကုမ္ပဏီသည် ရေနံတင်သင်္ဘောကြီးများအား ဒါရိုက်တာဘုတ်အဖွဲ့ဝင်များ၏ နာမည် ပေးထားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုတစ်ခုလုံး ဘရာဇီးလ်သို့သွား၍ ရေနံတင်သင်္ဘော ကြီးတစ်စီးအား ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ပွဲ သွားလုပ်ကြပါသည်။ နှစ်အတော်ကြာ၍ ကျွန်ုပ်အမျိုးသားလုံခြုံရေး အကြံပေးအရာရှိ တာဝန်ယူလာရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ နာမည်တပ်ထားသော သင်္ဘောမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ရောက်နေပါက မသင့်တော်ကြောင်း ကုမ္ပဏီရော ကျွန်ုပ်ဘက်ကပါ သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုသင်္ဘောကို အခြားနည်းတစ်ခု ပြောင်းပေးခဲ့ကြသည်။ စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှု ခံရသောအခါ ထိုသို့ နာမည်ပြောင်းထားနိုင်ခြင်းအတွက် ကျွန်မအံ့ဩဝမ်းသာမိခဲ့ပါသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကော်ပိုရိတ်များနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်မိပါက နောက်ထပ် အခြားအခွင့်အလမ်းများ ထပ်မံ၍ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို ကျွန်မသိလာခဲ့သည်။ တစ်လကျော်လောက်ကြာသောအခါ ထရန်အမေရိကား ကုမ္ပဏီ၏ CEO က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တွင် အခြေစိုက်သော သူတို့၏ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ဘုတ်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ပေးရန် ပန်ကြားလာသည်။

တစ်ရက်တွင်မူ ကျွန်မ၏ အတွင်းရေးမှူးက ဒေးဗစ်ပက်ကတ်သည် ကျွန်မနှင့် တွေ့လိုကြောင်း သူလာခဲ့မည် ဟု ပြောသည်။ ဒေးဗစ်ပက်ကတ်သည် ရီပါပလီကင်နိုင်ငံရေးလောကတွင် နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူသည် ဆီလီကျွန်စ် လေးထူထောင်သူများတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ကာ စတင်းဖို့ဒ်၏ အဓိကအလှူရှင်ကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူကျွန်မကို လာတွေ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ စဉ်းစားဝံ့ခဲ့ပေ။ မစ္စတာပက်ကတ်ကို ပြောလိုက်ပါ ကျွန်မလာတွေ့ပါမယ် လို့ ဟု အတွင်းရေးမှူးကို ပြောခိုင်းလိုက်သည်။ ခဏကြာသောအခါ သူမက ‘မဟုတ်ဘူး သူပဲလာခဲ့မယ်’ လို့ပြောသည်ဟု ဆိုပါသည်။

သူ ကျွန်မရုံးခန်းအတွင်း ဝင်လာသောအခါ ‘နေကောင်းလားဒေဗ်’ ဟု ကျွန်မက ဦးအောင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ‘အသက်ကြီးလာတာ ပျော်စရာမကောင်းဘူးကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အခြားကိစ္စတွေထက်တော့ ကောင်းသေးတယ်လို့ ဆိုကြတာပဲ’ ဟု သူက ပြောပါသည်။ ကျွန်မလည်း ရယ်နေရသည်။ ထို့နောက် သူက လိုရင်းကိုပြောသည်။ ဟူးလက်ပက်ကတ်ဟာ ကုမ္ပဏီကောင်းတစ်ခုပဲ မင်းကလည်း လူတော်တစ်ယောက်ပဲ ဒါကြောင့်မင်းကို HP မှာလာပြီး ဒါရိုက်တာ လုပ်စေချင်တယ်ဟုပြောသည်။ မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးရင် အကြောင်းကြားလိုက်ပါဟု ကျွန်မအားပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။

ဒေးဗစ်သည် တဲ့တိုးပြောရာတွင် နာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြွပ်ဆတ်သော သဘောပင်ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်မနှင့် တွေ့ဆုံမှုမှာ ထူးထူးခြားခြားပင်ဖြစ်သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ခန့်မှန်းရာထားသော ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်သည် အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာများ အခြားဒါရိုက်တာများနှင့် အရင်တွေ့ဆုံရလေ့ရှိသည်။ ဤသည်မှာ နှစ်လမ်းသွား လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ဆက်ဆံမှုဖြစ်သည်။ ဒေဗ်နှင့်တွေ့ရန်မလိုပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ သူထံသို့ဆက်သွယ်လိုက်ပြီး လက်ခံကြောင်းအကြောင်း ပြန်လိုက်ပါသည်။

ကော်ပိုရေးရှင်း သုံးခု၏ ဘုတ်အဖွဲ့ဝင် ရာထူးများ လက်ခံလိုက်ပြီးသောအခါလုပ်ရန် အလုပ်များအလွန်များလာ

ပါတော့သည်။ သို့တိုင်အောင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ပိတ်ပိတ်ဆင်က ကျွန်မအား ကာလီဖိုးနီးယား၏ ရွေးကောက်ပွဲနယ်မြေ ပြန်လည်သတ်မှတ်ရေး တစ်နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကော်မရှင်တွင် ပါဝင်ပေးရန် အဆိုပြုလာသောအခါ ကျွန်မအနေနှင့် ငြင်းဆန်ရန် ခဲယဉ်းနေပါတော့သည်။

၎င်းကော်မရှင်သည် အပတ်စဉ် ကြာသပတေးနှင့် သောကြာနေ့များတွင် 'စက်ခရီမင်တို့' ၌ တွေ့ဆုံလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မတို့က ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးမှ ရွေးကောက်ပွဲနယ်မြေသတ်မှတ်ရေး ထွက်ဆိုချက်များအား ကြားနာရပါသည်။ ၎င်းမှာ အလွန်ကြီးမားသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုဖြစ်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်မအတွက် ကာလီဖိုးနီးယားကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းဝင်လာ စေပါသည်။

ပိတ်က ကျွန်မကို ထိုကော်မရှင်တွင် ခန့်အပ်လိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်မတို့ချင်း ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံမှုအပြီးတွင် ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ဝါရှင်တန်တွင် တွေ့ဆုံစဉ်က သူသည် ကာလီဖိုးနီးယား၏ ဆီနိတ်တာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် သူ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် အရွေးခံရစဉ်က ဆီးနိတ်လက်ကျန်သက်တမ်းအတွက် တစ်ဦးအစား ထိုးရန်ရှိရာ သမ္မတဘွတ်ရှီနှင့် သူ၏ ရုံးအဖွဲ့မှူး ပျန်ဆူနူတို့က ကျွန်မအား အစားထိုးခန့်ထားရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြပူးသည်။ ကာလီဖိုးနီးယားရှိ အာဏာပွဲစားအများအပြားက ထိုအိုင်ဒီယာကို ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။ ဒေးဗစ်ပက်ကတ်ကလည်း ကျွန်မ၏ မဲဆွယ်ရေးကုန်ကျစရိတ်များကို သူ့ကျခံပေးမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

သူရွေးကောက်ခံရပြီး အနည်းငယ်တွင် သူရှိရာ ဟိုတယ်သို့ ကျွန်မသွား၍ တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ မီဒီယာများကို သတိထား၍ ရှောင်ရှားခဲ့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ထိုသတင်းမှာ ပြန့်နှံ့သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မချက်ချင်းပင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသစ်ကို သဘောကျသွားခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းနှစ်များစွာ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မတို့ နိုင်ငံရေးဘဝများအကြောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့နေရာ ဆက်ခံမည့်သူသည် ငွေသုံးစွဲနိုင် ရမှာဖြစ်ပြီး ၁၉၉၂ ခုနှစ် ရွေးကောက်ပွဲအတွင်း စတင်မဲဆွယ်ရတော့မှာဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မက ပညာရေးနှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးများအကြောင်း အဓိကထား၍ ပြောခဲ့ပြီး သူ့မေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်ဖြေဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံပွဲမှာ အခင်မင်မပျက် အဆုံးသတ်ခဲ့သော်လည်း မရေမရာအဆုံးသတ်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ပိတ်သည် ယခင် အင်နာဟိန်းမြို့၏ မြို့တော်ဝန်ဟောင်းနှင့် ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်၏ ဆီနိတ်တာဟောင်း ပျန်ဆေမွန်ကို သူ့နေရာအား ဆက်ခံသူအဖြစ် ရွေးချယ်ကြောင်း ဝါရှင်တန်ပို့ဒ်တွင် ဖတ်လိုက်ရသည်။ ပျန်သည် ငွေကြေးပို၍ တတ်နိုင်ပြီး တောင်ပိုင်းကာလီဖိုးနီးယား မဲဆန္ဒရှင်များအား ပို၍စည်းရုံးနိုင်လိမ့် မည်ဟု သူက ယူဆပုံရသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် သတင်းစာကိုဖတ်မိပြီး စိတ်အနည်းငယ် အနာငုံအယုက်

ဖြစ်သော်လည်း အတော်ပင် သက်သာရာရခဲ့သည်။ သူကသာ ပေးခဲ့လျှင် ထိုအလုပ်ကို ကျွန်မ လက်ခံမိနိုင်သည်။ သို့သော် အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားလျှင် သူပြောသောမေးခွန်းကို ဖြေဆိုနိုင်ရန်မှာမူ မသေချာပေ။ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ လာသောအခါ ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားမိလျှင် "နိုး" ဟုသာ အဖြေရသည်။ ကျွန်မတွင် ရွေးကောက်ပွဲ ရုံးတစ်ရုံး လည်ပတ်နိုင် လောက်အောင် စွမ်းအားမရှိပေ။ မည်သို့ဆိုစေ ပါတီထဲမှ လူအများစုကလည်း ကျွန်မ ရုံးနိမ့်ခဲ့ပါက ထိုကိစ္စကို အလွယ်တကူ မမှသွားကြမည် မဟုတ်ပေ။ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဝန်ဆောင်မှုသည် "ဒိုင်ယင်နိုဖိန်းစတန်း" ကို အပြတ်အသတ် ရုံးနိမ့်ခဲ့လေသည်။

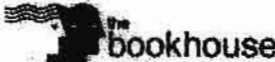
အခန်း-၃၁

မေတ္တာတရားကို သင်ယူလေ့လာခြင်း Learning Compassion

ယခုတစ်ခေါက် ပါလိုအယ်လ်တိုသို့ ပြန်လာပြီးနောက် ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စေသော အချက်များတွင် ဖခင်၏ အောင်မြင်မှုများလည်း ပါဝင်နေသည်။ အဖေသည် ဘဝသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပြီး လူချစ်လူခင်လည်း များလျက်ရှိသည်။ အဖေသည် လူများအတွက် သံလိုက်တုံးတစ်ခုလို ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး ပါလိုအယ်တိုတွင် ဩဇာရှိသော သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။

သူသည် စတင်းဖို့ဒ်၏ လူထုဝန်ဆောင်မှုဆိုင်ရာဌာနအတွက်လည်းကောင်း၊ အားကစားရေးရာဌာနအတွက်လည်းကောင်း၊ ယခင်က ဘောလုံးလူသစ်တန်းများအတွက် လေ့လာသည့် ခန်းမအဖြစ်မှ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အရင်းအမြစ်အဖြစ် စတင်းဖို့ဒ် အားကစားသမားအားလုံးအတွက် ညွှန်ကြားပြသရာဌာန ပြောင်းလဲရာတွင်လည်းကောင်း တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရုံသာမက ပါလိုအယ်လ်တိုအရှေ့ခြမ်းတွက် လူအများ အလေးထားရသောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာလေသည်။

ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီတွင် အဖေ၏ မိတ်ဆွေအသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သူ ပါလိုအယ်လ်တို အရှေ့ခြမ်းရှိ ရီးဗင်စံဝုဒ်ကျောင်းမှ ကြီးကြပ်ရေးမှူး 'ချာလီမေ နိုက်' က ကျွန်မအားခရိုင်တစ်ခုလုံးအတွက် ကျင်းပသော ဘွဲ့နှင်းသဘင်တစ်ခုသို့ တက်ရောက် မိန့်ခွန်းပြောရန်ဖိတ်ကြားသည်။ ရီးဗင်စံဝုဒ်ဒေသသည် မူလတန်းနှင့် အလယ်တန်းကျောင်းများသာရှိပြီး၊ အထက်တန်းကျောင်း မရှိပေ။ သို့သော်ပင်လယ်ကွေ့ ဧရိယာတစ်ခုလုံးမှ မိသားစုများအားလုံး အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ကြသဖြင့် ဘွဲ့နှင်းသဘင်မှာ အထက်တန်းကျောင်း ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်ခိုလီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဒီရှစ်တန်းအဆင့် ဘွဲ့ရများအတွက် ဒီပွဲဟာ အံ့ဩလောက်အောင် ကြီးကျယ် ပေတာပဲဟု ကျွန်မက ချာလီကို ပြောလိုက်ရာ သူမက "ဒီကလေးအားလုံးရဲ့ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ဟာ အထက်တန်းကို ပြီးအောင်ဆက်မတက်ကြတော့ဘူး။ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးဘွဲ့နှင်းသဘင်ပဲလေ" ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်မ ကြက် သေသေသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဆင်းရဲရဲတော့မူအကြောင်း အနည်းငယ်မျှသာသိခြင်းနှင့် ကျွန်မအိမ်နှင့် ရပ်ကွက်နှစ်ခု သုံးခုသာခြားသော နေရာတစ်ခုအတွက် ကူညီပေးနိုင်ခဲ့မှု အလွန်နည်းပါးခဲ့ကြောင်း သိလာရသည်။ ကျွန်မသည် ပင်နီဆူလာ အလယ်ပိုင်း မြို့ပြအုပ်ချုပ်မှုအဖွဲ့များတွင် ပါဝင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံရလျှင် အရှေ့ပါလိုအယ်လ်တိုလို နေရာမျိုးနှင့် ၎င်း၏ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်ပွားနှုန်း မြင့်မားနေမှုများကို တိုက်ရိုက်ထိတွေ့မိရန် ရှောင်ကွင်းနေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ထိုကျောင်းဧရိယာတစ်ဝိုက်၏ စိန်ခေါ်မှုများအကြောင်း အဖေ့ကို မေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ၁၀ နှစ်လောက် နေလာခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း ဘာမျှမသိသည့်အတွက် ကျွန်မ အနည်းငယ် ကသိကအောက် ခံစားမိသည်။ မကြာခင်ကမှ ပါလိုအယ်လ်တိုလို ပြောင်းလာသော အဖေက ကျွန်မကို တက်တက်ကြွကြွပင် ကျွန်မကို ကူညီပါသည်။ ထိုဒေသရှိ အားကစားလုပ်ငန်းများ ပြန်လည်ပြုစုပျိုးထောင်လုပ်ငန်းကို သူလုပ်ဆောင်နေပုံ ကျွန်မအား ရှင်းပြသည်။ ထိုဒေသသည် ကြွက်ကဲ့သို့သော ကာဖာအမည်ရှိ တွင်းအောင်းသတ္တဝါတစ်မျိုးကို အမြဲတမ်းရင်ဆိုင်နေရသော် လည်း သူတို့ဘက်မှ အောင်မြင်လျက်ရှိသည်ဟု အဖေက ပြောသည်။ ယခုကလေးများအတွက် နေချင်စဖွယ် ဒေသလေး တစ်ခုဖြစ်လာလျက်ရှိသည်။

ချာလီမေဖြစ်စေလိုသည့် အချက်များကိုလည်း အဖေကပြောပြသည်။ ရီးဗင်းစံဝုဒ်တွင် ၁၀နှစ်အတွင်း ကြီးကြပ် ရေးမျိုး ၁၁ ယောက် ပြောင်းခဲ့သော်လည်း ပုံမှန်ဘဝသို့ မရောက်သေးကြောင်း၊ သူ့အနေနှင့် သူမ၏ စိတ်ဓာတ်မာကျောမှု နှင့် တာဝန်ခံမှုတို့ကို သဘောကျကြောင်းပြောသည်။ အဖေက သူမနှင့် ပူးပေါင်းပြီး စတင်းဖို့ဒ်မှ အကူအညီများရရန် အင်အားများ စုစည်းသွားမည်ဟုပြောသည်။ စတင်းဖို့ဒ်ဟာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အစီအစဉ်တွေနဲ့ပဲ အရှေ့ပိုင်း ပါလိုအယ်လ်တို မှာ လုပ်လာခဲ့တယ်။ အခု သူတို့လူတွေ တကယ်လိုအပ်တာ ဘာလည်းဆိုတာပြောဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီဟု အဖေက ပြောသည်။

အဖေသည် တစ်သက်လုံး သူ့လုပ်ဆောင်လာခဲ့သော အလုပ်များကို ဆက်၍လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ၏ ပညာရေး ဧဝံဂေလီဝါဒ ခြေရာများအတိုင်း လိုက်ပါနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မလည်း ထိုကိစ္စများအတွက် ပါဝင်ကူညီဖြေရှင်း ရန် စိတ်ကူးလိုက်ပြီး ချာလီမေ အားရက်အနည်းငယ်အတွင်း လုပ်ငန်းများ စတင်ရန် ပြောလိုက်သည်။ သူမက ကလေးများ၏ နေပိုင်း စာသင်ကြားချိန်နှင့် လှုပ်ရှားမှုများကို တိုးမြှင့်ရန်ပြောသည်။

ကလေးများမှာ ကျောင်းဆင်းပြီးလျှင် ဘာအလုပ်မျှ မရှိဘဲ အားနေကြသည်ဟု သူမက ပြောသည်။ အများပိုင်း ဂီတ၊ အနုပညာစသည့်ကျောင်းစာ ပြင်ပသင်ရိုးများမှာ ဘတ်ဂျက်ဖီအားကြောင့် ရပ်ဆိုင်းထားရသည်။ ချာလီနှင့် ကျွန်မတို့သည် ကလေးဘဝက အတွေ့အကြုံများကို ပြန်ပြောမိပြီး ရယ်မောမိကြသည်။

ချာလီက ဗောဒိုစတာနှင့် ဂျော်ဂျီယာတွင် ကျွန်မက ဘာမင်ဂမ်တွင် ပြပွဲများ၊ ကျောင်းကပွဲများ၊ စကားရည်လှ ပွဲပြိုင်ပွဲများ မဆုံးနိုင်အောင် ဆင်နွဲ့ခဲ့ကြဖူးသည်။ ကျွန်မ မူလတန်းအဆင့်တန်းက ခြေထောက်အက ပုံမှန်ကခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ငယ်စဉ်က အခွင့်အလမ်းများစွာ ရခဲ့သည်ကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ဤဒေသကလေးများအား ကူညီရန် စိတ်ပါ ဝင်စားသူများနှင့် အတူတကွ လုပ်ဆောင်သွားကြရန် ကျွန်မနှင့်ချာလီတို့ သဘောတူခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မက ပထမဦးဆုံး တွစ်နှင့်ဆူဆန်ဖို့ဒ်တို့ကို ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ တွစ်သည် ဆီလီကျွန်ဗဲလေးကို တည် ထောင်သူများတွင်တစ်ဦး အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၉၆၀ ခုနှစ်လောက်က စတင်ဖို့ဒ်တွင် အိမ်ခြံမြေဆိုင်ရာ ရှေ့နေအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး၊ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကိုက်ညီသော ရုံးခန်းများပါဝင်သည့် အထပ်နိမ့်အဆောက်အအုံ များကို စတင်ဖို့ဒ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသော မင်လိုပျံစ်ရီ ဆင်းပေးလ်လမ်းတွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ၎င်းဒေသ သည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုနှင့် အလွန်ဝေးကွာသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှေ့နေများ၊ စာရင်းကိုင်များသည် ထိုဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုလိုကြပေ။

ထို့ကြောင့် သူက စွန့်စားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဟုခေါ်သော စက်မှုလုပ်ငန်းအသစ်များနှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့အား အမြတ်အစွန်း ရာနှုန်းအနည်းငယ်တက်လာစေရန် ၎င်းရမ်းခများကို လျှော့ချပေးခဲ့သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဆင်းပေးလ်လမ်း သည် နည်းပညာတော်လှန်ရေးအတွက် ရန်ပုံငွေထည့်ဝင်သူများနှင့် စည်ကားလာခဲ့ပြီး ဆီလီကျွန်ဗဲလေးကို မွေးဖွားလာစေ ခဲ့သည်။ တွစ်သည်လည်း အလွန်ချမ်းသာလာခဲ့ပြီး ရက်ရောသူ မေတ္တာကရုဏာကြီးမားသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တွစ်နှင့် မကြာသေးမီကမှ လက်ထပ်ထားသူ ဇနီးအသစ် ဆူဆန်တို့သည် ကျွန်မနှင့် မိတ်ဆွေများဖြစ်လာကြ သည်။ သူတို့က ချက်ချင်းပင် ကူညီရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ဆူဆန်နှင့် ကျွန်မသည် အခြားသော ပါလိုအယ်လ်တို့ရှိ ရုပ်ရွာခေါင်းဆောင်များကို စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ပါလိုအယ်လ်တို့မှ ရှေ့နေ စတိပ်ပလေယာနှင့် ကာလီဖိုး နီးယား၏ အချမ်းသာဆုံးခရိုင်ဖြစ်သော လော့စ်လိုဗီးတပ်စ်မှ လူမည်းကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ချာလာရီလင်တို့လည်း ပါဝင်သည်။

၎င်းပြင် အရှေ့ပါလိုအယ်လ်တို့၏ မက်ဒေါ်နယ်ဆိုင်ခွဲကို ပိုင်ဆိုင်သော ယခင်ကျောင်းအုပ် လာရီထရုတ်လက် နှင့် နာမည်ကြီး အလှကုန်ပစ္စည်းဆိုင်ပိုင်ရှင် အမ်မာဒိုးတို့ကိုပါ စာရင်းသွင်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့သည် အကျိုးအမြတ်

မယူသော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု တည်ထောင်ရေးအဆိုပြုချက်များ ပြုစုခဲ့ပြီး ဒေသခံဖောင်ဒေးရှင်းများ၊ ကော်ပိုရေးရှင်းများမှ အလှူရှင်များ စာရင်းသွင်းခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်များကလည်း သူတို့တစ်ဦးခြင်း ကူညီနိုင်သော လမ်းကြောင်းများကို သူတို့တာဝန်ယူရန် သဘောတူကြသည်။ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသောအချိန်တွင် ချာလီနိုက်၊ ကျွန်ုပ်အဖေနှင့် မိထွေးကလာရတို့အဖွဲ့က မျိုးဆက်သစ်စင်တာ (Center for a New Generation CNG) အဖွဲ့ကို ထူထောင်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုလုပ်ငန်းများ မည်မျှခက်ခဲသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မထွက်ဆဲမိခဲ့ပါ။ အရှေ့ပိုင်း ပါလိုအယ်လ်တိုတွင် နိုင်ငံရေးအင်အားစုများရှိ၍ ၎င်းတို့သည် ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်များအား သံသယရှိသူများဖြစ်ပြီး တားဆီးချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးပမ်းလာပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ယုံတိုင် စတင်းဖို့ဒ်မှ ဖြစ်နေခြင်းသည်လည်း အထောက်အကူ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဖခင်၏ စကားအရဆိုလျှင် ထိုဂုဏ်သတင်းသည် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာအရ တာဝန်ရှိခြင်းများအပေါ် မှားယွင်းစွာ နားလည်နေခြင်းဖြစ်နေသည်။ ထိုအရှေ့ပါလိုအယ်လ်တိုတွင်လည်း အကူအညီအမြတ်မယူသော အဖွဲ့အစည်းများ ရှိနေခဲ့သည်။

၎င်းတို့သည် ဝန်ထမ်းအဖွဲ့အစည်းများထက် အနည်းငယ်မျှသာရှိသော အလုပ်အကိုင် အစီအစဉ်များကိုရှိသည်။ ထိုအစီအစဉ်များအတွက် ဖောင်ဒေးရှင်းများ၊ ကော်ပိုရေးရှင်းများမှ ငွေများစီးဝင်သွားသော်လည်း တာဝန်ခံနိုင်မှုအပေါ် တောင်းဆိုမှုမှာ အနည်းငယ်သာရှိသည်။ ဤနည်းမျိုးဖြင့် ပါလိုအယ်လ်တိုသည် ကျေနပ်နေရသော အခြေအနေဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဒေသကလေးများ တကယ်တမ်း အကူအညီများ ရရှိနေသည်ဆိုသော အချက်မှာပြောရန် ခက်လှပြီး ဖခင်၏ အဆိုအရဆိုလျှင် ထိုငွေများသည် 'အပြစ်ရှိသောငွေများ' ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအစီအစဉ်များထဲမှ အချို့သော ဒါရိုက်တာများမှာ အများအားဖြင့် မြို့ထဲမှ အာဏာရှိသူများဖြစ်ရာ CNG အပေါ် ၎င်းတို့ ရန်ပုံငွေစုရာ အရင်းအမြစ်များကို ခြိမ်းခြောက်လာမည့်အဖွဲ့တစ်ခုအဖြစ် ရှုမြင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေကို ကော်လျားရန် ကျွန်ုပ်တို့ အလွန်ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုပ်ရွာမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အစည်းအဝေးများ ပြုလုပ်ရသည်။ ထိုအထဲတွင် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သော ပါဝါပွဲစားများအတွက် အကုန်အကျများလှသော နေ့လယ်စာစားပွဲများ ပါဝင်ပြီး၊ ပညာရေးဘုတ်အဖွဲ့နှင့်လည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ညှိနှိုင်းခဲ့ကြရသည်။ ကျောင်းဘုတ်အဖွဲ့မှ မိုင်တယ်ဝါကာကို ထိုလှုပ်ရှားမှုများအတွင်း ဆွဲသွင်းနိုင်ခဲ့ပြီး သူပါလာခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အထောက်အကူ ကြီးစွာရခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ မြို့တော်ကောင်စီနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ကောင်စီအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ဒီလုပ်ငန်းအပေါ်က မင်းအတွက် ဘာခံစားရသလဲဟု မေးလာသောအခါ ကျွန်ုပ် ပေါက်ကွဲထွက်တော့မလောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ် အလဲထိုးခံလိုက်ရသလို နောက်သို့ပင် လန်သွားသည်။ 'ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဘာမျှမပါဘူး' ဒါပေမယ့်

ရှင်တို့ကလေးတွေအတွက်တော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပါဝင်လာလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့် ကူညီဖို့ ဒီလောက်ခက်ခဲနေတာလဲ* ဟု ကျွန်မပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဤအတွေ့အကြုံသည် ကျွန်မအား သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းရစေပါသည်။ ရပ်ရွာများကို စည်းရုံးရသော အခက်အခဲများနှင့် အမြစ်တွယ်နေသော အကျိုးစီးပွားအာဏာများနှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် အကျိုးအမြတ်မယူသော လုပ်ငန်းများ မအောင်မြင်ဖြစ်သွားနိုင်ပုံကိုလည်း တွေ့ရှိလာခဲ့ရသည်။ ပါဝင်လုပ်ကိုင်ကြသော အဖွဲ့ဝင် အများအပြားမှာ အလွန်ကောင်းမွန်သော စိတ်နှလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ကြသော်လည်း စီမံကွပ်ကဲမှု ရေချိန်မမှန်နေသည်။

သို့သော်လည်း ၁၉၉၂ ခုနှစ် နွေရာသီမှစ၍ ကျွန်မတို့သည် ၅တန်းမှ ၈တန်းအထိ အစီအစဉ်များ စတင်နိုင်ခဲ့သည်။ နွေရာသီတိုင်း ကလေး ၂၅၀ လောက်ကို သင်ပေး သိပ္ပံ၊ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာများ၊ ဂီတတူရိယာ၊ အကနှင့် အနုပညာများ သင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုသင်ရိုးများကို ကလေး ၁၅၀လောက်အတွက် ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ထပ်မံ သင်ကြားရန် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဒေသတွင်း အတော်ဆုံးဆရာများကို လစာကောင်းကောင်းပေးပြီး ငှားရမ်းခဲ့ကာ သူတို့၏ ပုံမှန်ကျောင်းသင်ခန်းစာများတွင်ပါ တီထွင်ဖန်တီးမှုရှိသော သင်ရိုးများထည့်သွင်း သင်ကြားစေရန်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ စတင်ဖို့ဒီမှ အားကစားသမားများကဲ့သို့သော ကျောင်းသားများကလည်း ကလေးများအတွက် လုပ်အားပေးဆရာများအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြသည်။

ကလေးများကို ရွေးချယ်ရာတွင် ဆရာများ၏ ထောက်ခံချက်များအပေါ် အခြေခံ၍ ရွေးချယ်သော်လည်း အတော်ဆုံးကလေးများ (သို့) ဖေးကူကုစားပေးရန် လိုအပ်နေသော ကလေးများသက်သက် ရှည်ရွယ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ အတွေ့ထွေသင်ကြားမှုအားဖြစ် ကြွယ်ဝလာစေရန် အစီအစဉ်များဖြစ်သည်။ ၁၀နှစ်အရွယ် အော်စကာဆိုသော ကလေးငယ် တစ်ဦးကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။

သူသည် ဆရာများ ထောက်ခံပေးသော စာရင်းတွင် မပါဝင်သော်လည်း CNG သင်တန်းများသို့ နေ့စဉ်လာသည်။ ဆရာများက စာရင်းထဲမှာ မင်းနာမည်မပါဘူးဟုပြောရာ သူ၏ပြန်ပြောစကားမှာ ကျွန်မတို့ရင်ကို ထိခိုက်စေခဲ့ပါသည်။ *ကျွန်တော့်ကို ထောက်ခံမှု မပေးတာက ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ပြောနေတဲ့ မကောင်းတဲ့ အမူအကျင့်တွေရှိနေတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် CNG မှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့အတွက် ဒီလိုအကျင့်တွေ ကျွန်တော့်မှာ ဆက်ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး* ဟု ထိုကလေးက ပြန်ပြောခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အော်စကာကို ကျွန်မတို့ လက်ခံခဲ့ကြသည်။

CNG လှုပ်ရှားမှုများ၏ အအောင်မြင်ဆုံးမှာ သံစုံတီးဝိုင်း ထူထောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တီးဝိုင်းများကို လက်သင်အဆင့်၊ အလယ်အလတ်အဆင့်နှင့် အဆင့်မြင့်တီးဝိုင်းများဟူ၍ရှိရာ အဆင့်မြင့်တီးဝိုင်းမှာ အလွန်အောင်မြင်ပြီး

၎င်း၏ 'သူတော်စင်ကြွချီလာသောအခါ' ဆိုသောသီချင်းမှာ အလွန်လူကြိုက်များလှသည်။ တစ်ခါ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်လိုက်ပြီးသည့်နှင့် တီးဝိုင်းအတွက် လိုအပ်သော တူရိယာပစ္စည်းများနှင့် ဝတ်စုံများအားလုံးအတွက် အလှူရှင်ပေါ်လာတော့သည်။ အသားအရောင် ခွဲခြားမှုပြင်းထန်လှသော တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များတန်းက ထိုတီးဝိုင်းများသည် လူမည်းတို့၏ အမွေအနှစ်များအဖြစ် မည်မျှအရေးပါခဲ့သည်ကို တွေးမိပြီး မျက်ရည်များပင် လည်လာခဲ့ပါသည်။ အော်စကာသည် ထိုတီးဝိုင်း၏ ထူးချွန်သော ထရမ်ဘုံးမှတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ယနေ့အခါတွင်မူ အရှေ့ပါလိုအယ်လ်တို၊ အရှေ့မင်လိုပါခိနှင့် ယခုပတ်စပင်းနစ်များ အများစုရှိရာ ရက်ဒ်ဝုဒ်မြို့များအားလုံးတွင် မျိုးဆက်သစ်များအတွက် စင်တာ ငါးခုလောက် တည်ရှိလာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ၁၉၉၇ ခုတွင်မူ 'ဂျက်ကီကလပ်စ်တာ' ၏ ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် ထိုစင်တာများသည် လူငယ်များ၊ အမျိုးသမီးလေးများအတွက် အစီအစဉ်များစွာ တည်ရှိရာ အမေရိက ကလပ်များဖြစ်လာခဲ့ပြီး၊ ဗျူဟာမြောက် ဆက်လက်တိုးချဲ့ရန်လည်း ရှိနေပါသည်။ CNG တည်ထောင်စအချိန်က အခက်အခဲများစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော်လည်း ထိုအချိန်များမှာ ကျွန်မဘဝတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံး နေ့ရက်များပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပို၍ကျေနပ်မိသည်မှာ ဖခင်နှင့်အတူ ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပြီး၊ အဘိုးဖြစ်သူ ပျန်ဝက်စလေရိုက်စံစီနီယာသာ ရှိပါက ကျွန်မ၏ စဝ်ဂေလီပညာရေးသမားတစ်ယောက်အနေနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိရှိ လုပ်ဆောင်ချက်များအပေါ် အသိအမှတ်ပြု ထောက်ခံမည်မှာ သေချာပါသည်။

ထိုအလုပ်များမှာ ဂုဏ်ပြုခံရခြင်းများနှင့်အတူ အလွန်လည်း ပင်ပန်းလှပါသည်။ တစ်ခါက ဆူဆန်ကို ကျွန်မပြောဖူးသည်။ ကျွန်မတို့ စိန့်ပီတာ၏ တံခါးဝသို့ ရောက်သွားသောအခါ သူက မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့၏ ၁၉၉၀ ခုလောက်က အရှေ့ပါလိုအယ်လ်တိုတွင် လုပ်ဆောင်ခဲ့မှုများကို တွေ့သွားကာ 'ကောင်းပြီကလေးတို့၊ ရှေ့ဆုံးက နေရာယူလိုက်ပါ' ဟု ပြောမည်ဟု ကျွန်မမျှော်လင့်မိပေသည်။

အခန်း-၃၂

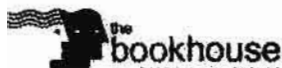
စတင်ဖို့ဒ်အတွက် ကျောင်းအုပ်ကြီးရာထူး Finding a New President for Stanford

ကျွန်မအဖို့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ သုတေသနလုပ်ငန်းများ၊ ကော်ပိုရေးရှင်းများတွင် ဘုတ်အဖွဲ့အဖြစ် ပါဝင်နေရမှုများ၊ သင်ကြားရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရမှုများနှင့် ထိုလူမှုကူညီရေးစင်တာ လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်နေရမှုများကြောင့် အလွန်ပင် အလုပ်များ လှပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှလာသော ကျောင်းသားများထဲမှ ဘွဲ့ရကျောင်းသားများ ပိုမို၍ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် 'ကီရွန်စကင်နာ' ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကီရွန်သည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှ Ph.D ဘွဲ့ ရခဲ့ပြီး၊ ကာနက်ကျွန်းတက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပြီး၊ ရင်းနှီးသောလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်မသည် ရုရှားသို့လည်း လေးကြိမ် အလည်အပတ်သွား ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဤခရီးစဉ်များကို အစိုးရအရာရှိတစ်ဦးအနေနှင့် မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးအနေနှင့် သွားခြင်းဖြစ်ရာ လွတ်လပ်မှုအတော်ရပါသည်။ ထိုခရီးစဉ် များမှာ အရေးကြီးသော ခရီးစဉ်များဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ပြိုကွဲပြီးနောက် ရုရှားလူထုများအတွင်း ဦးတည်ချက်ပျောက်ဆုံးခြင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာပျက်ယွင်းခြင်းဖြစ်ရပ် များစွာကို ကျွန်မကိုယ်တွေ့ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

နှစ်များစွာကြာသောအခါ သမ္မတဂူတင် ပေါ်ထွက်လာပြီး၊ ရုရှားကို စည်းကမ်း တကျဖြစ်မှုနှင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်း၊ လူလေးစားခံရခြင်းအနေအထားသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာစေခဲ့သည်။

စတင်းဖို့ခံရို အခြားသူများအားလုံးကဲ့သို့ပင် ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ်တွင် ခေါင်းဆောင်မှု အပြောင်းအလဲ ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲ အခြေအနေနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ တက္ကသိုလ်နှင့် တွဲဖက်လုပ်သော အစိုးရ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ် သက်၍ အငြင်းပွားမှု ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းသတင်းမှာ ထိပ်တန်းမကောင်းသတင်းတစ်ခုအဖြစ် လူသိများခဲ့ပြီး၊ ထိုကိစ္စမှာ တက္ကသိုလ်သည် အစိုးရထံမှ ဒေါ်လာသန်း ၂၀၀ ပို၍တောင်းခံခဲ့သည်ဟု စွပ်စွဲခံရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့်လည်း ရင်းနှီးပြီး ၁၀ နှစ် ၁၀ မိုးတိုင် တက္ကသိုလ်ကို အောင်မြင်မှုကြီးများ ရစေရန် ဦးဆောင်ခဲ့သော ကျောင်းအုပ်ကြီး 'ဒွန်ကင်နေဒီ' မှာ နုတ်ထွက်ပေးရတော့မည်။ စတင်းဖို့ခံသတင်းထုတ်ပြန်ချက်တွင် ၎င်း၏နုတ်ထွက်လွှာ ကို လက်ခံလိုက်ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးအသစ်ရွေးချယ်ရန် ကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းမည်ဟု ပါရှိသည်။

ထိုကော်မတီတွင် ခန့်အပ်ခံရမည်ဟု ကျွန်မ မမျှော်လင့်မိခဲ့ပေ။ ကျွန်မသည် လေးနှစ်တာကာလအတွင်း သုံး နှစ်လုံးလုံး အပြင်သို့ရောက်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် စက်တင်ဘာလ၏ တစ်နေ့တွင် ထိုကော်မတီ၏ ဥက္ကဋ္ဌဂျင်ဂါသံနာက ကျွန်မကိုခေါ်၍ ကျောင်းအုပ်ရွေးချယ်ရေးအတွက် ကျွန်မ၏ အကူအညီ လိုအပ်သည်ဟုပြောသည်။ 'ဤသည်မှာ ခက်ခဲသော လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း၊ အကြောင်းမှာ တက္ကသိုလ်သည် အမှန်တကယ်ပင် ထိခိုက်နာကျင်မှုများ ရှိနေပြီး လူအများအပြားမှာလည်း ယခုသွားနေသော ဦးတည်ချက်ကို မကြိုက်ဘဲ ဖြစ်နေကြကြောင်း ပြောသည်။

ဤကိစ္စများကို သူပြောရမှာ ဝန်လေးကြောင်း၊ သို့သော် အချိန်အတော်ရသေးကြောင်းပြောပြီး ကျွန်မအား ဤတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်မည်လောဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မ လက်ခံခဲ့ပါသည်။ ဆရာ ခြောက်ဦး၊ ကျောင်းသားငါးဦး၊ ကျောင်းဂေါပကအဖွဲ့ဝင်ခြောက်ဦး၊ ကျောင်းသားဟောင်းများမှတစ်ဦး၊ အကြီးတန်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးပါသော ကော်မတီကို ဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။

ကျောင်းဂေါပကအဖွဲ့ကိုယ်စား ပါဝင်သော 'ဂျွန်လီလီ' နှင့် သမိုင်းပါမောက္ခ 'ဂျင်ရှီဆန်' တို့က ကော်မတီ ၏ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌတို့အဖြစ် တာဝန်ယူကြသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံကြပြီး၊ မကြာခဏ ဆိုသလို ထိုထက်ပို၍ အကြိမ်များများ တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထိုအငြင်းပွားမှုကာလအတွင်း အစိုးရက ရန်ပုံငွေလျှော့ချခဲ့သော ကြောင့် ကျောင်းတွင်းဘတ်ဂျက်များ ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေရသည်။

စတင်းဖို့ခံသည် အခက်အခဲများကို ဤမျှများပြားစွာ ရင်ဆိုင်နေရကြောင်း ကျွန်မမသိခဲ့ပါ။ ၎င်းပြင် ၁၉၈၉ တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော လိုမာပရီယေတာ မြေငလျင်ကလည်း ကျောင်းဝင်းအတွင်း အဆောက်အအုံ အတော်များကို အကြီး အကျယ် ပျက်စီးစေခဲ့သည်။ ပင်မအဆောက်အအုံ လေးခု၊ ပြတိုက်နှင့် အခြားအဆောက်အအုံများစွာမှာ ယခုချိန်အထိ

မပြင်နိုင်သေးပေ။ ကျောင်းဝင်းအဝင်ဝလမ်းမကြီးမှပင် ချိုင့်ပေါက်ကြီးတစ်ခုရှိနေသေးသည်။ ထို့ပြင် ကျောင်းတော်နှင့် ကွန်ဆာဗေးတစ်ဆန်သော ကျောင်းသားဟောင်းကြီးများကြား စိတ်ဝမ်းကွဲမှုများကလည်း ရှိနေပြန်သည်။ ကွန်ဆာဗေး တစ်ဆရာများကြားမှာလည်း မကျေနပ်မှုက ရှိနေသည်။ တက္ကသိုလ်သည် နိုင်ငံရေးအရ တော်တဲ့ မှန်ကန်မှုကို ဖော်ပြရန် အတွက် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ထူးချွန်မှုများကို စေ့စပ်ညှိနှိုင်းလျှော့ချနေသည်ဟု ၎င်းတို့က စံစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

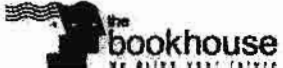
ယခုကိစ္စမတိုင်မီ ၁၉၈၈ လောက်ကတည်းက အကြံပြုသောတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ တက္ကသိုလ်မှ 'အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု' ဆိုသော သင်ခန်းစာကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ ထိုအနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုဆိုသည်မှာ 'ကျဆုံးနေသော လူဖြူများ' ၏ အကြောင်းအရာများသာ ဖြစ်နေပြီး ကျောင်းဝင်းအတွင်း လူမျိုးစုံ၊ အသားအရောင်စုံ၊ လိင်ပေါင်းစုံကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ဟု ယူဆလာကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုသင်ခန်းစာကို ယဉ်ကျေးမှု၊ အိုင်ဒီယာများနှင့် တန်ဖိုးများ (CIV ဟုလည်း သိကြသည်) ဆိုသည်ကို အစားထိုးခဲ့ကြသည်။ ထို CIV သင်ရိုးအစီအစဉ်အရ အသားရောင်၊ အဆင့်အတန်းနှင့် လိင်ပေါင်းစုံအစိတ်အပိုင်းများ လိုအပ်လာပြီး အနိမ့်ဆုံးအရောင်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ စာအုပ်တစ်အုပ် ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ပါဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုစိတ်ဝမ်းကွဲမှုမှာ နောက်ဆုံး ညှိနှိုင်းမရလောက်အောင် ဖြစ်သွားပြီး၊ စတင်ဖို့ဒ်သည် ရော်နယ်ရိုင်၏မိသားစု က သူ၏အမှတ်တရစာကြည့်တိုက် တက္ကသိုလ်တွင် ထားရှိရန် ကမ်းလှမ်းမှုကို ပယ်ချသည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အကြောင်းပြချက်မှာ ထိုနေရာတွင် ယာဉ်ကြောပိတ်ဆို့မှု ဖြစ်နိုင်သည်ဟုဆိုသော်လည်း အားလုံးကမူ သေးငယ်သော်လည်း အာပေါင်အာရင်းသန်သော ဆရာအုပ်စုတစ်ခုက တက္ကသိုလ်အား ထိုစာကြည့်တိုက်အစီအစဉ် ပျက်ပြားသွားအောင် အတင်းအကျပ် ဖြစ်စေခဲ့ခြင်းဟု သိကြသည်။

စတင်ဖို့ဒ်သည် ကျဆုံးနေရုံသာမက နှစ်ခြမ်းကွဲနေသော နေရာဖြစ်လာသည်။ တက္ကသိုလ်အားကစားသမား များနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကွဲပြားမှုများ ရှိခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်၏ အားကစားတွင် အဆင့် ၁ ဇုန်အတွင်း ပါဝင်အောင် လုပ်ဆောင်မှုသည် ပညာရေးအဆင့်အတန်းကို နှိမ်ချပြီး လုပ်ဆောင်နေခြင်းဟု ဆိုကြသည်။ သေချာသည်မှာ ကျောင်းအုပ် ကြီးအသစ်တွင် လုပ်စရာအများအပြား ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

လအတော်ကြာသောအခါ ရှာဖွေရေးကော်မတီသည် စတင်ဖို့ဒ်ကျောင်းအုပ်ကြီးတစ်ဦးအတွက် မေးခွန်းထုတ်ရန် မလိုသော ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံများကို သတ်မှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်းကြီးအလောင်းအလျာများကို အင်တာဗျူးရန်အတွက် ခရီးထွက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရပါသည်။ လက်ရှိတက္ကသိုလ်များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ကျောင်းအုပ်ကြီးများနှင့် တာဝန်ခံများမှာ ရှံ့အိမ်မှုလည်း ရှိနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့လီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

အတွက် ဤရာထူးအတွက် ဆွေးနွေးမှုများရှိကြောင်း အသိမခံလိုကြပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးစဉ်များကို မည်သူအား ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေသည်ကို သတင်းမပေါက်ကြားစေရန် အခြားအကြောင်းတစ်မျိုးပြု၍ သွားခဲ့ကြရသည်။ ကျောင်းသား ရေးရာကိစ္စများကိုင်တွယ်သော ဒေသခံအမေရိကန်လူမျိုး ဂျင်ရီဟန်၊ ဂျင်လာရီမိုးတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ ချီဂါရီသို့ စေလွှတ်ခဲ့ပြီး ချီဂါရီတက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး 'ဂါဟတ်ကစ်စပါ' နှင့် တွေ့ဆုံအင်တာဗျူးခဲ့ရသည်။

ဂါဟတ်သည် ထင်ရှားသော ဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေဆိုင်ရာ ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ယေးလ်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး ချီဂါရီဥပဒေကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် ဂျာမနီမှ ပြောင်းရွှေ့လာသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ၏လေသံတွင်ပင် ပေါ်လွင်နေသည်။ သူသည် ပညာတတ်များ၏ ထိပ်ခေါင်ဟု ဆိုနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ ဗိသုကာ လက်ရာများနှင့် အနုပညာတို့ကို ခံစားနားလည်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သူ၏ ၂၀ရာစု အစောပိုင်းပုံစံ အလှပဆုံး ပြင်ဆင်ထားပြီး ကမ်းခြေကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရသော တိုက်ခန်းအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဤသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပင်လျှင် ထိုသို့အနုပညာလက်ရာ အများအပြားနှင့် စာအုပ်များကို တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဧည့်ခန်းတွင် ဤမျှများပြားစွာ ရှိနေခြင်းမျိုး မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။

တစ်နာရီခန့် စကားပြောဆိုပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ကို မေးခွန်းများထုတ်သလို သူကပြန်၍ မေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ 'မင်းဟာ စတင်းဖို့ဒ်နောက်မျိုးဆက်တွဲကို ကိုယ်စားပြုမယ့်သူပဲ၊ ဒါဆိုရင် ကျောင်းအတွက် ကြီးမားဆုံးစိန်ခေါ်မှုက ဘာဖြစ်မလဲ' ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က တက္ကသိုလ်သည် သူ၏အဓိက ဦးတည်ချက်များ လွှဲချော်နေသည်။ အတော်ကြီးကြီးစားစား ပြင်ရ လိမ့်မည်ဟုပြောသည်။ ဘတ်ဂျက်ဖြတ်တောက်ခံရခြင်းများက ပညာရေးအစီအစဉ်များနှင့် လူမှုရေးလှုပ်ရှားမှုများကို ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသည်ဟု ပြောပြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ပင်တဂွန်တွင်ရှိစဉ် ဦးစားပေးအစီအစဉ်များ ရွေးချယ်သတ်မှတ်ပုံကို ပြောပြသည်။ ကြည်းရေးလေ ပူးတွဲဦးစီးချုပ်ကို ဘတ်ဂျက်မည်သို့ လျှော့ချမည်နည်းဟု မေးလိုက်တိုင်း သူက တင့်ကားတွေ ထဲက သုံးပုံတစ်ပုံ၊ လေယာဉ်ပျံတွေထဲက သုံးပုံတစ်ပုံနဲ့ သင်္ဘောတွေထဲက သုံးပုံတစ်ပုံဟု ပြောလေ့ရှိကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်တွေ မှာလည်း အလားတူပဲ လုပ်သင့်ကြောင်း၊ အားလုံးဟာ အတူတူပင်ဖြစ်ပြီး မည်သူ့ကိုမျှ ခက်ခဲသော ရွေးချယ်မှုများ ဖြစ်လာစေရန် မဖြစ်သင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်။

'အင်း အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ' ဟု သူကပြောသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ 'ဂါဟတ်' ၏ တိုက်ခန်းမှ ပြန်ထွက်လာပြီး အေးစက်သော ချီဂါရီ ညကာလထဲရောက်ရှိလာသောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့က ဂျင်ရီဟန်ဘက်သို့လှည့်၍ 'ကျွန်ုပ် သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်' ဟုပြောလိုက်သည်။

ကော်မတီသည် နောက်ထပ်ရက်သတ္တပတ်အချို့ အစည်းအဝေးထိုင်ခဲ့ပြီး ‘ဂါဟတ်ကက်စပါ’ သည် စတင်းဖို့ဒ်ကို ဦးဆောင်နိုင်မည့်သူ ဖြစ်သည်ဟု သဘောတူကြသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့ ကော်မတီနှင့်တွေ့ရန် လော့စ်အိန်ဂျယ်လ်စ်မြို့သို့ လျှို့ဝှက်လာရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်မတို့ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်စွာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ဂါဟတ်ကို ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစဉ်အလာအမြင်များ သန်သော ကွန်ဆာဗေးတစ်တစ်ဦးအဖြစ် သိမြင်ကြသည်။ ချီဂါကို တက္ကသိုလ်တွင် ကောလိပ်များအတွင်း အားကစားယှဉ်ပြိုင်မှုပင် မရှိခဲ့။

ကျွန်မတို့အနေနှင့် အဆိုပါ အဖြူရောင်ဆံပင်ရှိ ထူးခြားသော ဂျာမန်ရွှေ့ပြောင်းအခြေချသူ ကျောင်းအုပ်နှင့် မြောက်ပိုင်း ကာလီဖိုးနီးယား၏ ပုံစံမကျမှုများကြား ကိုက်ညီမှုရှိပါ့မလားဟု စိုးရိမ်မိခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ၏ ဤတက္ကသိုလ်သို့ရောက်ရှိလာပြီး အောင်မြင်စွာလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သော ကိုယ်ပိုင်အတွေ့အကြုံကို ထောက်ပြ၍ မစ္စတာဂါဟတ်အနေနှင့် အသားအရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုများကို တကယ်ယုံကြည်ပါသလောဟုပင် မေးခဲ့သေးသည်။

သူက သူယုံကြည်ကြောင်း မတူကွဲပြားမှုများကို ယုံကြည်မှုရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ ထူးချွန်မှုများသည် ရန်သူမဟုတ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့သည် ကိုယ့်ရွေးချယ်ခဲ့မှုကို ကိုယ်ကျေနပ်မှု ရရှိခဲ့ကြသည်။ ဂါဟတ်သည် စတင်းဖို့ဒ်၏ ထူးခြားသော အင်အားများကို တွေ့မြင်ပြီး၊ တက္ကသိုလ်ကို လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ်ရောက်အောင် ပြန်လည်တွန်းတင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မတို့ယုံကြည်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့ ချစ်မြတ်နိုးသော တက္ကသိုလ်ကြီးကို ကျွန်မတို့ မဖြစ်လိုသော ဟားဗတ်ကဲ့သို့ ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မတို့ ယုံကြည်ကြပါသည်။

အခန်း-၃၃

တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဘဝ
Provost of the University

မစ္စတာဂါဟတ်သည် တာဝန်များကို စက်တင်ဘာတွင် လွှဲပြောင်းယူမည် ဖြစ်သည်။ ဂျင်ရီစံက ရာထူးမှ ဆင်းပေးလိုက်ပြီး အင်ဂျင်နီယာဆရာများအဖွဲ့တွင် ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဂျယ်ရီလီဘာမင်က ကြားဖြတ်ကာလ ကျောင်း အုပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ယူပေးခဲ့သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးပြီးလျှင် ဒုတိယအာဏာအကြီး ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အကြီးအကဲရွေးချယ်ရန် ကော်မတီတစ်ခု ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး ၎င်းကော်မတီက ကြားကာလတက္ကသိုလ်တွင်း ကိစ္စအားလုံးကို တာဝန်ခံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုကော်မတီ လုပ်ဆောင်ချက်များကို ကျွန်မ သိပ်အာရုံစိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ သင်ကြားရေးဆိုင်ရာကိစ္စများ၊ စာရေးသားခြင်းနှင့် ကော်ပိုရေးရှင်း ဘုတ်အဖွဲ့လုပ်ငန်းတာဝန်များနှင့် မအားလပ်အောင် ရှိနေခဲ့သည်။ နောက်ပြီး အချိန်ပြည့် ပါမောက္ခရာထူးရရန်အတွက် စာတမ်းများ ပြင်ဆင်နေခဲ့ရသည်။

ကျွန်မသည် ဂါဟတ်၊ သူ၏ဇနီး ချီဂျီနာတို့နှင့် ရင်းနှီးမှုရှိခဲ့ပြီး အားလပ်ရက် များတွင် တွေ့ဆုံလေ့ရှိသည်။ သူကလည်း တက္ကသိုလ်တွင်း ဆိုင်ရာကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မနှင့် မကြာခဏတိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်မဘက်ကလည်း ဂါဟတ် အနေနှင့် စတင်းဖို့ဒ်၏ အားကစားဆိုင်ရာကိစ္စများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိလာအောင် လုပ်ပေးနေရသည်။ စတင်းဖို့ဒ်အသင်းက အဆင့်-၁ နေရာ၌ရှိသော ဝါရှင်တန်အသင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည့်တွင် ဂါဟတ်က ကျွန်မကို ဥက္ကဋ္ဌကြည့်သော စင်မြင့်နေရာမှ အတူကြည့် ရန် ဖိတ်ခံခဲ့သည်။ ပြိုင်ပွဲမှာ ညဘက်တွင်ဖြစ်ပြီး၊ TV ရိုက်ကူးချိန်များနှင့်ပါဆိုလျှင်

အလွန်ကြာသော ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်သည်။ စတင်းဖို့ဒ်အသင်းသည် ပရိသတ်အကြိုက်ဖြစ်သော ဝါရှင်တန်အသင်းနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ယှဉ်ပြိုင်နေရသည်။ နောက်ဆုံးအနိုင်ရရှိနိုင်သလောက်သော ပိုးကိုသွင်းပြီးချိန်တွင် ဂါဟတ်ဟာ 'နောက်ကျနေပြီး အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်' ဟုဆိုလာသည်။

ကျွန်မလည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ 'တကယ်လို့ ရှင်အခုပြန်သွားရင် ရှင်ရဲ့ကျောင်း ဥက္ကဋ္ဌနေရာ ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်' ဟုပြောလိုက်သည်။ သူ့အနည်းငယ် လန့်သွားသည်။ သို့သော် သူ့ဆက်၍ ကြည့်ပါသည်။ ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်သောအခါ စတင်းဖို့ဒ်အသင်းမှ အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ဥက္ကဋ္ဌအသစ်၏ အားကစားအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုမှာ နာမည်ကြီးသွားပြီး ၎င်းအခြေအနေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်ပါသည်။

ထိုနေ့တွင် ဂါဟတ်က ကျွန်မကို နေ့လယ်စာ အတူစားရန်ဖိတ်ကြောင်း ကျွန်မ၏ အတွင်းရေးမှူးက ပြောသော အခါ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ခင်မင်မှုအရ ထိုဖိတ်ကြားမှုသည် ကျွန်မအတွက် အံ့ဩစရာမဖြစ်ခဲ့ပါ။ အစီအစဉ်မှာ ဆရာများကလပ်တွင် မဟုတ်ဘဲ သူ၏ရုံးခန်းတွင် စားသောက်ရင်း တွေ့ဆုံရန်ဖြစ်ရာ ကျွန်မက တူနာငါးအသုတ်တစ်ပွဲ မှာခိုင်းလိုက်ပြီး အခြားချိန်းဆိုမှုများကို ဖျက်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ဟောခန်းမကြီးအတိုင်း ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ဂါဟတ်က ကျွန်မကို တွေ့လိုကြောင်း လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် 'ချစ်ဘေကာ' ကို ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်မထင်တာတော့ ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးအတွက် ထင်မြင်ချက် လိုချင်လို့နဲ့တူတယ်' ဟု ကျွန်မပြောဖြစ်သည်။

ကျောင်းဥက္ကဋ္ဌနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးခန်းများရှိရာ အဆောက်အအုံ No-18 သို့ ရောက်သောအခါ နေရောင်ခြည် တောက်ပနေသော သူ၏ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်သွားခဲ့သည်။ စကားစမြည်အနည်းငယ်ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် ဂါဟတ်က 'ငါမင်းကို တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးမှာ ထားချင်တယ်' ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မမှာ ခရင်းဖြင့် အပြည့်ကော်ထားသော တူနာငါးများပင် ဖန်းကန်ထဲသို့ ပြန်ကျသွားသည်။ 'ဒါနောက်နေတာ မဟုတ်လား' ဟု ပြန်မေးရ သည်။ သူက မျက်လုံးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်ပြီး ပြုံးလျက် 'မဟုတ်ဘူးကွန်ဒီ၊ ငါမင်းကို ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေး မှူးအဖြစ် ထားချင်တယ်' ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မကို ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိစေလို၍လော မပြောတတ်။ သူက သူဘာကြောင့် ကျွန်မကို အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာတွင် ထားလိုကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။ သူစဉ်စားသည်မှာ ယခုအချိန်သည် စတင်းဖို့ဒ်တွင် မျိုးဆက် တစ်ခု ပြောင်းလဲဖို့လိုအပ်နေချိန်ဟု သူယူဆကြောင်းနှင့် ဌာနမှူးများစွာသည် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာအတွက် မျှော်လင့်လျက်ရှိသည်ကို သူကရည်ညွှန်းပြီး ပြောဆိုခဲ့သည်။ 'ဝါရှင်တန်မှာ ရခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့အတွေ့အကြုံတွေ့ မင်းကို

www.burmeseclassic.com

ပိုပြီးသိလာရချိန်မှာ မင်းဟာ ငါ့ကိုကူညီနိုင်မယ့် အသင့်တော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ပဲဆိုတာ ငါသိလာရတယ်။ တကယ်ကတော့ ချီဂါဂိုမှာ စတွေ့ကတည်းက အဲဒီလို ခံစားမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်မကို လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် ဤအလုပ်ကို သူမ ခန့်အပ်ခြင်းမျိုးလုပ်မည် မဟုတ်ကြောင်း လူမည်းအမျိုးသမီးများထံမှ ပထမဆုံး ဤရာထူးကို ရခြင်းအတွက် သူဝမ်းသာကြောင်း ကျွန်မအသက် ၃၈ နှစ်အရွယ်တွင် ဤရာထူးရခဲ့ပါက ၁၀စုနှစ်တစ်ခုအတွင်း အသက်အငယ်ဆုံး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့အနေနှင့် တကယ်အခြေအနေမှန်ကိုသာကြည့်ကြောင်း အသားရောင်နှင့် လူမျိုးကို မကြည့်ကြောင်း၊ ကျွန်မအနေနှင့် ဌာနတစ်ခု၏ ဌာနမှူးတာဝန်မယူဖူးခြင်းနှင့် ပြီးခဲ့သော တစ်လလောက်ကမှ ပါမောက္ခရာထူးအပြည့်အစုံ ရရှိခဲ့ခြင်းများကို သူထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောပါသည်။

စတင်းဖို့ဒ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရာထူးဆိုသည်မှာ ကျောင်းပညာရပ်ဆိုင်ရာ အစီအစဉ်များ၊ ဘတ်ဂျက်ဆိုင်ရာ ကိစ္စများ၊ အားကစားလှုပ်ရှားမှုများကအစ အလွန်ကျယ်ပြန့်သော တာဝန်များရှိပေသည်။ တက္ကသိုလ်ရှိ သက်ဆိုင်ရာဌာနများမှ ဌာနမှူးများအပါအဝင် အခြားသော အရာရှိကြီးများ အားလုံးလောက်က အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံ အစီရင်ခံကြရသည်။ ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ၏ တာဝန်မှ တက္ကသိုလ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူကြပါ။ သို့သော် စတင်းဖို့ဒ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး တာဝန်မှာ အာဏာအရှိဆုံးဖြစ်ပြီး၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာများတွင် အကျယ်ပြန့်ဆုံး လုပ်ဆောင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ထို့ပြင် ယခုအချိန်မှာ သာမန်အချိန်မဟုတ်ပေ။ စတင်းဖို့ဒ်သည် ဆိုးဝါးသော အကျပ်အတည်းများကို ရင်ဆိုင်နေရသော အချိန်ဖြစ်ရာ ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်အနေနှင့် ထိုပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက ဂါဟတ်ကို တစ်ညစဉ်းစားခွင့်တောင်းပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဆက်သွယ်မည်ဟုပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မရုံးခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာသောလမ်းတစ်လျှောက်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဘွဲ့ရကျောင်းသူတစ်ဦး မလုံမလဲစိတ်ဖြင့် အင်တာဗျူးသွားရောက်ဖြေဆိုခဲ့ရပုံများကို ပြန်၍အမှတ်ရနေမိသည်။ ကျွန်မက လက်ခံသည်ဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်ရုံနှင့် ကျွန်မအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်လာတော့မည်ကို ကျွန်မသိနေသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်မ ထိုသို့အမေးခံရသည့်အတွက် လုံးဝအံ့အားသင့်နေမိသည်။

ကျွန်မရုံးသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ‘ချစ်ပီ’ ကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ ‘မင်းအရမ်းအောင်မြင်သွားပြီ’ ဟု ဆိုပါသည်။ ဖခင်ထံလည်း ဖုန်းဆက်ပြောပြခဲ့ရာ သူလည်း အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ သူကလည်း ချစ်ပီကဲ့သို့ပင် ကျွန်မကို အောင်မြင်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောပါသည်။ ထိုနေ့က ကျောင်းဝင်းအတွင်း ထိုသတင်းကို မည်သို့သဘောထားကြမည်နည်းဆိုသည်ကို ကျွန်မစဉ်းစားနေမိ

သည်။ ကျွန်မသည် ငယ်သေးသည်။ လူမည်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးလည်း ဖြစ်နေသည့်ပြင် ဤကျောင်းဝင်းအတွင်း ရှားရှားပါးပါး ရီပါပလီကန်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ တကယ်တမ်း ဆရာများအပေါ်၊ ကျောင်းသားများအပေါ်၊ ကျောင်းသားဟောင်းများနှင့် အလှူရှင်များအပေါ် ကျွန်မမည်သို့သော သတင်းစကားမျိုး ပေးလိုသနည်းဆိုသည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ အိမ်သို့ပြန်၍ အနားယူလိုက်သည်။ ကျွန်မပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိနေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂါဟတ်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ကျွန်မ ထိုအလုပ်ကို လက်ခံကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ တယ်ရီရိုက်ပတ်နှင့် ကျွန်မတို့ သတင်းထုတ်ပြန်ရန် ဆွေးနွေးကြသည်။ တယ်ရီကလည်း ဂါဟတ်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်မကို အကြီးဆုံးစိန်ခေါ်နိုင်မှုမှာ ကျွန်မ၏ တက္ကသိုလ်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံနည်းပညာပင် ဖြစ်သည်ဟု ပြောမိသည်။ ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မ၏ ကော်ပိုရိတ်ဘုတ်အဖွဲ့လုပ်ငန်းများနှင့် အိမ်ဖြူတော်အတွေ့အကြုံများကို အလေးထားပြောရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ 'နောက်ဆုံးပိတ်မှာ မင်းဟာ စစ်အေးတိုက်ပွဲအပြီး၊ အမေရိကန် ဆိုဗီယက် ဆက်ဆံရေးကို စီစဉ်ကိုင်တွယ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား' ဟု တယ်ရီက ဟာသပြောသည်။ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂိုဘာချောမှာ ဆရာမရှိခဲ့ဘူး' ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချက်များတွင် အခြေခံ၍ ကျွန်မတို့သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ၏ စီးပွားပေးအလုပ်မှာ တက္ကသိုလ်၏ ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စကို ကိုင်တွယ်သွားရန်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ရှင်းလင်းစွာပင် ပြောခဲ့သည်။ 'ကျွန်မတို့ဟာ ကျွန်မတို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေရဲ့ အလွန်မှာနေလို့ မရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ဖက်ဒရယ် အစိုးရလိုတော့ ငွေစက္ကူတွေ ရိုက်ထုတ်လို့မရပါဘူး' ဟု ကျွန်မပြောခဲ့သည်။

ဤသတင်းကို ကျွန်မမျှော်လင့်သည်ထက်ပို၍ ကြိုဆိုလက်ခံကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ ကွန်ဆာဗေးတစ်ဖြစ်နေခြင်းအပေါ် သဘောမကျမှု အချို့ရှိသော်လည်း ဆန့်ကျင်ဘက် တုံ့ပြန်မှုများ သိပ်မရှိခဲ့ပါ။ နောက်မှ ကျွန်မသိလာရသည်မှာ ကျွန်မသည် ကော်မတီမှ ဂါဟတ်ထံ တင်ပြသော ပုဂ္ဂိုလ်ခြောက်ဦးတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို ရွေးချယ်ခြင်းတွင် ဖြစ်စဉ်တချို့ရှိခဲ့သည်။ ထိုစီနီယာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများထက် ကျွန်မက အမှတ်အနည်းငယ်အသာရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုစီနီယာများကလည်း ကျွန်မကို စိတ်ရင်းသဘောရင်းဖြင့် ထောက်ခံပေးခဲ့ကြသည်။

တကယ်တမ်းတွင်မူ ဖြစ်လာမည့်အရေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို ကြာကြာမခံစားလိုက်ရပါ။ ဤသည်မှာ ကောင်းသောစိတ်လှုပ်ရှားမှုပင် ဖြစ်သည်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်မသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်း ကားမောင်းနေရင်း 'The Geatest American Hero', TV စာတ်လမ်းတွဲထဲမှ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းတွားနေနိုင်သော အခြေအနေရောက်လာခဲ့သည်။ 'ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ ကျွန်တော် လေထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။' ဒါလောက် လွတ်လပ်လိမ့်

မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ပါ။ ဆုတောင်းရင်း တောင်ပံခတ်ရင်း ပျံသန်းနေ၊ ဘယ်သူပါလိမ့်ကွယ်၊ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ပါပဲလေ။

စက်တင်ဘာ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွင် ကျွန်မ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရာထူးကို စတင်ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ နွေရာသီရောက်လျှင် အခြေအနေပိုကောင်းလာသည်ကို တွေ့လာရနိုင်ပြီး ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံများကို စီစဉ်ရပါတော့မည်။ ကြားကာလအုပ်ချုပ်ရေးမှူး တာဝန်ယူထားသည့် 'ဂျယ်ရီလစ်ဘာမင်' သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသူဖြစ်ပြီး ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် မြင့်မြင့်မားမား အားကိုးလောက်သူ တက္ကသိုလ် လူကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ALS ခေါ် ကြွက်သားသေသွားသော ရောဂါခံစားနေရသူဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ဆိုစေသူသည် သူ၏ကြားကာလတာဝန်ကို ပြီးဆုံးအောင် ထမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီနှင့် လိုက်ပါပြီး သူ၏အစည်းအဝေးကို တက်ရောက်ကာ လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို လေ့လာနေခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းများမှာ ချောမွေ့လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မက အရေးကြီးပြင်းထန်သော ကိစ္စများကို လာမည့်စာသင်နှစ်မတိုင်မီ လုပ်ဆောင်ရန် မလိုအပ်သေးပေ။ တစ်ရက်တွင် သူထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရာ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှ တန်းသွားပြီး ဝုန်းခနဲပစ်လဲသွားသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင်ပြန်ထလိုက်ပြီး အဲဒါ ALS ရောဂါထလာတာပဲ အခုကုသဖို့ရာ နည်းနည်းနောက်ကျနေပြီ ဟုပြောသည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဂျယ်ရီသည် ဘတ်ဂျက်ဒါရိုက်တာ 'တင်ဝါနာ' နှင့်အတူ တင်ပြမှုများ ပြုလုပ်ပြီး၊ အခန်းတွင်းမှ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဂါဟတ်ရောက်လာပြီး ဂျယ်ရီက ဆက်၍လုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ကြောင်း ပြောပါသည်။ ဤသည်မှာ ဇူလိုင်လဆန်းလောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ တရားဝင်လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုလုပ်၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး ဂျယ်ရီအား ယာယီအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာအတွက် ဆက်ရှိစေကာ ကျွန်မက တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် သူထံသွား၍ တိုင်ပင်ခြင်းပြုလုပ်သည်။ ဂျယ်ရီရုတ်တရက် အခြေအနေဆိုးသွားရခြင်းအပေါ် လူသိအောင်လုပ်ရန် မလိုဘဲ တက္ကသိုလ်များသည် ဤသို့ပင် ညင်သာစွာ အလုပ်လုပ်လို့ ရကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ အလုပ်သင်ဘဝမှာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးသော်လည်း ကျွန်မ အလုပ်ကို လုပ်ရပါတော့မည်။

အခန်း-၃၄

ခက်ခဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ
Tough Decision

ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးဆုံးတာဝန်မှာ တက္ကသိုလ်၏ ဘဏ္ဍာရေးကိစ္စများကို ကိုင်တွယ်ရန်ဖြစ်သည်။ စတင်းဖို့ဒ်သည် ဘတ်ဂျက်လိုငွေ ၅ ရာခိုင်နှုန်းခန့်ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်က စတင်းဖို့ဒ်၏ ဘတ်ဂျက်မှာ ၁.၂ ဘီလီယံခန့်ဖြစ်ရာ အများစုကို အလှူရှင်များ၏ ရန်ပုံငွေများဖြင့် အသုံးစရိတ်များကို တိကျသေချာစွာ ကန့်သတ်သုံးစွဲနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်အနေဖြင့် ဝန်ထမ်းစရိတ်များ၊ ကျောင်းဆရာလစာများ၊ ခံစားခွင့်များနှင့် အခြားသောအသုံးစရိတ်များ စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ သန်း၄၀၀ ခန့်ရှိသည်။

ကျွန်မက ထိုအသုံးစရိတ်များမှ ဒေါ်လာသန်း ၂၀ ဖြတ်တောက်ရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တက္ကသိုလ်အနေနှင့် ငလျင်ကြောင့် ပျက်စီးသွားသော အဆောက်အအုံများကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန် ရန်ပုံငွေလိုအပ်နေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ဘတ်ဂျက်ဖြတ်တောက်မှုတွင် အနိမ့်ဆုံးသစ်သီးခူးဆွတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ကျောင်းသား၊ ဆရာ ပါဝင်သော ကော်မတီ ကျောင်းသားအဆောင်များမှ သည် တက္ကသိုလ်အဆောက်အအုံများအထိ ထိန်းသိမ်းမှုစရိတ်နှင့် ပညာရေးအစီအစဉ်များကိုပါ လျှော့ချရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ဤအိုင်ဒီယာကို စတင်းဖို့ဒ်အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုလုံးကပါ ပါဝင်ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်မ ဂါဟတ်ကိုပြောပြခဲ့သော ပင်တဂန်ပုံစံပင်ဖြစ်ပြီး၊ ထိုသို့ ခွဲဖြန့်ဖြတ်တောက်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိပေ။ ကျွန်မ လုပ်ဆောင်နေသည်များ အပေါ် ကျွန်မ ရိုးသားရန်သာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးဆရာများ အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်မတို့သည် ဖြတ်တောက်မှုများကို သိသိသာသာ လုပ်ဆောင်သွားမည်။

www.burmeseclassic.com

ကော်မတီနှင့် လုပ်ဆောင်မည်မဟုတ်။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် တိုင်ပင်မှုများ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်သော်လည်း ဆုံးဖြတ်မည့်သူမှာ ကျွန်မနှင့် ဂါဟတ်သာဖြစ်မည်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ခန်းမတွင်းမှ တစ်ခဲနက်အသံတချို့ ထွက်လာသည်။ တက်ရောက်သူများအားလုံး တကယ်တမ်း ထောက်ခံကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မယုံကြည်ပါ။ သို့သော် ၎င်းမှာပြဿနာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအနေနှင့် အလှူရှင်များကိုလည်း ကတိပေးထားရသည်။ အထူးသဖြင့် ပါးနပ်သောလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဘရက်ဒ်ဖရီးမင်းခေါင်းဆောင်သည့် ဘဏ္ဍာရေးကော်မတီကို ကျွန်မအနေနှင့် ဘတ်ဂျက်ရှင်းတမ်းကို လိုငွေမရှိအောင်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း ပြောရသည်။ တက္ကသိုလ်ရှိ ဌာနများအားလုံးမှလည်း အနည်းဆုံး ၅ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ဘတ်ဂျက်လျှော့ချမှု အဆိုပြုချက်များ လိုအပ်နေပါသည်။

ဤအလုပ်များကို အကြံပေးကော်မတီ အငယ်စားလေးတစ်ခုဖွဲ့ပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၎င်းကော်မတီတွင် ဘဏ္ဍာရေးအရာရှိချုပ် ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မရီယန်ဘိုင်ဟာဝါလ်တာ၊ ဘတ်ဂျက်ဒါရိုက်တာ ကျွန်မ၏ အနီးကပ်ဆုံးအကြံပေး တင်ဝါနာ၊ ဂျော့ကော့ကစ်နှင့် ဆရာအဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးတို့ ပါဝင်ပြီး ကျွန်မတို့ အပတ်စဉ် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းကြသည်။

ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်သည့်အတိုင်းပင် တုံ့ပြန်မှုများမှာ အခွင့်ထူးခံစားနေရသူများနှင့် နိုင်ငံရေးအနေအထားများကြောင့် မတိုထိရဲသူများထံမှဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သူ ဒုတိယအုပ်ချုပ်ရေးမှူး မာရီအက်ဒမ္မန်က ထိုအုပ်စုများအပေါ် အဓိကဖြတ်တောက်မှုများပြုလုပ်ရန် အဆိုပြုခဲ့သည်။ လူနည်းစုစင်တာများ (အာရှအမေရိကန်၊ အာဖရိကန်အမေရိကန်၊ ချီကာဂိုနှင့် ဌာနေအမေရိကန်များ) မှာ မကျေနပ်ဖြစ်ကြသည်။ ကန့်ကွက်မှုများမှာ အရှိန်မြင့်လာပြီး သူတို့က မြို့တော်ခန်းမတွင် စုဝေးသောပုံစံမျိုး အစည်းအဝေးကြီး ခေါ်ယူပြီး ကျွန်မကို တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ထိုညက ဆရာများ ညစာစားပွဲရှိသည့်အတွက် အနည်းငယ်နောက်ကျသွားခဲ့သည်။ အဝင်ဝတွင် ‘ချစ်ပီ’ က ကျွန်မကို ကြိုဆိုနေပြီး အထဲက ပရိသတ်မှာ ဒေါသပုန်ထနေကြသည်ဟုပြောသည်။ ကျွန်မ ပင်သက်တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ‘အိုကေ ကျွန်မလည်း အဲဒီတိုင်းပဲဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေပါတယ်’ ဟုပြောပြီး ခန်းမအတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။

လူမည်းကျောင်းသားများ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌက အစည်းအဝေးကို ဦးဆောင်ကျင်းပပေးသူ ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းက လူနည်းစုကျောင်းသားများ မည်သို့ပထုတ်ခံနေရပုံ၊ ဖိနှိပ်ခံနေရပုံများကို ပြင်းထန်သော စကားလုံးများဖြင့် ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်မထံသို့ မိုက်ကရိုဖုန်းကို ထိုးပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မက ထိုသို့သော မမှန်မကန်ပြောဆိုမှုများကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ပြီး စတင်းဖို့ဒ်သို့ တက်ရောက်ခွင့်ရသော ကျောင်းသားများအတွက် ထိုသို့ ပထုတ်ခံနေရသည်ဆိုသော စကားလုံးမှာ မနှစ်မြို့ဖွယ်

စကားသာဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ကျွန်မက ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ကို ရှင်းပြသည်။ ဂျပဗဒဌာနကို လည်း အလားတူ ဘတ်ဂျက်ခွဲခြမ်းလေ့လာမှုပြုလုပ်ရန် တောင်းဆိုထားကြောင်း၊ အားလုံးပိုင်း၍ ဝင်ရောက်ကူညီကြဖို့ လိုကြောင်း ပြောပြရသည်။

မေးခွန်းနှင့် အဖြေများကဏ္ဍတွင် အမေရိကန်ဌာန တိုင်းရင်းသူဖြစ်ဟန်တူသော ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေး ငယ်တစ်ဦးကထ၍ 'ပြဿနာကတော့ ရှင်တို့ဟာ လူနည်းစုတွေရဲ့အထိ ဒုက္ခတွေကို လုံလောက်အောင် ဂရုမစိုက်ခဲ့တာဘဲ' ဟုပြောသည်။ 'မင်းဟာ ကျွန်မရဲ့ လူနည်းစုတွေအပေါ် တာဝန်ခံမှုကို မေးခွန်းထုတ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မဟာလည်း တစ်လျှောက်လုံး လူမည်းပါပဲ။ အဲဒါဟာ မင်းအသက်ထက်ပိုကြီးပါတယ်' ဟု ကျွန်မပြောလိုက်သည်။

ပရိသတ်ထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားမှုက ကျွန်မပြောစကားထိရောက်သွားသည်ဟု သိလိုက်သည်။ ထို မိန်းကလေး ပြန်ထိုင်သွားသည်။ ကျွန်မ စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး ပြန်ရန်ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်မပြန်ရန် လှည့်လိုက်စဉ် အခမ်းအနားများလုပ်သူက နောက်ဆုံးစကားကိုပြောရန် မိုက်ခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်မက ပြန်လှည့်သွားပြီး မိုက်ကရိုဖုန်း ကို ယူလိုက်ကာ 'မင်းအပတ်စကားပြောချင်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်ရေးများဖြစ်တဲ့အခါမှာပြော' ဟု ပြောလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ လိုအပ်သော စည်းတစ်ခုချမှတ်လိုက်နိုင်သည်ဟု ခံစားမိသည်။

ထိုသို့သော နယ်နိမိတ်စည်းမျိုးကို ကျွန်မ အုပ်ချုပ်ရေးများ သက်တမ်းအတွင်း နောက်ထပ်အငြင်းပွားဖွယ်ရာ ကိစ္စမျိုးတွင် တွေ့ရသေးသည်။ ကျွန်မ ကျောင်းသားရေးရာဌာနကို လုပ်ငန်းများ လျင်မြန်ချောမွေ့လာစေရန် ပြုပြင်စဉ်က ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ စီနီယာလက်တီနီအုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ခံ စီစီလီယာဘူစီယာဂါအား အလုပ်ဖြုတ်ပစ်သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ စီစီလီယာမှာ တက္ကသိုလ်တွင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာနေလာသူဖြစ်ရာ ကျွန်မ ထိုသို့မဖြစ်စေလိုခဲ့ပေ။

ကျောင်းဝင်း အတွင်း အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်သူ သူမသည် ကျွန်မ၏ ဖြတ်တောက်မှုများအတွင်း ပါဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မအနေနှင့် ရွေးချယ်စရာလမ်း အနည်းငယ်တော့ ရှိခဲ့သည်။ ဆရာများ၏ လစာနှင့် ပညာရေးအစီအစဉ်များကို ဖြတ်တောက်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် ကျောင်းသားထုအတွင်း အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်မှုများ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ချီကာဂိုကျောင်း သားများက ကျွန်မ၏ ရုံးခန်းရှေ့တွင် တံထိုး၍နေကာ ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းသူ လေးဦးက စာငတ်ခံဆန္ဒပြရန် လုပ်လာကြသည်။ သူတို့က စီစီလီယာအား ပြန်လည်ခန့်ထားရန်နှင့် ချီကာဂိုလေ့လာရေးအစီအစဉ်တစ်ခု စတင်ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။

ဟတ်စပင်းနစ် ယဉ်ကျေးမှုစင်တာသို့ သွားရောက်၍ ကျွန်မ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြမှုမှာလည်း

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မထင်ထားသလို ပြေငြိမ်းမှုမရခဲ့ပေ။ ထိုအစား စိစိလီယာကို ဂုဏ်ပြုချီးမြှောက်ကြပြီး ကျွန်မကို မကောင်းသော လုပ်ဆောင်ချက်လုပ်သူအဖြစ် အပြစ်တင်ကြလေသည်။

ထိုကန့်ကွက်မှုများ ရက်သတ္တပတ် ကျော်လာသောအခါ ဆရာများကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က လာရောက်တွေ့ဆုံသည်။ သူတို့ထဲမှ တချို့က ကျောင်းသားများအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသည်။ 'ကလေးတွေ မြေကြီးပေါ်မှာအိပ်ပြီး အစာမစားဘဲနေရတာကို ရှင်ဘယ်လိုမျှ မခံစားရဘူးလား' ဟု တစ်ယောက်ကမေးသည်။ ကျွန်မသည် ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ကျောင်းသားများ စဉ်းစားပုံ ရုတ်တရက်မည်သို့ ကလေးငယ်များလို ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်မအံ့ဩနေမိသည်။ 'ကျွန်မကတော့ စားလည်းစားတယ်၊ အိပ်လည်းအိပ်တယ်၊ နေလည်းကောင်းပါတယ်။ သူတို့အဲဒီမှာနေပြီး အေးခဲသွားရင်လည်း ကျွန်မရပ်တည်ချက်ကတော့ ပြောင်းမှာမဟုတ်ဘူး' ဟုပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မနှင့် ဂါဟတ်တို့ ကျောင်းသားများနှင့် တွေ့ဆုံကြသည်။ ဝါရင့်ဆရာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ 'အယ်လ်ကင်မာရီလို' က ကြားခံစေစပ်သူအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သူက ကျွန်မတို့ကို ချီကာဂိုလေ့လာရေး စင်တာတစ်ခု ထူထောင်ရန် လေ့လာရေးကော်မတီတစ်ခု ဖွဲ့စည်းပေးရန် အဆိုပြုခဲ့ရာ ကျွန်မနှင့် ဂါဟတ်က သဘောတူလိုက်သည်နှင့် ဆန္ဒပြပွဲ ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းစင်တာမှသည် 'လူမျိုးနှင့် လူနည်းစုအမျိုးသားများဆိုင်ရာ နှိုင်းယှဉ်လေ့လာမှုဘာသာရပ်' ဟူသော လူကြိုက်များသည့် ဘာသာရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာစေခဲ့သည်။ ချီကာဂိုစင်တာကိုလည်း ပို၍ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ခိုင်မာမှုရှိသော အခန်းမှပါဝင်လာစေခဲ့သည်။

ဆရာများထံမှ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူတစ်ဦးက ကျောင်းသားသတင်းစာတွင် ကျွန်မသည် ကျောင်းသားများအား ရုရှားများနှင့် ဓေ့စပ်ဆွေးနွေးစဉ်ကကဲ့သို့ ပြုမူခဲ့သည်ဟု ပြောကြားခဲ့ရာ၊ ကျွန်မ ထိုသတင်းကိုဖတ်ပြီး အသံထွက်၍ ရယ်မိခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုသတင်းစာက ကျွန်မ၏ ကျောင်းသားများနှင့်ကြားပြုမှုပုံကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိစေခဲ့သည်။ နှစ်များကျော်လွန်သွားသောအခါ ကျွန်မ ကိုင်တွယ်ပုံ ကြမ်းလွန်းခဲ့သလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်မိခဲ့သည်။

ထိုကာလများအတွင်း ကျွန်မကို ရက်စက်သောသူအဖြစ် ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြပြီး နေ့စဉ်ဝေဖန်မှုများ တက်လာလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မက ဖခင်ကို ထိုအကြောင်းများ နေ့စဉ်ပြောပြနေရာ သူကလည်း တက္ကသိုလ်တွင် ထိုသို့ခက်ခဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ရသူ သူ့အသိတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ဝေဖန်မှုအများစုမှာ ကျွန်မဆီသို့ တိုက်ရိုက် လာခြင်းဖြစ်ပြီး တချို့မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးများဖြစ်ရာ ဖခင်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြစ်စေပါသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မ ဝါရင့်တန်တွင်ရှိစဉ် ထိုသို့သော ခက်ခဲသည့်ကာလများ ဖြတ်ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်မ သိနေသည်။ သို့သော် အဖေက ကျွန်မကိုမူ ထိုသို့အခက်အခဲမျိုး မကြုံစေလိုခဲ့ပေ။

မည်သို့ဆိုစေ အဖေက ကျောင်းသားများ ကန့်ကွက်မှုကို အခြားသော ရှုထောင့်တစ်ခုမှကြည့်ရန်လည်း ပြောခဲ့သည်။ ကျောင်းသားများသည် တက္ကသိုလ်တွင်နေစဉ် သူတို့အတွက် နိုင်ငံရေးအာဘော်များ ရရှိရန်အရေးကြီးသည်။ သူတို့သည် အမှန်တကယ်အားဖြင့် အလွန်ငယ်သေးသူများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မကို သတိပေးသည်။ ထိုမြို့တော်ခန်းမတွင် ဆန္ဒပြသော ကျောင်းသားများထဲမှ တချို့သည် ဘွဲ့ရပြီးမကြာမီမှာပင် ထိရောက်သော ခေါင်းဆောင်မှုပညာ မည်သို့ရရှိနိုင်မည်ကို ကျွန်မထံလာမေးကြသည်။ အဖေပြောပြချက်များ မှန်ကန်သည်ကို ကျွန်မတွေ့လာရသည်။ စာသင်ခန်းအတွင်းတွင်မူ ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ အမြင်မည်သို့ မကိုက်ညီမှု ဖြစ်နေသည်ဖြစ်စေ ထိုအမြင်ကို ပုတ်မချမိရန် ကျွန်မသတိထားသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုကျောင်းသားကို အရှက်ရသွားစေပြီး ကျန်ကျောင်းသားများအတွက်လည်း မပြောရဲမဆိုရဲဖြစ်သွားစေနိုင်သည်။ ကျောင်းသားများခံစားနေသည်မှာ အာဏာဆက်ဆံရေးများ မညီမမျှ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ တစ်ယောက်အနေနှင့် သူတို့နှင့်အမြတ်တွေ့နေဖို့ ကျွန်မကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူတို့နှင့် ကောင်းမွန်သော ဆက်ဆံရေးထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ အတိတ်ကကိစ္စများ ပြည်ဖုံးကားချရန် ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ဘတ်ဂျက်ကိစ္စများက ကျွန်မ၏ အချိန်အများစုကို ယူနေသော်လည်း အခြားသောကိစ္စများတွင်ပါ ကျွန်မပါဝင်ခဲ့သည်။ NFL ဘော်လုံးပြဲများတွင် အောင်မြင်မှုရခဲ့သော စတင်းဖို့ဒ်၏ ဂန္ထဝင်နည်းပြဘီလ်ဝဲလ်ရှိ၏ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် စတင်းဖို့ဒ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် မပျော်မရွှင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး လက်ထောက် 'တယ်ရီဂျီးယား' ကို အလုပ်တာဝန်များလွှဲကာ နုတ်ထွက်ရန် အတင်းအကျပ်လုပ်လာသည်။ ဂါဟတ်နှင့် ကျွန်မတို့က အားကစားဌာနမှ လက်တွေ့လုပ်ငန်းအစီရင်ခံစာများကို ကျွန်မတို့ထံမှ ဖြတ်သန်းသွားရန် စီစဉ်ထားသည်။ ကျွန်မသည် အားကစားကို ဝါသနာပါပြီး ထိုဌာနကို ကြည့်ကြပ်ရခြင်းကို လိုလားသူဖြစ်ရာ ပြဿနာမှာ ကျွန်မ၏ ပြဿနာဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မက ဘီလ်အား အားကစားရာသီကုန်သည်အထိ နေပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ရသည်။ တက္ကသိုလ်များရှိ လူမည်နည်းပြများထဲမှ ရွေးချယ်ခန့်ထားရန် ကျွန်မ ရှာဖွေနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယခင်က စတင်းဖို့ဒ်တွင် လက်ထောက်နည်းပြပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ယခု မီနီဆိုးတားဗိုက်ကင်းအသင်းတွင် နည်းပြလုပ်နေသူ တိုင်းရုန်းပီလီဂန်ကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က တိုင်းရုန်းသည် စတင်းဖို့ဒ်နည်းပြဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည့်တိုင် ၎င်းသည် ထိုးစစ် (သို့) ခံစစ်မျှဟာတစ်ခုခုကို ပေါင်းစပ်ဆောင်ရွက်နိုင်သူ တစ်ဦးအနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ၊ အခြေခံအဆင့်မှ တဖြည်းဖြည်း တက်လာသူဖြစ်ရာ ကန့်ကွက်လိုသူများ ရှိနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးကျွန်မတို့က ဂါဟတ်နှင့် တိုင်ပင်ခဲ့ရာ သူက 'လုပ်လိုက်ပါ'

www.burmeseclassic.com

ဟု ထောက်ခံချက်ပေးခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် အတွေ့အကြုံသိပ်မများဟု ယူဆခြင်းခံရသူများကို ခန့်ထားခြင်းအပေါ် ဖိုးရိမ်မှုသိပ်မရှိပါဟု ဆိုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် တိုင်ရုန်းကို နည်းပြအဖြစ် ခန့်ထားကြောင်း သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့နက် ကျွန်မ သတင်းစာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ San Francisco Chronicle သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးရှင် ဂလင်းဒစ်ကေးက စတင်းဖို့ဒ်သည် အတွေ့အကြုံမပြည့်ဝသေးသော နည်းပြကို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်မက လူမည်းနည်းပြကိုသာ ငှားရမ်းရန် ရပ်ခံခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ စိတ်တိုသွားပြီး ဂလင်းထံ ဖုန်းဆက်၍ 'ရှင်က ကော်လိုရာဒိုပြည်နယ် တက္ကသိုလ်က 'ရစ်ကျူးဟိုင်ဇယ်' ကို တွဲဖက်လေ့ကျင့်သူအဖြစ်တောင် မလုပ်ဖူးဘဲ အသားဖြူလို့ ခန့်ထားလိုက်တာကိုတော့ ထည့်မပြောပါလား' ဟုပြောလိုက်သည်။

တိုင်ရုန်းကလည်း သူ့အပေါ် ဤသို့လျှော့တွက်ခံရခြင်းမှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးမဟုတ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ နောက်ပိုင်း တိုင်ရုန်းဝယ်လင်တန်သည် စတင်းဖို့ဒ်တွင် အအောင်မြင်ဆုံးနည်းပြတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၀ခုနှစ်တွင် စတင်းဖို့ဒ်၏ ၂၈ နှစ်တာအတွင်း ပထမဆုံး Rosebowl ဆုဖလားကို ရရှိအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဒစ်ကေးက တိုင်ရုန်းဝယ်လင်တန်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့မှားယွင်းအကဲဖြတ်မိကြောင်း ဝန်ခံပြောကြားပြီး ပြန်လည်တောင်းပန်ခဲ့သည်။

အဖြစ်မှန်မှာ အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှု ကိုယ်၌မှာ တက္ကသိုလ်များတွင် ဝင်ခွင့်လက်ခံရာတွင် လည်းကောင်း၊ ဆရာများ ငှားရမ်းရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဘောလုံးနည်းပြ ရွေးချယ်ရာအထိ ကသိကအောက် ဖြစ်စရာများ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မအနေနှင့် နားလည်မှုလွှဲမှားခဲ့သည်ဟု ပိုမိုခံစားမိခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုမှ မရှိဟု ထင်ပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်မကို အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေး၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟု ခေါ်ဆိုကြပြီး ထင်ရှားသော လူမည်းကွန်ဆာဗေးတစ်အချို့နှင့် ကျွန်မအမြင်အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

တကယ်မှာ ကျွန်မမှန်သည်ဟု ထင်သောအရာကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို ထောက်ခံသူသာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က အသားရောင်အပေါ် အခြေခံသော အာဇာတတရားများကြောင့် အမေရိကန် လူမှုဘဝအသွင်အပြင်များတွင် လူနည်းစုများနှင့် အမျိုးသမီးများ ကိုယ်စားပြုခွင့် နည်းပါးသည်ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ ငြင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ကော်ပိုရိတ်ဘုတ်အဖွဲ့ရှုံးများ၊ စီမံခန့်ခွဲရေးလုပ်ငန်းများ၊ အိတ်တက္ကသိုလ်ကြီးများမှ ဆရာများနှင့် ကျောင်းသားများအတွင်းတွင်ပင် တိုင်းပြည်တွင် လူမျိုးပေါင်းစုံ ရောပြွမ်းနေထိုင်ကြသည်ကို သမိုင်းကံစ်

လျှောက်လုံး ရောင်ပြန်ဟတ်ဖော်ပြနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အကြီးမားဆုံး လူမျိုးပေါင်းစုံ၏ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကြီးဖြစ်သော အမေရိကန်တွင် ဤကိစ္စမျိုးမှာ လက်ခံနိုင်ဖွယ်မရှိပေ။

သို့သော် ထိုပြဿနာမှာ ယခုတိုင် ကုစားရန် အလွန်သိမ်မွေ့သော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေရာများတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်သော အရည်အချင်းမီ လူနည်းစုအများအပြားရှိနေသည်ဟု ကျွန်မ တစ်လျှောက်လုံးယူဆခဲ့သည်။ အချို့မှာ နှစ်ဆလောက်တောင်ပို၍ တော်ကြသည်ဟုထင်သည်။ လူများကို တန်ဖိုးဖြတ်သတ်မှတ်ပုံ၊ ရွေးချယ်ပုံဖြစ်စဉ်များ၊ နက်ဝပ်များမှာ သီးခြားအလုံးပိတ်အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေပြီး တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်နေပါသည်။ အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုမှာ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စတွင်မှ စတင်၍ ပွင့်လင်းလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း စတင်းဖို့ဒ် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကျွန်မတစ်လျှောက်လုံး ပြောနေခဲ့သည်။

စတင်းဖို့ဒ်သည် အစဉ်အလာအားဖြင့် တစ်လျှောက်လုံး ဟားဗတ် (သို့) ယေးလ် (သို့) ကာလီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်တို့ကဲ့သို့ပင် ဆရာများကို ရှာဖွေခန့်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒင်ဗာတက္ကသိုလ်ကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဖို့ဒ်ပညာသင်ဆု စလာသောအခါ ကျွန်မသည် ရေဒါပေါ်တွင် ပေါ်လာခဲ့ရသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကိုယူ၍ စတင်းဖို့ဒ်သည် ကျွန်မကို လက်ထောက်ကထိကအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စသည် ကျွန်မအတွက် သာမက တက္ကသိုလ်အတွက်ပါ အကျိုးရှိကြောင်း ကျွန်မတစ်လျှောက်လုံး ရပ်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကံမကောင်းစွာပင် လူမည်းများ လက်တီနီများနှင့် ဌာနေအမေရိကန်များထဲမှ နည်းပါးလှသောသူ တချို့သာ လျှင် ကျောင်းပြီးအောင် တက်နိုင်ကြပြီး ထိုအထဲမှ လက်ထောက်ကထိကရာထူးကို ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ (ဥပဒေ ကျောင်းများတွင်မူ ခြင်းချက်အဖြစ် လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်းဆင်း ရှေ့နေများအဖြစ် တစ်ခါတစ်ရံ ငှားရမ်းတတ်သည်။ လူနည်းစုအများအပြားအဖို့ တက္ကသိုလ်အဆင့်ရောက်သည်မှာ ပထမမျိုးဆက်လောက်သာ ရှိသေးရာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ်များက ပို၍လက်တွေ့ကျသည်ဟု တွေ့ရသည်။

ထိုသို့ လူနည်းစုများအား ဆရာအဖြစ် ငှားရမ်းရန် လူကြိုက်မများလှသော အဆိုကို ကျွန်မရပ်ခံခဲ့ပြီး ဆောင်ရွက် ခဲ့သော်လည်း မဆိုစလောက်သာ တိုးပွားလာသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့မှာ ကျွန်မတာဝန်ယူစဉ်တွင် ကာလအတွင်း တိုးပွား လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူနည်းစုကျောင်းသားများနှင့် တွေ့သောအခါ ကျွန်မက တက္ကသိုလ်အဆင့် ဆက်တက်နိုင်သူ ဘယ်နှဦးရှိသနည်း လက်ထောင်ပြုရန်ပြောသောအခါ လူနည်းစုလေးသာ လက်ထောင်ပြုနိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

မာစတဘွဲ့မရဘဲနှင့် ကျွန်မက လက်ထောက်ကထိကရာထူးကို ဖန်တီးမပေးနိုင်ကြောင်း ဘွဲ့ရရန် ကြိုးစားဖို့ လိုကြောင်း ပြောရသည်။ သို့နှင့် ကျွန်မတို့သည် ဘွဲ့ရသင်တန်းများအတွက် တော်သောလူနည်းစုများရအောင် ကြိုးစား

ကျွန်ုပ်တို့လိုအပ်ချက်ကို ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ခဲ့ကြသည်။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ တစ်ခါတစ်ရံမှသာလျှင် လူမည်း(သို့) လက်တီနိုကျောင်းသားများထံမှ ၎င်းတို့နှင့် အတန်းတူ ဟားဗတ်၊ ယေးလ်စသည့်ကျောင်းသားများနှင့် ယှဉ်နိုင်သော ကျောင်းသားကို ရရှိခဲ့သည်။

ကျောင်းဝင်ခွင့် လက်ခံရာတွင် လူမျိုးအရ ထည့်သွင်းတွက်ချက်ရန် လိုအပ်ခြင်းမှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိသော်လည်း လူနည်းစုများမှာ SAT, LSAT (ဥပဒေကျောင်းအတွက်) နှင့် GRE (ဘွဲ့လွန်များအတွက်) စသော စာမေးပွဲရမှတ်များတွင် နိမ့်နေဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ လူမှုစီးပွားရေးအခြေအနေခြင်း ယှဉ်၍ စဉ်းစားလျှင်ပင် ကွာခြားမှုမှာ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ကိုယ်ပိုင် အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင် ဤစာမေးပွဲများမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ အောင်မြင်ခြင်း၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်းကို အပြည့်အဝ ကြိုတင်ခန့်မှန်းခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ နှစ်များစွာအတွင်း ဝင်ခွင့်ကျရှုံးလောက်အောင် လုံလောက်သော မှတ်တမ်းရှိသည့် ကျောင်းသားများအပြင် အကြီးအကျယ် အောင်မြင်နိုင်သော ကျောင်းသားများကိုပါ ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ခဲ့ရသည်။

လူနည်းစုကျောင်းသားများကို ထည့်သွင်းခြင်းမှာ တော်သော လူဖြူကျောင်းသားများ၏ နေရာကိုဖယ်၍ ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသော အတွေးအခေါ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်ကာလတွင် အလွန်ဆိုးဝါးသော အိုင်ဒီယာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ဖြူတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သောအခါ ၂၀၀၃ ခုနှစ် မတ်ချီဂန်တက္ကသိုလ်၏ အသားရောင် ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆန့်ကျင်သော အစိုးရပိုင်း၏ တရားလိုအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် မှုကိစ္စအတွက် သမ္မတဘွတ်ရှ်ထံ တင်ပြဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည်။ မတ်ချီဂန်တက္ကသိုလ်က လူနည်းစုများကို ပထမဘွဲ့များ အတွက်ကိုတာစနစ်ဖြင့် လက်ခံရန် စနစ်တစ်ခု တည်ထောင်ခဲ့ဖူးနှင့် ပတ်သက်သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆန့်ကျင်သော လုပ်နည်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစည်းမျဉ်းမှာ လူနည်းစုများအတွက် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရရန် အခွင့်အလမ်းကောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ သမ္မတက ကျွန်ုပ်တို့၏ အမြင်ကို မေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ၁၉၇၈ ခုနှစ်က တရားရုံးချုပ် အဆုံးအဖြတ်ဖြစ်သော ကာလီဖိုးနီးယားရီးဂျင်တက္ကသိုလ်နှင့် ဘက်တီ၏ အမှုတွင် တရားရုံးချုပ်က တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် လက်ခံရာတွင် လူမျိုးကို အကြောင်းအချက်တစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြုခြင်းကို လက်ခံဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ ဘက်ကီကို ပယ်ချခြင်းကို မထောက်ခံခဲ့တော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ သမ္မတအား ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ရန် တိုက်တွန်းကြောင်း မှားယွင်းစွာ သတင်းပေါက်သွားပါက ထိုကိစ္စအတွက် စိုးရိမ်မိပေသည်။ သမ္မတထံသွားရောက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အမှားပြင်ဆင်ချက်ပြုလုပ်ရန် ပြောခဲ့သည်။ ရှစ်နှစ်တာအတူ လက်ကွဲ လုပ်ဆောင်ခဲ့သော ကာလအတွင်း ဤတစ်ကြိမ်သာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သမ္မတကြား ကွဲလွဲမှုကို လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သမ္မတက ကျောင်းဝင်ခွင့်လက်ခံရာတွင် လူမျိုးကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် သမ္မတ၏ထောက်ခံမှုအပေါ် ကျော်လွန်၍ ကျွန်မလုပ်ဆောင်မိနေကြောင်း ကျွန်မသိလာရသည်။ ကျွန်မတွင် အခြားလမ်းမရှိ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စတင်းဖို့ဒ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဘဝတွင် အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးကို ရပ်ခံလုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ယခုတိုင်လည်း မှန်ကန်သည်ဟု ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မ ယုံကြည်သော အသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးဆိုသည်မှာ အဆင့်အတန်း၊ စံချိန်ကို နှိမ့်ချပေးရန် မဟုတ်ဘဲ သင့်အနေနှင့် ထိုသို့ကိုက်ညီသူများကို ရှာဖွေမရသည့်တိုင် အလားအလာရှိသူများကို ရှာဖွေရန်ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုအသားရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေး၏တစ်ခုလုံးသဘောနှင့် ပတ်သက်သော အယူအဆမှာကို ပြဿနာများရှိနေသည်။ လူနည်းစုများအတွက် အရာကိစ္စတိုင်းတွင် ထိုအသားရောင်ခွဲခြားမှု ရှိနေသည်ဆိုသော ယုံကြည်မှု အကျယ်အပြန့်ရှိနေခြင်းကလည်း ပြဿနာဖြစ်နေသည်။ ဤသည်မှာ သမ္မတဘွတ်ရှ်က 'မျှော်မှန်းချက် နိမ့်ကျမှု၏ တစ်ယူသန်မှုကလေးများ' ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့သည်။ 'သူများထက်နှစ်ဆပိုတော်ရမည်' ဆိုသော ဗန္ဓရမျိုးဖြင့် ကြီးပြင်းလာသော ကျွန်မအဖို့ ထိုသို့သော မျှော်မှန်းချက် နိမ့်ကျမှုအပေါ် အဟုတ်ထင်နေသော စိတ်ဓာတ်များသည် စိတ်ပျက်ဖွယ်လိလိပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် စိတ်ကောင်းရှိသော ဆရာများက သူတို့သည် နောက်ကျနေသော ကလေးငယ်များအတွက် အချိန်ပိုများယူ၍ သင်ကြားပေးနေရသည်ဟု ပြောကြသည်။ ထိုကိစ္စကို အနည်းငယ်မျှ စုံစမ်းလိုက်ရုံနှင့် နောက်ကျနေသော ကလေးဆိုသည်မှာ လူနည်းစုကလေးများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်မအထင် လူနည်းစုကလေးငယ်များသည် အင့်စိတ်များဝင်နေပြီး မိမိကိုယ်တိုင် နိမ့်ကျသော မျှော်မှန်းချက်များနှင့်သာ ကိုက်ညီနေသည်ဟု ယူဆနေပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ပညာရေးထူးချွန်မှု ပါတနာများဟု အမည်ပေးထားသော ကျောင်းသားသစ်များအတွက် အစီအစဉ်တစ်ခုကို စတင်ခဲ့သည်။ လူနည်းစုမှလာသော ဆရာများနှင့် ဘွဲ့လွန်ရပြီး ပုဂ္ဂိုလ်များက တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် ကျောင်းသားသစ်များ ၁၅ ယောက်ခန့်ကိုစု၍ ညစာစားပွဲတွင် စကားပြောဆိုကြရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းသားကြီးများက လူသစ်များအား လမ်းညွှန်ပြောပြခြင်းနှင့် ၎င်းတို့၏ အတန်းတွင်းစာတမ်းများအား ဖတ်ကြားခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။

ကျောင်းသားကြီးများ၏ အစီရင်ခံချက်များအရ လူသစ်တန်းများမှ ယဉ်ကျေးပျူငှာမှု အဆင့်ရှိသူများဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားမှု လျော့ကျမသွားစေနိုင်လောက်အောင် အာမခံချက်ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်ဟုဆိုသည်။

ကွန်ဒိုလီစာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဤသို့ဆိုလျှင် ပြဿနာမှာ အစောပိုင်းကာလက အလွယ်တကူ ရရှိခဲ့သော အမှတ်များကြောင့် နောက်ပိုင်း ခက်ခဲလာသော ဘာသာရပ်များအတွက် ပြင်ဆင်မှု မရှိစေခြင်းလောဟု ထင်စရာဖြစ်လာသည်။

ဂါဟတ်က ဤအစီအစဉ်ကို ထောက်ခံခဲ့သော်လည်း စတင်ဖို့ဒီပညာရေးစနစ်အတွင်း အနည်းငယ် ခွဲခြားထားသော ပညာရေးပုံစံမျိုး ကျင့်သုံးမိနေသလောဆိုသည့် စိုးရိမ်မှုတော့ရှိသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်မလုပ်နေသော ပုံစံမှာ သူစိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်တုန်းကမတူ ခြားနားစွာ ကျင့်သုံးခဲ့သော ပုံစံမျိုးကို ပြန်လည်မွေးထုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ မြင်မားသော မျှော်မှန်းချက်များနှင့် တရားခံရှာသော ချဉ်းကပ်မှုမျိုး မဟုတ်သည့်အတွက် ဆရာများအနေနှင့်လည်း စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပေ။

အချိန်ကိုက်ပင် အစီအစဉ်တွင် ပါဝင်မည့်သူများကို ကျွန်မတို့ချွတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသားအားကစားသမားများတွင် ထိုသို့သော မာနအစွဲအလမ်းများ ရှိနေပြီး အမျိုးသမီးများတွင်လည်း သင်္ချာနှင့်သိပ္ပံဘာသာရပ်များတွင် ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်နေသည်။

ထိုသို့သော စိတ်အခံများနှင့် သမရိုးကျစဉ်းစားနည်းများကို ကျော်လွှားရန် မည်မျှခက်ကြောင်း ကျွန်မ တစ်ဖန်တွေ့ရှိလာရသည်။ အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲသော လူနည်းစုများနှင့် အမျိုးသမီးများအတွက် မှန်ကန်သောကိစ္စများပြုလုပ်ပေးရန် အလွန်ခက်ခဲနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ လူနည်းစုရေးရာများအတွက် ကြိုးပမ်းမှုများအားလုံး လုံလောက်သည်ဟု မယူဆပါ။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား သမိုင်းဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်ကိစ္စကို ဌာနမှူးကိုကျော်၍ ကျွန်မက ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှန်ကန်သော်လည်း 'ရာထူးသက်တမ်းကာလအတွင်းမှာ လူမျိုးနှင့် လိင်ကွဲပြားမှုကို ထည့်သွင်းမစဉ်းစားသင့်' ဟု ကျွန်မပြောခဲ့မိသော စကားတစ်ခွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားသူများအပေါ် စိတ်ဆိုးအောင် ဆွပေးသလို ဖြစ်ခဲ့သလောဟု ကျွန်မနောင်တရမိသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ရင်းအရ တကယ့်ဆိုလိုချက်မှာ ရွံ့နိမ့်နေသော ကိစ္စတစ်ခုမှ အောင်မြင်နေသောကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲရာတွင် အပြုသဘောဆောင်သော ပုံစံဖြစ်စေရန်သာဖြစ်သည်။

ကျွန်မအရင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လုပ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူမျိုးနှင့် လိင်ကိစ္စကို ထိုအတိုင်းပင် အတိအကျ ခွင့်ပြုခဲ့သည်ကို ကျွန်မသိခဲ့ပေ။ အမျိုးသမီးနှင့် လူနည်းစုများအပေါ် သံသယ၏အကျိုးကို ခံစားခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ ပေါ်လစီကို ဆန့်ကျင်သူများက ကြေညာချက်တစ်ခုထုတ်၍ စတင်ဖို့ဒီသည် အခွင့်အလမ်း တန်းတူညီမျှမှုများကို ချိုးဖောက်လျက်ရှိသည်ဟု စွပ်စွဲကြပြီး၊ ပညာရေးဌာနမှ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးမှ ထွက်ခွာပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ထိုကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ စတင်ဖို့ဒီတွင် ကျေနပ်မှု ရခဲ့သည်ဟုသိရသည်။

ထိုသို့သော ပြဿနာများမှအပ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးသည် ကျွန်မနှင့် ကိုက်ညီခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂါဟတ်ကြား မိတ်ဆွေဖြစ်မှုနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုတို့က အခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ် အချိန်က အများစုဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့သည် ပထမဘွဲ့ယူပညာရေးကို ပြုပြင်ခဲ့ကြသည်။ မောင်မယ်သစ်လွင်များအတွက် ရန်ပုံငွေများ ထူထောင်ခဲ့ပြီး ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားများအတွက် ဆီမီနာများ ပြုလုပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့အား ဆရာများနှင့် စောစီးစွာ ထိတွေ့စေပြီး ရင်းနှီးမှုအစုအဖွဲ့ အတွေ့အကြုံများ ရစေခဲ့သည်။ သုတေသနတက္ကသိုလ်ကြီးများတွင် အတန်းငယ်များအဖို့ အဓိက သင်ယူမည့် မေဂျာများမခွဲမီတွင် ကျယ်ပြန့်သော အကြံပြုသင်ခန်းစာများကို သင်ကြားရလေ့ရှိသည်မှာ ထုံးစံပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုအဆင့်တွင် ကျောင်းသားများ၏ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စူးစမ်းလေ့လာလိုမှုနှင့် ထက်မြက်စူးရှမှုတို့ ပျောက်ဆုံးသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ စာသင်နှစ်အစောပိုင်းကာလများတွင် အုပ်စုကလေးများအတွင်း အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်မှု ဖန်တီးပေးသော အစီအစဉ်က ကျောင်းသားများအတွက် အကျိုးရှိခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင် ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားများ စတင်လက်ခံသော ကောလိပ်တစ်ခုကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားအများအပြားသည် စတင်းဖို့ဒ်သို့ ဝင်ရောက်စမှာပင် အင်ဂျင်နီယာ (သို့) အကြံဆေးပညာမေဂျာများ၊ အော်ဂဲနစ် ဓါတုဗေဒ (သို့) သင်္ချာကုလစသော မေဂျာများကို တိုက်ရိုက်ရယူနိုင်ပြီး ပထမဘွဲ့များ ရရှိသွားကြသည်။ ကိုယ်ရွေးချယ်ထားသော ဘာသာရပ်အပေါ် ကိုယ်နှင့်ကိုက်ညီ၊ မကိုက်ညီကို ချက်ချင်းရွေးချယ် နားလည်သွားနိုင်သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စန္ဒရားဘာသာရပ်ကို မှားယွင်းရွေးချယ်မိသော အဖြစ်ကို ပြန်သတိရပြီး လူငယ်များအတွက် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းဒုတိယနှစ်ကောလိပ်တွင် ရွေးချယ်ထားသော ကျောင်းသားများအား ဆရာများနှင့်အတူ အုပ်စု ငယ်စု၌ တစ်နေ့လျှင် နာရီပေါင်းများစွာ စုစည်းလေ့လာစေသည်။ ကျွန်မက US ရုရှား ဆက်ဆံရေးဘာသာရပ်အတွက် ဆီမီနာများ ပြုလုပ်ပေးသည်။

နောက်နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ခက်ခဲလှသော ဘတ်ဂျက်တာဝန်များလည်း ထမ်းဆောင်ပြီးမြောက်သွားသည်။ အံ့မခန်းများပြားလှသော ရန်ပုံငွေ၊ အလှူငွေများရရှိခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့သည် မြေငှားကြောင့် ပျက်စီးသွားသော အဆောက်အအုံများကို ပြန်ပြင်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် သိပ္ပံဌာန အဆောက်အအုံအသစ်တစ်လုံးကိုလည်း ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအဆောက်အအုံတွင် ဘီလ်ဂီတံ၊ ပေါလ်အလန်နှင့် ဂေါ်ဒွင်မိုးတို့ နာမည်ရေးထိုးထားခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်ပက်ကတ်နှင့် ဘီလ်ဟူးလက်တို့က ဦးဆောင်ထည့်ဝင်သော ရန်ပုံငွေများဖြင့် အကြီးစားပညာရေးလှုပ်ရှားမှုများဖြစ်သည့် လူသားပုံပြုံးမှုစင်တာ ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်သက်ဝင်လာစေခြင်းစသော ကိစ္စများနှင့် ဂီတဌာနကိုလည်း ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့သည် မကောင်းသော ယဉ်ကျေးမှုများ၊ အိုင်ဒီယာများနှင့် တန်ဖိုးများစွာကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုဆိုသော သင်ခန်းစာမျိုးကို ထပ်မံသင်ကြားရန်မလိုတော့ဘဲ သင်ရိုးများကို နိုင်ငံရေးကင်းလွတ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ လူသားဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်များကို ဖန်တီးရန်အတွက် ကျွန်မအချိန်နှစ်နှစ် ယူခဲ့သည်။ (တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် ထိုအချိန်သည် တိုးတောင်းလှသည်။) အသားအရောင်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ စာအုပ်ကို လေ့လာသင်ကြားရန် ချပေးမည်ဆိုပါက ကျွန်မ၏ ဂျာမနီပြန်ပေါင်းစည်းရေးစာအုပ်ပါ ပါဝင်နိုင်ပါသလောဆိုသည်ကို မေးခဲ့သော အခါ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းဆရာအဖွဲ့ဝင်များအတွင်း မည်သည့်အခါကမျှ အသားအရောင်လိင်နှင့် သူရေးသားသော အကြောင်းအရာတို့ကြား အလိုအလျောက် ဆက်စပ်မှုရှိသည်ဟု မယူဆခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးမှာ ဆရာများ ဆီနိုတ်အတွင်း ကန့်ကွက်သူမရှိ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။

အချုပ်ဆိုရလျှင် ကျွန်မ ဤတာဝန် ထမ်းဆောင်ရသည်ကို သဘောကျမိပါသည်။ ဤအလုပ်မှာ တက္ကသိုလ်တွင်နေစဉ် လုပ်ငန်းများကို ဖြေရှင်းရခြင်းဖြစ်သဖြင့် အချိန်ပြည့် တက္ကသိုလ်အတွင်း ရှိနေရန် လိုအပ်ရာ ကျွန်မ ခရီးထွက်ရခြင်းများ မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထူးခြားစွာ ၁၀စုနှစ် နှစ်ခုအတွင်း ကျွန်မ စန္ဒရားကို ပြန်၍တီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဥပဒေကျောင်းမှ ပါမောက္ခပေါလ်ဘရက်စ်က သူတို့၏ ဂီတအဖွဲ့တွင် တစ်ချိန်လာရောက်ပေးရန်ပြောလာသည်။ ကျွန်မ ၎င်းတို့အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဘော်စတန်တက္ကသိုလ်၏ ကြေးစားအဆင့်ရှိ ဂီတပွဲတွင် သွားရောက်ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ ထိုပွဲတွင် ကျွန်မ အတော်ပျော်ရွှင်ခဲ့ပြီး စန္ဒရားကို နောင်တစ်ကြိမ်သင်ယူရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

စတင်ဖို့ဒ်ဂီတဌာနက ဂေါ်ရ်ဘတ်နှင့်အဖွဲ့အား ကျွန်မ၏ အတွင်းရေးမှူးက ကျွန်မအတွက် အချိန်တစ်ချိန် ထည့်ပေးရန် ပြောလာသောအခါ အခြားသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုအတွက်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ ထိုသင်ခန်းစာကို တကယ်သင်ယူလိုကြောင်း သိရသောအခါ သူတို့မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်ဟု ဆိုသည်။

အပတ်စဉ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေတိုင်းတွင် ကျွန်မသည် ကျောရုံဘတ်နှင့်အတူ မိနစ် ၉၀ လေ့ကျင့်ရသည်။ ကျွန်မ၏ အတွင်းရေးမှူးက ထိုအချိန်အတွင်း အလွန်အရေးကြီးသောကိစ္စရှိမှသာ ကျွန်မကို အကြောင်းကြားရမည်ကို သိထားသည်။ ကျွန်မ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ပွဲများ ပြန်လည်ပြုလုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းရှိ တက္ကသိုလ်တူရိယာအဖွဲ့နှင့်ရော၊ အလားတူ ကျောင်း၏ဂီတဌာန နှစ် ၅၀မြောက်ပွဲတွင် စတင်းဖို့ဒ်မှ ဘွဲ့ရသွားသူ ကြေးစားစန္ဒရားဆရာမ 'ယူယင်း' (Yu Ying) နှင့်ပါ တွဲဖက်တီးခတ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ည တီးခတ်နေရင်း သံစဉ်မှာ မှားယွင်းသလို အချက်ပေးမှုတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ နောက်မှသိရသည်မှာ တီးဝိုင်းမှ 'Happy Birthday' တေးသွားကို တီးမှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်နေသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မ၏ အသက် ၄၀ပြည့်သော ရက်ဖြစ်ပေသည်။

ဤရက်တွင် အရေးအကြီးဆုံးမှာ အဖေနှင့်အတူ သွားရောက်၍ အချိန်ဖြုန်းရန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ အတူတကွ မျိုးဆက်သစ်စင်တာကို တည်ထောင်ခဲ့ကြပြီး ကြီးထွားစည်ပင်လာသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်မသည် အဖေထံ တစ်ပတ်လျှင်နှစ်ကြိမ် အမြဲသွားရောက်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးချိန်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ပြုလုပ်ခဲ့သလိုပင် အားကစားပွဲများကို သွား၍ကြည့်ကြသည်။ အဖေက ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းများကို ခင်တတ်ပြီး ချစ်ပဲ။ လူးဝစ်၊ ရင်ဒီတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးနေသည်။

တစ်ရက် အားကစားပွဲကြည့်နေစဉ်အတွင်း အဖေက ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်၍ 'အဖေဒီနေ့ရာကို ရောက်လာရတာ အရမ်းဝမ်းသာမိတယ်။ ပါလိုအယ်လ်တိုဟာ တကယ်ကောင်းတဲ့ ရွာကလေးပဲ။ နောက်ပြီးတော့ အဖေဟာ ဒီနေရာရဲ့ အရေးပါဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သူရဲ့အဖေ ဖြစ်နေရတဲ့အတွက် ပိုပြီး အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ်ရတယ်' ဟု ပြောပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဖေသည် အလုပ်တာဝန်များမှ သက်သောင့်သက်သာ အနားယူနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ အဖေသည် သူ့ကျွမ်းကျင်သော လုပ်ငန်းများ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးနောက် ဒင်ဗာတွင် ခက်ခဲသောဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ အဖေ သေဆုံးပြီး နောက်ပိုင်း ဖခင်သည် သူ့ဘဝကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည် ထက်ပင် အဖေသည် ပိုမိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။

နှလုံးရောဂါနှင့် ဒူးအဆစ်ရောင်ရောဂါများ ရှိသည့်ကြားက အဖေသည် အလုပ်များကို တက်ကြွစွာ လုပ်နေခဲ့ သည်။ အဖေ့ကို လုပ်ငန်းနေရာအများအပြားက အသိအမှတ်ပြုခြင်းအတွက် ကျွန်မဝမ်းသာရသည်။ အဖေသည် ထိပ်တန်း ပညာရေးဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်သည့် ဖိလ်ဒယ်လ်တာကက်ပါ (Phi Delta Kappa) တွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ကျော် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ဒင်ဗာတွင် လူနည်းစုများကိုယ်စား အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး အရှေ့ပါလိုအယ်လ်တိုတွင် 'အမျိုးသားလူမည်းကျောင်းဆရာများ မဟာမိတ်အဖွဲ့' မှ အဖေအား သူတို့၏ 'သက်ရှိထင်ရှား ဂန္ထဝင်ဂုဏ်ပြု' ဆုကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။

အဖေသည် ကာလီဖိုးနီးယား ကွန်မြူနတီကောလိပ်၏ အုပ်ချုပ်မှုဘုတ်အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ သူသည် မတူကွဲပြားမှုများ၏ တာဝန်ခံမှုများအတွက် မနားနေ စည်းရုံးလှုပ်ဆော်ခဲ့ပြီး ၎င်းတို့၏ အသံဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ လုပ်ဆောင်မှုများကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် ထိုကောလိပ်သည် ယခုတိုင် 'ဂျွန်ဒဗလျူရိုက်စ်ဂျူနီယာ' ပညာသင် ဆုကို နှစ်စဉ်ချီးမြှင့်ပေးနေသည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ပါလိုအယ်လ်တိုက သူ၏လုပ်ငန်းများအပေါ် ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် 'တစ်သက်တာအောင်မြင်မှု

ဆု' ချီးမြှင့်ခဲ့ပြန်သည်။ အဖေ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များမှာ ပါလိုအယ်လ်ကိုတွင် ပို၍ပြိုင်ဆိုင် သွက်လက်လာပြီး၊ ကျွန်မလည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ကူညီနိုင်ခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် အဖေလုပ်ငန်းများကို အမေကဲ့သို့ ဝင်ရောက်ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက်နှင့် ဖခင်နှင့်မိခင်တို့ အနားယူချိန်ကို အတူတကွ ပျော်ရွှင်စွာ မဖြတ်သန်းကြရသည့် အတွက် ကျွန်မဝမ်းနည်းမိပါသည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း ကျွန်မတို့ဘဝ ကောင်းမွန်မှုရှိသော်လည်း ကျွန်မ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသက်တမ်း ကုန်ဆုံး တော့မည်ကို ကျွန်မသိနေသည်။ ဂါဟတ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျောင်းဥက္ကဋ္ဌနေရာတွင် '၇' နှစ်တိုင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် သူ့နေရာ ဆက်ခံမည့်သူကို ရှာဖွေနေရသည်။ ကျွန်မ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူး သက်တမ်းကာလအတွင်း တက္ကသိုလ်အများ အပြားမှ ကျွန်မအား ဥက္ကဋ္ဌနေရာအတွက် ကမ်းလှမ်းခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်မက အားလုံးကို လက်မခံခြင်းဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် အချိန်ကိုက်မဟုတ်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းသိမြင်လာသည်မှာ ထိုရာထူးသည် ကျွန်မအတွက် မည်သည့်အခါမျှ အချိန်ကိုက်မဟုတ်နိုင်သည်ကိုဖြစ်သည်။ စတင်းဖို့ဒ်ဥက္ကဋ္ဌနေရာပေးသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်မမလုပ်နိုင်ပါ။

ထိုအလုပ်များမှာ တက္ကသိုလ်ပြင်ပအလုပ်များအပေါ် အလွန်အာရုံစိုက်ရသည်။ ကျောင်းသားဟောင်းများ၊ အစိုးရနှင့် ဆက်ဆံရေးများ၊ ရန်ပုံငွေဖြင့်တင်ရှာဖွေရေးများစသော ကိစ္စများ စုံလှသည်။ ဂါဟတ်အတွင်းမှ သူ့ကိုအောင်မြင် အောင် ပံ့ပိုးပေးနိုင်မည့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက် လိုအပ်နေပေပြီ။

ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီဟု ကျွန်မခံစားရပါသည်။ ကျွန်မ၏ သက်တမ်းကာလအတွင်း အငြင်းပွားဖွယ်ကိစ္စများ ရှိနေသော်လည်း ကျွန်မတို့သည် ရန်ပုံငွေအဖွဲ့များအားဖြင့် ဘတ်ဂျက်ပိုငွေများဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နိုင် ခဲ့ကြသည်။ ဂါဟတ်နှင့် ကျွန်မတို့သည် ပထမဘွဲ့ဒီဂရီအတွက် ပညာရေးအစီအစဉ်အသစ်များ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းဝင်းအတွင်း အဆောက်အအုံများစွာကို ပြုပြင်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မရာထူးမှ ဆင်းပေးနိုင် ကြောင်း ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်လိုက်သောအခါ စတင်းဖို့ဒ် နေ့စဉ်သတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းမှ 'နှုတ်ဆက်ပါတယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရိုက်စံ' ဆိုသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အယ်ဒီတာ့အာဘော်တစ်ခု ပါဝင်ခဲ့သည်။

'ကွန်ဒီသည် ကျောင်းသားများအပေါ် ဂရုစိုက်လှသော ခွန်အားရှိသည့် အုပ်ချုပ်မှုပုံစံတစ်ခုကို အမွေအဖြစ် ထားရစ်ခဲ့သည်' ဟု ရေးသားထားသည်။ ထိုစာကြောင်းမှာ ကျွန်မအမြဲ တန်ဖိုးထားနေခဲ့သော စာကြောင်းလေးဖြစ်ပေသည်။ လူနည်းစုကျောင်းသားများ၊ အထူးသဖြင့် လူမည်းကျောင်းသားများက ကျွန်မ၏ ပြောစကားများ၊ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး ဓမ္မတေးများကိုယူ၍ အံ့ဩဖွယ်ရာ နှုတ်ဆက်အခမ်းအနား ကျင်းပပေးခဲ့ကြသည်။

ဆရာများအုပ်စုအတွက်မူ မသေချာလှပါ။ ကျွန်မသည် တဲ့တိုးကျလှသော ပြင်းထန်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို

ချမှတ်ခဲ့ပြီး၊ တက္ကသိုလ်ဆရာများအတွင်း များပြားလှသော ဗီတိုအာဏာရအုပ်စုများအပေါ် သည်းခံမှုကို မဖော်ပြခဲ့ပေ။ ဆရာများအတွင်း မတူခြားနားသူများ ပါဝင်လာစေရန် ကျွန်မအား ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သော လူမည်းပါမောက္ခ လူးစစ်ဘာကာလို ပုဂ္ဂိုလ်ကမူ သူတို့အတွက် ရှင်းလင်းပြတ်သားသော မထောက်မညှာ အားမနာတမ်း ဆောင်ရွက်တတ်သော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မ ရာထူးမှဆင်းပေးလိုက်သော သတင်းကြောင့် လူအများအပြားမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလိမ့်မယ်ဟု ယူဆပါသည်။ ကျွန်မက ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးဌာနနှင့် ရှင်းလင်းစွာ အဆက်ဖြတ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မသည် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ‘ကျောရှုံဒဗလျူဘွတ်ရှုံ’ အတွက် သမ္မတရွေးချယ်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်စည်းရုံးလုပ်ကိုင် ပေးရန် တာဝန်ကို လက်ခံထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ လုပ်ငန်းများကို ဂုဏ်ပြုပြောဆိုလာတိုင်း ကျွန်မသစ္စာအရှိဆုံး ပြောဆိုခဲ့သောစကားမှာ စတင်းဖို့ဒ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဘဝသည် ကျွန်မထမ်းဆောင်ဖူးသမျှ တာဝန်များတွင် အကောင်းဆုံးဟု ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း-၃၅

ကျောဒဗလျူဘွတ်ရှ်၏ မဲဆွယ်ရေးလှုပ်ရှားမှု The Governor's Campaign

စတင်းဖို့ဒ်က ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ပြုသော ညစာစားပွဲတွင် ကျွန်မအဖေနှင့် အတူထိုင်ရသည်။ သူသည် အနည်းငယ်တွေးဆနေသော ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသော်လည်း ဟာသပြောသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ကျွန်မသည် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတာဝန်မဟုတ်တော့သဖြင့် နောက်ဆိုလျှင် ညစာစားပွဲများအတွက် အချိန်ပို၍ ရတော့မည်ဟုပြောသည်။ ကျွန်မက တိတ်ဆိတ်စွာပင် သူဘာဆက်ပြောမှာလဲဟု စောင့်နေခဲ့သည်။ 'အဲဒီတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ပွဲတောင်းခံရဖို့ ဘာအလုပ်တွေ ထပ်လုပ်ဦးမှာလဲ' ဟုမေးပါသည်။

ကျွန်မ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရာထူးတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်က ကျွန်မသဘောကျ နှစ်ခြိုက်သော သင်ကြားရေးဘက်သို့ လှည့်၍မကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ သည် စီမံခန့်ခွဲရေးနှင့် ပုဂ္ဂလိက အခန်းကဏ္ဍများကို နှစ်သက်ပြီး ၎င်းဘာသာရပ်နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ရန် ကြိုးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ အဖေက နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလားဟု မေးပါသည်။ ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မသည် နိုင်ငံတကာကိစ္စများကို အခြားသော ဘက်တစ်ဖက်မှ ပါဝင်လာနိုင်ကြောင်း ဥပမာ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာရေးကိစ္စမျိုးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်မအနေနှင့် ဂိုလ်းမင်ဆာရ်၊ J.P မော်ဂန်တို့နှင့် ပြောဆိုမှုများရှိပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဘဏ် လုပ်ငန်းများ စဉ်းစားနေ ကြောင်း ပြောပြသည်။

'မင်း သမ္မတဘွတ်ရှ်ကို မကူညီတော့ဘူးလား' ဟု အဖေက မေးပြန်သည်။

'ကူညီမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ အချိန်ပြည့် အလုပ်မလုပ်ပါဘူး' ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။ 'ဟုတ်ရဲ့လား' ဟု အဖေက ယုံရခက်သော ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။

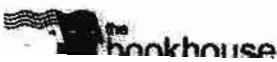
ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဘွတ်ရှ်နှင့် ကျွန်မတို့ တွဲဖက်ပေါင်းစည်းမှုမှာ ၁၉၉၈ ခုနှစ်လောက်က စတင်ခဲ့သည်။ မိန်းပြည်နယ်တွင် ရှိစဉ်က မစ္စတာဘွတ်ရှ်နှင့် မစ္စဘွတ်ရှ်တို့က ကျွန်မအား သူတို့နှင့်အတူ အချိန်အနည်းငယ်ဖြန့်ခွဲရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့၏ အံ့ဩဖွယ်ရာ လှပသော မိသားစုအိမ်ရှိရာ ‘ကင်နီဘန်ပို့တီ’ သို့ ကျွန်မအကြိမ်ကြိမ် ဖိတ်ကြားခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဤတစ်ကြိမ်မှာမူ ထူးခြားနေသည်။ ဘွတ်ရှ်အကြီးသည် သူ၏သားဖြစ်သူ ဘွတ်ရှ်အငယ်နှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရန် သူ၏ဆန္ဒကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်းမရှိပေ။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ နဂိုခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိသည့်အတိုင်း နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီနှင့် များနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်ပြောဆို ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ထိုစဉ်က ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သူ မစ္စတာဘွတ်ရှ်က သူ့အနေနှင့် သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရန်ရှိကြောင်းပြောရာ သူ၏သမ္မတ ယှဉ်ပြိုင်မှုသည် အောင်မြင်ရန် ခက်ခဲမည်ဟု ကျွန်မအထင်ရောက်လျက်ရှိသည်။ ကလင်တန်အုပ်ချုပ်ခဲ့သော နှစ်များတွင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာအရ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမှု ရှိခဲ့သည့်တိုင် ငြိမ်းချမ်းပြီး၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ပြည်သူများ ခံစားခဲ့ကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှာ စမ်းသပ်ခံရဖူးခြင်း မရှိသေးဘဲ ပြိုင်ဘက်မှာ အယ်လ်ဂိုးလ်မှာ တကယ့်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာနေသော ဒုသမ္မတအယ်လ်ဂိုး ဖြစ်နေသည်။

ဂျော့ဒ်ဗလျူဘွတ်ရှ်မှာ တက်ဆက်ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် ပြန်လည်အရွေးခံရသည်မှာ လအနည်းငယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ မဲ ၆၈ ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် အပြတ်အသတ် အနိုင်ရခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် ပြန်လည်အရွေးခံရရန် ယုံကြည်မှု ရှိကြောင်း သူပဲ အပြတ်အသတ်အနိုင်ရခဲ့ပါက သမ္မတရွေးကောက်ပွဲဝင်ရန် အပြည့်အဝ မျှော်လင့်ကြောင်းပြောပါသည်။ အကယ်၍ သူအနိုင်ရခဲ့ပါက နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့သဘောထားမည်ကို စတင်၍ စဉ်းစားလိုကြောင်းပြောသည်။

ထိုရက်သတ္တပတ် နောက်ဆုံးရက်များတွင် ငါးမျှားနေစဉ် (သူက ငါးမျှားနေပြီး ကျွန်မက လှေထဲမှထိုင်၍ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်) (သို့) သူတို့၏ မိသားစုအားကစားခန်းတွင် ဘေးချင်းယှဉ်၍ အားကစားလေ့ကျင့်စဉ်တို့တွင် တစ်လျှောက်လုံး ရုရှားအကြောင်း၊ တရုတ်အကြောင်း၊ လက်တင်အမေရိကအကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးနေခဲ့ကြသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့၏ တောင်ဘက်အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများ၊ အထူးသဖြင့် မက္ကဆီကိုအကြောင်း ကျွန်မထက်ပို၍ သိသည်ကို ချက်ချင်းတွေ့မြင်လာရသည်။ ကျွန်မ ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ပြန်ရောက်လျှင် မက္ကဆီကိုနှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးအချို့ ဖတ်ရန် ဖိတ်ထံတွင် တေးမှတ်ထားခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ အခြားအကြောင်းအရာများကိုလည်း ပြောဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်မကြီးပြင်းလာသော လူမျိုးရေးခွဲ

ခြားမှုရှိသည့် ဘာမင်ဂမ်အကြောင်းလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ခံစားခွင့်များ ဆုံးရှုံးနေသော လူငယ်များအတွက် သူ၏ ပညာရေးအစီအစဉ်များက ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်မှုဖြစ်စေသည်။ ကောလိပ်ဝင်ခွင့် ပြဿနာများနှင့် အသားရောင်ခွဲခြားမှု ကိစ္စများအပေါ်လည်း အမြင်ချင်းဖလှယ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ၏ လူမျိုးအခြေခံတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် ထောက်ခံမှုများမှာ ပို၍ အစဉ်အလာ သဘောဆောင်ပြီး၊ သူ၏ တက္ကသိုလ်များတွင် မတူကွဲပြားသော လူမျိုးစုံရှိရေး အစီအစဉ်များမှာ တစ်နည်း တစ်လမ်းဖြင့် အလုပ်ဖြစ်နေနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် ဟစ်စပင်နစ်စ်များကို တစ်ဝက်လောက်ရနိုင်ပြီး အာဖရိကန်အမေရိကန် မဲများကိုမူ လေးပုံတစ်ပုံလောက် ရနိုင်သည်ဟု ဂုဏ်ယူစွာပြောခဲ့သည်။

ဆောင်းရာသီတစ်ခုလုံး ကျွန်မတို့ အီးမေးလ်အပြန်အလှန်ပို့နေကြပြီး ပြည်နယ်ရွေးကောက်ပွဲပြီးသောအခါ သူ့ထံမှ မှတ်ချက်တစ်ခုကိုရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံတကာအဖြစ်အပျက်များကို ဆက်တိုက်လေ့လာခဲ့ကြသည်။ ၁၉၉၉ မတ်လလောက်တွင် ကားလ်ရိုဗ်ထံမှ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် လာမည့်မဲဆွယ်ပွဲများကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ လာရောက် ရန်ဖိတ်ကြားခံရသည်။ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာတွင် ဂျော့ဗလျူဘွတ်ရှ်၏ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲအကောင်အထည် ဖော်ရေးကော်မတီတွင် ကျွန်မ၏နာမည် ပါလာသောအခါ ကျွန်မထံ ပထမဆုံးဖုန်းဆက်သူမှာ ကျွန်မ၏ ဖခင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤမဲဆွယ်ပွဲမှာ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုအရာတွင် ပြည့်စုံနေသော်လည်း ကျွန်မအနေနှင့် အချိန်ပြည့် ပါဝင်မှ ဖြစ်မည်ကို သဘောပေါက်လာသည်။ နိုင်ငံခြားရေး ပေါ်လစီသည် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၌ အားနည်းချက်ဖြစ်နေပြီး ပရိုင်မာရီခေါ် အခြေခံအဆင့် ယှဉ်ပြိုင်မှုများတွင် ပို၍အတွေ့အကြုံ ဝါရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များထက်စာလျှင် နောက်ဆုံးအတွေ့တွေ ရွေးကောက်ပွဲအထိ ထိုအားနည်းချက်ပါသွားနိုင်သည်။ ဂျော့ရှ်ဘွတ်ရှ်သည် မလွဲမရှောင်သာ ကြုံတွေ့လာရနိုင်သော မေးခွန်းများအတွက် ကျွန်မ၏ အကူအညီ လိုအပ်မည်ဖြစ်ပြီး၊ သို့မှသာ သူ့အနေဖြင့် စစ်ဦးစီးချုပ်ရာထူးအတွက် အသင့်ဖြစ်နေ မည်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မတို့ ရယ်စရာများလည်း ကြုံခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦးအနေနှင့် အနည်းဆုံးတစ်ကြိမ် လောက်တော့ အောက်ခြေမှ ဖြတ်သန်းဖူးသော အတွေ့အကြုံရှိရန်လိုပါသည်။ အစောပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ ကားလမ်းပိတ်ဆို့မှု များနှင့် ကြုံကြရပြီး ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဆွဲ၍ သွားခဲ့ကြရသည်။ လူထုများက စိတ်အားထက်သန်မှုဖော်ပြကြသော်လည်း အချို့နေရာများတွင်မူ လူနည်းပါးလှသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ မဲဆွယ်ပွဲခရီးစဉ်တွင် အသုံးပြုရန် သီချင်းမှာလည်း စတီဗီဝမ်းဒါး၏ လက်မှတ်ထိုးပြီး စာအိတ်ကိုပိတ်လိုက်ပါ။ ပြီးလျှင် ဖြန့်ဝေလိုက်ပါ ဆိုသော စာသားများပါသည့် သီချင်းဖြစ်နေသည်။

ဘာကြောင့် ဤသီချင်းအား ရွေးချယ်သည်ကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ပါ။ သို့သော် ထိုရက်များက ခန်းမကြီးများ၊

ခန်းမကလေးများနှင့် ကောင်းသွိုင်းဘားများစသော နေရာတို့တွင် ဘွတ်ရှ်ကို ယုံကြည်ထောက်ခံသူ လူအုပ်များကြောင့် ထိုသီချင်းကို သိပ်ပြီးဂရုမစိုက်မိတော့ပါ။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေရခြင်းကို ကျွန်မ မြတ်နိုးပြီး စွန့်စားခန်းတစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်ရခြင်းကိုလည်း သဘောကျပါသည်။ ဘဝသည် ကောင်းမွန်သော အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဘဝမျိုးအဖြစ် အခြေကျခဲ့ဖူးပြီး ကျွန်မလည်း လုံးဝ ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဖခင်နှင့် ထိုမိခွယ်ပွဲများအကြောင်း မကြာခဏ ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ ၁၉၉၉ ဆောင်းရာသီက ဘွတ်ရှ်ပါလိုအယ်လ်တိုသို့လာစဉ် ဖခင်နှင့်တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ အဖေ ဘွတ်ရှ်ကို အတော်သဘော ကျသွားသည်။ အဖေက ရွေးကောက်ပွဲဗျူဟာများနှင့် ပတ်သက်၍ ညှဉ်းတောင်း တရစပ်မေးတော့သည်။ ကျွန်မ မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။

‘နယူးဟာ့ပ်ရှင်းယားကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုပ်လိုက်ရင် ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ၊ ‘ဂျော့ရှ်ဘွတ်ရှ် ဟာ လူထုထဲကို မသွားရသေးဘူး၊ သွားလိုက်ရင် သူ့မှာထူးခြားမှုရှိတယ်ဆိုတာ လူတွေသိလာလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ လူတွေ သိဖို့လိုတဲ့ အချက်ပဲ’ စသဖြင့် ပြောတော့သည်။ ဖခင် ဂျွန်ရိုက်စ်သည် တော်ဝင်ရီပါပလီကင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဘွတ်ရှ်ကို ချစ်ခင်ပြီး ကျွန်မ ထိုမိခွယ်ပွဲတွင် ပါဝင်နေသည်ကိုလည်း သူသဘောကျ နေသည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် အဖေ နှလုံးတိုက်ခိုက်မှုခံရသည်။ ကျွန်မအိမ်သို့ပြန်သွားရသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မတို့သည် နယူးဟာ့ပ်ရှင်းယားနှင့် မစ်ချီဂန်တို့တွင် သဘာဝဘေးဒဏ်များ ခံစားပြီးကာစလောက်ဖြစ်ပြီး ကာလီဖိုးနီးယား အခြေခံရွေးကောက်ပွဲများအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေရချိန်ဖြစ်သည်။ တစ်ညတွင် အဖေအိမ်သို့သွားပြီး ပီဇာမုန့်စားနေစဉ် အဖေက သူ့အတွက် နှလုံးဆေးကို ဆေးခန်းမှသွားမယူလိုက်ရကြောင်း ပြောသည်။ အိုး ငါမနက်ဖြန်မှ သွားယူရတော့မယ် ဟု ပြောသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်မ ‘အန်းဒို’ အမည်ရှိ သတင်းထောက်တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရေး အကြောင်းကိစ္စများ အင်တာဗျူးလုပ်ရန်ရှိရာ ကျွန်မပြင်ဆင်နေစဉ် ‘အန်း’ ရောက်လာပြီး၊ နံနက်က သူ ကျွန်မဖခင်အိမ်သို့ ရောက်ကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ ဖခင်မှာ ရုတ်တရက် နှလုံးဖောက်လာသဖြင့် ‘ဥဒါ’ ကို ခေါ်ပြီး ဆေးရုံသို့ ဝိုက်ရကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်မ၏ လက်ထောက်မာရီလင်းကိုပါခေါ်ပြီး ထားခဲ့ကြောင်း ပြောလေသည်။ ကျွန်မ အစည်းအဝေးထဲတွင် ရောက်ရှိနေချိန် မေရီလင်းအတင်းဝင်လာပြီး အဖေမှာပြသနာတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ။ အခု အသက်မရှူတော့ဘူးဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်းပြေးလိုက်သွားရာ အဖေမှာ လဲလျောင်းလျက်ရှိပြီး ဆရာဝန်များက နှလုံးကို ပြန်နှိုးရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လီဇာရိုက်စ် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

‘နုလုံးခုန်သံတိုးတိုး ကြားရတယ်’ ဟူသော ဆရာဝန်၏ စကားကို ကျွန်မကြားလိုက်ရသည်။ ဤသည်မှာ နုလုံးတိုက်ခိုက်ခံရခြင်းမဟုတ်ဘဲ။ သူ၏နုလုံးမှာ ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်သွားလောက်အောင် ကြာရှည်စွာ ရပ်သွားခဲ့ခြင်းဟု ဆရာဝန်များကပြောသည်။ ဦးနှောက်သည် အောက်စီဂျင် ပြတ်လပ်သွားခြင်းဖြစ်ပြီး ယခု ကိုးမားအခြေအနေတွင် ရောက်နေသည်ဟုပြောသည်။ ရှေ့ဆက်၍ ဘာဖြစ်မည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြပေ။

အဖေသည် တစ်ပတ်ခန့် ကိုးမားဖြစ်နေပြီးနောက် စ၍လုပ်လာသည်။ သို့သော် သူဦးနှောက်သည် သိသိသာသာ ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ အဖေကို အသက်ကယ်ထိန်းထားနိုင်ရန် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်းဆိုသော မေးခွန်းကို ကျွန်မတို့ အမေးခံခဲ့ရသည်။ ဤနေရာတွင် ပြောရလျှင် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ မိထွေးထက်ပို၍ အားပျော့သူဖြစ်နေသည်။ မိထွေးက အဖေကို အသက်ဆက်နိုင်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မမှာ နေ့ရောညပါ ဘုရားဆရာတောင်းပြီး မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို လမ်းညွှန်မှုတောင်းခံရလျက်ရှိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အဖေအခန်း၌ ဘတ်စကက်ဘောပွဲက TV တွင် ပြနေသည်။ အဖေသည် ထိုကစားပွဲကို ကြည့်နေသည်ဟု ကျွန်မထင်နေသည်။ သူ့မှာပြုများနှင့် ဆရာဝန်များက မိသားစုများသည် ထိုသို့ထင်တတ်လေ့ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ရင်းနှီးသော ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြတ်သွားသောအခါ သူ့ကိုတားပြီး ခဏကြည့်ခိုင်းရသည်။ ‘ဟုတ်တယ် သူပြန်ကောင်းလာပြီ’ ဟုပြောပါသည်။ နောက် သိပ်မကြာခင်မှာ အဖေသည် စတင်တိုးတက်မှုရရှိလာပြီး နောက်ဆုံးအရေးပေါ်ခန်းမှ သူ့မှာပြုအခန်းသို့ ရေရှည်ပြုစုကုသမှုခံယူရန် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မလည်း မဲဆွယ်လှုပ်ရှားမှုများ ပြန်လည်စတင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် တစ်နေ့လျှင် အကြိမ် များစွာ အဖေအခြေအနေကို လှမ်း၍မေးသည်။ လူးဝစ်အောလစ်ကဲ့သို့သော သူငယ်ချင်းများနှင့် ရေရှည်လက်တွဲဖော် ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းချစ်ပ်တို့က နေ့စဉ်အဖေနှင့် သွား၍ထိုင်ပေးကြသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က သူ့မှာပြုဆောင်များမှာ လူအင်အားနည်းပါးနေရာ ကျွန်မသည် အဖေအတွက် တစ်ရက်မျှ စိတ်မချနိုင်ခဲ့ပါ။ နွေရာသီရောက်သောအခါ အဖေအခြေ အနေမှာ အတော်ကောင်းလာခဲ့ပြီး သူ့ကို အိမ်သို့ပြန်ခေါ်လာခွင့်ရသည်။ ကျေးဇူးတော်နေ့တွင် ကျွန်မတို့အားလုံး သူ့တင် ဘေးတွင် စုရုံးခဲ့ကြသည်။ ဦးလေးအယ်လ်တို့က ‘ကောင်းချီးပေးခံရမယ့်သူဟာ ဘယ်သူလဲ’ ဟုမေးလိုက်ရာ သူ့အသိဉာဏ် ၏ နက်ရှိုင်းသောနေရာတွင် ရှိနေသော မှတ်သားထားမှုများ ပြန်ပေါ်လာပြီး အဖေသည် မမှားမယွင်းဘဲ ဆုတောင်းလိုက်နိုင် ခဲ့သည်။

အဖေသည် အပြည့်အဝ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခြင်း မရှိတော့ပါ။ သို့သော် သူသည် အသက်ရှင်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သူသည် သေလုမျောပါးဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားမှု

ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်မကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ရှိသမျှအရာအားလုံးတို့ထက် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော ဤထွားကြွင်းလှသော ဖခင်သည် ဘဝနေဝင်ချိန်သို့ ချဉ်းကပ်လျက်ရှိနေချေပြီ။ ဘဝတွင် ကောင်းမွန်သောအရာကို ရှာဖွေရန် ခက်ခဲလှ၏။ ကျွန်မ၏ မဲဆွယ်ရေး အတွေ့အကြုံများ မျှဝေပေးရန် အဖေနှင့် ပြောနိုင်ခြင်းမရှိတော့သည့်အတွက် လောကကြီးမှာ မတရားဟု ခံစားရသည်။

ကျွန်မအတွက်လည်း ဘဝတွင် အမြင့်ဆုံးအနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာသောအချိန်တွင် အဖေနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်၍ မရတော့ပေ။ ကျွန်မအိမ်တွင် မရှိခြင်းကလည်း အပြစ်တစ်ခုလို ဖြစ်လာစေသည်။ မျက်လှည့်ဆန်သော၊ ရှုပ်ထွေးလှသော မဲဆွယ်စည်းရုံးရေးခရီးစဉ်များကလည်း ရိုက်ချက်တစ်ခုလို ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်မ ဆက်လက်၍ လှုပ်ရှားသွားလာနေရပြီး အဖေသည် ကျွန်မ၏ လှုပ်ရှားပါဝင်မှုကို သံသယကင်းစွာ ထောက်ခံလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိသည်။ မဲဆွယ်ပွဲများသည် ကျွန်မထင်သည်ထက် အိမ်နှင့်ပိုမိုခွဲခွာ နေခဲ့ရသည်။ သို့သော် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် လူထုသဘောထား ကောက်ခံမှုများတွင် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာခဲ့ပြီး သမ္မတရာထူးကို တကယ်ရရှိနိုင်သော အခွင့်အရေးမျိုး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆောင်းရာသီအတွင်းက အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဘွတ်ရှ်နှင့် အယ်လ်ဂိုးတို့ စကားစစ်ထိုးပွဲအပြီး နောက်ပိုင်း နိုင်ငံခြားရေးရာပေါ်လစီတွင် ဘွတ်ရှ်သည် အယ်လ်ဂိုးနှင့် အနည်းဆုံး သရေလောက်လိုက်လာနိုင်သည်။ အဆုံးအဖြတ်မှာ မဲဆန္ဒရှင်များ၏ လက်တွင်ရှိပြီး ကျွန်မတို့မှာ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ကြံရခြင်းသာဟု ခံစားမိလေသည်။

အခန်း-၃၆

ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်
Florida

ကျွန်မ အော်စတင်ကားအတွင်းသို့ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မ တို့သည် လေးရာသီဟိုတယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီး သတင်းဌာနမှ ပြည်နယ်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရမဲများကို ကြေညာလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မသည် ဟိုတယ်အောက်ထပ်တွင် ဘွတ်ရှ်၏ မိတ်ဆွေများ၊ မိသားစုများနှင့် သတင်းကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြသည်။ အခြေအနေမှာ ကျွန်မတို့ဘက်က မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မစ်ချီဂန်၊ အီလီနွိုက်စ်၊ ပင်ဆယ်လ်ဗေးနီးယား၊ ဖလော်ရီဒါတို့တွင် ရုံးခိုမိနေ သည်။ ကျွန်မက ဘွတ်ရှ်၏ညီမဖြစ်သူ 'ဒိုရိုဘွတ်ရှ်ခိုး' အား နေရာချင်းလဲထိုင်ရအောင် ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မတို့ အားကစားပွဲများ ယှဉ်ပြိုင်စဉ်က အသုံး ပြုသော အယူသည်းမှု နည်းတစ်နည်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အသင်း ရုံးနေသည်ဆိုလျှင် သင်သည် ဆိုဖာ၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် ထိုင်နေရာမှ ညာဘက်ခြမ်းသို့ ပြောင်းထိုင်လိုက် ရသည်။ ဒီလိုလုပ်တာ အရေးမပါမှန်း သိပါသည်။ သို့သော် ဤသို့လုပ်ခြင်းဖြင့်လည်း ထိခိုက်မှုမရှိနိုင်ပါ။

ကျွန်မတို့နေရာခြင်း လဲလိုက်ကြသည်။ မျက်လှည့်ပြလိုက်သကဲ့သို့ပင် NBC သတင်းတွင် ကျော်ကျီယာ၌ ကျွန်မတို့နိုင်သည်ဟု ပါလာသည်။ ထို့နောက် 'ဘွတ်ရှ်အစ်ကို' ၏လက်ထောက် ရှိန်းဘက်ကာ၏ ဖုန်းခင်လာသည်။ သူမသည် တစ်ချိန်က သတင်း ထောက်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခု USA တူဒေးသတင်းစာက ဖလော်ရီဒါမဲများ ပြန်ရေးနိုင် သည်ဟုပြောကြောင်း ပြောလာပါသည်။ ထို့နောက် မိနစ်အချို့အတွင်းမှာပင် 'ကျော့ရှ်ဒ ဗလျူဘွတ်ရှ် ၄၃ ဆက်မြောက်သမ္မတ' ဟူသော စာတန်းကြီး TV တွင် ထွက်ပေါ်လာ

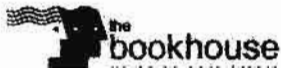
ပါတော့သည်။ ဤသည်မှာ ခဏပိုင်းလေးအတွင်း ပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းပင် ကျွန်မအဖေထံ ဖုန်းဆက်ရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဤအချိန်မှာ အလုပ်အလွန်များနေသဖြင့် သူနှင့် စကားကောင်းကောင်း ပြောနိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့် မဆက်ဖြစ်တော့။

ကျွန်မတို့ ဘွတ်ရှ်ကို ထောက်ခံသော အခြားသူများနှင့်အတူ မြို့တော်ခန်းမသို့ အောင်ပွဲခံမိန့်ခွန်းနားထောင်ရန် သွားကြသည်။ အော်စတင်ကားအတွင်း ရေခဲတမျှအေးစက်နေပြီး ကျွန်မတို့သည် ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ရော့ခ်သီချင်းများ သီဆိုကခုန်ပေါက်ပွေ့ဖက်နေကြသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းမှုရှိနေသည်။ အယ်လ်ဂိုးလ်က ရှုံးနိမ့်မှုကို ဝန်မခံသေးပေ။ CNN မှ ထုတ်လွှင့်နေသော TV မျက်နှာပြင်တွင် ဖလော်ရီဒါမဲရလဒ် ကွာဟချက်များမှာ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲနေသည်။

ထို့နောက် ဘွတ်ရှ်နှင့်အတူရှိနေသော ကာရင်ဟူးရှ်က သူမ၏ခင်ပွန်းဂျယ်ရီထံ အကြောင်းကြားလိုက်သည်မှာ ဂိုးလ်သည် ရလဒ်များအပေါ် လက်မခံသေးဘဲ အလျှော့ပေးဦးမည်မဟုတ်ဟုပြောသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့လည်း ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။ အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးမှုများ ရှိနေသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးသော အဆင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့ပြီး နိုးလာသောအခါ ဖလော်ရီဒါတွင် ပြိုင်ဆိုင်ရဦးမည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရသည်။

ကျွန်မက ဖောက်ခံသတင်းထောက် ကားလ်ကင်မရွန်းကို ဟိုတယ်ခဏခန်းတွင်တွေ့ရာ 'ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ' ဟုမေးလိုက်သည်။ သူက 'ခင်ဗျားသိမှာပါ' ဟုပြောပြီး ယခုဖလော်ရီဒါမှာ မဲပြန်လည်ရေတွက်ရဖွယ်ရှိသည်ဟု ဆက်ပြောပါသည်။ ကျွန်မ ဘော့ဘ်လက်ဝဲလ်ထံ ဆက်သွယ်လိုက်ပြီး 'အခု ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ညမအိပ်ခင် အပူအစပ်တွေစားပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေသလို ဖြစ်နေတယ်' ဟုပြောလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အိပ်မက်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ အော်စတင် ဗင်ကားပေါ်တွင်ပင် ရက်အချို့နေလိုက်ကြရသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဘွတ်ရှ်က ရွေးကောက်ပွဲအပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအား သူ၏လုံခြုံရေးအကြံပေးအရာရှိ အဖြစ် တာဝန်ယူရေးရန် ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြေညာချက်များထုတ်ရန် ကျွန်မတို့ အချိန်စောင့်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ဘဝနှင့် ကင်းကွာသော်လည်း ကျွန်မတို့၏ နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီအကူးအပြောင်း ပေါ်လစီများကို ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အဆိုးဆုံးစိတ်ကူးတစ်ခုကို ပြောရလျှင် ကျွန်မနှင့် ဘွတ်ရှ်တို့ မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီကို ဆွေးနွေးနေပုံများဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ဘဲဥပုံရုံးခန်းအလှူအချော် ရိုက်ချက် တစ်ခုနှင့် တူနေပြီး လျှောင်ပြောင်စရာဖြစ်လာနိုင်သည်။ ကျွန်မ ဖလော်ရီဒါအိမ်သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ခိုလီစာရိုက်စံ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ကျွန်မ ဒီတစ်ခေါက် ဖလော်ရီဒါတွင် ဖခင်နှင့်အတူ အဖိုးတန်သော အချိန်များရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မဖလော်ရီဒါ တစ်ခွင်အနှံ့ သွားခဲ့ပြီး မဲရေတွက်ရာရုံးများမှ အဖြေများအတိုင်း စိတ်မှာလည်း လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးလျက်ရှိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ သတင်းဆိုးများဖြစ်ပါက ဖခင်မှာ မျက်ရည်များကျပြီး စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိတတ်သည်။

ဒီဇင်ဘာ ရက်တွင် ကျွန်မ နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီရုံးအစည်းအဝေး ကျင်းပရာ ဝါရှင်တန်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ အကူးအပြောင်းအတွက်-စီမံကိန်းဆွဲရန် အလုပ်တစ်ခုသာရှိသည်။ အစည်းအဝေးအပြီး ကျွန်မတို့အပြင်ဘက် ဥပဒေရုံးခန်းအတွင်း ထိုင်နေစဉ် ဖလော်ရီဒါတရားရုံးချုပ်မှ မဲများကို လက်ဖြင့်ရေတွက်ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်သည်ဟု သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်မနောက်တစ်နေ့တွင် ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် အားလုံးပြီးဆုံးပြီဟု ယူဆထား လိုက်သည်။ ကျွန်မ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှဆင်းပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်မ၏ ယာဉ်မောင်းက မာရီရေးနီးလ်က နောက်ဆုံးသတင်းများကို ပြောပြသည်။

တရားရုံးချုပ်မှ မဲရေတွက်မှုများအပေါ် ၅း၄ အချိုးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး နောက်ဆုံးရေတွက်မည့် ဒီဇင်ဘာ ၁၁ရက် တနင်္လာနေ့စာရင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်ဟုဆိုသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ တရားသူကြီးအများစုက ဘွတ်ရှ်အသာ ရနေကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ဘွတ်ရှ်အား ဖလော်ရီဒါ အီလက်တိုရယ်ဗုတ်၏ အောင်နိုင်သူအဖြစ် အတည်ပြုလိုက်ခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျော့ရှ်ဒဗလျူဘွတ်ရှ်သည် တကယ်ပင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ၄၃ဆက်မြောက် သမ္မတဖြစ်ခဲ့ ပေပြီ။

ထိုညက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုရှိ ဘိုဟီးဗီးယင်းကလပ်တွင် ဂျော့ရှ်လ်ဇ်က ကျွန်မ၏မွေးနေ့ကို မျှော်လင့်မထားဘဲ ရုတ်တရက်ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ အားလုံးမှာ လန်းဆန်းတက်ကြွနေကြပြီး ကျွန်မ အလုပ်ခန့်အပ်ခံရမှုအပေါ် ပိုင်းဝန်းချီးကျူး ဂုဏ်ပြုကြသည်။ ထိုခန့်အပ်မှုမှာ မကြေညာသေးပေ။ သို့သော် ကျွန်မသည် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့်အတူတွဲပြီး အမျိုးသား လုံခြုံရေးအကြံပေးအရာရှိအဖြစ် ထမ်းဆောင်ရမည့်ကိစ္စမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာကတည်းက ရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုကျေးဇူး တင်မှုများကို ကျွန်မလက်ခံခဲ့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဘွတ်ရှ်ထံ ကျွန်မဖုန်းဆက်၍ ဝါရှင်တန်သို့ လာနိုင် တော့မည် မထင်ကြောင်း၊ အဖေအား ဒီအခြေအနေအတိုင်း ထားခဲ့ရန်မသင့်ကြောင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ တကယ်တမ်း မှာ ထိုကိစ္စကို ကျွန်မ၏ အရင်းအနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးအား ပြောပြထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အစောပိုင်းရက်များက ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်း ဂျင်နီနီလန်နှင့် ပြောခဲ့သောစကားများကို ပြန်၍သတိရမိသည်။ ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို အိမ်က ကလေးလေးအတွက် ငဲ့ညှာပြီး မလုပ်နိုင်ပါဘူးလို့ပြောရင် လူတွေက နားလည်ပေးကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖေအတွက်ဆိုရင်တော့ နားလည်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ဟု ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ နီလန်က ဒါဖြင့်ရင် ကလေး

တစ်ယောက် ငှားလိုက်ပေါ့* ဟုပြောရာ ကျွန်မတို့ ရယ်မောမိပါသည်။ သို့သော် သူမသည် ကျွန်မ၏စိတ်ရင်းကို အမှန်တကယ် နားလည်သူထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘွတ်ရှ်က ကျွန်မထံပြန်၍ ဆက်သွယ်ပြီး သူ့အနေနှင့် အခြေအနေကို နားလည်ကြောင်း၊ သို့သော် ယခုကိစ္စမှာ ကျွန်မလာဖို့ အရေးကြီးကြောင်း၊ သူ့အနေနှင့် ကျွန်မအဖေကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရန် ပြောခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ဖခင်ဟာ ကျွန်မအတွက် အမြဲတမ်းအိမ်မှာရှိနေမှာဖြစ်ပြီး ကျွန်မအနေနှင့်လည်း ထိုနေရာမှာ ရှိနေနိုင်ကြောင်းပြောပြီး *တို့အလုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်* ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်မ ဝါရှင်တန်သို့လာမည်။ သို့သော် နှစ်ဝတ်တစ်ခါ အိမ်သို့ ပြန်၍ အဖေနှင့်တွေ့ရမည်ဟူသော သဘောတူညီချက်က ရခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ လက်တွေ့ကျလှသော ဖြေရှင်းချက်မဟုတ် မှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မသည် အဖေကို တစ်ယောက်တည်း ထားမပစ်နိုင်ပါ။

အခန်း-၃၇

သူတော်စင်ကြွချီလာလေပြီ The Saints Go Marching In

ခရစ္စမတ်မတိုင်မီ ၃ရက်အလိုတွင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေ
ကောင်းတစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ အားကစားလေ့ကျင့်ဘက်လည်းဖြစ်သော 'လိုရီဂိုက်' ၏
အိမ်တွင် ညစာစားရန်ရောက်ရှိနေသည်။ ထိုအိမ်သို့အသွား လမ်းတွင် အဖေ့ကိုဝင်ကြည့်
ခဲ့သေးသည်။ အဖေသည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် နေကောင်းနေပုံရသည်။ နောက်မှာရီအနည်း
ငယ်အကြာ လိုရီ၏အိမ်မှ ပြန်အလာတွင် အဖေက ဖုန်းဆက်လာသည်။

'အဖေ အိမ်ပြန်ရတော့မယ်' ဟု သူကပြောသည်။

'အဖေ အခုအိမ်မှာပဲလေ' ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

'မဟုတ်ဘူး အခုအဖေအိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ' ဟု ပြောလေသည်။

သူဘာကို ဆိုလိုသည်ကို ကျွန်မနုလုံးသားမှ ခံစားလိုက်မိသည်။ ကျွန်မကို
ထိတ်လန့်သွားစေခဲ့သည်။ အဖေသည် ယုံကြည်မှုကြီးမားလှသော ပရက်စိတ်တစ်ရပ်
တရားဟောဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်မတို့၏ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် တည်ရှိ
ရပ်တည်ခြင်း၏ နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် အဆုံးမရှိသော ဘဝနေအိမ်သို့ ဘုရားသခင်က
ခေါ်ဆောင်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မ သူတို့အိမ်အတွင်း အပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။ အဖေနေကောင်းလျက်
ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့နှင့် ကျွန်မပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မအိမ်သို့တားဖြင့် ၁၀မိနစ်
မောင်းရသည်။ ကျွန်မ အိမ်တံခါးဖွင့်အဝင်မှာပင် 'ကလာရာ' က ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်
တော့သည်။ ကျွန်မ ရောက်သွားချိန် အဖေအသက်ရှူရပ်နေလေပြီ။ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံသို့
အပြေးအလွှားသွားကြသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အဖေ၏ ရုပ်ခန္ဓာအရေရာ၊ စိတ်ပိုင်း

ဆိုင်ရာအရပါ ပျက်စီးမှုမှာ ပြန်လည်ကုသ၍ မရနိုင်တော့သော အခြေသို့ ဆိုက်သွားခဲ့ချေပြီ။ ခရစ္စမတ်ရက်အတွင်း အဖေသတ်မေမြောပြီး သေဆုံးသွားပါသည်။

ရွေးကောက်ပွဲပြီးကာစက ကျော့ရှုဘွတ်ရှိုက ကျွန်မကို ဝါရှင်တန်သို့လာ၍ အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေးအရာရှိ တာဝန်ယူစေလိုသည်ဟုပြောကြောင်း ကျွန်မအဖေ့ကို ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုစကားကို ထိုအချိန်က အဖေကောင်းစွာ နားလည် ပါသည်။ သို့သော် အဖေ ငိုကြွေးခဲ့သည်။ ထိုမျက်ရည်သည် ကျွန်မ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် ဝမ်းသာ၍ကျသော မျက်ရည်လော (သို့) ကျွန်မတို့ခွဲခွာရတော့မည်ကိုသိ၍လော ဆိုသည်ကို ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်ပါ။ သူ၏ သေဆုံးခြင်းဖြင့် ကျွန်မ၏ အကျပ်အတည်းကို ဖြေရှင်းပေးသွားခြင်းလော (သို့) တိုက်ဆိုင်မှုလော၊ တိုက်ဆိုင်မှုသာ ဖြစ်ပါစေဟု ကျွန်မအမြဲဆုတောင်းပါ သည်။ အဖေသည် ကျွန်မ၏ အိပ်မက်များ ပြည့်ဝသေချာသွားစေရန် နောက်ဆုံးအရာတစ်ခုကို တမင်သက်သက်လုပ်ဆောင် သွားခြင်းဟု ကျွန်မမစဉ်းစားဝံ့ပါ။ ရိုးသားစွာ ပြောရလျှင် ဤသည်မှာ အဖေ၏ ပုံစံပင်ဖြစ်ပါသည်။

အဖေ၏ အသုဘအခမ်းအနားမှာ သီးသန့်ပြုလုပ်ခဲ့သော အမေ့တုန်းက ပုံစံနှင့် လုံးဝခြားနားသည်။ အဖေသည် လူများကို ချစ်ခင်သည်။ လူအများကလည်း သူ့ကိုချစ်ခင်ကြသည်။ ကလာရာဘုရားရှိခိုးရာ၊ ဂျေရုဆလင်ဘုရားကျောင်း အတွင်း ခေါင်မိုးအထိ လူများပြည့်သွားသည်။ ဂျေရုဆလင်ဘုရားဟောဆရာ ဂျီနသန်စတော့ယံက ချီးမွမ်းဂုဏ်ပြုစကား ပြောကြားသည်။ သူသည် လူငယ်တစ်ဦးပင်ဖြစ်ပြီး အဖေ၏ မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ အဖေသင်ကြားပြသပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက အဖေတစ်လျှောက်လုံး ဘုရားဝတ်ပြုခဲ့ရာ ပရက်ဘိုင်တာရန်း တရားဟောဆရာပါ ပါဝင်အောင် စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ ၎င်းမှာ 'ဖရင့်ဇင်ဒါစီဝယ်' ဖြစ်ပြီး သူသည် မင်လိုယိုစံပရက်ဘိုင်တာရီရန် ဘုရားကျောင်းမှဖြစ်ကာ အဖေနှင့် အတူ အရှေ့ပါလိုအယ်တိုဒေသကို ဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့်ကလာရာက "ဥယျာဉ်တော်အတွင်းဝယ်" သီချင်းကို သီဆိုကြသည်။ ဤသီချင်းမှာ အဖေနောက်ဆုံးအချိန်အထိ အမှတ်ရသီဆိုနေခဲ့သော သီချင်းဖြစ်သည်။

*ဥယျာဉ်တွင်း တစ်ယောက်တည်းဝင်လာ
နှင်းဆီပန်းတွေပေါ်မှာ နှင်းစက်လေးတွေ တွဲခိုနေတုန်းပါ
အသံတစ်ခု ကျွန်တော်ကြားမိတာ ကျွန်တော့်နားထဲ စီးဝင်လာ
ဘုရားသခင်ရဲ့ သားတော်ပေါ်ထွက်လာ
သူ...ကျွန်တော်နဲ့အတူ လျှောက်လှမ်းတယ်

သူ...ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောတယ်
ကျွန်တော်ဟာ သူ့အပိုင်ဖြစ်ကြောင်း သူပြောတယ်
အဲဒီမှာနေတုန်း... ကျွန်တော်တို့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတာ
ဘယ်သူမှတော့ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ...'

အခမ်းအနားကို ဂျက်စတီဗိုင်းကလေးက 'သူတော်စင်ကြွချီတော် မူလာပြီ' သီချင်းကို တီးခတ်ပြီး ဤလူဝီ ဆီယားနားနယ်သားကြီးအတွက် ဂုဏ်ပြုပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့သည် ဖခင်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို စတင်ဖို့ဒ်ကျောင်းဝင်းနှင့် သိပ်မဝေးလှသော 'အယ်လ်တာမီဆာအထိမ်းအမှတ်ဥယျာဉ်တွင် မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မက အမေ၏ ရုပ်အကြွင်းအကျန် များကို ဒင်ဗာမှ ရွှေပြောင်းပြီး ဖခင်၏ ဘေးတွင်မြှုပ်နှံပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို အဖေအလွန်ကျေနပ် ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သင်္ချိုင်းမြေသည် ခရစ်ယာန်တို့၏ နောက်ဆုံးနားခိုရာ အစစ်အမှန်မဟုတ်ကြောင်း အဖေက သတိပေးခဲ့သည်။ ဘုရားသခင်၏ အဆုံးမဲ့အိမ်နေရာသာလျှင် နောက်ဆုံးရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည်ဟု အဖေပြောခဲ့သည်။ အဖေစကားအပေါ် ယုံကြည်မှုအတွက် ကျွန်မကျေနပ်မိသလို အဖေနှင့်အမေတို့ကို တစ်ဖန်ပြန်လည်ပေါင်းစည်းပေးနိုင်ခဲ့ သည့်အတွက်လည်း ကျေနပ်မိခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ကျွန်မဝါရှင်တန်သို့ ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။ အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေးအရာရှိ တစ်ယောက်အနေဖြင့် လုပ်ဆောင်စရာများစွာ ရှိနေပါသည်။ ပူဆွေးသောကမ္ဘာများကြောင့် အားအင်ကုန်ခန်းနေ၍ မဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် အစည်းအဝေးများ၊ မိန့်ခွန်းတိုများ နေ့စဉ်ခေါ်ယူတွေ့ဆုံမှုများ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရန် လိုအပ်မှုများအတွက် ဆုံးဖြတ်ရခြင်းများကို ဖြတ်သန်းရပါတော့မည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အမေတွင် ကင်ဆာရောဂါ စတင်ရလာချိန်က မိဘများမရှိဘဲ ကျွန်မမည်သို့ ခံစားရမည်ကို ကျွန်မစဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မတို့အလွန်နီးကပ်စွာ နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မအားလုံးကို ပြန်လည်ခံစား သတိရနေမည်လော မသိတော့ပါ။ ကျွန်မမိဘများကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။

၂၀၀၁ ခုနှစ် သမ္မတဘွတ်ရှ်၏ သမ္မတရာထူးလက်ခံသော ကျမ်းသစ္စာကြိမ်ဆိုပွဲ အခမ်းအနားနှင့်တစ်ပါတည်း ကျွန်မကိုပါ အိမ်ဖြူတော်သို့ အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုအနေနှင့် ပို့ဆောင်ပေးမည့် အခမ်းအနားတွင် သူတို့သာရှိခဲ့ပါက ကက်လီတို့ ခန်းမ၌ ထိုင်၍အားပေးကြည့်ရှုနေကြမည့် မိဘနှစ်ပါးကို မြင်ယောင်မိပြီး ကျွန်မရင်တွင် ဆို့နှင့်သွားခဲ့ပါသည်။ 'အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု' ဟု စာတန်းရေးထားသော လေယာဉ်ပျံကြီးနှင့် ရုရှားနိုင်ငံသို့ ဆိုက်ရောက်သောအချိန်တွင် ကျွန်မ ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မိဘများထံ ပေးဖို့လိုခဲ့သည်။ မြင်မြတ်သော ဘုရားသခင်၏ နယ်မြေသို့ အလည်ရောက်သောအခါတွင်လည်း

www.burmeseclassic.com

အဖေသာပါခဲ့လျှင် ခရစ်တော်၏ ခြေရာများအတွင်း ဘယ်လောက်သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ လမ်းလျှောက်နေမည်နည်းဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် အမေသည် သီချင်းအဆိုကောင်းလှသော အိဂျစ်ဒဏ္ဍာရီလာ အချောအလှမင်းသမီး အိုင်းဒါ (Aida) ရုပ်တုကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုမည်ဖြစ်သော်လည်း၊ အဖေကမူ ထိုအကြောင်းများကို စိတ်မဝင်စားလှဘဲ အမေ့ကြောင့်သာ နောက်ကလိုက်ကြည့်နေမည်ကိုလည်း တွေးမိသည်။ ၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင်မူ နယူးအော်လင်းစိန်အသင်းက နိုင်ငံကျော်ဆူပါဘောင်းလ်ဖလားကြီးကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပုံကို အဖေအား မြင်စေလိုလှသည်။ အဖေသာဘောကျမှာ သေချာပါသည်။

သို့သော် မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်မ သူတို့မရှိတော့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရှိနေသလို ခံစားရသည်။ ကျွန်မ၏ အိမ်ဖြူတော်အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေးအရာရှိ ရုံးခန်းတံခါးမှ ဝှန်နှင့်အင်ဂျင်နားရိုက်စ်ကို မြင်နေရသည်။ တစ်ဖန်စစ်ပြဲဖြစ်ပွားနေရာ ဘဂ္ဂဒတ် (သို့) ကာဘူးလ်တို့သို့ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးတာဝန်ဖြင့် သွားရောက်ရာတွင်လည်း ကျွန်မအပေါ်တွင် ဝဲပျံလျက်လိုက်ပါနေသည်။

'မင်းဟာဘာကိုမဆို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကောင်းကောင်းပြင်ဆင်ထားနိုင်သူဖြစ်တယ်' ဟူသော သူတို့ပြောသံကို ကျွန်မကြားရသည်။ 'အခုမင်းဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကလေးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့၊ မင်းဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံရမှာပါ' သူတို့ ကျွန်မဘေးမှာ သတိပေးလျက်ရှိနေကြပါသည်။ ကျွန်မ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးနဲ့ ယခုအချိန်အထိ အလွန်ထူးခြားလှသော သာမန်မိဘနှစ်ပါး၏ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးနိုင်သော အဆုံးအစမရှိ မေတ္တာတရား၏ ကောင်းချီးပေးမှုကို ခံယူနေရသည်ကို ခံစားနားလည်မိနေပါသည်။

